

Bắt được rồi vợ ngốc

Contents

Bắt được rồi vợ ngốc	1
1. Chap 01 - 02	2
2. Chap 03 - 04	10
3. Chap 05 - 06	15
4. Chap 07 - 08	18
5. Chap 09 - 10 - 11 - 12	22
6. Chap 13 - 14	31
7. Chap 15 - 16	36
8. Chap 17 - 18	40
9. Chap 19 - 20	46
10. Chap 21 - 22	53
11. Chap 23 - 24	61
12. Chap 25 - 26	70
13. Chap 27 - 28	80
14. Chap 29 - 30	89
15. Chap 31 - 32	97
16. Chap 33 - 34	105
17. Chap 35 -36	112
18. Chap 37 - 38	122
19. Chap 39 - 40	126
20. Chap 41 - 42	133
21. Chap 43 - 44	141
22. Chap 45 - 46	153
23. Chap 47 - 48	160
24. Chap 49 - 50	165
25. Full- Chap Ngoại Truyện	171

Bắt được rồi vợ ngốc

Giới thiệu

Vương Ái Hy – thiếu nữ mang vẻ đẹp thuần khiết của một thiên sứ tuyệt mỹ, nhưng đằng sau lớp vỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-duoc-roi-vo-ngoc>

1. Chap 01 - 02

Chap 1

Em sẽ là vợ tôi!

Từng đợt sóng nhẹ nhàng vỗ vào bờ, cơn gió mùa hè dịu dàng nâng niu những tia nắng còn sót lại sau hoàng hôn.

Trên bãi biển thanh bình, Ái Hy thoải mái thả mình vào làn gió mát, đôi mắt khẽ nhắm hờ từ từ cảm nhận khoảnh khắc bình yên tưởng chừng như vô tận.

*Bốp**Bốp*

Một thứ âm thanh mang tính chất “bạo lực” vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh vốn có trên bãi biển Kỳ Sa. Ái Hy khó chịu nhíu mày, nhưng sau đó nhanh chóng rơi vào trạng thái vô thức.

*Bốp**Bốp*

Hàng loạt những thứ âm thanh khiến người khác khó chịu lại vang lên, Ái Hy vẫn bướng bỉnh chìm vào thế giới của riêng mình, phó mặc mọi thứ cho thời gian.

“Sao hả? Cậu ả của tổ chức mafia Knight đây sao?” Một giọng nói cộc nhủ vang lên, nghe thôi cũng đủ biết đây là một tên chẳng ra gì.

“Hừ, đừng vội mừng nhanh như thế ông bạn ạ.” Lại một giọng nói khác lạnh lùng lên tiếng, tuy có dễ nghe hơn nhưng chất giọng khiến người khác không khỏi rung mình sợ hãi.

“Tụi bây, đánh nó tiếp cho tao!”

*Bốp**Bốp*

Lại là thứ âm thanh đáng nguyên rủa ấy... Lúc này, Ái Hy không thể chịu đựng thêm được nữa, đôi mắt đẹp ẩn hiện sau hàng mi cong vút đang trở nên vô cùng sắc bén. Cơn giận đến đỉnh điểm, Ái Hy tức giận hét lên:

“Này! Làm cái quái gì vậy! Có biết các người đang làm phiền người khác không?” Vừa quay người lại, cảnh tượng trước mắt càng làm Ái Hy thêm phần giận dữ.

Một đám người bặm trợn mặc áo vest đen đang vây đánh một chàng trai trạc tuổi Ái Hy, tuy gương mặt chàng trai ấy có nhiều thương tích nhưng cũng phải công nhận rằng... anh chàng này rất rất đẹp trai, chưa kể đến cách ăn mặc đầy phong cách của cậu ta. Trông thấy cảnh tượng này, “tình mẫu tử” trong lòng Ái Hy lại bùng phát, không thể nén được cảm xúc của mình, Ái Hy bước từng bước đến gần đám người ấy, mặc dù trong lòng có chút căng thẳng và sợ hãi. Chẳng mấy chốc, cả chục ánh mắt đổ dồn về phía Ái Hy

đang tiến đến, trong đó bao gồm ánh mắt ngạc nhiên của anh chàng xấu số. Ái Hy đứng trước mặt chàng trai ấy, sau đó quay lưng lại, thu hết can đảm dang rộng hai tay che chở cho chàng trai phía sau.

“Cả một đám mà lại đánh một người, các người không thấy xấu hổ sao?” Cả người Ái Hy run nhẹ, cố gắng giữ bình tĩnh quát vào mặt đám người kia.

Dù gì cũng không thể tha thứ cho một hành động hèn hạ như thế của đám người kia, nhưng chàng trai kia nhìn sơ cũng đâu phải hạng yếu đuối, nhưng tại sao lại không hề kháng cự đám người bặm trợn này cơ chứ?

“Cô em không liên quan nên đừng xen vào. Nếu gương mặt xinh xắn này có một vết sẹo thì thật đáng tiếc đấy.” Một tên bước ra, đưa tay nâng mặt Ái Hy lên xem xét, giọng điệu bốn cợt.

“Đừng chạm vào tôi!” Ái Hy gần giọng, hất bàn tay kia ra khỏi mặt mình, sau đó quay sang chàng trai thì thầm. “Khi nào tôi ra hiệu thì anh chạy nhé.”

Bình tĩnh... phải thật bình tĩnh! Cần phải gây sự chú ý của những tên đó, may ra còn có thể giúp chàng trai kia có thời gian chạy thoát! Đột ngột Ái Hy tiến đến gần gã đó, nở một nụ cười dịu dàng, đôi môi cong cong trông như một thiên sứ đang tỏa sáng trong màn đêm tĩnh mịch.

“Hơ.” Tên đứng đầu ngẩng người ra nhìn, sau đó lắc lắc đầu, tiếp tục hạ giọng. “Đây không phải việc của cô, đừng xen vào, nếu không đừng trách chúng tôi độc ác.”

Ái Hy vẫn không màng để tâm, tiếp tục tiến đến gần đến đám người trước mặt, bất giác tên đứng đầu lùi về sau một bước. Đứng đối mặt với đám người hung tợn ấy, Ái Hy hít một hơi thật sâu, ngoảnh mặt về phía sau hét lớn:

“Mau chạy đi!”

Cùng lúc ấy, một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy Ái Hy từ phía sau.

Tách

Sau tiếng búng tay đó, xung quanh xuất hiện vô số những người áo đen khác, nhanh chóng vây kín đám người lúc nãy. Vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, Ái Hy ngước mặt lên và bắt gặp một đôi mắt khác cũng đang nhìn mình.

“Em... tên gì?” Giọng nói trầm ấm vang lên, đôi mắt màu hổ phách đang chăm chú nhìn Ái Hy.

Ái Hy ngớ người, không ngờ trong khung cảnh hỗn loạn như thế mà anh ta vẫn còn có tâm trạng để làm quen. Đúng thật là...

“Vương Ái Hy.” Theo phép lịch sự, Ái Hy mỉm cười thân thiện trả lời.

“Ái Hy.” Anh chàng lặp lại tên Ái Hy một lần nữa, nét mặt hơi khó hiểu.

“À, bây giờ tôi có việc phải đi rồi.” Ái Hy như chợt nhớ ra một điều quan trọng, nở một nụ cười khiêm tốn.

Hiểu được Ái Hy đang ám chỉ thứ gì, chàng trai lập tức buông tay ra, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng nhỏ bé khuất xa dần.

“Thiếu gia, cô gái ấy là ai vậy?” Một người đeo kính đen cung kính chào chàng trai ấy, sau đó cất tiếng hỏi.

“Vương Ái Hy...” Gương mặt của chàng trai không chút biểu cảm, lạnh lùng đáp, “... vợ chưa cưới của tôi.”

...

“Mẹ, con về rồi.” Sau gần hai tiếng đồng hồ ngồi xe bus về nhà, Ái Hy tái mặt mở cửa, cười gượng.

Chết rồi, chết thật rồi! Trễ giờ quy định rồi! Làm sao đây? Cánh cửa của căn biệt thự nguy nga vừa mở ra, đã có một luồng “xung khí” lập tức tấn công Ái Hy trực diện, khiến Ái Hy run lên vì ớn lạnh!

“Đây, va li của con.” Một chiếc va li màu hồng được “trang trọng” đưa cho Ái Hy, kèm theo một nụ cười đầy sát khí.

“Mẹ! Đừng mà!!!” Ái Hy vội vã nắm lấy bàn tay “ngọc ngà” của mẹ lay lay, đôi mắt chớp chớp cầu xin. “Lẽ nào mẹ lại nhẫn tâm đuổi con đi như thế?”

Tàn nhẫn... đúng là tàn nhẫn mà! Đối xử với con gái mình như thế, mẹ không cảm thấy xót xa hay sao?

“Đuổi? Ai đuổi con?” Gương mặt mẹ Ái Hy nghếch ra, nụ cười trên môi tắt hẳn.

“Mẹ chứ còn ai? Nếu không đuổi con ra khỏi nhà thì tại sao lại đưa cho con cái va li này?” Ái Hy neho mắt nhìn mẹ mình, nghi hoặc hỏi.

Càng lúc Ái Hy càng cảm thấy khó hiểu, chính bà Hàn vừa đưa hành lý vừa nở một nụ cười “giết người” mà lại nói không đuổi Ái Hy, nếu vậy thì là gì?

“Con sẽ đến nhà chồng sống một thời gian.” Bất giác bà Vương thở dài, đôi mắt lặng lẽ quan sát chiếc BMW màu đen bóng loáng ở đối diện nhà.

“Chồng? Chồng nào?” Ái Hy ngơ ngác hỏi, giọng nói hơi nghẹn lại.

Tại sao chỉ về trễ một chút, Ái Hy lại có chồng thế này? Có nhầm lẫn gì ở đây không vậy? Người ta vẫn còn ngây thơ, chưa muốn lấy chồng cơ mà, đã thế người chồng danh nghĩa này Ái Hy đã bao giờ được thấy mặt đâu cơ chứ! Vẫn chưa kịp có thêm bất kỳ phản ứng nào từ hai phía, đột ngột một giọng nói quen thuộc cất lên, phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

“Em sẽ là vợ tôi!”

Giọng nói lạnh lùng nhưng dứt khoát ấy vang lên, Ái Hy giật mình quay người lại. Trước mắt Ái Hy, chàng trai lúc nãy đang đứng tựa người vào chiếc BMW bóng loáng, đôi mắt màu hổ phách chăm chú nhìn Ái Hy, khoé miệng khẽ nhếch lên tạo một đường cong hoàn hảo. Bất chợt chàng trai bước đến trước mặt Ái Hy, nụ cười trên môi dần biến mất, thay vào đó là một gương mặt lạnh đậm đầy thuyết phục. Anh ta không phải là chàng trai lúc nãy hay sao? Tại sao anh ta lại ở đây?

Trong tích tắc, khi đôi mắt hai người gặp nhau, thời gian như ngừng lại.

1s...

2s...

3s...

“Á! Sao anh lại ở đây?” Ái Hy ngạc nhiên chỉ vào mặt chàng trai đang đứng trước mặt, giọng nói vô cùng kích động.

“Tôi đến để đón em.” Chàng trai mỉm cười, nơi khoé môi vẫn còn một vết bầm sau cuộc ẩu đả vừa rồi.

Nụ cười kia... khiến Ái Hy cảm thấy vô cùng bất an.

“Đón tôi?” Ái Hy bất giác lùi một bước, cười gượng. “Anh à, chắc anh nhầm người rồi.”

Ái Hy lùi một bước, chàng trai ấy lại tiến lên một bước, đưa bàn tay nhẹ nhàng vuốt mặt Ái Hy.

“Không nhầm đâu. Em là Vương Ái Hy...” Khuôn mặt chàng trai ấy áp sát mặt Ái Hy, gần từng chữ, “... vợ – của – tôi!”

Tuy nụ cười vẫn hiện diện trên gương mặt đó, nhưng Ái Hy có thể cảm nhận được sát khí trong nụ cười thân thiện ấy. Vợ? Vợ là thế nào? Tại sao anh ta lại gán cho Ái Hy cái mác là vợ của mình cơ chứ?

“Ha ha, anh đùa vui quá!” Ái Hy quay mặt sang hướng khác, tránh ánh nhìn của chàng trai trước mặt.

Bất ổn! Lúc này, ngoài việc ra sức phủ nhận lời tuyên bố “kinh hoàng” của chàng trai trước mặt, thật sự Ái Hy không thể làm gì hơn ngoài việc tự mình phản kháng.

“Tôi không đùa...” Đôi mắt màu hổ phách chợt loé lên, chất giọng của chàng trai ấy càng lúc càng trở nên băng giá, “... Hàn Minh Vỹ, tên của tôi, nhớ chưa?”

“Nh.. nhớ rồi.” Bất lực trước hoàn cảnh hiện tại, Ái Hy cúi gằm mặt, âm ức trả lời.

Trong tình trạng hiện giờ, tốt hơn hết là cứ ngoan ngoãn làm theo sự sắp đặt của “bậc thần thánh”!

“Tốt!” Hàn Minh Vỹ cười nhạt, sau đó quay sang bà Vương, nở một nụ cười độc đoán. “Mẹ à, con đưa cô ấy đi được chưa?”

“Ồ... Con cứ tự nhiên.” Gương mặt rạng rỡ của bà Vương như một đòn tâm lý giáng mạnh vào Ái Hy, lúc này đang ngược lên nhìn mẹ mình với đôi mắt giận dữ.

Minh Vỹ hất mặt về phía chiếc va li màu hồng phấn trước cửa với một tên mặt vest đen. Hiểu ý, hắn ta vội vàng chạy đến xách chiếc va li bỏ vào cốp xe.

“Đi thôi.” Bàn tay Minh Vỹ nắm chặt tay Ái Hy lôi đi, sau đó lịch sự mở cửa xe cho Ái Hy.

Ái Hy miễn cưỡng bước vào, không thèm ngoảnh mặt nhìn mẹ mình lần cuối. Thật không thể chấp nhận một người mẹ yên tâm giao con mình cho thiếu gia của tập đoàn mafia Knight.

“Ái Hy, bảo trọng nha con!” Bà Vương đứng trước cửa gọi với theo, vẫy vẫy tay tạm biệt.

Chiếc xe khuất dần trong màn đêm, bà buông thông tay, khẽ thở dài.

...

Chiếc xe dừng lại ở một ngôi biệt thự xanh lam rộng lớn, mang đậm phong cách phương Tây... Tên vệ sĩ mặc vest đen nhanh chóng xuống xe, mở cửa rồi tiếp tục lái xe vào bên trong. Thảm cỏ trải dài suốt một con đường rải đầy sỏi, những ánh đèn mờ ảo kết hợp với ánh trăng khuya vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp. Bước chân vào ngôi nhà trắng lộng lẫy, Ái Hy tròn mắt dò xét xung quanh, mơ mơ màng màng như chưa tỉnh mộng.

“Thiếu gia đã về!” Vô số những cô gái trong bộ trang phục người hầu đứng tạo thành lối đi, cung kính cúi đầu trước Minh Vỹ.

Ái Hy có phần hơi ngạc nhiên, nhưng cũng im lặng, đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

“Theo tôi.” Một giọng nói lạnh lùng cất lên, phá vỡ dòng ảo tưởng miên man đang ẩn hiện trước mặt Ái Hy.

Ái Hy ngượng ngùng bước theo sau Minh Vỹ, đôi mắt nâu trong sáng chớp chớp dò xét xung quanh. Căn nhà này quả thật rất tráng lệ, ngay cả cầu thang cũng được chạm khắc cầu kỳ.

Đi mãi, đi mãi... Đến tận tầng ba, Minh Vỹ nắm tay Ái Hy kéo vào một căn phòng. Một căn phòng được trang trí theo loại kiến trúc giống hệt kiểu phòng của một nàng công chúa, xung quanh chỉ có hai gam màu xanh và hồng, chiếc giường nhỏ xinh được đặt ở phía góc phòng.

“Woa! Đây là phòng của tôi thật sao?” Ái Hy nở một nụ cười hạnh phúc, ngược mặt nhìn Minh Vỹ nghi hoặc.

Không ngờ mình lại có thể sống trong một căn nhà nguy nga và tráng lệ đến mức này, có nằm mơ Ái Hy cũng không thể tin nổi! Liệu anh ta có phải là bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích không? Từ phía bên kia, Minh Vỹ không trả lời, chỉ gật đầu, sau đó đưa cho Ái Hy một bộ đồng phục nữ.

“Đây là đồng phục của em, ngày mai em sẽ đến trường cùng tôi.” Giọng nói trầm ấm của Minh Vỹ khiến Ái Hy thấy nhẹ lòng, nhưng vô số câu hỏi vẫn chưa được giải đáp. “Sẽ có người mang hành lý lên cho em, nên em không cần phải lo lắng bất cứ điều gì cả.”

“Nhưng...” Chưa kịp nói hết câu, ngón tay thon dài của Minh Vỹ đã đặt nhẹ lên đôi môi mang sắc hoa anh đào kia, chặn ngang câu nói.

“Tôi đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, em cứ yên tâm. Phòng tôi ở kế bên, có việc gì thì sang đó tìm tôi.” Sau khi dặn dò kỹ lưỡng, Minh Vỹ quay lưng bước đi.

Chợt một bàn tay nắm lấy vạt áo của Minh Vỹ, giọng nói hơi nghẹn lại vang lên.

“Tại sao anh lại gọi tôi là vợ của anh?” Ái Hy nhìn Minh Vỹ nghi hoặc, đôi môi hơi mím lại cất tiếng hỏi.

Dĩ nhiên đây sẽ là câu hỏi đầu tiên được đặt ra, vì không ai có thể không thắc mắc khi đột ngột trở thành vợ của một người mà mình không hề quen biết... Đặc biệt người “không quen biết” ở đây lại là con trai của người đứng đầu tổ chức mafia Knight.

“Chuyện đó em không cần quan tâm, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được.” Minh Vỹ lắc đầu, gương mặt đắm chiêu nhìn Ái Hy.

Hành động tiếp theo là nhẹ nhàng kéo tay Ái Hy ra khỏi áo mình, Minh Vỹ quay lưng bước ra khỏi phòng Ái Hy, bóng dáng ấy từ phía sau trông vô cùng cô độc.

Ái Hy bất giác thở dài, sau đó mệt mỏi nằm lên chiếc giường kiểu công chúa đáng yêu được dành riêng cho mình, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

...

Những tia nắng đầu tiên lọt qua khe cửa, đánh dấu cho một sự khởi đầu mới...

“Này, Ái Hy, dậy đi!”

Minh Vỹ ngồi xuống giường, lay lay người Ái Hy, nhưng dường như nàng công chúa bướng bỉnh này vẫn chưa muốn tỉnh dậy sau một đêm dài ngon giấc.

“Ừm... tránh ra! Để tôi yên.” Ái Hy nhíu mày, giọng nói hơi khó chịu vì bị đánh thức.

“Dậy mau!” Sức chịu đựng của con người có giới hạn, đương nhiên Minh Vỹ cũng thế. Minh Vỹ tức giận quát lên, nhưng Ái Hy vẫn vùi đầu trong đồng chăn gối.

“Hừ, nếu em không dậy thì để anh ngủ với em vậy.” Giọng nói lạnh băng vang lên, sau đó Minh Vỹ nằm lên giường Ái Hy, kéo chăn đắp và bắt đầu... ngủ!

“Ừm.” Cảm giác rộng rãi thoải mái lúc này được thay bằng cảm giác chật hẹp khó chịu, Ái Hy cựa mình, từ từ mở mắt.

Ngay lập tức, một gương mặt điển trai đang nhắm nghiền đôi mắt chuẩn bị đi vào giấc ngủ, bất giác gương mặt Ái Hy đỏ ửng lên, theo sau đó là tiếng la hét thất thanh.

“Á! Anh làm cái quái gì vậy? Biến ra khỏi phòng tôi mau.” Ái Hy bật dậy, lấy gối liên tục đánh vào Minh Vỹ, gương mặt từ màu đỏ chuyển sang một màu trắng bệch.

“Do em không chịu dậy, tôi cũng không nỡ đánh thức, thôi thì ngủ chung với em.” Minh Vỹ nhún nhún vai ra vẻ vô tội, nói chậm rãi.

“Mau ra khỏi phòng cho tôi! Tôi cần phải thay đồ!” Ái Hy tức giận quát lớn, đứng dậy đẩy Minh Vỹ ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Mọi chuyện cứ như một giấc mơ!

Đột ngột trở thành vợ một thiếu gia của tổ chức Knight khét tiếng.

Đột ngột rời xa gia đình và bị đẩy đến cái dinh thự xa hoa này.

Đột ngột mất đi hai chữ gọi là “tự do”, trở thành con rối trong một vở kịch được sắp đặt sẵn.

Đúng là không thể tin được mà!

...

Ánh nắng buổi sớm nhàn nhạt, hương vị của những giọt sương vẫn còn đọng lại trong cơn gió.

Minh Vỹ khoác lên mình bộ đồng phục nam trường Trung học phổ thông Star, chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với caravat sọc caro vô cùng bắt mắt, đôi mắt màu hổ phách rực sáng trước ánh nắng mặt trời, làn da trắng không thua kém Ái Hy, chiếc khuyên tai hình đầu lâu bạc ẩn hiện sau mái tóc màu nâu nhạt, gương mặt nghiêng nghiêng đứng tựa vào tường chờ Ái Hy.

Sau một khoảng thời gian dài đằng đẳng Minh Vỹ phải đợi chờ, cuối cùng Ái Hy cũng xuất hiện. Lúc này, trông Ái Hy như nàng công chúa nhỏ bước ra từ câu chuyện thần thoại. Bộ đồng phục áo sơ mi hồng đi với chiếc váy sọc caro xanh biển, caravat màu cam được nối lỏng, để lộ một sợi dây chuyền bạch kim có lồng một chiếc nhẫn trơn được chạm khắc khá tinh xảo. Đôi mắt to dưới hàng mi dài cong vút, đôi môi mỏng

mang sắc màu của cánh hồng đào, trên mái tóc dài mang màu cafe sữa bỗng bành cài một chiếc nơ nhỏ trông cực đáng yêu.

“Này, đi thôi!” Ái Hy vội vã bước đến lay lay cánh tay Minh Vỹ, giọng nói gấp gáp.

“Lên xe.” Minh Vỹ nói ngắn gọn, cả hai người cùng bước vào bên trong chiếc BMW bóng loáng.

Trường Trung học phổ thông Star thẳng tiến!!

...

Đến cổng trường, tên cận vệ kia nhanh chóng mở cửa xe cho Minh Vỹ. Minh Vỹ bước ra khỏi xe, đưa tay về phía Ái Hy, đôi mắt mang vẻ “uy hiếp”. Ái Hy nhú mày, hắt mặt, gạt tay Minh Vỹ ra sau đó bước xuống xe. Bàn tay Minh Vỹ ngượng ngùng trên không trung, sau đó rút về, gương mặt trở nên lạnh lùng vô cảm. Minh Vỹ bước đến gần Ái Hy, ghé sát tai Ái Hy thì thầm.

“Nếu em không ngoan ngoãn, chưa biết gia đình em sẽ xảy ra chuyện gì đâu.” Minh Vỹ nở một nụ cười đắc ý, tiếp tục nói. “Đáng ra em không nên làm phật ý tôi.”

Một cảm giác ớn lạnh chạy hết sống lưng, Ái Hy mím môi, đôi mắt tức giận nhìn chằm chằm Minh Vỹ trước mặt, cả người khẽ run lên. Chợt đôi mắt nâu trong sáng kia sáng lên, gương mặt Ái Hy nở một nụ cười dịu dàng, đôi mắt chớp chớp ngây thơ.

“Chồng yêu!” Hai chữ thân mật được giọng nói ngọt ngào của Ái Hy nâng cấp, tất cả học sinh có mặt tại đó đều quay mặt sang nhìn.

Ái Hy vênh mặt, trên gương mặt lộ rõ nét hài lòng trước hành động “táo bạo” của mình, nhìn Minh Vỹ cười thích thú. Ai bảo dám uy hiếp Ái Hy cơ chứ!

Một vài học sinh dường như quen biết với Minh Vỹ, bắt đầu xì xào bàn tán.

“Đó là Hàn Minh Vỹ mà, sao cô gái kia lại gọi anh ta là chồng?”

“Thôi rồi! Hàn Minh Vỹ đi học lại rồi!”

“Sẽ lại có chuyện cho xem.”

Vô số những lời bàn tán khác nhau liên tục vang lên, nhưng gương mặt Minh Vỹ vẫn vậy, giữ nét lạnh lùng vô cảm. Chợt Minh Vỹ quay sang nhìn Ái Hy, đôi mắt sâu thẳm vô cùng phức tạp. Một vòng tay ôm ngang eo khiến Ái Hy giật mình, sau đó Minh Vỹ bắt đầu bước vào trường, dĩ nhiên Ái Hy cũng bị lôi theo.

“Này, anh và tôi có học cùng lớp không vậy?” Ái Hy miễn cưỡng bước theo Minh Vỹ, nở một nụ cười hết sức khiêm tốn.

Mong sao là không! Nếu chung lớp với tên này, thế nào cũng bị quản lý chặt chẽ!

“Không.”

“Vậy tại sao anh cứ lôi tôi đi thế?” Ái Hy khó chịu đẩy đẩy bàn tay đang đặt ngang eo mình, giọng nói pha chút tức giận.

Ái Hy có cảm giác mình giống như một thứ hàng hoá, vô tri vô giác để mặc người khác áp đặt. Nhưng nếu nghĩ rằng Ái Hy sẽ để yên cho Minh Vỹ mặc sức điều khiển mình như một con rối thì đúng là hoang đường! Sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra, Ái Hy thà chết chứ không chịu khuất phục! Dường như Minh Vỹ đã quen với việc những ánh mắt xung quanh luôn dò xét mình, nhưng Ái Hy lại hoàn toàn ngược lại. Đột ngột Minh Vỹ khựng lại, sau đó tiếp tục lạnh lùng lên tiếng:

“Tôi lớp 12A2, em 11A3. Nếu em biết đường thì tự đi đi.”

“Tôi có chân, tự tôi đi được, không cần anh lo!” Ái Hy ngược mặt lên, đôi mắt căm giận chiếu thẳng vào Minh Vỹ.

Đúng là quá đáng mà!

“...” Minh Vỹ buông tay ra, sau đó lạnh lùng bước đi.

Lúc Minh Vỹ đi rồi, Ái Hy mới nhận ra một sự thật đau lòng. Ngôi trường Star thiết kế theo phong cách châu Âu, nên việc tìm được khu vực phòng học không dễ tí nào trong ngôi trường xa hoa này. Ái Hy thất vọng lê bước, đành phó mặc mọi chuyện cho ông trời định đoạt.

Làm sao đây? Làm sao đây? Ái Hy đã đi lòng vòng quanh khuôn viên trường cả chục lần rồi, cứ mãi thế này đúng là không phải cách hay. Đến mức này thì đành dùng chiêu thức năm xưa ở trường Tử Dương: “mỹ nhân kế” mà thôi... Đưa đôi mắt lém lỉnh nhìn ngó xung quanh, một anh chàng đẹp trai có vẻ khá thân thiện lọt vào tầm nhìn của Ái Hy. Đã xác định được mục tiêu! Ái Hy bước đến gần chỗ chàng trai ấy, vẻ mặt thản nhiên cố gắng hoà nhập với bầu không khí lạ lẫm ở ngôi trường rộng lớn này, cố gắng tỏ ra điềm tĩnh. Tiếp theo thế nào đây? Đột ngột Ái Hy lại rơi vào trạng thái lơ đãng, thật sự không biết mình nên làm gì tiếp theo.

Huych

Ái Hy tiếp đất một cách “hoành tráng” trước mặt chàng trai thân thiện ấy, đôi mắt bắt đầu mọng nước.

“Ui!”

Nhờ trời, cú tiếp đất này khiến Ái Hy sắm vai một mỹ nhân yêu kiều bị vấp té, trông chờ sự giúp đỡ của chàng hoàng tử trong câu chuyện cổ tích.

“Này, cô không sao chứ?” Giọng nói dễ nghe cất lên, một bàn tay đưa ra trước mặt Ái Hy.

Ái Hy vờ ngại ngần nắm lấy bàn tay ấy, nhưng gương mặt ngạc nhiên của anh chàng thân thiện đập vào mắt Ái Hy cách đó không xa.

Không sai! Anh ta chỉ đứng nhìn Ái Hy ngã mà không thèm bước đến giúp đỡ!

Vậy... chủ nhân của bàn tay kia là ai?

Chap 2

Don't touch her!

Một gương mặt điển trai khác nhanh chóng rơi vào tầm mắt của Ái Hy. Trước ánh nắng mặt trời, gương mặt đó càng được tôn thêm vẻ đẹp vốn có. Ái Hy ngây người nhìn chàng trai tốt bụng trước mặt, quên bằng kế hoạch của mình. Chàng trai ấy đỡ Ái Hy đứng dậy, sau đó cau mày liếc nhìn Ái Hy.

“Lần sau đi đứng cho cẩn thận.”

Anh ta quay người bỏ đi, Ái Hy mới sực tỉnh, vội vã níu lấy tay của chàng trai ấy.

“Anh ơi, anh có thể chỉ giúp em lớp 11A3 ở đâu không vậy?” Giọng nói ngọt ngào của Ái Hy cất lên, đôi mắt chớp chớp nhìn chàng trai ấy chờ đợi.

Đây là tia hy vọng duy nhất và cuối cùng, không thể để vuột mất cơ hội ngàn vàng này được! Khoé miệng chàng trai khẽ nhếch lên, nở một nụ cười toả nắng.

“Cô mơ à?” Chất giọng lạnh lùng hoàn toàn khác với khi nãy, anh ta quay lưng bỏ đi để lại Ái Hy đang nghếch mặt ra, vẫn chưa hoàn toàn lấy lại được tinh thần sau cú shock quá lớn.

Mãi một lúc sau, khi đã định thần lại được, Ái Hy hậm hực bước theo chàng trai lúc nãy... Không thể dễ dàng bỏ qua như thế này được!

“Này, tên khốn kia!” Ái Hy chỉ thẳng vào chàng trai kia, đôi mắt chất chứa những tia nhìn oán hận, “Giúp người thì giúp cho trót, anh không biết câu đó à? Anh có phải con người không vậy?”

Chàng trai kia dừng bước, nét mặt u ám quay lại nhìn Ái Hy.

“Cô đang nói tôi?” Chỉ thẳng vào mình như chờ sự xác thực, chàng trai gằn giọng.

“Không nói anh chứ nói ai?” Ái Hy tức giận gật đầu xác minh, đôi môi mím chặt cố gắng kìm nén cảm xúc.

Bước chân của chàng trai ấy từ từ rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Cả hai người đứng đối mặt với nhau, nhưng chiều cao lại quá chênh lệch nên Ái Hy phải ngước mặt lên trừng mắt với chàng trai ấy đầy căm phẫn.

“Cô có biết chưa?” Chàng trai đột ngột gần giọng, sau đó cười một nụ cười mang đầy sát khí, những tiếng rắc rắc đáng sợ bắt đầu vang lên.

“Biết gì?” Cảm giác căng thẳng tột độ bắt đầu lần chiếm tâm hồn Ái Hy, nhưng Ái Hy vẫn mạnh miệng hỏi.

Tên này đúng là không có óc mà, không nói thì làm sao người ta biết được? Nhưng sao đột nhiên Ái Hy lại cảm thấy lạnh người thế này?

“Biết rằng...” Chàng trai làm vẻ bí ẩn, nét mặt đanh lại, nắm đấm giơ lên, “... con gái tôi cũng đánh!”

Hành động thô lỗ ấy khiến Ái Hy giật mình, nhắm mắt lại sợ hãi chờ lực tiếp xúc từ phía bên kia.

“Điền Huân, làm gì vậy?” Một bàn tay ôm lấy vai Ái Hy, tay còn lại đỡ nắm đấm của chàng trai tên Điền Huân.

“Tránh ra, Minh Vỹ.” Điền Huân vẫn nhìn Ái Hy với ánh mắt “hình viên đạn”, gương mặt lạnh lùng yêu cầu.

Hai chữ Minh Vỹ lọt vào tai Ái Hy, đôi mắt nhắm chặt lúc này giờ đây đang từ từ hé mở. Không hiểu tại sao những lúc có Minh Vỹ bên cạnh, cảm giác an toàn của Ái Hy lại được nâng cao hơn gấp vạn lần... Ái Hy ngước mặt lên nhìn Minh Vỹ, khuôn mặt ấy vẫn lãnh đạm, đôi mắt hổ phách sâu thẳm đang trừng mắt nhìn Điền Huân.

“Cậu muốn làm gì bất kỳ đứa con gái nào trong trường này, tôi không quan tâm...” Minh Vỹ nói chậm rãi, sau đó hất bàn tay của Điền Huân ra, “... nhưng nếu đụng đến cô ấy, chứng tỏ cậu chán sống rồi.”

“Tôi đi với cậu bao nhiêu năm mà chẳng bằng con nhóc này ư?” Điền Huân cười nhạt, quay lưng bỏ đi.

“Anh biết hấn ta à? Bạn của anh sao?” Ái Hy vẫn còn một đồng câu hỏi nghi vấn cần được trả lời, nhưng hiện tại thì... thôi thì dựa vào hoàn cảnh vậy.

“Tôi không có bạn.” Minh Vỹ lạnh lùng đáp, đôi mắt vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu. “Đi, tôi đưa em về lớp.”

“À, cảm ơn!” Niềm vui trong lòng Ái Hy mỗi lúc một tăng, cảm giác bực bội trong lòng giảm hẳn.

...

Minh Vỹ và Ái Hy đứng trước cửa lớp 11A3. Trông thấy Minh Vỹ đưa Ái Hy đến tận lớp, các học sinh trong lớp Ái Hy tròn mắt nhìn, vô số những lời bàn tán khác nhau vang lên khiến cả lớp trở nên vô cùng náo nhiệt.

“Nghỉ trưa tôi sẽ đến đón em, ở lớp đợi tôi.” Minh Vỹ nhìn Ái Hy, chất giọng trầm ấm vang lên, hất đầu nhẹ đầu về phía trước. “Vào đi.”

Ái Hy không nói gì, chỉ gật gật đầu, lặng lẽ bước vào lớp. Minh Vỹ đứng tựa vào cửa, đôi mắt nhìn Ái Hy không rời, bộ dạng trông như chú con nhút nhát lúc này chẳng giống với Ái Hy gì cả, dù sao Minh Vỹ cũng thích một Ái Hy bướng bỉnh hơn.

Loay hoay mãi Ái Hy mới tìm được một chỗ ngồi phía cuối lớp, nét mặt căng thẳng dò xét xung quanh lớp học của mình. Ánh mắt Ái Hy dừng lại ở cửa, Minh Vỹ vẫn đứng đó quan sát Ái Hy. Theo lẽ thường, cô gái ấy sẽ phải thẹn thùng cúi mặt xuống, cười hạnh phúc. Nhưng rất tiếc, đó chỉ là hành động của những cô gái bình thường, còn đối với những cô gái giống Ái Hy thì...

Hành động tiếp sau đó là trừng mắt... sau đó nữa là xua xua tay đuổi Minh Vỹ đi... tiếp theo đó là giơ nắm đấm lên uy hiếp...

Và cuối cùng...

“Minh Vỹ!!!” Ái Hy đập bàn đứng dậy, khuyến mãi cho Minh Vỹ ánh mắt “giết người”. “Anh đứng đó làm gì? Mau về lớp đi!”

Hầu hết những ánh mắt trong lớp đổ dồn vào Ái Hy, lúc này Ái Hy mới kịp nhận thức việc mình vừa làm “tầm cỡ” như thế nào. Minh Vỹ cũng phải bật cười trước hành động “không giống ai” của cô vợ đáng yêu, sau đó phong thái lại lãnh đạm và lạnh lùng như trước, quay lưng bước đi. Nhiều ánh mắt khác nhau chiếu thẳng vào Ái Hy, bất lực nở một nụ cười gượng, Ái Hy ngượng ngừng ngồi xuống, gục mặt lên bàn.

“Bạn ơi!” Một giọng nữ cất lên, đồng thời một bàn tay lay lay Ái Hy.

“Sao?” Ái Hy ngược mặt lên hỏi, gương mặt vẫn còn đỏ ửng.

Hồi hộp quá, cô ấy bắt chuyện kìa!

“Mình là Hoàng Nhã Tuệ, rất vui được chào đón thành viên mới.” Cô gái đó cũng khá xinh, gương mặt nhỏ nhắn được giấu sau mái tóc dài thẳng mượt, “Bạn tên gì?”

“Vương Ái Hy.” Ái Hy mỉm cười thân thiện, đó là cách Ái Hy có thể rút ngắn khoảng cách giữa mình và người khác.

“Vậy xem ra bạn là người đó rồi.” Nhã Tuệ cũng nở một nụ cười dễ mến, câu nói của Nhã Tuệ đầy ẩn ý.

“Người đó?” Ái Hy ó người, câu nói này quả thực quá khó để một Ái Hy chỉ số IQ thấp thấu hiểu được.

Từ ngày gặp Minh Vỹ, cuộc sống đơn điệu và ảm đạm của Ái Hy hoàn toàn bị đảo lộn cả lên...

Tại sao ai cũng thích làm về bí ẩn thế nhỉ?

“Từ từ bạn sẽ hiểu...” Nhã Tuệ bước lên phía trên lấy balo, sau đó ngồi xuống bên cạnh Ái Hy, “... nếu thắc mắc, bạn có thể hỏi anh Minh Vỹ.”

2. Chap 03 - 04

Chap 3

Comeback

Dìng dọng... Dìng dọng...

“Ái Hy à, đi ăn với mình không?” Nhã Tuệ quay sang Ái Hy cất tiếng hỏi, đôi mắt nâu đang nhìn Ái Hy chờ đợi.

“Xin lỗi, mình không đi với Nhã Tuệ được rồi.” Nét mặt Ái Hy thoáng buồn, giọng nói nhỏ dần.

Lời nói uy hiếp của Minh Vỹ quả thật có sức ảnh hưởng rất lớn đối với Ái Hy, và Ái Hy cũng không muốn vì mình mà khiến cả gia đình phải liên lụy.

“Ừ, vậy mình đi trước nha.” Nhã Tuệ mỉm cười dịu dàng, sau đó cùng các bạn nữ khác bước ra khỏi lớp.

Ái Hy ngoan ngoãn ngồi trong lớp đợi Minh Vỹ đến, nét mặt tinh nghịch đang thích thú quan sát xung quanh. Cảm giác ở ngôi trường mới thật lạ lẫm, nhưng có lẽ Ái Hy sẽ không tài nào thích nghi được với môi trường của ngôi trường xa hoa này.

...

“Ái Hy!” Minh Vỹ đứng trước cửa lớp gọi tên Ái Hy, nét mặt lộ rõ sự thích thú.

Nghe gọi tên mình, Ái Hy quay đầu lại. Gương mặt đáng ghét của người tự xưng là “chồng” mình lọt vào tầm mắt Ái Hy, trông anh ta như vừa khám phá ra một thứ gì đó thú vị lắm vậy. Ái Hy đứng dậy, “khí thế hùng hục” bước đến chỗ Minh Vỹ đang nhếch môi cười đầy ẩn ý.

“Em muốn ăn hay đi tham quan trường?” Minh Vỹ hạ giọng hỏi, đôi mắt dán chặt vào người con gái ngang bướng trước mặt.

Ái Hy hất mặt, gương mặt phụng phịu quay sang hướng khác không thèm trả lời Minh Vỹ.

“Định bày trò gì nữa đây?” Minh Vỹ cau mày, lạnh lùng hỏi.

“Người đó là sao?” Ái Hy cúi gầm mặt, giọng nói pha lẫn nhiều tâm tư khác nhau.

“Người đó?” Nét mặt Minh Vỹ thoáng ngạc nhiên, rất nhanh sau đó lấy lại vẻ mặt lạnh lẽo thường thấy.

“Một bạn trong lớp nói chắc tôi là người đó. Mà người đó là thế nào?” Ái Hy kiên nhẫn giải thích, sau đó ngược mặt lên chờ câu trả lời của người đối diện.

Cứ nói vòng vo mãi thế này thì đến khi nào mới có được câu trả lời đây?

“Em là người tôi chọn, vậy thôi.” Minh Vỹ điềm tĩnh trả lời, vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Anh càng nói tôi càng không hiểu, hết vợ rồi lại người được chọn. Phiền phức!” Ái Hy nhún vai, gương mặt không mấy hài lòng quay sang Minh Vỹ. “Này! Tôi đói, đưa tôi đi ăn đi!!”

Tên khó hiểu này, càng ở bên cạnh anh ta lại càng cảm thấy khó hiểu hơn!

Minh Vỹ không trả lời, lặng lẽ bước đi.

...

Đi hết dãy phòng học cũng đủ khiến Ái Hy mệt mỏi, Ái Hy mệt mỏi lê bước theo sau Minh Vỹ. Bước vào canteen với dáng vẻ vô cùng thảm hại, Ái Hy nhanh chóng ngồi xuống một bàn trống gần đó, thở dốc. Minh Vỹ bước đến trước mặt Ái Hy, liếc nhìn Ái Hy với đôi mắt không mấy thiện cảm, sau đó cất tiếng hỏi:

“Ăn gì?”

“Gì cũng được.” Ái Hy trả lời mà không cần suy nghĩ, cất cao giọng, kèm theo động tác hất mái tóc dài của mình ra phía sau.

Thái độ xác xược của Ái Hy đối với Minh Vỹ khiến đám học sinh gần đó tròn mắt, ngạc nhiên hơn là con trai tổ chức mafia Minh Vỹ lại nhẫn nhịn trước cô gái nhỏ bé này. Minh Vỹ bước về phía canteen, sau đó lại bị một chàng trai chặn trước mặt.

“Anh Minh Vỹ ăn gì? Để em mua cho anh.” Chàng trai can đảm xung phong thay mặt Minh Vỹ tham gia vào cái canteen hỗn loạn đang chen lấn nhau.

Nhìn chàng trai trước mặt, Minh Vỹ cười nhạt, sau đó lạnh lùng lên tiếng.

“Sao cũng được.”

Minh Vỹ quay đầu bước đi, được một đoạn thì ngoảnh mặt lại nói với chàng trai “dững cảm” ấy. “Tôi sẽ trả tiền sau.”

Minh Vỹ kéo chiếc ghế đối diện Ái Hy ngồi xuống, hai tay đặt lên bàn nhìn Ái Hy.

“Sao? Chuyện gì nữa?” Gương mặt khó coi của Ái Hy khiến Minh Vỹ cảm thấy khó chịu, tại sao lúc nào đi với anh Ái Hy cũng luôn tỏ thái độ bất cần đó.

“Tôi muốn về nhà.” Giọng Ái Hy rất dứt khoát, pha chút van nài, “Anh cho tôi về đi.”

“Không.” Phía bên kia lập tức dứt khoát trả lời, không cần phí thời gian để suy nghĩ về câu hỏi đơn giản và quá sức vô lý này.

“Nhưng tôi muốn về, nếu không muốn thì anh phải cho tôi biết lí do tại sao anh lại cứ khẳng khẳng bảo tôi là vợ anh vậy?” Ái Hy bức xúc hét lên, sau đó nhận lại vô số ánh nhìn ngạc nhiên của học sinh trong trường.

Từng đám học sinh bắt đầu bàn tán to nhỏ, một số thỉnh thoảng còn che miệng cười như vừa được nghe chuyện tiếu lâm.

Râm

Minh Vỹ đập mạnh tay xuống mặt bàn, lạnh lùng trừng mắt nhìn họ, gằn giọng: “Câm miệng.” Lập tức cả canteen im bật, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có. Quay sang nhìn Ái Hy với đôi mắt lộ rõ sự tức giận, Minh Vỹ nói đều đều:

“Nếu em còn thắc mắc vì những chuyện không đâu ấy thì đừng nghĩ đến nữa, chiều nay tôi sẽ cho quản gia Trần giải thích mọi chuyện cho em.”

Minh Vỹ dựa vào ghế, khoanh tay lại, nở một nụ cười độc đoán.

...

Giờ nghỉ trưa kết thúc, Ái Hy đau khổ lê bước về lớp học. Hình ảnh đáng sợ lúc nãy của Minh Vỹ cứ ám ảnh Ái Hy, tuy mới quen Minh Vỹ chưa được một ngày, nhưng đây là lần đầu tiên Ái Hy thấy Minh Vỹ đáng sợ như vậy. Ban đầu định ninh rằng Minh Vỹ chỉ dựa vào thế lực gia đình, hoàn toàn không có gì phải sợ sệt Minh Vỹ nên Ái Hy cứ lảng nhảng mãi chuyện đó. Nhưng khi trông thấy Minh Vỹ nổi giận, thật sự lúc ấy Ái Hy nuốt không trôi, cứ lén lén lút lút nhìn Minh Vỹ. Cảm giác này chỉ có thể được miêu tả bằng hai chữ: “Kinh hoàng!”

...

Ái Hy đưa mắt nhìn qua cửa sổ, tâm hồn cảm thấy dễ chịu hơn với khung cảnh trước mắt.

Cơn gió nhẹ nhàng cuốn những đám mây trôi lững lờ trên bầu trời xanh nhạt, những đoá hoa tường vi mang vẻ đẹp kiêu sa đang nhẹ nhàng đong đưa trong làn gió mát. Cả tiết học trôi qua thật nhanh... Từ lúc xảy ra chuyện ở canteen, các thành viên trong lớp luôn nhìn Ái Hy với đôi mắt không mấy thiện cảm, đặc biệt là các bạn nữ. Chỉ có Nhã Tuệ là vẫn đối xử tốt với Ái Hy, như một tia sáng nhẹ nhàng kéo Ái Hy khỏi thế giới chỉ toàn một màu đen.

...

Ái Hy vội bước ra khỏi phòng học, chán nản bước theo các học sinh khác ra khỏi cổng trường. Trước cổng, hai chiếc xe BMW bóng loáng nhanh chóng được Ái Hy thu vào tầm mắt. Minh Vỹ đang đứng đó, tựa người vào một chiếc xe. Giống y hệt tư thế mà tối qua Ái Hy đã thấy khi Minh Vỹ đến đón mình. Ái Hy cúi đầu bước đến đối diện với Minh Vỹ, nắm lấy vạt áo Minh Vỹ giật giật.

“Hôm nay tôi có việc, em về trước đi.” Minh Vỹ hất mặt về phía chiếc xe đối diện, nhìn Ái Hy nói đều đều.

Lúc này, Ái Hy chỉ gật gật đầu, dáng vẻ trông vô cùng đáng thương bước đến mở cửa xe ngồi vào. Minh Vỹ đưa mắt nhìn theo chiếc xe khuất xa dần khe thở dài, sau đó cũng lên xe đi về hướng ngược lại. Không ai biết được, sau khi Ái Hy vừa bước vào trong xe, một nụ cười tinh quái đã được thể hiện rõ rệt.

...

“Này chú!” Ái Hy cất giọng, đôi mắt tinh nghịch mở to nhìn ông chú mặc áo vest đen đang lái xe.

“Chuyện gì vậy cô chủ?” Hai tiếng “cô chủ” phát ra từ miệng người đàn ông trung niên kia khiến Ái Hy có cảm giác ớn lạnh.

“Đưa tôi về nhà đi, anh Minh Vỹ đã cho phép tôi rồi.” Bằng giọng điệu thuyết phục nhất, Ái Hy mở miệng yêu cầu.

“Vâng.”

...

Đóng cửa xe lại, Ái Hy hít thở hừng hực tiến vào bấm chuông cửa.

“Ai vậy?” Bà Vương mở cửa, thờ ơ cất giọng hỏi, sau đó lại sững người khi nhìn thấy Ái Hy.

“Con về rồi đây.” Ái Hy mỉm cười, dang tay ôm lấy bà Vương, “Tên Minh Vỹ ấy dám lôi gia đình ta ra uy hiếp, không cho con về, mãi mới về thăm mẹ được.”

Đúng là không đâu bằng ở nhà, thật bình yên! Nhưng tiếc rằng... khoảnh khắc ấy lại không kéo dài được bao lâu.

“Đi ngay!” Bà Vương đẩy Ái Hy ra, đôi mắt lạnh lùng nhìn Ái Hy, kích động quát lên, “Cô bây giờ không còn là con gái nhà này nữa! Nếu đã biết sẽ liên lụy đến gia đình, tại sao cô lại về?”

“Mẹ...” Ái Hy ngạc nhiên nhìn mẹ mình, không tin nổi mẹ mình lại có thể nói những lời nhẫn tâm đến thế.

Bà Vương đóng cửa lại, để mặc con gái mình đứng trước cửa nhà. Ái Hy đưa tay định bấm chuông một lần nữa, nhưng sau đó khựng lại, gương mặt vô cùng đau đớn... Ái Hy chạy đi, mặc cho người đàn ông mặc vest đen kia ra sức gọi mình.

Tại sao một người mẹ lại có thể nhẫn tâm và vô tình như thế?

Đến một con hẻm nhỏ, một bàn tay bịt miệng Ái Hy lôi vào trong, mặc cho Ái Hy ra sức phản kháng.

Chap 4

Don't touch him!

Trong cơn gió đêm thổi nhẹ nhẹ, ánh trăng sáng dịu dàng chiếu xuống mặt đất, phá tan màn đêm đang phủ kín.

Một gương mặt quen thuộc hiện ra sau ánh đèn đường nhàn nhạt, Ái Hy ngạc nhiên nhìn người trước mặt, tức giận dùng tay đẩy bàn tay đó ra khỏi miệng mình. Nhưng bàn tay kia vẫn ngoan cố không chịu rời, cô bắt lực gương mặt tức giận nhìn người đó, cố gắng thoát khỏi bàn tay kia.

Nhắm mắt lại... hít một hơi thật sâu...

“Á! Sao em cắn anh!” Sau “tuyệt chiêu ngàn năm” vừa được cô thể hiện, bàn tay đó lập tức rời khỏi miệng cô, giọng đau đớn bắt đầu kêu gào thảm thiết. “Em có phải là con người không vậy?”

“Cho đáng đời anh!” Cô làm mặt xấu với người đối diện, giả vờ xuýt xoa. “Chắc chắc, tội nghiệp chưa!”

Ai bảo dám bịt miệng người ta, lại còn tỏ ra nguy hiểm nữa cơ chứ!

“Con nhóc này! Phải dạy lại em thôi!” Người ấy xắn tay áo lên, bắt đầu tiến về phía cô. Cũng đúng thôi, tự dưng lại bị “ngoạm” một cái như thế thì không thể không tức được!

“Á! Anh tính làm gì vậy! Tránh xa em ra!” Ái Hy lùi về phía sau, gương mặt mang đầy ám khí của người trước mặt khiến cô cảm thấy ớn lạnh.

“Anh là anh trai của em, chẳng lẽ anh không được quyền dạy dỗ em gái mình à?” Bóng chàng trai ấy bước đến gần, bàn tay đưa lên véo mũi cô.

“Thôi đi, mau bỏ tay ra!” Cô ra sức kéo bàn tay ấy, nhưng vẫn như lần trước, bắt lực thả lỏng người.

1s...

2s...

3s...

“Á!” Lại là tiếng la hét thất thanh vang lên, xé toạc màn đêm yên tĩnh. Và đích đến lần này của Ái Hy là bàn chân “dễ thương” của người được gọi là anh trai cô.

Cô đã dồn hết trọng lực lên bàn chân, sau đó... đập!

“Nhóc con, hôm nay anh không giết em thì không phải là con người.” Cả người chàng trai kia toả ra sát khí, ngược mặt lên nhìn cô phẫn nộ.

“Anh mà tiến thêm một bước nữa thì...” Ái Hy sợ hãi hét lên, lùi dần về phía sau, gương mặt tái xanh nhìn người anh trai “đáng kính” đang kích động tiếp tục xắn cao tay áo, cả người toả ra sát khí ngút trời. Làm sao đây, tự dưng đầu óc lại trống rỗng thế này!

“Thì sao?” Cả hai đều được thừa hưởng tính cách ngang ngạnh, nên anh ta vẫn ngoan cố từ từ tiến đến chỗ cô.

“Em sẽ mách với mẹ chuyện anh nhân lúc cha mẹ không ở nhà mà rủ rê bạn bè đến nhà làm loạn.” Ái Hy nói một mạch không ngừng nghỉ, nhịp tim đang đập loạn cả lên.

“Ế!” Bị Ái Hy nói đụng tới “gót chân Asin” của mình, ngay lập tức cả hai chuyển sắc thái biểu cảm cho nhau.

Ái Hy lúc này đang đắc ý khoanh tay đứng nhìn anh trai yêu quý của mình trong khi gương mặt của người còn lại càng lúc càng tái mét.

“Em gái! Đừng mà! Nếu em nói ra thì danh dự một thời của Vương Triết Dạ anh đây sẽ theo gió mà bay!!” Triết Dạ đột ngột hạ giọng cầu xin, nét mặt vẫn mang một màu xám xịt. Phải rồi, nếu không thì không chỉ tự mình đánh mất thể diện mà còn được vinh dự “ăn” gây sát.

“Hừ!” Ái Hy lạnh lùng liếc nhìn thái độ đáng ngờ của anh mình, quay mặt sang hướng khác tỏ vẻ khinh thường. Đúng là anh chẳng hề thay đổi gì cả, vẫn dễ bị cô điều khiển như thế...

“À, nghe nói thiếu gia tổ chức Knight đã chọn được vợ. Chắc phải là hàng độc đây...” Nhanh chóng chuyển đề tài, Triết Dạ nhún nhún vai, đôi mắt chợt sáng lấp lánh.

“Chọn vợ?” Ái Hy tròn mắt nhìn, vấn đề Triết Dạ đang nói hình như có liên quan đến cô.

“Em không biết sao? Nghe nói đến năm mười tám tuổi, thiếu gia của mỗi thế hệ trong tổ chức Knight đều phải chọn một người con gái làm vợ mình, nếu gia đình đó có ý ngăn cấm hay không đồng ý thì...” Triết Dạ kéo dài chữ cuối cùng ra, thở dài, “... chắc chắc!”

Ái Hy ngây người, những lời nói của anh trai cứ ám ảnh trong tâm trí. Trước mắt cô hiện giờ chỉ là một màu đen thăm thẳm, đôi mắt vô hồn trở nên phức tạp hơn.

“Mà sao hôm qua em không về nhà?” Suýt quên mất, cô nhóc bướng bỉnh này hôm qua dám đi đêm không về nhà, báo hại người anh trai tốt bụng phải ngồi canh cửa đến tận sáng theo thói quen.

Không một tiếng trả lời... Ái Hy vẫn chìm đắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, không để tâm đến anh trai Triết Dạ đang làm đủ trò để gây sự chú ý.

“Này! Ái Hy!” Mất kiên nhẫn, Triết Dạ nắm chặt vai Ái Hy, xoay người cô đối mặt với mình. “Em làm gì mà...”

Bóp

Chưa kịp nói hết câu, một nắm đấm giáng thẳng vào mặt Triết Dạ, Ái Hy giật mình thoát ra khỏi dòng ảo tưởng.

Minh Vỹ đứng trước mặt hai người, theo sau là một toán cận vệ mặc vest đen. Lúc này anh đang nghiêng nghiêng đầu, bẻ bẻ tay, sau đó tiến đến nắm lấy cổ áo của Triết Dạ.

“Dừng lại!” Ái Hy vội vàng chắn trước mặt Triết Dạ, trừng mắt nhìn Minh Vỹ. “Không được đánh anh trai tôi!”

Ánh trăng mờ ảo soi sáng, ba bóng người đang đối mặt với nhau...

... mỗi người một tâm tư...

... mỗi người một cảm xúc...

3. Chap 05 - 06

Chap 5

Trùng phạ

“Anh là anh trai của cô ấy?” Minh Vỹ nhìn Triết Dạ nghi hoặc, giọng nói lạnh lùng pha lẫn chút ngạc nhiên, thì ra cái tên hành xử thô lỗ với vợ mình lại là anh vợ sao?

“Không lẽ tôi lại là anh trai của cậu?” Triết Dạ đưa tay quệt vệt máu trên khoé miệng, nét mặt đanh lại nhìn trùng trùng anh. “Cậu không biết hai chữ lịch sự à?”

Ái Hy đứng giữa lo lắng nhìn hai chàng trai đang phát ra “sát khí” ngút trời, bất giác đứng dậy đưa tay ôm lấy tay anh, quay sang nhìn Triết Dạ cười gượng.

“Anh, đây là Hàn Minh Vỹ...” Cô ngấp ngừng một lúc, ngược lên nhìn xem nét mặt anh thế nào để còn tìm cách “chữa cháy”! Đôi mắt sắc bén ấy vẫn còn trùng mắt nhìn Triết Dạ, nét mặt u uất. Giọng nói cô nghẹn lại, tiếp tục giới thiệu, “... thiếu gia tổ chức mafia Knight.”

Câu nói Ái Hy vừa thốt ra lập tức khiến gương mặt khó chịu của Triết Dạ thay đổi hẳn.

Lúc này, Triết Dạ như bị rơi vào trạng thái “khủng hoảng”, tròn mắt nhìn Minh Vỹ đang đứng cho hai tay vào túi quần, một dáng vẻ hết sức kiêu ngạo và đậm chất mafia.

Sét đánh giữa trời quang!

Triết Dạ ngẩn người, hết nhìn anh rồi lại nhìn cô với cặp mắt “không tin nổi”. Bàn tay Triết Dạ run run đưa lên, chỉ thẳng vào cô em đáng yêu lấp bắp.

“E...em đừng nói với anh là... là... em là cô gái được... được thiếu gia mafia Knight chọn...chọn nhé?”

Ái Hy cúi đầu, mím môi, gật nhẹ một cái chứng minh cho sự thật “phũ phàng”. Minh Vỹ vẫn đứng yên như một pho tượng, không hé miệng nửa lời... trên gương mặt lúc này chỉ có duy nhất một nụ cười nửa miệng.

Do phải chịu sự đả kích quá lớn, một đòn tâm lí nặng nề giáng thẳng vào tâm hồn “non nớt” của Triết Dạ.

Chàng trai quỳ sụp xuống... huých một cái... bất tỉnh vô nhân sự!

Và lần này, không chỉ có mỗi ánh mắt ngạc nhiên của Ái Hy chiếu thẳng về phía anh trai “đáng thương” đã ngã gục, mà ngay cả Minh Vỹ cũng nheo mắt nhìn.

Đám cận vệ đứng sau cổ gằng nhin cười, cơ thể từng người run nhẹ cổ kìm chế.

Anh quay mặt lại, nhìn đám cận vệ, sau đó hất mặt về phía Triết Dạ đang “an giấc” dưới đất. Hiểu ý, đám cận vệ lập tức chạy đến lôi Triết Dạ đi.

Con người anh trước giờ vốn như vậy, chẳng muốn nhiều lời, chỉ thể hiện cảm xúc qua hành động và cử chỉ... chỉ riêng đối với cô, dù mới quen chưa được quá hai ngày, anh đã phải luôn bận tâm đến cô vợ bé nhỏ của mình, và cả sự việc sáng nay cũng là lần đầu tiên anh kiên nhẫn giải thích với người khác như vậy.

“Em không bày trò quậy phá thì không chịu nổi à?” Minh Vỹ vẫn nhìn thẳng về phía trước, cất giọng lạnh lùng hỏi.

“Tôi làm gì mặc tôi, không cần anh quan tâm.” Ái Hy ra vẻ bất cần, sau đó quay người bỏ đi.

Ai cần anh ta quan tâm cơ chứ, càng quan tâm thì lại càng phiền phức! Cô chỉ cần biết, thứ cảm xúc mình yêu quý nhất là tự do!

Một bàn tay nhanh chóng nắm lấy cổ tay cô, đôi mắt kia đang hằn lên những tia lửa đỏ đầy tức giận.

“Này, bỏ ra.” Cô giằng mạnh tay, nhưng vẫn không thể thoát được bàn tay ấy.

Cứ mỗi lần cô giằng tay ra, anh lại siết chặt hơn, gương mặt lạnh lùng vô cảm nhìn cô.

“Đau!” Giọng nói đầy khó chịu vang lên, nét mặt cô thể hiện sự đau đớn cùng cực.

Chợt Minh Vỹ hất tay Ái Hy ra, sau đó lại nắm lấy bàn tay còn lại của cô lôi đi. Mở cửa xe, anh đẩy cô vào xe một cách thô bạo, sau đó ngồi lên phía trước lái xe rời đi. Cùng lúc đó, trước nhà họ Vương đang xảy ra một sự kiện “đình đám”...

Đám cận vệ của Minh Vỹ đứng trước cửa nhà bấm chuông, đến khi bà Vương vừa mở cửa thì quãng Triết Dạ vào nhà một cách không thương tiếc!

...

Chiếc BMW dừng lại ở bãi biển Kỳ Sa... Minh Vỹ xuống xe, mở cửa ghế sau và lại tiếp tục lôi Ái Hy đi.

“Này, anh làm gì vậy?” Cô ngoan cố không chịu khuất phục, căm hận nhìn bóng người cao lớn đang chơi trò “bạo lực” với cô.

Anh vẫn không trả lời, kéo cô tiến ra bờ biển.

Bước chân ngày càng xa, thì mực nước dâng lên càng cao, anh cứ thế kéo cô đi theo mình, vẻ mặt vô cảm lạnh lùng bước đi ra xa.

“Nếu anh muốn chết thì đi mà chết một mình, đừng lôi tôi theo!” Ái Hy dùng tay còn lại đập đập vào lưng Minh Vỹ, nhưng dường như vẫn chẳng ăn thua gì.

Đến khi mực nước qua quá ngực, anh quay đầu lại nhìn cô, cười nhạt và đưa tay nhấn thẳng cô xuống nước.

Ánh trăng mờ ảo vẽ nên một bức tranh tuyệt mỹ trên bãi biển, gương mặt anh vẫn thản nhiên trong khi đang dùng lực nhấn vợ mình xuống biển một cách nhẫn tâm và tàn ác.

Cảm giác ngạt thở như muốn vỡ toang lồng ngực, Ái Hy ra sức vùng vẫy, nhưng càng cố gắng thoát khỏi bàn tay đang dùng lực kia, Minh Vỹ lại càng nhấn sâu hơn.

Vừa đến đỉnh điểm, lúc cô không thể chịu đựng thêm được nữa, anh nâng người cô lên, đưa vào bờ.

...

Sau khi được đưa về nhà, cô tự nhốt mình ở trong phòng, không ăn uống hay mở cửa cho bất cứ ai hai ngày liền.

Đến ngày thứ ba... anh và một toán người hầu đứng trước cửa phòng, vẻ mặt của An An – người hầu riêng của cô lộ rõ vẻ lo lắng, sợ sệt.

“Mở cửa!” Minh Vỹ gằn giọng, sau đó ra sức đập mạnh vào cửa.

Không một tiếng trả lời... Cảm giác bất an lần chiếm tâm hồn, anh tức giận lùi về sau hai bước.

Râm

Cánh cửa mở toang, căn phòng công chúa hiện ra trước mắt.

Chap 6

Tôi phải phạt em!

Minh Vỹ xông vào phòng, cảnh tượng trong phòng khiến anh khựng người lại.

Ái Hy đang cầm một con búp bê bằng vải, chiếc kim trên tay đang đâm vào người con búp bê ấy, gương mặt tái nhợt giật mình quay sang nhìn anh.

Con nít ba tuổi nhìn cũng biết việc xấu xa mà cô đang làm là gì...

Nhìn con búp bê trong bàn tay nhỏ bé kia, Minh Vỹ nheo mắt, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Em tự nhốt mình trong phòng để làm cái trò này?”

“Mặc kệ tôi, không cần thứ máu lạnh như anh quan tâm.” Cô chuyển hướng nhìn từ anh sang con búp bê vải trong tay, tiếp tục “công việc” của mình. “Đâm này! Đâm này! Chết đi! Chết đi!”

Mặc kệ đám người hầu đang nhìn mình với đôi mắt ngạc nhiên tột độ, mặc kệ anh ta nghĩ mình thế nào... Ái Hy vừa “niệm chú” vừa đâm liên tục vào người con búp bê bằng vải tội nghiệp, trút hết cơn giận của mình.

Không bận tâm đến cách cư xử trẻ con của cô, anh khoát khoát tay ra hiệu với đám người hầu, sau đó đóng cửa phòng lại.

Cô ngẩn người nhìn anh đang tiến lại gần mình, nụ cười nửa miệng trên gương mặt của anh khiến cô không lạnh cũng phải rùng mình. Anh cúi người xuống, đôi mắt màu hổ phách nhìn cô chăm chăm.

“Em làm loạn đủ chưa?” Giọng ác quỷ vang lên, gương mặt Minh Vỹ áp sát vào mặt Ái Hy.

“Đã nói là mặc tôi!” Cô đặt con búp bê vải cùng cây kim xuống, ra sức đẩy anh ra. “Đừng lại gần tôi!”

Khoảng cách quá gần khiến gương mặt của cô đỏ ửng nhưng vẫn ngoan cố chống đối, đưa hai tay cố gắng đẩy người anh ra xa, đôi mắt nâu đang tròng lên đầy căm phẫn.

“Em vẫn còn giận chuyện hôm trước à?” Anh nắm chặt tay Ái Hy lại, nói một cách điềm tĩnh và mang đậm sắc thái dọa nạt. “Đừng cố tỏ ra bướng bỉnh và ngang ngược nếu không muốn tôi lại dùng vũ lực với em.”

Đối với loại con gái bướng bỉnh như cô, chỉ có cách dùng hành động để chứng minh chứ không thể nào khuất phục bằng lời nói được.

“Muốn làm gì thì mặc anh, bây giờ để tôi yên.” Cô quay mặt sang hướng khác, chán ghét trả lời.

“Tôi phải phạt em!” Minh Vỹ cười nhạt, sau đó đè Ái Hy xuống. “Phạt gì đây nhỉ?”

“Tránh ra! Đừng chạm vào tôi!” Nét mặt cô đanh lại, đưa đôi mắt đầy căm hận nhìn anh.

Anh siết chặt tay, giơ tay lên, chuẩn bị giáng cho cô một đòn bạo lực. Hành động của anh khiến cô tái mặt, đôi mắt nhắm chặt lại, cả người run lên.

1s...

2s...

3s...

4s...

...

Mãi không thấy có bất kỳ động tĩnh gì bất thường, Ái Hy từ từ mở mắt, gương mặt anh đang cúi gằm xuống. Chợt bàn tay cô được nhẹ nhàng nâng lên, chiếc nhẫn trơn màu bạc được anh lồng vào ngón tay áp út.

“Không được tháo nó ra...” Minh Vỹ nói chậm rãi, trừng mắt uy hiếp, “... đừng để tôi phải phạt em.”

“Anh dành nó tặng cho cô gái khác đi! Tôi không thích đeo nhẫn.” Ái Hy nhìn chiếc nhẫn trên tay nhàu mảy, không phải vì cô không thích đeo nhẫn, mà do cô không muốn đeo chiếc nhẫn chứng minh ối quan hệ “mờ ám” giữa hai người.

Về mặt anh vẫn đứng đưng không quan tâm, lạnh lùng ra lệnh.

“Không thích cũng phải đeo.”

Đôi khi Minh Vỹ cũng cảm thấy bất lực trước cô vợ bướng bỉnh này. Ái Hy có thể được xếp vào danh sách những người không thể ở yên một chỗ mà cứ thích đi quậy phá khắp nơi.

Đột ngột anh lại theo phản xạ mà ôm chặt cô vào lòng, anh thật sự không thể không bận tâm đến cô!! Tất nhiên cô sẽ không ngoan ngoãn để yên cho anh muốn làm gì thì làm, nên cứ cố tình đẩy anh ra.

“Ngồi yên!” Minh Vỹ gằn giọng, tháo sợi dây chuyền trên cổ của Ái Hy ra. “Tịch thu chiếc nhẫn này, nhân tiện tôi sẽ giúp em quảng con búp bê chết tiệt kia.”

Anh đưa lại sợi dây chuyền cho cô, chiếc nhẫn ban đầu được thay thế bằng chiếc nhẫn của anh. Từ từ đứng thẳng người dậy, anh nhìn cô với ánh mắt uy hiếp cho đến khi cô tự tay đeo sợi dây chuyền vào cổ.

Ngay sau đó, con búp bê vải và cây kim cũng “may mắn” được Minh Vỹ cho vào sọt rác. Trước khi bước ra khỏi phòng, anh không quên quay lại tặng cho cô một nụ cười đáng sợ.

“Nên nhớ, em không được tháo sợi dây chuyền ra hay thay chiếc nhẫn của tôi bằng chiếc nhẫn khác.” Minh Vỹ nói đều đều, sau đó nhấn mạnh câu cuối. “Tôi có rất nhiều cách để trừng phạt em đấy.”

Ái Hy đờ người, nhìn theo bóng Minh Vỹ khuất sau cánh cửa phòng.

4. Chap 07 - 08

Chap 7

Ra mắt

Từng cánh hoa tường vi nhẹ nhàng theo làn gió thoảng rơi xuống đất. Từng cánh, từng cánh một...

“Ái Hy.” Vẫn như mọi ngày, Minh Vỹ luôn là người phải gánh vác trách nhiệm đánh thức nàng công chúa nhỏ.

Anh lặng lẽ đưa mắt nhìn cô, từ đáy mắt thu về gương mặt thánh thiện, nhưng tâm trí lại hiện diện một bóng hình giống hệt cô, chỉ duy nhất một điều... hình bóng đó thuộc về quá khứ.

Đưa bàn tay chạm nhẹ vào gương mặt cô, trái tim anh lại chùng xuống, lý do không phải là do tình yêu anh dành cho cô khiến anh cảm thấy như thế, vì vốn dĩ... cảm giác anh dành cho cô, không phải là tình yêu.

Gương mặt xinh xắn khiến lòng anh đau nhói, vẻ lạnh lùng cũng dường như đã tan chảy tự lúc nào... cô gái trước mặt – Ái Hy, mang khuôn mặt của người con gái anh từng yêu...

Lúc này, gương mặt ấy mang một dáng vẻ của một thiên thần nhỏ, dịu dàng mà thuần khiết... khác hẳn với Ái Hy tinh nghịch luôn khoác lên mình dáng vẻ bướng bỉnh, tinh quái. Bàn tay vẫn tiếp tục chạm vào gương mặt cô thật nhẹ nhàng, bỗng dưng gương mặt anh đanh lại... hành động “thân mật” tiếp theo là véo má cô!

“Đau!” Đôi mắt Ái Hy từ từ mở ra, theo bản năng cô khó chịu gạt bàn tay kia ra khỏi mặt mình. “Anh làm cái quái gì vậy?”

Trên chiếc giường công chúa, cô vẫn ngoan cố ôm gối, trừng mắt nhìn anh đầy căm hận.

“Dùng cái vẻ mặt đó cũng chẳng thay đổi được gì đâu.” Minh Vỹ vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, khoanh tay đứng nhìn Ái Hy.

Bất giác, trong đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp kia, một gương mặt xinh xắn chợt hiện ra, nhưng ngay sau đó lại lập tức tan biến. Đôi mắt kia vẫn tiếp tục dán chặt vào gương mặt Ái Hy, ánh mắt vô hồn. Khoé môi anh khẽ mấp máy, phát ra hai từ ngắn gọn chỉ đủ để duy nhất mình nghe thấy.

“Thy Thy!” Nhưng khi đôi mắt “bất bình thường” của Minh Vỹ được Ái Hy thu vào tầm mắt, thứ cảm giác duy nhất cô nhận được khi “mắt chạm mắt” với anh chỉ có thể gọi là... ghê sợ! Cô gờm gờm anh dò xét, nhưng từ phía bên kia vẫn giữ nguyên dáng vẻ lạnh đến rợn người.

“Tôi dậy là được chứ gì? Anh hài lòng rồi chứ?” Bất giác Ái Hy thở dài, đứng dậy bước ra khỏi giường, hai má phụng phịu tỏ vẻ không hài lòng. “Anh có thể ra khỏi phòng tôi không?”

Minh Vỹ quay người lại, bước đi.

Rầm

Vừa đặt chân ra khỏi phòng, đột ngột cánh cửa gỗ bị đóng lại một cách thô lỗ và gấp gáp, kèm theo tiếng gài chốt khóa.

“Hứ! Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng tôi muốn ngủ.” Tiếng Ái Hy vọng từ trong phòng ra, gương mặt Minh Vỹ bắt đầu tối sầm lại.

“Được thôi.” Minh Vỹ đứng trước cửa phòng, đôi mắt sắc bén như có thể nhìn xuyên thấu bên trong, “... nếu em muốn.”

Anh đưa mắt nhìn hai tên cận vệ đang đứng ở cạnh cửa phòng, hất mặt ra lệnh.

“Chặn cửa, không cho cô ấy bước ra khỏi phòng.”

Trong khi đó, Ái Hy vẫn vô tư nằm trong phòng an giấc, thi thoảng còn mỉm cười hạnh phúc.

Bên ngoài, hai tên cận vệ đứng chặn trước cửa, chắc chắn là họ sẽ không dễ dàng để cô thoát ra khỏi phòng một cách dễ dàng rồi!!

...

“Ai da!” Sau một giấc ngủ dài thoải mái, Ái Hy vươn vai, sau đó bước vào phòng tắm...

Một lúc sau, cô bước ra, bình thần tiến đến mở cửa phòng.

Cạch

Trước mặt cô lúc này, tên cận vệ đeo kính đen đang quay sang nhìn mình chăm chú.

“Cô không thể ra ngoài.”

“Tại sao?” Ái Hy ngơ ngác hỏi, mặt nghếch ra, tại sao lại không thể?

“Thiếu gia có lệnh cô phải ở yên trong phòng.” Người đàn ông đó điềm tĩnh đáp, sau đó cẩn trọng đóng cánh cửa phòng lại.

Ái Hy đơ người, lúc này Ái Hy vẫn chưa thể nhận định được chuyện gì đang xảy ra. Ba giây bất động...

“Hàn Minh Vỹ! Tên khốn!” Cô tức giận hét lên, đập cửa ầm ầm. “Mở cửa! Tôi nói mở cửa ra!”

Cả căn biệt thự vang lên tiếng hét đầy ai oán của Ái Hy, nhưng Minh Vỹ vẫn bình thản ngồi ở chiếc ghế sofa phòng khách, từ từ thưởng thức vị đắng của tách café nóng trên tay.

...

“Thiếu gia!” Bà quản gia nhẹ giọng gọi Minh Vỹ, sau đó cung kính nói. “Ông chủ và bà chủ đã về.”

Nét mặt Minh Vỹ vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng vô cảm, sau đó đặt tách café xuống bàn, bước lên phòng Ái Hy.

...

Sau một lúc phản kháng vô ích, Ái Hy mệt mỏi dựa vào cửa.

Cạch

Cánh cửa đột ngột mở ra, cả người Ái Hy mất thăng bằng ngã ra phía sau. Một bàn tay nhẹ nhàng đỡ lấy Ái Hy, kéo cô đứng dậy, tiện thể lôi đi.

“Này, anh hành hạ tôi thế này vẫn chưa đủ sao?” Cô vẫn ngoan cố không chịu khuất phục, cố giằng tay ra.

Uất ức nhìn kẻ trước mặt, Ái Hy thật sự không muốn trở thành con rối trong tay người khác, dĩ nhiên không thể để yên cho Minh Vỹ áp đặt mình được.

“Ng ngoan chút đi, có người muốn gặp em.” Anh siết chặt tay hơn, gằn giọng đầy quyền lực.

“...” Ái Hy im bật, vì biết rõ mỗi lần anh dùng cặp mắt đó nhìn mình, lúc đó tốt hơn hết là nên nghe lời.

...

Dưới phòng khách, hai bóng người ngồi ở ghế sofa. Người đàn ông trung niên trông có vẻ hung tợn, nhưng dáng vẻ sang trọng ấy vẫn chiếm ưu thế hơn. Người phụ nữ ngồi bên cạnh lại trông cực kỳ quý phái và nhã nhặn, quý phái.

Minh Vỹ kéo Ái Hy đến trước mặt hai người họ, lạnh lùng tuyên bố.

“Đây là Vương Ái Hy, vợ chưa cưới của tôi.”

Chap 8

Rắc rối đáng yêu

Sau lời giới thiệu “siêu trọng” của Minh Vỹ, không khí trở nên yên lặng một cách đáng sợ. Ánh mắt dò xét của hai người đối diện chiếu thẳng vào Ái Hy đang ngượng ngùng nắm lấy tay áo Minh Vỹ. Gương mặt sắc sảo của người phụ nữ kia dịu lại, bà mỉm cười đầy ẩn ý, đưa tay về phía cô.

“Chào con, ta là mẹ của Minh Vỹ.”

Ái Hy cũng bước đến, nắm lấy tay người phụ nữ ấy, đáp lại bằng một nụ cười khiêm tốn.

“Vâng, rất vui được gặp cô.” Câu nói của cô khiến anh nhúu mày khó chịu. Cho đến tận lúc này, cô vẫn cố chấp không chịu thừa nhận mình là người được anh chọn làm vợ chưa cưới.

“Người nhà cả mà, nên con cứ gọi ta là mẹ.” Nụ cười trên môi bà Hàn dần tắt, ánh mắt điềm tĩnh nhìn cô thuyết phục.

“... vâng.” Ái Hy cúi gầm mặt, khẽ thở dài. “Thưa mẹ.”

Gương mặt lạnh lẽo của cha Minh Vỹ vẫn nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt dò xét, nhưng vẫn không mở miệng nói nửa lời.

“Minh Kỳ, anh không có gì để nói với con bé sao?” Bà Hàn quay sang nhìn chồng dịu dàng hỏi, sau đó lại nhìn Ái Hy. Ông Hàn vẫn lạnh lùng nhìn cô, đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó. Bóng một tên cận vệ bước đến trước mặt ông Hàn, cúi gập người.

“Có chuyện rồi, ông chủ.” Tên cận vệ ghé sát vào tai ông Hàn thì thầm đầy vẻ tuyệt mật, rồi lại thận trọng lùi ra sau.

Lập tức mọi ánh mắt ngạc nhiên đổ dồn vào tên cận vệ ấy. Ông Hàn đứng dậy bước đi, tên cận vệ lúc này cũng đi theo.

“Thật ngại quá, xin lỗi hai con.” Bà Hàn cười chữa ngượng, nhìn cô và anh ái ngại.

Lúc này, chợt trong đầu Ái Hy lại xuất hiện một câu hỏi, tuy không khó để trả lời nhưng vẫn nằm trong tầm nghi vấn. Chợt gương mặt xinh xắn của cô nở một nụ cười tinh quái, tuy chỉ thoáng qua nhưng Minh Vỹ vẫn có thể nhận ra sự thay đổi trên gương mặt của cô vợ bướng bỉnh.

Sau khi cân nhắc kỹ càng, cô bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình: “Tự khiến mình không đủ tư cách làm vợ của thiếu gia mafia Knight – Hàn Minh Vỹ.”

...

“Mẹ à, con pha trà ẹ uống nhé!” Ái Hy mỉm cười nhìn bà Hàn, đôi mắt nhìn bà chờ đợi.

“Cảm ơn con.” Bà Hàn vẫn cầm remote tivi, đôi mắt dán chặt vào màn hình trước mặt, hồ hững trả lời.

Cô vui vẻ bước vào bếp, sau đó bước ra cùng một tách trà hoa nhài.

“Con mời mẹ.” Đưa tách trà nóng trong tay cho bà Hàn, Ái Hy giả vờ tuột tay khiến bà hứng trọn tách trà nóng.

“Á!”

“Xin lỗi mẹ, con bất cẩn quá.” Giả giờ xuýt xoa như thể đang hối lỗi, cô nhanh nhẹn đỡ bà Hàn đứng dậy. “Nhanh lên, phải mau làm lạnh vết bỏng. Con sẽ giúp mẹ.”

“Không sao.” Bà Hàn gần giọng, đối với một quý phu nhân quá sành đời như bà, chỉ cần nhìn sơ cũng biết Ái Hy đang giở trò. Bà cố gắng nhẫn nhịn, nở một nụ cười trấn an với cô. “Con lên phòng đi, mẹ tự lo được.”

Kế hoạch A thất bại...

Vốn dĩ cô đã dùng xà phòng tắm bôi trơn cả nhà vệ sinh trong lúc đi pha trà, dự định đưa bà Hàn vào nhà vệ sinh “thưởng thức” thành quả của mình. Thế nhưng kế hoạch lại không thành...

Tối hôm đó, một tên cận vệ xấu số đã được “may mắn” được đưa đi cấp cứu sau khi bước vào nhà vệ sinh!!

...

Hôm sau...

Ái Hy giơ tay “xung phong” nấu ăn cho cả nhà, ra lệnh cho đầu bếp không được nấu bữa tối.

Tử lạnh ở nhà Minh Vỹ lúc nào cũng đầy ắp thức ăn, cô khẽ mỉm cười nhìn đồng thức ăn được đặt trước mắt, đeo tạp dề vào sau đó bắt đầu “chế biến”.

Minh Vỹ đứng trước cửa bếp, nhìn bóng dáng nhỏ bé trong chiếc tạp dề đang hăng say làm việc, khẽ nhướn mày khó chịu.

Sau một khoảng thời gian khá dài, Ái Hy vui vẻ dọn ra bàn ăn vô số những món ăn trang trí cực kỳ đẹp mắt, ngay cả những người hầu lâu năm cũng phải nhìn cô với cặp mắt ngưỡng mộ.

“An An, em gọi thiếu gia và bà chủ xuống dùng bữa giúp chị.” Cô nhìn An An mỉm cười, rồi lại nhìn những món ăn trên bàn mỉm cười đắc ý.

...

Minh Vỹ và bà Hàn tròn mắt nhìn những món ăn do chính tay cô nấu, đôi mắt anh không thể giấu được vẻ nghi ngờ. Chắc chắn cô lại bày trò!!

“Anh nhìn cái gì, tôi tự nấu cả đấy.” Bất gặp ánh mắt nghi hoặc đó, tức giận quát anh, sau đó quay sang bà Hàn từ tốn. “Mẹ à, trình độ nấu ăn của con vẫn còn thấp kém, nên mẹ đừng chê nhé!”

Cả ba người ngồi cùng ngồi xuống, bắt đầu thưởng thức những món “sơn hào hải vị” trên bàn.

“Quá ngọt!” Lời nhận xét đầu tiên, Minh Vỹ nhăn mặt buông đũa, nhíu mày nhìn cô. “Em gọi cái này là đồ ăn à?”

Đúng như những gì anh nghi ngờ, một cô gái nghịch ngợm và bướng bỉnh như cô làm sao có thể nấu được những món ăn “chất lượng” được cơ chứ, nếu chỉ nhìn cách trang trí công phu kia mà vội vàng đánh giá chất lượng của món ăn thì đúng là... sai lầm!

“Không cần anh nhận xét.” Ái Hy khó chịu hất mặt với Minh Vỹ, nhìn bà Hàn với đôi mắt chờ đợi.

Dĩ nhiên cô hoàn toàn không dành thời gian để ý đến chuyện những món mình nấu sẽ có hương vị như thế nào, chỉ hoàn toàn nhập tâm vận dụng hết khả năng để trang trí những đĩa thức ăn ấy sao cho thật bắt mắt.

Bà Hàn nhìn cô, rồi lại nhìn Minh Vỹ, miễn cưỡng gắp một miếng sườn từ đĩa đồ ăn trước mặt cho vào chén.

“Mặn quá!” Đưa miếng sườn lên miệng, bà Hàn cắn nhẹ một miếng, gương mặt bỗng trở nên thật khó coi.

“Bác Trần, dẹp hết cho tôi. Lập tức gọi đầu bếp Từ nấu món khác.” Không thể chịu đựng hơn được nữa, anh đành mặt nhìn quần gia ra lệnh, không quên trừng mắt nhìn cô tức giận. “Không nấu được thì đừng nấu!”

Kết quả là các đĩa thức ăn đẹp mắt đó được người hầu “dọn dẹp” sạch sẽ.

Kế hoạch B... thất bại!

...

“Mẹ à, cho con xem sợi dây chuyền của mẹ đi.” Ái Hy dùng giọng nói ngọt ngào cầu xin, đôi mắt dán chặt vào sợi dây chuyền trên cổ bà Hàn, cố gắng nài nỉ.

Kế hoạch C bắt đầu được thực hiện!

Bà Hàn bất giác thở dài, đưa tay tháo sợi dây chuyền trên cổ ra và trao cho cô, làm sao có thể từ chối được khi đôi mắt kia cứ nhìn bà chờ đợi.

“Woa! Đẹp quá!” Cô đón lấy sợi dây chuyền từ tay bà Hàn, phát ra câu nói từ tận đáy lòng, quả thực sợi dây chuyền bạch kim mà cô đang cầm trên tay được thiết kế rất tinh xảo, đặc biệt là mặt dây chuyền hình giọt nước pha lê. “Hắn nó rất quan trọng với mẹ nhỉ?”

“Đó là món quà mà cha Minh Vỹ tặng cho ta để kỷ niệm mười năm sau khi cưới.” Bà Hàn từ tốn nói, gương mặt bà vẫn điềm đạm quan sát từng cử chỉ của Ái Hy, những hành động kỳ quái của cô mấy ngày qua khiến bà không mấy hài lòng.

Bà vừa dứt lời, đồng thời sợi dây chuyền trên tay Ái Hy rơi tự do xuống đất.

Một thứ âm thanh va chạm ngân vang khắp phòng, giọt nước pha lê đã vỡ thành hàng vạn mảnh nhỏ lấp lánh... trong suốt tựa những vì sao trên bầu trời đêm.

Bà Hàn ngẩn người nhìn sợi dây chuyền đang nằm lẫn trong những mảnh vỡ của mặt dây chuyền dưới đất, sau đó quay sang nhìn Ái Hy.

“Mẹ, con xin lỗi.”

Chát

Cả người bà Hàn run lên, tặng cho Ái Hy một cái tát nảy lửa.

Rõ ràng Ái Hy đã cố tình đánh rơi nó xuống đất!

Cô gây chuyện, bày hết trò này đến trò khác, bà có thể chịu đựng được vì Minh Vỹ, nhưng đây là một món quà vô giá, là tấm chân tình của một người đàn ông mà bà yêu thương, là kỷ vật kết nối và minh chứng cho tình yêu. Không ngờ... cô lại có thể làm thế!

“Cô... tôi đã nhẫn nhịn cô từ mấy ngày qua vì Minh Vỹ, nhưng tại sao cô cứ chọc tức tôi?” Bà Hàn không kìm nén được cảm xúc, cả người run lên, đôi mắt luôn điềm tĩnh chợt trỗi lên một cách đáng sợ. “Biến ra khỏi đây ngay lập tức!”

Đưa tay ôm lấy mặt, lần này cô đã nhận thức được việc mình vừa đã khiến bà Hàn tổn thương như thế nào.

Qua ánh mắt, Ái Hy trông thấy một tia lửa đỏ của sự tức giận. Quả thật... chuyện lần này đã vượt quá xa sức chịu đựng của bà.

Từ phía sau, tiếng bước chân vang lên một cách chậm rãi, một bàn tay kéo nhanh cô vào lòng.

“Bà có quyền gì mà đuổi cô ấy?”

5. Chap 09 - 10 - 11 - 12

Chap 9

Go away!

Bàn tay lạnh giá vuốt nhẹ mái tóc Ái Hy, Minh Vỹ đưa mắt nhìn mẹ mình khinh thường, phát ngôn một cách độc đoán.

“Nên nhớ, không ai được quyền đụng vào ‘đồ’ của tôi...” Anh nói đều đều, cúi xuống nhìn cô đang bất động. Dán chặt đôi mắt vào cô vợ nhỏ bé trong tay, rồi anh quay sang nhìn bà Hàn gần giọng, “... đặc biệt là cô ấy.”

“...” Bà Hàn không nói gì, giờ đây những lời nói lạnh lùng của anh như một đòn tâm lý giáng mạnh vào trái tim bà, vết thương lòng nằm xưa lại một lần nữa được mở ra sau một thời gian dài chôn vào dĩ vãng.

“Tôi không muốn thấy mặt bà nữa, phiền bà ra khỏi đây.”

Gương mặt sắc sảo của bà Hàn xuất hiện một giọt nước, trong suốt như thủy tinh rơi xuống... giống hệt khoảnh khắc sợi dây chuyền của bà đập đất.

Nhưng giọt nước pha lê vỡ thành nghìn mảnh, tạo nên vô vàn mảnh tinh sa lấp lánh dưới mặt đất... giọt nước trong suốt lại tan vào hư vô, không một vết tích còn đọng lại, chỉ lưu trữ nỗi đau quá lớn của chủ nhân nó...

Cả người bà run lên, đôi chân bắt đầu cất bước đầy đau đớn.

“Mẹ!” Sau một khoảng thời gian đứng yên bất động, cô cất tiếng gọi bà Hàn, như màn đêm tìm thấy một tia sáng nhỏ nhoi.

Bà Hàn dừng bước, nhưng vẫn không quay đầu lại.

“Minh Vỹ, tôi sẽ đi.” Ngược lên nhìn anh, cô đẩy nhẹ người anh ra và nói một cách dứt khoát. “Mẹ không hề có lỗi trong chuyện này, người có lỗi là tôi.”

Ái Hy rời vòng tay của anh, bước đi điềm tĩnh, lướt qua và quay mặt đối diện với bà Hàn.

Cô thực sự... không muốn mọi việc trở nên như thế này.

“Con thật sự xin lỗi.” Đôi mắt ánh lên vẻ xót xa, Ái Hy nắm lấy bàn tay bà Hàn, hạ giọng. “Mẹ không cần đi đâu cả, con mới là người phải ra đi.”

Bà Hàn hết sức ngạc nhiên trước hành động của Ái Hy, đối mặt với cô... bà thực sự cảm thấy rất day dứt... vì một bóng hình mang khuôn mặt giống hệt cô!!

Từ phía sau, đôi bàn tay Minh Vỹ đang dần nắm chặt lại...

“Ai cho phép em rời khỏi đây?” Anh bước lại gần cô, mỉm cười và nắm thật chặt lấy cổ tay cô, mặc kệ tất cả.

Anh có thể chấp nhận và chịu đựng những trò đùa vượt quá giới hạn của cô, nhưng tại sao cô cứ tìm mọi cách để thoát khỏi anh?

“Tôi có quyền tự do, nên anh không có quyền ngăn cấm tôi làm những việc tôi muốn.” Ái Hy trả lời không cần suy nghĩ, cô buông tay bà Hàn ra và bước đi.

Cái này có thể được cho là “Mượn gió bẻ măng” không nhỉ? Và tình hình hiện tại của cô chính là như thế, lợi dụng việc này để trốn thoát khỏi anh, tuy vẫn cảm thấy chút ân hận về việc mình đã làm với bà Hàn.

“Không cho phép em rời xa tôi!” Minh Vỹ siết chặt tay hơn, anh gần từng từ, khuôn mặt vẫn lạnh lẽo không chút biểu cảm.

Muốn rời khỏi anh sao? Cô không có quyền đó, vì cô thuộc quyền sở hữu của anh!!

“Buông ra.” Tính cách bướng bỉnh của cô vẫn không sao sửa đổi được, ngoan cố giằng tay khỏi anh.

Minh Vỹ nhướn mày, cười khẩy và cúi người nhắc bóng cô lên.

Thoát khỏi anh, điều đó chỉ xảy ra trừ khi có phép màu đến với cô!!

“Này, anh làm gì vậy? Thả tôi xuống!” Dĩ nhiên cô sẽ không dễ dàng chịu thua, ra sức đâm mạnh vào người anh.

Minh Vỹ vác Ái Hy trên vai, bước lên cầu thang, không quên ngoảnh mặt nhắc nhở mẹ mình.

“Chuyện lần này tôi bỏ qua, nhưng không có nghĩa tôi sẽ bỏ qua chuyện của Thy Thy.” Dứt lời, anh tiếp tục đưa cô công chúa nhỏ của mình về phòng.

Dưới nhà, một người phụ nữ đang bị dẫn vật bởi nỗi đau hai năm về trước.

...

“Này! Thả tôi xuống!!” Ái Hy cố tình hét to vào tai Minh Vỹ, vùng vẫy mạnh hết mức có thể.

Vừa dứt lời, cả người cô được thả rơi tự do, dĩ nhiên Minh Vỹ sẽ không ác đến mức cho một cô gái yếu đuối “hạ cánh” dưới nền đất, nên đã tốt bụng “quăng” Ái Hy lên giường một cách tàn nhẫn.

“Em cứ ở đó mà kiểm điểm lại mình, khi nào em bỏ được cái ý nghĩ bỏ trốn thì hãy gọi tôi.” Minh Vỹ cười nhạt, để lại một tờ giấy note ghi số điện thoại của mình, bước ra khỏi.

...

Ngày thứ nhất... không một tiếng động phát ra từ căn phòng xinh xắn ấy.

Ngày thứ hai... chốt cửa bên trong phòng bị khoá lại.

Ngày thứ ba... Minh Vỹ nhận được một tin nhắn cực kỳ tầm cỡ.

“Vĩnh biệt anh!”

Chap 10

Fly

Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi lên những ô cửa kính của căn biệt thự nguy nga, hắt ra những tia sáng màu vàng kim.

Một bóng người nhỏ nhắn đang trèo qua cửa sổ tầng ba!!

Ái Hy cố gắng giữ thăng bằng sau khi đã vượt qua “cửa ải”, hai tay vẫn nắm chặt khung cửa sổ, tự trấn an mình. Chỉ cần nhảy xuống, xem như cuộc sống cô đã hoàn toàn được giải thoát!

“Nếu là tôi, tôi sẽ không nhảy xuống đâu.”

Giọng nói giễu cợt của Minh Vỹ vang lên, đặc ý nhìn cô đang mím môi nhìn mình tức giận. Đúng là không ai có thể ngốc hơn cô mà, đã định bỏ trốn mà lại còn dành thời gian quý giá nhắn tin cho người mà mình muốn trốn thoát.

Dĩ nhiên sau khi nhận được tin nhắn đó, anh đã lập tức chạy sang phòng Ái Hy, kết quả là bắt quả tang tại trận cô vợ này đang có ý định nhảy lầu.

“Anh tưởng tôi không dám nhảy à?” Con giận lên đến đỉnh điểm, Ái Hy nhìn anh bằng đôi mắt căm phẫn.

Cô hít một hơi thật sâu... từ từ, thả lỏng... buông tay!

Cả người cô nghiêng về phía sau, ngoan cổ nhìn anh đầy thách thức.

Tưởng cô không dám nhảy sao? Nếu chỉ cần chết mà tìm được đường thoát, cô cũng sẵn sàng!!

Cảm giác nhẹ bồng tựa như những áng mây hững hờ trôi trên bầu trời, nhắm mắt lại và rơi tự do.

Lúc này, trông cô tựa một thiên sứ bị mất đi đôi cánh, vô thức hạ trần thế. Nhưng ác quỷ chỉ mỉm cười quan sát, không hề có ý định cứu lấy thiên sứ nhỏ bé kia.

Khoảnh khắc đối diện với tử thần trôi qua trong tích tắc, cả người cô nhẹ nhàng rơi xuống từ cửa sổ tầng ba.

Minh Vỹ chống cằm nhìn cô qua khung cửa sổ, đúng là cô chán sống mà.

Huych

Cả thân người nhỏ bé đáp xuống tấm đệm đã được đặt sẵn dưới sân, lực tiếp xúc khá mạnh khiến cả người cô ê ẩm.

Khi đã chứng thực rằng vợ mình đã “hạ cánh” an toàn, Minh Vỹ cảm thấy khá nhẹ nhõm, trò chơi đánh cược tính mạng này đúng thật là khiến người khác đau tim.

Cũng may mắn là cô không sao cả, anh lắc đầu ngán ngẩm, tại sao cô lại ương bướng đến mức này cơ chứ? Đứng thẳng người dậy, anh cho hai tay vào túi, quay người và bước ra khỏi phòng...

...

“Cô chủ, cô không sao chứ?” Một tên cận vệ đeo kính đen lo lắng hỏi, theo sau tên ấy là một toán cận vệ cả nam lẫn nữ đang đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn người con gái can đảm trước mặt. “Không ngờ cô lại dám làm thế thật.”

Nếu Minh Vỹ không cho người mang đệm đặt sẵn, có lẽ đã xảy ra án mạng cũng nên.

Trông thấy tên cận vệ thở phào nhẹ nhõm, Ái Hy cố gượng dậy, một gương mặt đáng ghét lại lọt vào tầm mắt.

Anh đang đứng sau đám vệ sĩ, dáng vẻ kiêu ngạo cho hai tay vào túi quần, mái tóc nâu bồng bênh trong làn gió mát, nơi khoé môi vẫn giữ một nụ cười đắc ý.

Đám cận vệ trông thấy cô đang nhìn chằm chằm phía sau thì ngạc nhiên quay đầu lại, sau đó lập tức giãn ra nhường đường cho anh.

“Sao? Cảm giác thế nào?” Minh Vỹ nói chậm rãi, từ từ tiến đến trước mặt cô. “Em quậy đủ chưa?”

“Mặc kệ tôi, không cần anh quan tâm.” Cô hất mặt, giọng nói đầy khiêu khích. “Có lẽ tôi nên chết cho vừa lòng anh nhỉ?”

“Nếu em muốn chết... thì người giết em phải là tôi.” Anh vẫn lạnh lùng như trước, đôi mắt màu hổ phách đang trở nên đậm sắc dưới ánh nắng.

Chợt anh đưa tay về phía cô... dĩ nhiên là có lẽ muốn đỡ người con gái trước mặt đứng dậy.

Cô mỉm cười đưa tay về phía anh... dĩ nhiên là có lẽ chuẩn bị nắm lấy bàn tay ấy.

Nhưng hành động tiếp theo của cô lại là hất mạnh bàn tay anh ra.

“Không cần anh giúp, tôi vẫn đứng dậy được.” Ái Hy cố gắng đứng dậy, nhưng đôi chân lại mất thăng bằng ngã về phía trước.

Vẫn là vòng tay quen thuộc đỡ lấy cô, hết như những lần trước.

“Tự đứng rồi tự ngã, cách sống của em đây sao?” Tiện tay, Minh Vỹ nâng người cô lên, phát ngôn đầy châm biếm.

“Không cần anh lo.” Cô đưa tay đẩy đẩy người anh phản kháng, tuy mạnh mẽ như vậy nhưng nếu anh thả cô xuống một lần nữa chắc gì đã đứng dậy nổi. “Này, thả tôi xuống.”

“Im lặng nếu không muốn tôi nổi điên.” Minh Vỹ nói chậm rãi.

Đứng thẳng lưng, gương mặt luôn hướng về phía trước... phong thái của anh – điềm tĩnh và chững chạc.

“...”

...

Bà Hàn ngồi trên giường, hai tay nắm chặt một khung ảnh bằng gỗ tuyệt đẹp.

Đôi mắt bà mông lung ngắm nhìn người con gái xinh đẹp trong bức ảnh, đôi mắt sắc sảo mờ đi bởi nước mắt. Trước mặt bà giờ đây, hình ảnh của hai năm về trước vẫn hằn sâu vào tâm trí đang được tái hiện lại một lần nữa.

Đưa tay vuốt nhẹ tấm ảnh trong khung, một giọt nước nhẹ nhàng rơi xuống khung ảnh, tạo nên một vết tích đầy đau khổ của quá khứ.

“Thy Thy, ngày đó lại đến rồi.” Giọng nói của bà Hàn lạc hẳn đi, bà đưa tay ôm mặt, những giọt lệ đau đớn lăn dài trên gò má hốc hác.

Cánh cửa phòng khép hờ, một đôi mắt lặng lẽ quan sát từ bên ngoài.

...

“An An, tên khốn kia đâu rồi?” Ái Hy mệt mỏi tựa lưng vào ghế, cất tiếng hỏi An An.

Mỗi khi chạm mặt thì cảm thấy vô cùng chán ghét, nhưng tại sao không có Minh Vỹ bên cạnh cô lại cảm thấy hụt hẫng, cố gắng tìm kiếm bóng hình ấy.

“Thiếu gia không nói với cô chủ hôm nay là ngày gì à?” An An ngạc nhiên nhìn cô khe thở dài. “... hôm nay là ngày cô Thy Thy mất.”

“Thy Thy?” Ái Hy nhíu mày nhìn An An, hình như cái tên này cô đã từng nghe ở đâu rồi thì phải.

Cô đưa tay ôm đầu, sau đó tiếp tục lục tìm ký ức về hai chữ “Thy Thy” quen thuộc.

Một tia sáng mờ ảo chiếu sáng góc tối trong mớ suy nghĩ hỗn độn, câu nói của anh đang được lặp lại một lần nữa.

“Chuyện lần này tôi bỏ qua, nhưng không có nghĩa tôi sẽ bỏ qua chuyện của Thy Thy.”

Đúng là câu nói đó, hai từ Thy Thy được phát ra từ chính miệng của Minh Vỹ, nhưng câu nói này dường như vẫn chứa đựng một điều bí mật giữa anh và bà Hàn.

“Cô gái tên Thy Thy đó...” Nét mặt Ái Hy trở nên phức tạp, nhìn An An chậm rãi hỏi, “... là ai?”

“...” Đôi môi của An An khẽ mấp máy, cô hầu trẻ tuổi hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh trả lời. “Cô Thy Thy là...”

“Này An An, sao còn đứng đó? Không mau làm việc đi.” Bà quản gia lên tiếng cắt ngang câu nói của An An, đôi mắt bà ta đang liếc nhìn Ái Hy. “Đồ đã được chuẩn bị sẵn, cô chủ nhanh thay đồ để đến viếng mộ cô Thy Thy.”

Hai từ “Thy Thy” lại được nhắc đến, những nghi vấn trong lòng Ái Hy lại tăng lên. Cô đứng dậy làm theo lời bà quản gia yêu cầu.

Khoác lên mình chiếc váy ren màu đen, Ái Hy được An An trang điểm nhẹ trông cực kì kiều sa trước ánh nắng mùa thu.

Đôi mắt nâu tinh nghịch giờ đây bị che khuất sau hàng mi buồn, gương mặt trắng hồng trở nên tái nhợt một cách kỳ lạ.

Đưa đôi mắt vô hồn nhìn ra ngoài cửa xe, khung cảnh liên tục được thay đổi theo thời gian. Cô bắt giắc thở dài, cảm giác căng thẳng và khó chịu đang xâm chiếm tâm hồn trong sáng.

Một câu trả lời đã được đặt sẵn vào câu hỏi nghi vấn.

...

Chiếc BMW dừng lại ở một cánh đồng hoa trải dài theo một khoảng trống lớn. Ái Hy bước xuống xe, đôi mắt dán chặt vào khung cảnh trước mắt.

Oa! Đây là lần đầu tiên cô được trông thấy một nơi đẹp như thế này!

“Cô chủ, hướng này.” Bà quản gia khe khẽ dẫn đường, bước về phía con đường nhỏ giữa cánh đồng hoa.

Hiểu ý của bà ta, Ái Hy lập tức theo sau, từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua cánh đồng khiến cô cảm thấy nhẹ lòng.

Vốn dĩ rất thích những khung cảnh như thế này, nên khi ở trên bãi biển Kỳ Sa cô đã vô thức thả mình chìm đắm vào thế giới mộng tưởng. Nhưng lần này, câu nghi vấn từ tận đáy lòng đang rất cần một câu trả lời... mặc dù cô đã có thể đoán trước câu trả lời sẽ ra sao.

Cố kìm nén cảm xúc dâng trào, Ái Hy đứng thẳng lưng, mạnh mẽ bước theo bà quản gia đang dẫn đường cho mình. Đến tận cuối con đường, trước mắt cô xuất hiện hai bóng người thân thuộc.

Minh Vỹ đứng đó, đôi mắt lạnh lẽo nhìn về tấm bia mộ, bà Hàn lại đang quỳ trước tấm bia đó... trên tấm bia, bức ảnh của một cô gái xinh đẹp đang nở một nụ cười hạnh phúc. Lặng người nhìn khung cảnh trước mặt, cô vẫn chưa nhận định được điều gì đang xảy ra.

“Bà nghĩ năm nào cũng đến đây ra về ân hận thì Thy Thy của tôi sẽ tha thứ cho bà sao?” Giọng nói lạnh lùng vang lên, phá vỡ bầu không khí trầm lặng.

Của tôi? Ái Hy cười nhạt, sau đó tiếp tục quan sát từng cử chỉ tiếp theo...

Không biết từ lúc nào, bà quản gia đã rời đi, để lại ba người ba tâm trạng trước tấm bia mộ của cô gái tên Thy Thy.

Bà Hàn chỉ im lặng không nói gì, hứng chịu những lời nói tàn nhẫn của anh.

“Còn gì để nói không, kẻ sát nhân?” Gương mặt Minh Vỹ mỗi lúc một tối lại, đáng vẻ trông vô cùng đáng sợ... đáng vẻ đúng chất của một ác quỷ thật sự.

Dường như anh vẫn chưa cảm nhận được sự xuất hiện của cô, vẫn tiếp tục nói đều đều.

“Thy Thy, hôm nay là ngày ‘kỷ niệm’ hai năm từ ngày em bị bà ta hại chết.”

Từng câu nói của Minh Vỹ như nhát dao cứa vào trái tim chất chứa muôn vàn nỗi đau của quá khứ, lúc này bà Hàn chỉ có thể im lặng nhận những lời oán trách từ anh... như hai năm trước.

“Anh thật sự vui khi đem tôi ra làm trò cười phải không?”

Giọng nói thứ ba vang lên, cả Minh Vỹ và bà Hàn ngạc nhiên quay đầu lại.

Ái Hy đang đứng phía sau, dáng người nhỏ nhắn đang run lên từng hồi, đôi môi mím chặt.

“Trò cười?” Nét mặt Minh Vỹ đanh lại, sự xuất hiện của cô thật sự quá đột ngột trong bầu không khí căng thẳng này. “Em đang nói gì vậy?”

“Người yêu cũ của anh mất nên anh lấy tôi làm vật thế thân?” Cô đang chìm đắm trong câu trả lời mình tự đặt ra, bất giác sống mũi lại cảm thấy cay cay.

Khoảnh khắc trông thấy gương mặt xinh xắn kia, cứ như cô đang đứng trước gương vậy, từng đường nét trên khuôn mặt khá giống nhau, ngay cả nụ cười cũng giống đến mức kỳ lạ.

“Người yêu cũ?” Minh Vỹ nhíu mày, đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm cô.

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

“Không phải sao?” Ái Hy xúc động hét lên. “Tôi thực sự chịu hết nổi rồi.”

Một giọt nước tựa pha lê trong suốt rơi xuống, rạch một đường dài hoàn mỹ trong không trung.

Huych

Thân hình nhỏ bé trong chiếc váy ren đen cũng đáp đất...

...

“Khoảnh khắc thiên thần rơi giọt lệ đầu tiên...

... cũng là lúc thiên thần đã thực sự gục ngã.”

Chap 11

Chạm vào quá khứ

Tia nắng ấm áp của hoàng hôn chiếu rọi khắp gian phòng chỉ trang trí độc hai màu trắng đen.

Chiếc giường màu đen chạm khắc tinh xảo được đặt ở cuối góc phòng, một nàng công chúa đang say giấc nồng...

Minh Vỹ đứng trước cửa sổ màu đen, đôi mắt ảm đạm nhìn về phía chân trời xa xôi.

Trên chiếc giường êm ái ấy, hàng mi dài trên gương mặt xinh xắn tựa thiên thần đang rung nhẹ từng hồi, sau đó từ chớp chớp vài cái để thích nghi với khung cảnh hiện tại.

Ái Hy chỉ im lặng đảo mắt khắp căn phòng, nhưng rõ ràng đây không phải là căn phòng đáng yêu luôn được trang trí cầu kỳ mà là một căn phòng trang trí khá đặc biệt, những đồ vật trong phòng chỉ có hai màu trắng và đen.

Chợt một bóng người quen thuộc đang đứng ở cửa sổ, gương mặt Minh Vỹ hiện ra trước hoàng hôn tuyệt đẹp.

Anh từ từ tiến về phía cô đang nằm, từng bước chân nhẹ nhàng rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Đứng đối diện với cô, anh lặng lẽ quan sát người con gái đang ngoảnh mặt sang hướng khác, làm lơ mình.

“Em không biết tự chăm sóc bản thân mình sao?”

Một khoảng yên lặng...

“Em xem thường tôi nên không trả lời?” Minh Vỹ cười nhạt, đôi mắt mang thuộc tính “hàn” đang chú mục vào cô.

“Thy Thy là ai?” Giọng cô rất nhỏ, nhưng lại vừa đủ để anh nghe thấy.

Không thể nào cho qua chuyện này một cách dễ dàng như thế, với bản tính của Ái Hy thì lại càng không.

“Em thực sự muốn biết sao?” Nụ cười trên môi Minh Vỹ vẫn chưa tắt, thậm chí còn mang đậm nét khinh khi trong nụ cười ấy.

“Anh cứ nói thẳng cô gái tên Thy Thy là bạn gái cũ của anh đi, cần gì phải lằng nhằng như vậy.” Ái Hy đã hết sức nhẫn nại, dấu chấm hỏi mỗi lúc một to hơn, tức giận quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc nói.

“Em nói không sai, Thy Thy là người tôi yêu.” Minh Vỹ điềm tĩnh trả lời, cho một tay vào túi, tay còn lại thả lỏng vào không trung.

Câu trả lời này quả thật cô rất mong đợi là anh sẽ trả lời như thế, nhưng tại sao khi nghe rồi, cảm giác hụt hẫng và ghen tức lại chiếm lấy tâm hồn của Ái Hy.

“Xem ra anh cũng thẳng thắn nhỉ! Hay sẵn đây nói thẳng tôi chỉ là người mà anh chọn để thay thế cô gái Thy Thy đó đi.” Ái Hy đáp lại nụ cười của anh bằng một nụ cười dịu dàng, nhưng trong lòng cô lại đang bộn bề nhiều cảm xúc khác nhau.

Phải rồi, chỉ cần Minh Vỹ nói thế, thì xem như sự ràng buộc giữa hai người sẽ thật sự chấm dứt.

“Em không phải là người tôi dùng để tìm quên.” Anh nói chậm rãi, gần từng chữ một, đôi mắt màu hổ phách đang dần tối lại.

“Vậy thì tại sao anh lại chọn tôi? Do tôi quá giống cô ấy chăng?” Ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy bức ảnh của Thy Thy, cô lập tức hiểu được lý do vì sao anh cứ một mực bắt mình phải làm vợ.

Nếu chỉ nhìn sơ, quả thật hai người giống nhau như hai giọt nước.

“Chuyện đó không liên quan gì đến việc tôi chọn em...” Anh nói đều đều, khựng lại nhìn Ái Hy, “... vốn dĩ ngay từ đầu, tôi và Thy Thy đã không thể đến với nhau.”

“Vì sao?” Trái tim cô lỡ một nhịp, tự nhủ không cần biết quá nhiều về chuyện này nhưng cứ vô thức hỏi. “Hai gia đình ngăn cấm?”

Minh Vỹ không đáp, quay mặt sang hướng khác, đôi mắt chứa đựng những tia nhìn đau đớn.

“Vì tôi và cô ấy là anh em.” Anh hạ thấp giọng, điềm nhiên trả lời, sau đó lại quay mặt lại nhìn thẳng vào Ái Hy. “Em còn hỏi gì nữa không?”

Anh em? Chỉ một lý do đơn giản thế này thôi sao? Chỉ vì anh và Thy Thy là anh em, lại càng không thể đến với nhau nên chọn cô làm vật thay thế?

Làm một chiếc gương phản chiếu lại Thy Thy ư? Ái Hy nhếch môi cười nhạt, những lời giải thích của anh hoàn toàn không hề có chút ảnh hưởng nào cả. Lúc này, cô chỉ cần biết... người mang danh “chồng” của mình gấp gáp đưa mình về nhà, là để làm một thứ đồ tiêu khiển, làm một con búp bê vô tri vô giác để tìm về ký ức yêu thương...

“Tại sao cô ấy lại chết?” Cô cúi gầm mặt, tránh ánh nhìn phức tạp của Minh Vỹ, và lúc này nếu nhìn thấy gương mặt kia thì có lẽ cô sẽ không kìm chế được mà hành xử một cách thiếu suy nghĩ.

“Bà ta đã giết cô ấy.”

Giết? Mặc dù đã từng nghe anh nói chuyện Thy Thy mất là do bà Hàn, nhưng cô vẫn không thể tin được một người phụ nữ như bà lại có thể nhẫn tâm đến mức hại chết con gái của mình.

Bỗng chốc mọi sự tập trung lại chuyển từ Minh Vỹ sang bà Hàn, một cảm giác thật khó chịu...

Cảm giác ớn lạnh đẩy lùi những cảm xúc phức tạp, cả người cô run lên, sự việc năm xưa đang được suy diễn trong trí tưởng tượng “phong phú”.

“Anh có thể tha thứ cho mẹ không?” Ái Hy nói trong đứt quãng, cả người run nhẹ nắm chặt lấy tay áo Minh Vỹ.

Đúng là một câu hỏi gốc hết sức, nếu dễ dàng tha thứ cho bà Hàn thì tại sao anh lại tỏ thái độ chán ghét cùng cực đối với bà ấy?

“Em nghĩ sao?” Anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt chứa đựng những tia nhìn phức tạp. “Nếu là tôi, em có tha thứ không?”

“Tôi không phải người trong cuộc nên không hiểu rõ. Nhưng nếu mẹ thật sự hối lỗi, tôi sẵn sàng bỏ qua tất cả.” Cô chớp chớp mắt nhìn Minh Vỹ, cương quyết trả lời.

Anh ngồi xuống cạnh giường, khẽ thở dài.

“Hôm nay là ngày Thy Thy mất, nhưng cũng là một ngày khá đặc biệt đối với tôi.” Đưa tay nắm lấy chiếc nhẫn trên sợi dây chuyền của Ái Hy, anh đặt nhẹ lên đó một nụ hôn dài.

“Ngày gì?” Ái Hy chẳng màng để tâm đến hành động khác lạ của Minh Vỹ, chớp mắt ngạc nhiên hỏi.

“Ngày tôi tìm thấy em.”

Chap 12

Quá khứ đau thương

Quá khứ...

Từng giọt mưa nhẹ nhàng rơi xuống, lấp đầy những khoảng trống của không trung.

Tại nhà tang lễ, khắp linh đường mang theo một bầu không khí ảm đạm và đau đớn.

Trên linh sàng, một cô gái xinh xắn đang nằm bất động, đôi mắt nhắm nghiền chìm vào giấc ngủ dài vô tận, hứa hẹn sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa. Khung cảnh trang nghiêm lúc ấy thật khiến người khác cảm thấy ngạt thở, cảm giác căng thẳng lẫn đau thương cùng cực chiếm lấy gian phòng ấy, nơi một người con gái đang yên giấc mãi mãi.

Xung quanh nhà tang lễ im lặng một cách đáng sợ, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng đủ tạo nên một thứ âm thanh kinh thiên động địa. Một bóng người cô độc đứng lẫn trong toán vệ sĩ, đưa đôi mắt vô cảm lặng lẽ ngắm nhìn người con gái chìm sâu vào giấc ngủ dài vô tận.

Đôi mắt mông lung nhìn về phía người con gái xinh xắn trên linh sàng, Minh Vỹ có cảm giác mọi thứ trước mắt đang dần sụp đổ. Lúc này, tất cả những gì anh được trông thấy là gương mặt không còn chút sinh khí của Thy Thy, đôi môi tái nhợt, hai tay đặt bất chéo ngang người.

Những giọt lệ mang sắc thái khác nhau lặng lẽ rơi xuống... từng người, từng người một.

Đau đớn có...

Xót thương có...

... và có cả hận thù!

Bên ngoài, một người phụ nữ trung niên bước xuống khỏi chiếc BMW màu đen, từ từ hoà lẫn vào toán người đó.

Bà Hàn tiến đến trước di thể của người con gái đang nằm yên lặng, đôi mắt không giấu được ánh nhìn đau đớn. Vô thức, bà đưa tay về phía gương mặt ấy, từng chút một mong muốn được chạm vào Thy Thy lại lớn dần lên.

Một bàn tay siết chặt tay bà Hàn lại, anh lạnh lùng đưa đôi mắt màu hổ phách nhìn bà, trong ánh mắt ấy chứa đựng nỗi đau tột cùng và cả sự căm hận.

“Đừng chạm vào cô ấy.” Minh Vỹ gần từng chữ, khoé môi khẽ nhếch lên tạo một đường cong tượng trưng cho sự khinh bỉ cùng cực.

Bà Hàn cúi đầu im lặng, nhưng vẫn cố gắng đưa tay chạm đến Thy Thy.

“Thy Thy sẽ bị vậy đấy... nếu bà chạm vào cô ấy.” Bàn tay Minh Vỹ siết chặt hơn, đáng vẻ bất cần của anh lúc này trông thật cô độc và đáng thương.

Cảm giác đau đớn nơi bàn tay đang bị Minh Vỹ siết chặt vẫn không thể nào đuổi kịp những vết thương lòng của bà Hàn. Bà vẫn cố gắng nhẫn nhịn, sau đó đưa tay còn lại về phía Thy Thy, ngoan cố thực hiện nguyện vọng cuối cùng của mình.

Bất chợt anh lại mỉm cười, một nụ cười dịu dàng chưa từng được trông thấy. Hành động tiếp theo của anh là đẩy mạnh bà Hàn về phía đám cận vệ, lập tức có một tên đứng ra kéo bà Hàn ra khỏi phòng.

Nụ cười đó... chỉ dành riêng cho Thy Thy mà thôi! Một giọt nước mắt của sự tuyệt vọng lăn dài trên gò má của bà Hàn, thật sự lúc này bà hối hận thì cũng đã quá muộn. Thy Thy, đã không thể quay về nữa rồi...

Ngoài trời, mưa vẫn vô tình rơi, tạo nên những âm thanh nuốt chửng tất cả... tiếng nấc nghẹn ngào của bà Hàn cũng không ngoại lệ, cứ thế chìm dần vào dĩ vãng.

...

“Những gì thuộc về quá khứ...

... phải mất bao nhiêu thời gian mới lấy lại được?”

...

“Thiếu gia, cậu đừng uống nữa.” Giọng nói lo lắng của một tên cận vệ vang lên, đưa tay lay lay người Minh Vỹ. “Mặc dù hôm nay là tròn một năm ngày cô Thy Thy mất, nhưng cậu cũng không nên như vậy.”

“Mặc tôi.” Minh Vỹ ngoan cố tiếp tục lấy thêm một chai rượu khác, đây là chai thứ ba trong ngày.

Tên cận vệ ấy khẽ lắc đầu ngán ngẩm rời khỏi phòng, trả lại sự yên tĩnh cho căn phòng lạnh lẽo ấy.

Minh Vỹ ngồi dưới sàn nhà, mệt mỏi tựa vào tường, tiếp tục uống hết chai rượu kia để tìm quên.

Cũng như ngày định mệnh hôm đó, mưa lại rơi. Trong vô thức, anh bước ra khỏi nhà, lái xe đến phần mộ của Thy Thy.

...

Một bóng người ướt sũng lặng người đứng nhìn ngôi mộ trước mặt, cánh đồng hoa bây giờ đang trĩu nặng những giọt mưa lạnh buốt đến tê tái.

“Thy Thy à, hẳn lúc đó em đau lắm phải không?” Minh Vỹ nhìn vào tấm hình ở bia mộ, cất giọng khản đặc lên tiếng hỏi, đôi mắt không giấu nổi những tia nhìn đau đớn. “Xin lỗi, vì anh đã không bảo vệ được em.”

Mưa vẫn rơi, sự lạnh lẽo trong trái tim của anh lại tăng thêm bội phần, nếu như thời gian lại quay về một lần nữa... có lẽ Thy Thy đã không phải ra đi vĩnh viễn.

...

Minh Vỹ bước đi như người mất hồn giữa cơn mưa lạnh buốt, vào thời tiết thế này thì trên đường chẳng có một bóng người.

Một mỗi tựa người vào một bức tường có vách che, anh bắt đầu cảm nhận được nỗi đau từ tận đáy lòng. Đáy mắt chỉ còn duy nhất sự xót xa và ân hận hiện hữu, gương mặt anh đang chạy dài những giọt mưa lạnh toát não nề.

Hình ảnh về những thời gian có Thy Thy lại tràn ngập trong không khí, gương mặt lạnh lùng của Minh Vỹ bắt đầu thay bằng một nét mặt đau đớn cùng cực.

...

“Anh sao vậy?” Một giọng nói trong trẻo vang lên, phá vỡ dòng ký ức đang tái hiện trong tâm trí anh.

Gương mặt xinh xắn tựa thiên thần hiện ra trước mắt, nụ cười đáng yêu đang mỉm cười nhìn mình. Trái tim anh lại đập loạn nhịp, nhưng đây không phải Thy Thy.

Chỉ là một cô gái trông giống Thy Thy mà thôi! Chỉ là người giống người...

Minh Vỹ không đáp, lặng người nhìn người con gái trước mặt, từng dòng ký ức của Thy Thy lại biến đổi mất. Lúc này, anh chỉ tập trung ý thức vào người con gái lạ lẫm trước mặt.

“Đây! Cho anh này!” Cô gái ấy đưa tay lên, bàn tay siết chặt đang nắm giữ một thứ gì đó.

Không hiểu vì lý do gì, anh lại đưa tay ra để đón nhận...

Một vật nhỏ bé được đặt gọn vào tay Minh Vỹ, cô gái kia cũng thu tay về, nét mặt vẫn dịu dàng như một thiên sứ...

Là một chiếc đồng hồ cát nhỏ nhắn màu xanh lam!!

“Tôi nghĩ chắc anh đang có chuyện buồn nhỉ? Nếu như vậy thì hãy lật ngược cái đồng hồ cát đi! Nó sẽ giúp anh làm vơi bớt nỗi buồn.” Nụ cười thiên thần kia như hớp hồn anh, thời gian lúc này đang trôi chậm, thật chậm.

Nhìn chiếc đồng hồ cát trên tay, Minh Vỹ lật ngược nó lại. Từng hạt cát bé xíu cùng màu từ từ đổ xuống, lấp đầy khoảng trống của mặt bên kia.

“Thời gian sẽ giúp anh quên đi tất cả.” Cô gái ấy vẫy vẫy tay, sau đó quay người biến mất trong màn mưa.

Minh Vỹ lặng người nhìn theo bóng dáng ấy xa dần, trái tim trở nên ấm áp kì lạ. Chiếc đồng hồ cát được anh cho vào túi, khoe môi anh khẽ nhếch lên... là một nụ cười hạnh phúc.

Đến rồi, thiên sứ đã xuất hiện, cứu lấy linh hồn đang chìm sâu vào nỗi đau đớn cùng cực của ác quỷ.

...

“Em là thiên sứ...”

... mà thiên đường gửi xuống cho anh.”

6. Chap 13 - 14

Chap 13

Chạm mặt

“Này, Vương Ái Hy, em có thể đọc đoạn tiếp theo cho tôi không?” Cô giáo dạy môn lịch sử – Hoàng Vân đẩy đẩy giọng kính, nhìn về dãy bàn cuối lớp.

Ngay lập tức, mọi ánh nhìn khác nhau lại đổ dồn về phía ấy. Lúc này, trung tâm của mọi sự chú ý đang gục mặt xuống bàn, đôi mắt nhắm nghiền không để tâm đến những việc xung quanh.

“Này!” Nhã Tuệ lay lay người cô, khê lên tiếng gọi, đánh thức nàng công chúa ngủ mọi lúc mọi nơi này.

“Chuyện gì vậy?” Ái Hy vẫn còn đang trong tình trạng mê ngủ, ngược mặt lên khó nhọc trả lời.

Cả đêm qua mãi suy nghĩ về việc của Thy Thy cô bị mất ngủ trầm trọng.

“Cô giáo gọi kìa!” Nhã Tuệ hất mặt về phía cô Hoàng Thy, ra hiệu cho Ái Hy đứng dậy, sau đó nhẹ giọng nhắc nhở, “... trang 37, phần III.”

Dựa theo Nhã Tuệ, Ái Hy dặc ý đọc hết phần còn lại trong sách, không hề nhận thấy nét mặt đang dần trở nên khó coi của cô Hoàng Thy.

“Em bước ra khỏi lớp cho tôi.” Giọng nói đầy dứt khoát vang lên, cô Hoàng Thy tức giận chỉ ra phía cửa lớp. “Trong lớp không chú ý thì em đừng tham gia vào tiết học của tôi.”

Ái Hy ngơ ngác nhìn cô giáo đang nổi cơn thịnh nộ, rồi lại nhìn Nhã Tuệ đang mỉm cười khó hiểu.

“Nhã Tuệ, cảm ơn vì lòng tốt nhé!” Trên môi Ái Hy xuất hiện một nụ cười nhạt, giọng lộ vẻ sự mỉa mai dành cho người bạn duy nhất ở lớp.

Lúc này, cảm giác bị phản bội đang đè lên tâm hồn của Ái Hy, thật nặng nề. Cô đặt quyển sách xuống bàn, thản nhiên bước ra khỏi lớp.

Đôi co với những hạng người như thế thật sự chẳng phải là thói quen của cô, thôi thì đến đâu thì đến.

...

Ái Hy lê từng bước chân nặng nhọc bước đi, cảm giác bị phản bội lẫn tức giận đang vương vấn trong tâm hồn.

Thật khó chịu!!

...

Ái Hy cứ đi mãi, không nhận định được mình đang đi đâu nhưng vẫn ngoan cố tiến về phía trước.

Gần đây cô bắt đầu cảm thấy bất lực trước mọi chuyện, thực sự cô không biết nên đối diện với tất cả như thế nào nữa.

“Chẳng phải là vợ của Hàn Minh Vỹ đây sao? Cô làm gì ở đây vậy? Tìm chồng à?” Một dáng người cao lớn đứng chắn ngang đường đi, giọng nói khô khốc khinh khỉnh được cất lên vẻ châm biếm.

Ngẩng mặt lên nhìn chủ nhân của giọng nói không mấy thân thiện ấy, gương mặt điển trai rạng ngời đập vào mắt Ái Hy.

Nét mặt sầm trầm ban nãy của cô đang được thay bằng một gương mặt chán ghét cực độ, cô nhú mày khó chịu nhìn Điền Huân, như thể trông thấy một thứ kinh tởm.

“Sao? Tôi nói sai à?” Điền Huân vẫn giữ thái độ cười cợt, đưa tay nâng mặt Ái Hy lên. “Thử lên tiếng cầu cứu chồng cô xem nào.”

“Anh điên à?” Cô lộ rõ vẻ chán ghét và khinh thường, gạt mạnh bàn tay của Điền Huân ra. “Tôi đi đâu là quyền của tôi, anh không có quyền ý kiến.”

Đúng là đồ không có sĩ diện mà, hần ta cứ cư xử như loại vô học ấy! Cô không thể nào làm ngơ trước hành động quá đáng của hần được, người ta bảo “Làm được thì làm tới” mà!!

Nét mặt Điền Huân đành lại, đẩy mạnh Ái Hy vào tường, lại gần giọng uy hiếp:

“Cô nên nhớ, chuyện lần trước tôi vẫn chưa bỏ qua, vậy nên cô liệu mà ăn nói cho cẩn thận.”

“Anh làm gì tôi? Giết tôi chắc? Cứ thử nếu anh dám!” Cô cũng không nhường nhịn, đôi mắt ẩn sau hàng mi dài cong vút trở nên sắc bén, giọng điệu khinh thường.

Từ nhỏ đến lớn, cô ghét nhất là hạng người như Điền Huân, hạng người chẳng xem ai ra gì!

Điền Huân nhìn thẳng vào người con gái ngoan cố trước mặt, bẻ bẻ tay và cố gắng tận dụng cơ hội để trả thù.

“Cậu chẳng xem lời nói của tôi ra gì cả.” Giọng nói trầm ấm vang lên, một lực tiếp xúc khá mạnh đẩy Điền Huân ra khỏi Ái Hy, sau đó lại kéo cô vào lòng. “Cậu không có tư cách chạm vào cô ấy, theo tôi thì người nên cẩn thận là cậu đấy.”

Minh Vỹ lúc này như vị cứu tinh của cô, nếu anh không kịp xuất hiện, có lẽ hôm nay là ngày tàn của cô rồi!

Có lẽ theo thời gian, những ác cảm lúc trước mà cô dành cho anh đã dần biến mất, để lại trong tim cô một cảm giác ấm áp và bình yên kì lạ.

...

“Từng chút, từng chút một...”

... hãy để anh bước vào tim em.”

...

Điền Huân tức giận trừng mắt nhìn anh và cô, nhưng không thể làm được gì, lập tức quay lưng bước đi.

“Em không làm loạn thì không chịu nổi à?” Minh Vỹ thở dài nhìn Ái Hy, tính cách bướng bỉnh của cô vợ này thật sự không thể thay đổi được.

“Mặc tôi, không cần anh quan tâm.” Cô hất mặt sang hướng khác, giọng điệu hơi ngượng nghịu. “Dù sao cũng cảm ơn anh.”

Nếu không nhờ anh, có lẽ cô đã bị Điền Huân đánh vài cái rồi cũng nên.

Tên Điền Huân này không gì là không dám làm cả! Gương mặt Minh Vỹ xuất hiện một nụ cười nhẹ, nhưng nhanh chóng biến mất, trả lại vẻ lạnh lùng vốn có.

“Đi thôi.”

“Đi đâu? Còn chưa tan học mà.” Để mặc Minh Vỹ lôi mình đi, Ái Hy chỉ hỏi theo bản tính tò mò... nhưng lúc này cô cũng chẳng còn tâm trí nào mà ở lại trường chuyên tâm học hành nữa.

Anh không đáp, tiếp tục lôi cô ra khỏi cổng trường.

...

“Này! Anh định đi đâu vậy? Balo của tôi còn ở trong lớp.” Cô cố giằng tay lại, giọng nói vô cùng khó chịu.

Cảm giác thoáng chút rung động của cô đối với anh lại bỗng chốc tan vào mây khói, ngược lại bây giờ cô còn cảm thấy hối hận vì sự xuất hiện đúng lúc của anh.

“Tôi sẽ cho người đem về, em chỉ cần ngoan ngoãn đi theo là được.” Anh trả lời bằng giọng điệu thuyết phục nhất, sải bước thật nhanh trên con đường còn vương lại những vạt nắng chiều tà.

Ái Hy cầm khẩu, cô không còn lí do để cự tuyệt nữa, đành ngoan ngoãn đi theo.

Nếu biết sẽ bị lôi đi như thế này, thà rằng để cho Điền Huân đánh vài cái còn hơn! Cô lại bắt đầu rơi vào trạng thái mộng lung, lơ đãng nối tiếp bước chân theo sau anh.

...

Công viên giải trí Dream

Minh Vỹ đưa cô đến một công viên giải trí lớn gần đó, vào giờ này thì có lẽ trường đã tan học rồi.

“Em muốn chơi gì?” Anh nắm tay cô đi trên con đường trắng lẹ, xung quanh là vô số những trò chơi khác nhau.

Thì ra anh đang tìm cách để khiến cô thoải mái, nhưng cô đâu còn là trẻ con nữa, làm sao chơi những trò chơi dành cho trẻ nhỏ này cơ chứ?

“Không chơi!” Cô phụng phịu xì mặt, dứt khoát trả lời, bàn tay nhỏ bé chủ động nắm hờ lấy tay anh.

Nhưng một quầy bán kem hiện ra trong tầm mắt, chột đôi mắt của Ái Hy sáng lên, dán chặt vào những que kem được in trước bằng hiệu quảng cáo.

“Anh... mua kem cho tôi ăn đi...” Cô đột ngột cúi thấp đầu, hai bàn tay nắm chặt lấy tay anh lay lay, giọng nói nhỏ nhẹ một cách kỳ lạ.

Dĩ nhiên là cô đang làm nũng để anh mua kem cho cô rồi!

Khoé môi Minh Vỹ khẽ nhếch lên, nhưng chưa kịp tạo thành một đường cong thì đã trở lại với vẻ bình thường. Anh nắm lấy tay cô thật chặt, và lôi cô đến quầy kem.

...

“Xin hỏi quý khách dùng gì?” Cô nhân viên trẻ tuổi nhìn Minh Vỹ không chớp mắt, giọng nói ngọt ngào như kẹo đường, hoàn toàn không chú ý đến Ái Hy đang đứng bên cạnh.

Lại là thể loại gái “mai trê”!!

“Em muốn ăn loại nào?” Anh cúi đầu nhìn Ái Hy, giọng điệu lạnh lùng càng khiến gương mặt cô nhân viên lại thêm đỏ ửng.

“À, chocolate đi.” Cô nhìn menu, không ngần ngại chỉ thẳng vào que kem chocolate trông rất đẹp mắt.

Ai da~ Ai bảo chỉ cần ăn ngon là được, còn phải chọn những loại đầu tư về trang trí mới “oách” chứ!

Ái Hy mỉm cười vui vẻ, hai bàn tay nhỏ bé cầm chiếc menu trong tay, đôi mắt dán chặt vào những que kem minh hoạ trong hình còn lại.

Cô nhân viên sau khi nghe cô lên tiếng chọn món lập tức gật gật đầu, luyến tiếc rời ánh mắt khỏi Minh Vỹ mà thực hiện nhiệm vụ của mình.

...

Ái Hy thoả mãn cầm que kem chocolate trên tay, gương mặt cực kỳ hạnh phúc.

“Em thích ăn kem à?” Anh nhìn thái độ hạnh phúc tốt độ của Ái Hy, nhúm mày hỏi.

“Thì sao? Anh cấm tôi không được ăn kem à?” Cô vẫn tiếp tục thưởng thức hương vị ngọt ngào của que kem trên tay, mắt nhìn hướng thẳng về phía trước.

Đã bao lâu rồi cô chưa được cảm nhận hương vị của món đồ ăn yêu thích nhỉ?

Bất chợt Ái Hy khựng người lại, ngưng hành động ăn kem đáng yêu lúc này, đôi mắt ngạc nhiên nhìn về phía trước. Một anh chàng điển trai cũng dừng bước nhìn cô, tiếp theo lại chuyển ánh mắt khinh thường sang Minh Vỹ.

“Vĩnh Kỳ!!”

Chap 14

Tôi là chồng cô ấy

Gương mặt của chàng trai phía bên kia nở một nụ cười khinh bỉ, từ từ tiến đến gần phía họ.

“Sao? Vương Ái Hy, lại là bạn trai mới à?” Giọng nói đầy vẻ khinh thường của chàng trai tên Vĩnh Kỳ vang lên, đôi mắt giận dữ tập trung vào Ái Hy, nhưng đâu ai biết được đằng sau vẻ bề ngoài bất cần đó đang phải chịu đựng một vết thương lòng quá lớn do ai kia gây ra.

Phía đối diện vẫn không một tiếng trả lời, Ái Hy vẫn nhìn chăm chăm Vĩnh Kỳ, đôi mắt phức tạp mang nhiều tâm tư khác nhau.

Gương mặt thân thuộc kia lúc này đang trở thành một vật thể vô cùng chướng mắt. Gương mặt cô bắt đầu đánh lại, khoe môi cong lên tạo một nụ cười nhạt.

“Sao anh lại ở đây?” Khăng định được một khoảng cách khá gần, Vĩnh Kỳ dừng bước, đôi mắt vẫn không rời khỏi cặp đôi trước mặt.

Đau lòng thật... khi phải trông thấy người mình yêu đang kề cận một thằng khác không phải mình.

Cô đột ngột biến mất khỏi cuộc sống Vĩnh Kỳ không một lý do, nay lại xuất hiện bên một người con trai khác, không lẽ cô không biết cậu yêu cô nhiều đến mức nào sao?

“Ồ, em cấm không cho anh đến đây sao?” Vĩnh Kỳ nhún vai, chuyển ánh mắt từ Ái Hy sang Minh Vỹ, đắc ý khăng định. “Anh chàng này chắc cũng chỉ được vài ngày thôi nhỉ? Anh hiểu em quá mà.”

Minh Vỹ khẽ nhú mồm, tên này nói như vậy là có ý gì?

“Đây là chuyện của tôi, anh không cần quan tâm.” Trả lời một cách dứt khoát, Ái Hy ném que kem trên tay vào sọt rác với một lực khá mạnh, giọng nói khinh khỉnh. “Mất cả hứng.”

“Gặp lại bạn trai em không vui à? Hay có người mới nên muốn cắt đứt với người cũ?” Giọng của Vĩnh Kỳ thoáng run rẩy, có lẽ cậu đang cố kìm nén cảm xúc bản thân. “Thảo nào mấy ngày nay em chuyển trường, anh đến tận nhà cũng không thấy đâu... thì ra là đi theo tiếng gọi của trái tim.”

Cuộc đối thoại giữa cô và Vĩnh Kỳ khiến anh cảm thấy thật bức bối và khó chịu, đôi bàn tay siết lại thật chặt và run lên từng đợt.

“Anh lằng nhằng nhiều quá đấy, Vĩnh Kỳ à.” Chất giọng vô cảm cất tiếng, đôi mắt cô chỉ lướt sơ qua Vĩnh Kỳ, sau đó chú mục vào chiếc nhẫn đang đeo trên ngón áp út. “Anh muốn tôi dứt khoát chứ gì? Được thôi.”

Nói là làm, cô tháo nhanh chiếc nhẫn trên tay, lạnh lùng thả chiếc nhẫn đó xuống đất, tạo nên một thứ âm thanh va chạm của kim loại.

Cả hai chàng trai trong cuộc đều lặng người nhìn người con gái ngạo mạn trước mắt, nhưng mỗi người lại có một cảm xúc khác nhau.

Vĩnh Kỳ đưa mắt nhìn xuống chiếc nhẫn dưới chân... thật vô tình. Khoảnh khắc mà chiếc nhẫn rơi xuống đất từ bàn tay xinh xắn kia, trái tim Vĩnh Kỳ như ngừng đập.

Trong tình yêu, Vĩnh Kỳ lại vô tình trở thành món đồ chơi trong tay cô, nhưng anh thật sự không thể biết được số thứ tự mà mình mang là số mấy... vì chính bản thân Ái Hy cũng không biết mình đã trải qua bao nhiêu mối tình nhạt nhẽo, không chút cảm xúc.

Tiếng dư âm của sự va chạm đang được lặp lại một lần nữa trong tâm trí Vĩnh Kỳ. Chiếc nhẫn chứng minh cho tình yêu giữa anh và cô đã được chủ nhân nó nhẫn tâm ném vào hư vô.

Sự đau đớn trong đáy mắt của Vĩnh Kỳ lọt vào tầm mắt Ái Hy. Nhưng vẫn bằng đôi mắt lạnh lùng vô cảm ấy, cô hít một hơi thật sâu, bình tĩnh phát ngôn.

“Kết thúc, tôi với anh không còn quan hệ gì nữa.” Lặp lại câu nói như tập một vở kịch không lối thoát, câu nói mà Ái Hy dùng để chấm dứt những mối tình nhàm chán.

“Em tưởng tôi là con rối mà em muốn làm gì thì làm sao?” Đôi mắt của Vĩnh Kỳ trở nên sắc bén, một đôi mắt đầy cảm phẫn.

Vĩnh Kỳ tức giận nắm lấy tay Ái Hy, kéo mạnh cô về phía mình. Trọn vẹn một cái ôm tình cảm như một cuộn phim chiếu chậm trước mắt Minh Vỹ, không thể tin được trước mặt đại thiếu gia mafia có tiếng như anh lại chỉ có thể đứng yên nhìn vợ của mình ngã vào vòng tay của kẻ khác.

Những câu hỏi nghi vấn còn chưa được giải đáp, giờ đây anh lại phải chứng kiến cảnh kẻ khác dám ngang nhiên ôm vợ mình không hề kiêng nể.

Đôi mắt anh trừng lên, những tia nhìn đầy sát khí hầu như dành trọn cho Vĩnh Kỳ.

Ái Hy cũng không khác gì Minh Vỹ, hành động bất ngờ của Vĩnh Kỳ khiến Ái Hy không kịp phản ứng. Rất nhanh sau đó, cô lấy lại tinh thần, dùng tay đẩy mạnh Vĩnh Kỳ ra... nhưng vô ích, vòng tay sắt thép của Vĩnh Kỳ vẫn ôm trọn bóng người nhỏ bé.

Những người hiếu kỳ trong công viên giải trí đứng lại xem, tạo thành một vòng tròn khá lớn... bao bọc ba nhân vật chính đang chìm đắm vào thế giới riêng tư.

“Xin em, đừng rời bỏ anh.” Giọng nói trầm ấm của Vĩnh Kỳ lên tiếng van nài, trái tim đang đập gấp gấp hơn. “Anh thật sự cần em.”

“Buông ra.” Ái Hy vẫn bị kèm chặt trong vòng tay của Vĩnh Kỳ, chỉ biết đưa mắt nhìn Minh Vỹ cầu cứu.

Võng mạc của cô đang mở to, chú mục vào người trước mặt... gương mặt đó đang tàn nhẫn đến mức đáng sợ!!

Minh Vỹ tiến gần đến phía Ái Hy, đưa bàn tay đặt lên vai Vĩnh Kỳ.

“Buông cô ấy ra.” Anh cất giọng đều đều, nhưng giọng nói lại hoà lẫn sự uy hiếp và ra lệnh vốn có.

Vẫn không một tiếng trả lời... Gương mặt Minh Vỹ dần tối lại, một nụ cười nhạt hiện ra trên gương mặt ấy. Cảm giác bất an vây kín tâm hồn Ái Hy, nay sắc thái u ám trên gương mặt anh càng khiến cô lo lắng.

Bàn tay anh siết chặt lại, vẫn là dáng vẻ thật lạnh lùng và tàn độc.

Nhưng bàn tay Ái Hy lại nhanh chóng nắm lấy tay Minh Vỹ, nở một nụ cười trấn an. Cô đang cố gắng kìm hãm con quái vật đang lấn chiếm ý thức của anh, và cô không muốn mọi chuyện trở nên rắc rối.

Minh Vỹ ngạc nhiên nhìn Ái Hy nghi hoặc, như đang trách cứ về hành động bất ngờ của cô... ngược lại, Ái Hy chỉ lắc nhẹ đầu. Dường như cô đang ra hiệu cho anh thì phải?

Hiểu ý, anh lập tức dừng ngay hành động ban nãy, tin tưởng giao phó mọi việc cho cô vợ gốc gác.

Trông thấy Minh Vỹ đã có ý hợp tác, Ái Hy lấy tinh thần, hít một hơi thật sâu... sau đó dồn hết trọng lực lên chân và đạp vào chân Vĩnh Kỳ một cái. Hành động như bao người bình thường khác, dĩ nhiên Vĩnh Kỳ cũng lộ rõ gương mặt đau đớn, vòng tay nới lỏng ra. Ngay lập tức, Minh Vỹ kéo cô về phía mình, nhìn Vĩnh Kỳ với đôi mắt khinh thường.

“Anh nghĩ anh là ai? Cùng lắm chỉ được vài ngày thôi.” Vĩnh Kỳ đau đớn nhìn Ái Hy, nói bằng giọng giễu cợt. Theo sau câu nói của Vĩnh Kỳ là một câu trả lời ngắn gọn nhưng thật súc tích.

“Tôi là chồng của cô ấy.”

7. Chap 15 - 16

Chap 15

Con rối tình yêu

Sau lời tuyên bố “siêu trọng” của Minh Vỹ, đột ngột bầu không khí xung quanh trở nên vô cùng trầm mặc.

Nhìn cặp đôi trước mắt bằng cặp mắt “không thể tin nổi”, ánh nhìn của Vĩnh Kỳ đang chứa đựng vô vàn nỗi tuyệt vọng và đau đớn.

Có lẽ... kết thúc thật rồi... bây giờ khát khao lại một lần nữa trở thành con rối trong tình yêu của Vĩnh Kỳ đã hoàn toàn bị Minh Vỹ dập tắt.

...

“Một lần nữa, xin em...”

... hãy để anh trở thành con rối trong tình yêu.”

...

Vĩnh Kỳ lặng người, một vật lấp lánh đang được phản chiếu bởi hoàng hôn nhanh chóng được Vĩnh Kỳ thu vào tầm mắt.

Chậm rãi cất bước đến chỗ vật thể ấy, Vĩnh Kỳ cúi người nhặt chiếc nhẫn đó lên trong tuyệt vọng. Gương mặt đau đớn lúc này giờ đây đang nở một nụ cười đắc ý.

Vĩnh Kỳ đứng dậy, bước đến đối diện với Minh Vỹ và Ái Hy.

“Chiếc nhẫn này... không phải của tôi.” Đưa chiếc nhẫn trong tay về phía trước, Vĩnh Kỳ vẫn giữ nguyên nụ cười đó trên môi.

Cơ hội lại đến rồi...

Minh Vỹ nhú mày nhìn chiếc nhẫn đó... đây chính là chiếc nhẫn mà chính tay anh đã lồng vào sợi dây chuyền của Ái Hy... còn chiếc nhẫn của cô đeo lúc đó đã được anh “trân trọng” cho vào sọt rác.

Theo phản xạ, anh cúi xuống nhìn sợi dây chuyền của Ái Hy... chiếc nhẫn đã được thay thế bằng mặt dây chuyền cỏ bốn lá.

Ái Hy sững người, lúc này theo bản năng, cứ tháo nhanh chiếc nhẫn trên tay ném xuống đất... hành động này dường như đã là một thói quen được hình thành do lặp lại trong kịch bản không biết bao nhiêu lần.

Đột ngột trái tim của cô đập chậm một nhịp, cảm giác lo sợ lại xâm chiếm lấy cảm xúc.

Đưa tay ra đón lấy chiếc nhẫn trên tay Vĩnh Kỳ, Minh Vỹ nở một nụ cười lạnh lùng.

“Chắc em cũng không cần nó nhỉ?”

Anh siết chặt bàn tay đang giữ chiếc nhẫn lại, đôi mắt màu hổ phách đang sáng lên trong màn đêm.

Ánh trăng khuyết lên cao, bầu trời đêm cũng được thứ ánh sáng huyền ảo làm nhạt bớt phần nào bóng tối tĩnh mịch.

Minh Vỹ nhìn Ái Hy, ánh nhìn phức tạp khiến cô bối rối. Chỉ một hành động vô tình của cô cũng khiến trái tim anh như bị một nhát dao cứa vào, từ từ nhưng vô cùng đau đớn.

Đám đông vây lấy cả ba người bắt đầu xì xào bàn tán.

Trên đời này, Minh Vỹ ghét nhất là hạng người không biết điều và hạng người thích xen vào chuyện người khác.

Chuyển ánh mắt nghi hoặc từ Ái Hy sang ánh mắt uy hiếp với đám người kia, anh trừng mắt, chột đám đông ấy lập tức tản ra... trả lại không gian riêng tư cho những người trong cuộc.

“Anh hỏi lại một lần nữa, em thật sự muốn kết thúc với anh?” Vĩnh Kỳ vẫn cố gắng thấp sáng cho tia hy vọng nhỏ nhoi, lên tiếng một lần nữa.

Ái Hy không nói gì, bầu không khí đang dần trở nên vô cùng gượng gạo. Khẽ nhắm mắt lại, cô đang cố gắng tìm kiếm chút gì đó gọi là lòng thương hại trong cuộc chơi này.

“Tôi thật sự muốn kết thúc!” Ái Hy từ từ mở mắt, giọng nói nghiêm túc lại một lần nữa khiến một người đau.

“Nếu em thật sự muốn như thế, anh sẽ không níu kéo nữa...” Giọng Vĩnh Kỳ lạc hẳn đi, thoáng run rẩy, đưa cặp mắt đau đớn tột cùng nhìn Ái Hy dứt khoát, “... nhưng em nên nhớ rõ, anh sẽ không bỏ cuộc.”

Phía bên kia vẫn là sự im lặng vốn có, công viên giải trí đang dần trở nên vắng vẻ.

“Tạm biệt em.” Vĩnh Kỳ nói trong tuyệt vọng, giá mà lúc này có thể làm gì với bất nỗi đau quá lớn trong lòng... anh cất bước bỏ đi.

Ái Hy nhìn theo bóng dáng cô độc trước mắt đang dần khuất xa tầm nhìn, nhưng cảm giác lo lắng vì người kẻ bên vẫn đeo bám theo tâm hồn cô.

Trong màn đêm, Minh Vỹ như đang chìm hẳn vào bóng tối... cũng đứng thôi, tâm trạng của anh hiện tại cũng u ám như vậy mà.

“Này, anh sao vậy?” Ái Hy ngượng ngùng lên tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng, ngược lên nhìn Minh Vỹ.

Thứ cô nhận được từ anh chỉ là đôi mắt màu hổ phách vô cảm và nụ cười nhạt trên môi. Anh lại khiến cô cảm thấy mình vừa làm việc tội lỗi nữa rồi!

Minh Vỹ không thèm trả lời câu hỏi của cô, bước chân bắt đầu chậm rãi di chuyển, để mặc Ái Hy lại phía sau. Đây là lần đầu tiên anh lạnh lùng với cô đến thế.

Ái Hy lặng người nhìn theo bóng dáng to cao, đôi mắt pha lẫn chút ân hận và cúi thấp đầu như một đứa trẻ. Cô đứng là điên thật mà, sao lại quên mất việc chiếc nhẫn đó là của anh cơ chứ?

Minh Vỹ vẫn bước đi không ngoảnh đầu lại, thẳng lưng và luôn nhìn về phía trước.

Không một tiếng động từ phía sau, không một bàn tay ngượng ngùng nắm lấy tay áo, không một lời nói nín kéo trở lại...

Thêm ba bước chân, trái tim chùng xuống vì thất vọng...

Lại thêm ba bước chân, cảm giác bất an vây kín tâm hồn Minh Vỹ...

Thêm ba bước chân nữa, dừng bước chân, đứng yên và cảm nhận...

Vẫn không hề có một động tĩnh gì cả!

Anh từ từ quay mặt lại, nhưng hình bóng anh cần và muốn tìm kiếm không hề ở đó.

Tất cả chỉ là một màn đêm bao phủ không gian yên tĩnh.

...

“Có phải...

... anh cũng là một con rối trong tình yêu?”

...

Ái Hy không còn ở đó, thứ duy nhất ở lại là mặt dây chuyền hình cỏ bốn lá đang phát sáng trên mặt đất.

Chap 16

Như cách anh tìm thấy em

Mặt dây chuyền cỏ bốn lá phản chiếu ánh trăng khuyết tàn tạo nên những vệt dài sáng chói trên mặt đất.

Minh Vỹ lặng người nhìn vật thể đang phát ra những tia sáng mờ ảo ấy, đôi mắt màu hổ phách dần tối sầm lại. Không lẽ cô lại dám giở trò giận ngược lại anh à?

Bước chân lại một lần nữa được cất bước, nhưng lại đi ngược về điểm xuất phát.

Nhìn mặt dây chuyền cỏ bốn lá dưới chân, Minh Vỹ nhú mày... hành động tiếp theo là nhắc chân giẫm nát mặt dây chuyền.

Gương mặt góc cạnh lạnh lùng của anh càng trở nên nhẫn tâm và bất cần hơn trước ánh trăng thần bí. Những mảnh nhỏ của mặt dây chuyền tạo thành vô số những hạt thủy tinh lấp lánh dưới mặt đất, nhưng đau đớn và vô tình biết bao.

Anh lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra, nhấn nút gọi.

“Thiếu gia, có chuyện gì ạ?” Phản hồi từ phía bên kia là một giọng nói trầm trầm của một tên cận vệ.

“Cho người đến công viên giải trí Dream.” Minh Vỹ lạnh lùng trả lời, rồi điện thoại vào túi.

Tiếng bước chân gấp gáp bước đi, khác hẳn với những bước chân chậm rãi ban nãy.

Sự khác biệt là ở sự chờ đợi và lo lắng!!

...

Tầng hầm chung cư K20

“Thả tôi ra!” Ái Hy nhìn đám người trước mặt bằng đôi mắt căm phẫn, nhưng chủ yếu chỉ dành riêng cho hai người trong số đó.

Không gian ẩm thấp đầy bụi bặm ở chung cư ít người sinh sống này khiến cô cảm thấy khó thở, lại thêm hai tay bị trói chặt không thể cử động một cách thoải mái. Cơn giận dữ trong lòng cô lại tăng thêm bội phần.

“Ngoan nào, em biết rõ anh không hề muốn làm em bị tổn thương.” Một người lên tiếng, bóng dáng cao lớn đứng cho hai tay vào túi quần nhìn Ái Hy đang bị trói chặt vào chiếc ghế gỗ, giọng nói bình thản. “Anh muốn giết hắn ta chứ không phải em, em gái à.”

Bàn tay ấy đưa lên vuốt nhẹ gương mặt của Ái Hy... nhưng đáp lại chỉ là một cái ngoảnh mặt chứng tỏ sự khinh miệt. Khoé môi của gương mặt đó khẽ nhếch lên, tạo nên một nụ cười nửa miệng.

“Em tốt nhất là nên biết điều một chút.” Giọng nói ấy lại vang lên, hắn ta hất mặt về phía Ái Hy ra hiệu cho bọn đàn em phía sau.

“Anh... anh...” Ái Hy rơi vào tình trạng kích động cùng cực, đôi mắt tuyệt vọng chiếu thẳng vào gã trước mặt. “... Triết Dạ, anh bị làm sao vậy?”

“Chẳng sao cả, anh có chút việc cần thanh toán với thằng chồng của em thôi, anh chẳng hề có ý định làm hại em...” Triết Dạ lại mỉm cười, quay mặt lại hỏi người phía sau. “... đúng không, Vĩnh Kỳ?”

Vĩnh Kỳ đứng cạnh Triết Dạ, xót xa nhìn cô, nhưng vẫn gật đầu tán thành.

“Triết Dạ, từ nay em và anh sẽ không còn là anh em nữa!” Ái Hy tức giận phát ngôn bừa bãi, lí trí cô đang bị lấn áp bởi sự căm phẫn.

Sao anh Triết Dạ lại có thể làm thế này với cô chứ?

Đặc biệt là anh ấy còn muốn tính sổ với cả Minh Vỹ, không lẽ giữa hai người có chuyện gì sao?

“Được thôi...” Triết Dạ nhún vai, cố ý gằn từng chữ, “... anh và em vốn dĩ đâu phải là anh em!”

Câu trả lời dừng đọng từ phía bên kia như một đòn tâm lí đè nặng lên trái tim Ái Hy. Vông mạc của cô chợt thu lại một màn đêm tăm tối... tất cả đều trở nên mờ ảo, như thể đang chôn vùi cô vào một cơn ác mộng thực sự!!

“Không phải là anh em sao?”

Ái Hy bắt đầu mất bình tĩnh. Câu trả lời của Triết Dạ đã gây ra một cú shock quá lớn cho cô.

Chìm sâu vào nỗi thất vọng và đau đớn tột cùng, vô thức trên gương mặt Ái Hy xuất hiện một vệt nước dài. Là nước mắt của một nỗi đau quá lớn.

...

Sự việc lúc Minh Vỹ rời đi ở công viên

Ái Hy lặng người nhìn theo bóng dáng Minh Vỹ từ phía sau, đôi chân bắt đầu cất bước đi theo.

“Ái Hy.” Giọng nói quen thuộc vang lên, khiến bước chân của cô khựng lại. Đồng thời lúc đó, Vĩnh Kỳ ôm thật chặt cô từ phía sau.

“Anh Triết Dạ gặp tai nạn.” Vĩnh Kỳ ghé sát tai Ái Hy thì thầm, một tay giữ ngang eo cô.

“Tai nạn?” Giọng Ái Hy thoáng run rẩy, đôi mắt đầy lo sợ, gấp gáp quay người nắm lấy tay áo của Vĩnh Kỳ lay lay. “Anh ấy sao rồi?”

“Nhanh rời khỏi chỗ này, anh ấy đang chờ em.” Đôi mắt Vĩnh Kỳ không dám nhìn thẳng vào Ái Hy, ngoảnh mặt sang hướng khác điềm tĩnh đáp. “Đi nào!”

Sự việc diễn ra quá nhanh, Ái Hy không kịp định thần để suy nghĩ. Lúc này tâm trí của cô hoàn toàn tập trung vào câu nói của Vĩnh Kỳ.

“Anh Triết Dạ gặp tai nạn.”

Vĩnh Kỳ khoác vai Ái Hy, sau đó từ từ bước đi. Sợi dây chuyền mà cô lúc nào cũng đeo bên mình được Vĩnh Kỳ nhấn tâm ném lại dưới mặt đất, dần dựng một vở kịch đã được lên kế hoạch sẵn sàng thực hiện.

Phía trước, tương phản với bóng dáng nhỏ bé của thiên thần đang bước đi. Ác quỷ đi ngược chiều với hướng thiên thần... một khoảng cách không thể nào với tới!

...

Triết Dạ đứng dựa vào tường, đôi mắt vô cảm xen chút đau đớn lạnh lẽo quan sát Ái Hy. Chợt Triết Dạ ôm lấy đầu, cất tiếng gọi một cái tên quen thuộc: “Tĩnh Nhi!”

Xoá nhoà những gì đang hiện hữu trong hiện tại, Triết Dạ bắt đầu chìm đắm vào những mảng ký ức hạnh phúc.

Rầm

Một âm thanh va chạm lớn vang lên, cánh cửa nhà kho ầm thụp bỏ hoang được “vinh hạnh” đáp đất.

“Đến rồi.” Thứ âm thanh đó nhanh chóng lôi Triết Dạ về hiện tại, dĩ nhiên không cần nhìn cũng biết đó là ai.

Minh Vỹ đứng trước cửa, ột tay vào túi quần, tay còn lại buông thõng trong không trung, theo sau là một toán cận vệ mặc vest đen nhìn vô cùng đáng sợ.

Mọi ánh mắt đều tập trung ở trước cửa...

Ác quỷ đứng đó... vẻ đẹp hoàn mỹ đến tàn nhẫn.

...

“Như một phép màu...”

... anh đã tìm thấy em.”

8. Chap 17 - 18

Chap 17

Xung đột

Bỗng chốc cả tầng hầm trở nên yên tĩnh một cách đáng sợ, Minh Vỹ vẫn giữ nguyên dáng vẻ kiêu ngạo ấy, đôi mắt lạnh lùng liếc sơ căn phòng tăm tối chỉ toàn bụi bặm.

Đôi mắt sắc bén bỗng dừng lại ở góc phòng, nơi người con gái Minh Vỹ đã và đang cố gắng tìm kiếm. Gương mặt Ái Hy vẫn còn lộ rõ vết nước mắt, đôi mắt đau đớn nhìn về phía anh... đây là lần đầu tiên anh trông thấy cô khóc!!

Một lần nữa bản chất thật sự của ác quỷ đang ngủ yên lại trỗi dậy, cả người Minh Vỹ đang toả ra một thứ sát khí ham muốn giết người.

Lý trí vẫn bình tĩnh, nhưng cả thân người lại khó chịu và nóng như lửa thiêu đốt, tất cả chỉ vì gương mặt xinh đẹp của người anh yêu đã rơi nước mắt.

Anh muốn bảo vệ cô, phải bảo vệ cô!!

Nếu không phải là anh, thì không ai có quyền khiến cô khóc cả.

Bắt đầu cất bước tiến thẳng về phía Ái Hy, những bước chân chậm rãi của anh và đám cận vệ đang dần phá tan sự yên tĩnh ban này.

Bầu không khí yên lặng giờ đây được thay thế bằng sự căng thẳng đến ngạt thở, Minh Vỹ vẫn cứ thế bước đến gần Ái Hy. Đột ngột một bàn tay đưa ra chặn ngang anh.

Minh Vỹ dừng bước, đôi mắt vô cảm đang chứa những tia nhìn đáng sợ liếc nhìn chủ nhân của bàn tay ấy. Gương mặt của Triết Dạ bây giờ đang nở một nụ cười đều căng, giọng nói như muốn gây chiến vang lên.

“Cậu nghĩ cậu đang làm gì vậy?”

Đúng như kế hoạch, Minh Vỹ vẫn không dả động gì đến câu nói khiêu khích ấy, chuyển ánh nhìn từ Triết Dạ sang Ái Hy ở phía sau.

Bàn tay Triết Dạ bắt đầu thu thành nắm đấm, nụ cười trên môi ngày càng trở nên sắc nét hơn bao giờ hết. Triết Dạ giơ nắm đấm lên cao chuẩn bị một lực mạnh nhất có thể, đích đến là gương mặt điển trai vẫn đang lặng lẽ quan sát người con gái của mình.

Tuy hành động của Triết Dạ rất nhanh, nhưng khi nắm đấm kia sắp chạm đến anh thì đã có một bàn tay đỡ lấy nắm đấm đó, sau đó một cú đấm khác lại giáng thẳng vào người Triết Dạ.

Tên cận vệ đó hất tay Triết Dạ một cách mạnh bạo, nhìn Minh Vỹ đang bẻ tay tạo ra những tiếng rắc rắc đáng sợ.

Người đỡ thay nắm đấm cho Minh Vỹ là tên cận vệ đứng phía sau, nhưng người tốt bụng “tặng” cho Triết Dạ một đấm lại chính là nạn nhân ảo trong kế hoạch của Triết Dạ – Minh Vỹ.

Triết Dạ khụy xuống, cúi gầm mặt, một tay ôm bụng còn tay còn lại chống xuống sàn cố gắng giữ thăng bằng. Quả thật không thể xem thường Minh Vỹ được.

Chợt bàn tay Triết Dạ lại cảm thấy vô cùng đau đớn, Triết Dạ nhíu mày ngược nhìn theo bản năng vốn có. Minh Vỹ đang thần nhiên đập lên bàn tay của Triết Dạ chống xuống đất, thậm chí càng lúc càng dùng lực mạnh hơn.

“Tụi bây đứng đó làm gì, không thấy đại ca bị đánh à?!” Một giọng nói ra lệnh khác vang lên, lập tức những tên bặm trợn có mặt trong đó lấy lại bình tĩnh... bắt đầu tham gia vào trận hỗn chiến.

Sau mệnh lệnh sai khiến của mình, Vĩnh Kỳ nhanh chóng bước đến gần Minh Vỹ, cố gắng hạ thủ từ phía sau.

Dĩ nhiên sẽ không có chuyện dễ dàng như thế, một tên cận vệ cao lớn khác lập tức chặn đường Vĩnh Kỳ, cặp kính đen của hắn càng khiến hắn trông đúng chất mafia. Vĩnh Kỳ hiển nhiên sẽ không để lại lòng tự trọng của mình nơi này, bằng tất cả sức lực vốn có, trận ẩu đả lại bắt đầu.

...

Sau một lúc bị giày vò bởi nỗi đau mà Minh Vỹ gây ra ở bàn tay, chợt cảm giác nhẹ nhõm vì thoát khỏi đau đớn khiến gương mặt Triết Dạ giãn ra, thoải mái hơn rồi.

Anh nhấc chân lên, lạnh lùng nhìn Triết Dạ đang thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười nhạt. Bàn chân ấy lại một lần nữa đập xuống bàn tay “đáng thương” của Triết Dạ bằng một lực cực mạnh.

“Chỉ có người chán sống mới dám chạm vào cô ấy.” Minh Vỹ vẫn tiếp tục hành động của mình, giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Triết Dạ vẫn cố gắng chịu đựng không phát ra những tiếng rên đau đớn, đôi mắt căm hận nhìn Minh Vỹ đang đứng trước mặt.

“Chỉ được thế này thôi?” Vẫn giọng nói đó, nhưng lần này là chất giọng khinh thường rõ rệt của Minh Vỹ dành cho Triết Dạ.

Minh Vỹ lại một lần nữa nhấc chân lên, nhưng lần này bước chân lại đạp đất.

Nhìn tên vệ sĩ đang đứng quan sát từ này đến giờ, anh hất mặt về phía Triết Dạ ra hiệu cho tên đó, sau đó bước lại hướng Ái Hy đang bị trói.

Trước mắt cô giờ đây là một trận hỗn chiến, tầm nhìn đang dần mờ đi. Một bóng người quen thuộc đang tiến đến gần cô từ trong cuộc ẩu đả kia. Nhưng anh một lần nữa lại bị ngăn chặn bởi một tên cao lớn khác, lần này người bị lôi vào cuộc chiến thực sự là Minh Vỹ!!

Tia hy vọng cuối cùng của cô đã bị dập tắt.

...

Phải mất một thời gian khá dài, đám đàn em của Triết Dạ đã nằm la liệt dưới sàn, chỉ còn một vài tên vẫn đang tiếp tục “choảng” nhau với cận vệ của Minh Vỹ.

Anh bước đến nơi Ái Hy ban nãy, nhưng chiếc ghế lúc này trống không, chỉ còn vương lại những sợi dây thừng trên thành ghế.

“Chết tiệt!” Trái tim Minh Vỹ chợt rung lên, cả bóng dáng của tên Triết Dạ cũng không thấy đâu, chỉ còn mỗi Vinh Kỳ đang đối phó với đám cận vệ cùng một vài tên đàn em.

Đưa đôi mắt thất thần quan sát xung quanh căn phòng, anh trông thấy hai bóng dáng thấp thoáng ở ngoài cửa phụ.

Chiếc cửa phụ ấy nối liền ra vách đá ở bãi biển Kỳ Sa thân thuộc, Triết Dạ đầy thương tích đang cố gắng lôi Ái Hy đến thành chắn của vách đá.

Minh Vỹ đuổi theo sau, bắt đầu mất bình tĩnh, đôi mắt căm phẫn chiếu thẳng về phía Triết Dạ. Như biết trước anh sẽ đuổi theo, Triết Dạ kéo cô quay mặt lại đối diện với anh, lại nở một nụ cười thâm độc.

“Cứ thử tiến thêm bước nữa đi, vợ của mày sẽ có một vết sẹo đấy!”

Một con dao nhỏ sắc bén được Triết Dạ kề vào cổ Ái Hy, đắc ý nhìn anh khiêu khích.

Minh Vỹ dừng bước, vô cảm nhìn cảnh tượng trước mắt. Rút từ trong túi áo ra một khẩu súng, anh chĩa thẳng mũi súng về phía Triết Dạ, dáng vẻ cương quyết... việc sử dụng súng đã quá quen thuộc mỗi khi gây chiến, nên khả năng bắn trúng của anh rất cao vì khoảng cách cũng khá gần.

Cả người Triết Dạ thoáng run lên, sau đó gương mặt Triết Dạ trở nên bình tĩnh một cách kỳ lạ.

Vết máu nhỏ xuất hiện ở cổ Ái Hy, một vết rạch dài đau đớn, gương mặt tái nhợt thiên thần lại xuất hiện một dòng lệ. Bàn tay Triết Dạ nhấn mạnh thêm một chút, thì dòng máu càng chảy nhiều hơn.

Cô mím môi chịu đựng, thật không thể nào tưởng tượng được Triết Dạ lại có thể làm thế này với cô.

Anh ấy... đã từng là người hết mực thương yêu cô cơ mà!

“Chỉ cần mày bắn một phát, thì xem như vợ của mày cũng theo tao.”

Triết Dạ lại uy hiếp, vì đến mức này rồi, không thể dừng lại được nữa.

Cánh tay đang gờ súng của Minh Vỹ run lên, thấp dần rồi hạ xuống. Một bàn tay khác nhanh chóng giật lấy khẩu súng, nhắm thẳng sau đó bắn về phía trước.

Đoàng

Một tay nghiệp dư chưa từng đụng đến súng như Vinh Kỳ dĩ nhiên sẽ bắn hụt, tệ hơn là người hướng phát súng đó lại chính là Ái Hy.

Cả người Ái Hy khụy xuống, Triết Dạ phải đỡ lấy cô. Dòng máu đỏ từ bờ vai nhỏ nhắn cứ dần nhiều hơn, đậm sặc, trái tim của Minh Vỹ như ngừng đập, cả Vinh Kỳ cũng thế.

Do trông thấy Triết Dạ kề dao vào cổ Ái Hy và thậm chí còn nở rạch một đường trên cổ của người con gái mình yêu thương, Vinh Kỳ mất bình tĩnh giằng lấy khẩu súng sau đó nhắm vào Triết Dạ mà bắn, không ngờ lại hụt và tự làm chính Ái Hy bị thương.

Minh Vỹ tức giận giật lại khẩu súng từ Vĩnh Kỳ, sau đó nhắm thẳng vào chân Triết Dạ.

Đoàng

Phát súng thứ hai vang lên, lần này dĩ nhiên hoàn toàn trúng đích. Nhưng cả người Triết Dạ mất thăng bằng, nghiêng người đổ về phía vách đá, kéo theo Ái Hy đang yếu dần vì phát súng ban nãy cùng rơi xuống.

Vĩnh Kỳ vẫn như người mất hồn lặng người nhìn vào khoảng không, còn Minh Vỹ nhanh chóng lao xuống nước tìm kiếm bóng hình thân thuộc.

Màn đêm phủ kín mặt biển, việc tìm kiếm một người bị thương ngã xuống biển tỉ lệ thành công thật sự rất thấp.

Vết thương của Ái Hy lúc này đang đau rát hơn bao giờ hết, nhưng cả người đã hết sức để vùng vẫy cố gắng thoát khỏi lưỡi hái của tử thần, cả người cứ thế chìm dần xuống đáy biển.

Chợt cả người cô được một người kéo lên khỏi mặt nước.

Chap 18

Thảm kịch

Sóng biển vẫn vô tình vỗ vào bờ, từng đợt sóng nhẹ nhàng cuốn trôi những vết tích còn đọng lại trên bãi biển Kỳ Sa.

Triết Dạ cố gắng kéo Ái Hy vào bờ, vết thương ban nãy giờ đây đang trở nên đau đớn hơn bao giờ hết. Đặt cô em gái nhỏ bé nằm trên bờ biển, Triết Dạ nhìn một bên vai đầm máu của cô mà cảm thấy vô cùng xót xa...

Đưa tay vuốt nhẹ gương mặt Ái Hy, đôi mắt Triết Dạ lộ rõ ánh nhìn ân hận.

“Anh xin lỗi.” Ngừng động tác thân mật ấy, giọng nói Triết Dạ thoáng run rẩy.

Triết Dạ quay mặt sang hướng khác, cảm giác tội lỗi đang vây kín tâm hồn Triết Dạ... Tịnh Nhi.

Bóng người con gái thân thuộc ấy lại đầy mặc cảm tội lỗi chìm sâu vào tiềm thức của Triết Dạ. Triết Dạ đứng dậy, cố gắng lê từng bước chân nặng nề rời khỏi bãi biển.

Minh Vỹ vẫn cố gắng tìm kiếm Ái Hy trong vô vọng... thật sự không thể đánh mất người con gái này như thế này.

Ngược lại với Minh Vỹ, Vĩnh Kỳ lại được chứng kiến cảnh Triết Dạ đưa Ái Hy vào bờ từ xa, thật sự rất muốn chạy thật nhanh đến bên cô, ôm trọn thiên sứ đáng yêu đang dần mất đi sức sống. Nhưng đôi chân vẫn không nghe lời, cứ đứng yên một chỗ không thể bước đi.

Lúc này, Vĩnh Kỳ rất muốn bù đắp những thương tổn hay mất mát của Ái Hy do chính mình gây ra, chỉ trách tại sao chỉ có thể đứng nhìn mà không thể làm gì hơn.

Đột ngột tiếng bước chân dồn dập vang lên, Vĩnh Kỳ giật mình quay mặt lại... là toán cận vệ của Minh Vỹ, nhưng có vài tên đang chia súng về phía Vĩnh Kỳ.

Minh Vỹ vẫn không hề hay biết Ái Hy đã được đưa vào bờ, cảm giác sắp mất một thứ gì đó cực kỳ quan trọng khiến anh dần mất bình tĩnh, mọi giác quan đều biến mất, chỉ còn sót lại suy nghĩ một tia hy vọng cuối cùng.

Đám cận vệ tiến đến gần Vĩnh Kỳ, nhưng nhanh chóng chuyển ánh mắt từ Vĩnh Kỳ sang hướng Vĩnh Kỳ đang nhìn.

“Thiếu gia!” Một tên cận vệ cất tiếng gọi, gấp gáp chống hai tay lên thành chắn của vách đá, cố gắng gọi Minh Vỹ.

Nhưng Minh Vỹ vẫn tiếp tục tìm kiếm, nhanh chóng lặn sâu xuống đáy biển... mọi âm thanh dường như không còn chút ảnh hưởng đến anh.

Tên cận vệ chuẩn bị tư thế nhảy xuống vách đá, nhưng bàn tay của Vĩnh Kỳ đã chắn ngang, không cho tên cận vệ ấy tiếp tục hành động ban nãy.

“Đưa tôi khẩu súng.” Bằng chất giọng thuyết phục nhất, Vĩnh Kỳ đưa một tay ra không trung, nét mặt vô cùng điềm tĩnh. “Các người muốn hấn kiệt sức mà chết?”

Bất giác, một tên cận vệ khác lập tức đưa khẩu súng của mình cho Vĩnh Kỳ, tự trấn an mình và đặt niềm tin vào chàng trai trước mặt. Vĩnh kỳ cầm khẩu súng trên tay, sau đó chìa thẳng lên trời.

Đoàng

Đúng như dự đoán của Vĩnh Kỳ, phát súng này quả nhiên thu hút sự chú ý của Minh Vỹ.

Minh Vỹ dừng ngay việc tìm kiếm, nhìn về nơi phát ra tiếng súng ấy. Đôi mắt anh dừng lại ở Vĩnh Kỳ đang cầm khẩu súng trên tay, dáng vẻ điềm nhiên như không có gì khiến anh cảm thấy khó chịu. Nhưng ngay sau đó, Minh Vỹ lập tức quay mặt đi, tiếp tục công cuộc tìm kiếm.

“Ái Hy đã được đưa vào bờ.” Vĩnh Kỳ dùng hết sức quát lên, sau đó hất mặt về phía bãi biển cách Minh Vỹ không xa. “Nếu cứ phí thời gian vào việc tìm kiếm vô ích này, anh sẽ mất cô ấy đấy.”

Minh Vỹ lập tức nhìn về hướng đó, cố gắng bơi vào bờ nhanh nhất có thể.

Đám cận vệ cũng nhanh chóng rời khỏi đó, mục tiêu tiếp theo là ở bãi biển Kỳ Sa... nhưng vẫn còn một tên cận vệ nán lại, đôi mắt khâm phục của tên đó chiếu thẳng vào người Vĩnh Kỳ.

“Đưa tôi khẩu súng.” Hấn đưa tay ra trước mặt Vĩnh Kỳ, giọng nói dứt khoát.

Hiểu ý, Vĩnh Kỳ nhanh chóng đặt khẩu súng vào bàn tay trước mặt, sau đó tiếp tục quan sát tình hình trên bãi biển. Tên cận vệ ấy lập tức quay bước bỏ đi.

Huych

Vĩnh Kỳ khuyu xuống đất, một tay để lên thành chắn, tay còn lại chống xuống đất. Cả người Vĩnh Kỳ run lên, một giọt nước trong suốt đáp đất. Dáng vẻ ấy nhìn từ phía sau... thật đau đớn.

...

“Cuối cùng...”

... anh cũng có thể làm được gì đó cho em.”

...

Bờ biển Kỳ Sa

Bóng người ướt sũng trong bộ áo sơ mi đen tuyền và jean kiểu cách trôi lên khỏi mặt biển, Minh Vỹ nhấc từng bước nặng nề chạy nhang về phía bờ biển đã xác định được Ái Hy.

Đôi bàn chân chạy một đoạn thật nhanh rồi khựng lại, gương mặt ướt nước lạnh người đứng nhìn Ái Hy.

Bóng dáng nhỏ bé ấy lúc này đang nhuộm đầy sắc màu của máu, đôi môi tái nhợt, làn da trắng hồng trước đây được thay thế bằng làn da trắng bệch không còn chút sinh khí, hơi thở yếu dần, đôi mắt nhắm nghiền đang chìm vào giấc ngủ say... có thể không bao giờ tỉnh lại nữa.

Người con gái của anh... chắc hẳn cô đã rất đau đớn!

Anh thật vô dụng, ngay cả việc bảo vệ cô an toàn cũng không làm được.

Cả người anh khẽ run lên, thời gian lúc này trôi chậm... thật chậm.

Đám cận vệ cũng ngăn người nhìn cô chủ đáng yêu đang phải đối mặt với tử thần.

Anh cúi người, nhẹ nhàng nâng người cô lên, ôm vào lòng và bước chân ra khỏi bãi biển một cách gấp gáp.

Một chiếc BMW đã chờ sẵn ở bên ngoài, Minh Vỹ đặt Ái Hy vào trong xe, chiếc xe nhanh chóng phóng đến bệnh viện.

...

“Thất bại?” Một bóng người ngồi tựa vào chiếc ghế sofa, đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn người trước mặt.

Triết Dạ không đáp, chỉ cúi gầm mặt, quỳ xuống trước mặt người ấy lên tiếng van nài.

“Làm ơn thả Tịnh Nhi ra, cô ấy vốn không hề liên quan đến chuyện này.”

Trên gương mặt kia nở một nụ cười, nhưng trong nụ cười ấy là sát khí.

“Được, Tịnh Nhi sẽ bình an trở về.”

“Vậy tôi xin phép!” Triết Dạ thoáng vui mừng, nhưng thật ra mọi chuyện không hề đơn giản như Triết Dạ suy nghĩ.

Bóng Triết Dạ khuất sau cánh cửa, gương mặt kia lại trở về với vẻ tàn ác.

“Giết!” Giọng nói dứt khoát ấy vang lên, lập tức một toán người bặm trợn cung kính cúi đầu nhận lệnh, sau đó nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

...

Bệnh Viện XX

Minh Vỹ lo lắng ngồi trước phòng cấp cứu, đám vệ sĩ cũng tản ra khắp bệnh viện, để phòng trường hợp xấu nhất.

Cạch

Ông bác sĩ lớn tuổi bước ra từ trong phòng cấp cứu, ông ta đẩy đẩy gọng kính, cất cao giọng:

“Ai là người thân của bệnh nhân Vương Ái Hy?”

“Tôi.” Minh Vỹ lập tức đứng dậy, lập tức tiến đến gần ông bác sĩ ấy.

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, nhưng nhóm máu O trong bệnh viện hiện không đủ tiếp máu. Ngoài anh ra còn người thân nào khác không? Giờ này đã trễ rồi, chúng tôi không thể tìm được người hiến máu, phiền anh và người nhà của bệnh nhân đến phòng hiến máu làm xét nghiệm.” Nói xong, ông bác sĩ lại quay vào phòng cấp cứu.

Nhóm máu O? Đây vốn không phải nhóm máu của anh!!

Minh Vỹ lập tức tập hợp đám cận vệ, nhưng chỉ còn khoảng năm đến sáu người.

Phòng thử máu lúc này được toán người mặc áo đen chiếm gần hết diện tích, đám cận vệ của Minh Vỹ đang làm thủ tục thử máu để hiến cho cô chủ của mình.

...

Bên ngoài bệnh viện, Triết Dạ đưa mắt nhìn vào bên trong... hy vọng cô em gái bé bỏng sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì. Triết Dạ khẽ thở dài, quay bước bỏ đi.

Đoàng

Một âm thanh lớn vang lên, tiếng súng thu hút bao nhiêu ánh nhìn của mọi người gần đó.

Triết Dạ ôm lấy một bên ngực, từ từ khụy xuống... cuối cùng cả thân người cũng đáp đất.

...

Một cô y tá cầm trên tay kết quả xét nghiệm của đám cận vệ Minh Vỹ, sau đó nhẹ nhàng tuyên bố.

“Trong tất cả những người vừa thử máu, không ai thuộc nhóm máu O.”

Rầm

Theo sau câu nói của cô y tá, Minh Vỹ tức giận đập mạnh tay vào tường, gằn giọng.

“Cô vừa nói gì?”

“Ồ... không... không ai thuộc nhóm máu O cả.” Cô y tá tái mặt nhìn Minh Vỹ, hoảng sợ trả lời.

“Chết tiệt!” Minh Vỹ lúc này đang tức giận hơn bao giờ hết.

Từng giây phút trôi qua, tính mạng của Ái Hy càng trở nên nguy kịch.

Đột ngột cánh cửa phòng xét nghiệm được đẩy ra một cách gấp gáp, một cô y tá trẻ tuổi khác đang thở gấp, sau đó từ từ lên tiếng.

“Một.. một nạn nhân... thuộc nhóm máu O vừa tử vong, nhanh đến phòng cấp cứu lấy máu.”

Lập tức hai cô y tá nhanh chóng rời khỏi phòng, Minh Vỹ và cả đám cận vệ cũng bước theo sau.

...

Khoảng thời gian chờ đợi trước phòng cấp cứu đối với Minh Vỹ dài như cả thế kỷ, thật sự lúc này trong tâm trí anh chỉ tồn tại mỗi hai chữ “Ái Hy” mà thôi.

Cạch

Cánh cửa phòng cấp cứu lại một lần nữa được mở ra, ông bác sĩ ban nãy nhìn Minh Vỹ đầy hạnh phúc.

“Rất may được tiếp máu kịp thời, bệnh nhân đã qua khỏi nguy kịch, nhưng thời gian điều trị sẽ rất lâu và đau đớn. Có lẽ nếu không được dùng thuốc giảm đau, bệnh nhân sẽ không thể chịu đựng sự đau đớn của vết thương này, thậm chí có thể để lại di chứng.” Nói đến đây, ông bác sĩ lắc đầu ngán ngẩm.

Minh Vỹ lặng người trước câu nói của ông bác sĩ. Để lại di chứng cũng được.

Chỉ cần cô còn sống, nhất định anh sẽ bảo vệ cô.

Đám cận vệ cũng thở phào nhẹ nhõm...

Lúc này, sau cánh cửa phòng cấp cứu, trên gương mặt thiên thần vô thức rơi lệ.

9. Chap 19 - 20

Chap 19

Thức tỉnh

Từng ngày dài lặng lẽ trôi qua, nối tiếp những chuỗi ngày mệt mỏi.

Bên ngoài phòng bệnh mang số 302, tên cận vệ mặc vest đen đang đứng chặn trước cửa phòng, dáng vẻ nghiêm túc đến đáng sợ ấy khiến bầu không khí trong bệnh viện thêm phần căng thẳng.

Minh Vỹ ngồi yên trước giường bệnh, đôi mắt vô cảm chiếu thẳng vào người con gái đang yên giấc trên chiếc giường ấy.

Ba ngày rồi... cô vợ bú sữa bình này vẫn chưa chịu tỉnh giấc, tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ dài vô tận.

Khẽ thở dài, ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt cô, trong ánh nhìn của đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp đó xen lẫn chút ngạc nhiên và đau xót.

Đưa tay nhẹ nhàng gạt giọt nước mắt trong suốt trên gương mặt tái nhợt của Ái Hy, anh cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, thật khó thở.

Bàn tay dần siết chặt lại, Minh Vỹ đứng dậy, rời khỏi phòng bệnh.

Bước chân anh khựng lại ở trước cửa, giọng nói lạnh lùng uy quyền vang lên, đôi mắt lướt sơ qua tên cận vệ đang đứng trước cửa.

“Không để bất cứ ai vào phòng.” Buông câu mệnh lệnh ấy, Minh Vỹ bước nhanh ra khỏi phòng.

Thật sự anh vẫn chưa thể quen được cái cảm giác đau lòng vì một ai đó rất quan trọng, ngay cả Thy Thy vẫn chưa từng mang đến cho anh cảm giác này.

...

Vẫn không thể yên tâm về vết thương mình gây ra cho Ái Hy, Vĩnh Kỳ đã bao lần đến bệnh viện thăm cô, nhưng lần nào cũng chỉ có thể ngắm nhìn cô từ xa.

Gương mặt vốn đáng yêu ấy vẫn không hề thay đổi chút nào, tái nhợt không chút sức sống, khác hẳn vẻ nghịch ngợm thường ngày, đôi mắt vẫn nhắm nghiền đưa Ái Hy chìm sâu vào giấc ngủ dài vô tận.

Vĩnh Kỳ lấy hết can đảm bước đến trước phòng bệnh của Ái Hy.

Không phải do sợ hãi Minh Vỹ, mà do không thể nào có đủ dũng khí đối diện với cô sau khi đã gây ra vết thương trên bờ vai nhỏ nhắn đó.

Đưa tay nắm lấy tay cầm của cánh cửa gỗ sang trọng, Vĩnh Kỳ từ từ xoay nhẹ, cánh cửa đang dần được mở ra. Một bàn tay khác chặn ngang trước mặt, tên cận vệ đang nhìn sang hướng khác, nhưng theo phản xạ vẫn cản Vĩnh Kỳ lại, không để Vĩnh Kỳ tiếp tục hành động đó.

“Không được phép tự ý vào phòng.” Giọng nói đùng chất mafia vang lên, thực hiện đúng mệnh lệnh của cậu chủ là trách nhiệm của những kẻ như hắn.

Gương mặt của Vĩnh Kỳ từ từ lọt vào tầm mắt của tên cận vệ đó, gương mặt mà tên cận vệ này đã vô cùng kính nể sau sự kiện đình đám mấy ngày trước.

“Tôi chỉ muốn vào xem cô ấy thế nào.” Vĩnh Kỳ cúi gầm mặt đáp, giọng nói pha chút thất vọng.

Lại một lần nữa vô thức, tên cận vệ ấy lập tức thu tay về, hất mặt vào phòng bệnh ra hiệu cho Vĩnh Kỳ.

Đây là lần đầu hắn dám làm trái ý Minh Vỹ, nhưng chàng trai trước mặt lại mang đến cho hắn cảm giác tin tưởng và toàn tâm toàn ý làm theo lời Vĩnh Kỳ.

...

Cánh cửa phòng mở ra, sau đó lại từ từ khép lại...

Vĩnh Kỳ chậm rãi bước đến phía giường bệnh của Ái Hy, mỗi lúc một gần do khoảng cách đang được Vĩnh Kỳ từ từ rút ngắn.

Từng đường nét trên gương mặt Ái Hy dần trở nên rõ rệt hơn, sắc nét hơn mỗi khi Vĩnh Kỳ bước thêm một bước chân.

Khuôn mặt xinh xắn luôn toả sáng trước ánh nắng buổi sớm, nhưng sao hôm nay lại trông thiếu sức sống đến nhường này? Ngay cả ánh sáng ban mai cũng không thể đem về vẻ đẹp đáng yêu mọi ngày, thay vào đó gương mặt Ái Hy lại càng trở nên ảm đạm, nhợt nhạt hơn. Chiếc cổ nhỏ nhắn của cô hiện đang được băng bó bởi một lớp băng trắng, nhưng đây không phải là thứ khiến Vĩnh Kỳ ân hận... những mặc cảm tội lỗi đều do vết thương ẩn sau lớp áo bệnh nhân kia... một phát súng ghim thẳng vào bờ vai nhỏ nhắn.

Vĩnh Kỳ đưa mắt nhìn Ái Hy, bàn tay vô thức vuốt nhẹ gương mặt ấy.

Khi bàn tay vừa chạm nhẹ vào khuôn mặt xinh đẹp như thiên thần, Vĩnh Kỳ chợt cảm thấy khó thở, trái tim một lần nữa đập loạn cả lên.

Mặc dù Vĩnh Kỳ đã bao lần tự nhủ với bản thân phải cố gắng quên Ái Hy, xem cô như một người bạn hay một cô em gái nhỏ, nhưng lần này thứ tình cảm không đáng có lại một lần nữa lần át lí trí khiến Vĩnh Kỳ càng chạm vào cô thì lại càng muốn tiến xa hơn so với việc thỏa mãn khi ngắm nhìn cô từ xa.

Vĩnh Kỳ nhìn Ái Hy vẫn không hề có bất kì dấu hiệu tỉnh lại, sau đó từ từ gập người xuống.

“Làm gì vậy?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, mọi hành động hay bất kì cử chỉ nào khác trong phòng chợt dừng lại.

Dĩ nhiên Vĩnh Kỳ cũng giật mình sau khi nghe thấy giọng nói đầy sát khí đó, từ từ quay mặt lại. Minh Vỹ đứng sau lưng Vĩnh Kỳ, khẽ nhíu mày tỏ thái độ không mấy hài lòng về hành động đang dang dở từ phía bên kia, đôi mắt màu hổ phách đang dần tối sầm lại.

“Không được chạm vào cô ấy.” Minh Vỹ giữ nguyên nét mặt, giọng có chút khinh thường.

Một khoảng yên lặng...

Vĩnh Kỳ đứng dậy, đối diện với Minh Vỹ, đôi mắt khiêu khích chiếu thẳng vào kẻ trước mặt, cổ ý gần giọng.

“Nên nhớ, tôi vẫn chưa từ bỏ Ái Hy.” Theo sau lời tuyên bố ấy, Vĩnh Kỳ vỗ nhẹ vai của Minh Vỹ, tiến thêm một bước chân. “Chăm sóc cô ấy cho tốt vào.”

Bước chân của Vĩnh Kỳ lại bắt đầu di chuyển, bóng người từ từ khuất sau cánh cửa phòng bệnh.

...

Lại thêm hai ngày trôi qua...

Trên giường bệnh, hàng mi dài trên gương mặt xinh xắn khẽ lay động, sau đó từ từ mở mắt.

Một căn phòng chỉ toàn một màu trắng hiện ra trước mắt, lại thêm mùi thuốc y tế nồng nặc khiến cô cảm thấy khó chịu.

Cố gắng ngồi dậy, một gương mặt quen thuộc lại lọt vào tầm mắt. Minh Vỹ đang gục đầu cạnh giường, đôi mắt nhắm nghiền lại, dáng vẻ lúc này của anh khiến cô cảm thấy ấm áp kỳ lạ, cảm giác mệt mỏi ban đầu dần biến mất.

Cứ thế, Ái Hy chỉ ngồi yên trên giường nhìn Minh Vỹ, sắc mặt hôm nay đã khá hơn trước rất nhiều.

Trước ánh nắng buổi sớm, khuôn mặt ác quỷ càng trở nên sắc nét hơn, những đường nét hoàn mỹ dần được lộ ra trước ánh sáng.

Một lúc lâu sau, anh khẽ nhíu mày, mở mắt và từ từ ngẩng mặt lên thì lại bắt gặp một đôi mắt khác đang nhìn mình.

“ Tỉnh rồi à?” Giọng Minh Vỹ vẫn lạnh lùng, nhưng trong lòng thì hoàn toàn trái ngược.

Rồi cảm giác vui mừng khi lại được nhìn thấy đôi mắt người đối diện từ từ biến mất.

Đôi mắt tinh nghịch ngày trước giờ đây lại khiến Minh Vỹ có cảm giác nhìn vào chiếc gương phản chiếu của chính mình... một đôi mắt vô cảm. Ái Hy vẫn nhìn anh, gật nhẹ đầu.

“Nằm xuống.” Lại vẫn giọng ra lệnh, nhưng lại nhẹ nhàng hơn so với mọi lần.

Minh Vỹ cảm thấy hơi ngạc nhiên khi Ái Hy tỉnh giấc, thậm chí còn tự mình ngồi dậy.

Tuy biết rằng cô sẽ không cảm thấy đau đớn khi được dùng thuốc giảm đau, nhưng anh vẫn không muốn có thêm bất kì thương tổn nào dành cho người con gái trước mặt cả.

Ái Hy không đáp, sau đó nhẹ nhàng nằm xuống giường, kéo chăn đắp ngang vai, quay mặt vào tường.

Lần thứ hai trong ngày Minh Vỹ cảm thấy ngạc nhiên, không ngờ cũng có ngày cô vợ bướng bỉnh ngoan ngoãn như một chú mèo con. Ban nãy anh còn đang có ý định áp dụng biện pháp “bạo lực” để ép Ái Hy nằm xuống, nhưng không thể tin được rằng mọi chuyện đang dần trở nên dễ dàng như thế.

Nét mặt Minh Vỹ dần đành lại, vẻ không hài lòng trên gương mặt lúc này càng trở nên rõ rệt hơn. Anh quay người bước ra khỏi phòng, không quên quay lại nhìn tên cận vệ đầy uy hiếp.

“Nếu cho bất cứ ai vào phòng thì đừng trách tôi.”

...

“Bệnh tình đã có phần tiến triển, nhưng cô Vương vẫn còn phải điều trị vết thương ở vai trong một thời gian khá dài.” Vị bác sĩ trung niên chậm rãi tuyên bố với Minh Vỹ, sau đó quay sang nhìn Ái Hy đang ngồi trước mặt, nở một nụ cười trấn an. “Đến giờ tiêm thuốc giảm đau rồi.”

Một cô y tá cầm trên tay một hộp dụng cụ y tế tiến đến gần Ái Hy, đôi mắt lại nhìn Minh Vỹ không rời.

Minh Vỹ khẽ thở dài. Chợt một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay áo của anh lay lay.

Theo phản xạ, anh quay sang nhìn cô nghi hoặc. Nhưng cô chỉ lắc lắc đầu, đôi mắt thất thần nhìn về phía cô y tá, rồi lại nhìn anh.

“Đừng... không tiêm đâu...”

Giọng nói van xin ấy khiến trái tim Minh Vỹ đập mạnh hơn, nhưng anh chỉ dùng tay còn lại hất tay Ái Hy ra, gần giọng.

“Em phải nghe theo lời bác sĩ.” Minh Vỹ quay mặt sang hướng khác, không thể đối diện với Ái Hy.

Chỉ cần liếc sơ hành động vừa rồi, con nít ba tuổi cũng biết Ái Hy sợ tiêm.

Những ngày khi cô hôn mê, ngày nào cũng được tiêm thuốc giảm đau, nhưng cô vốn không hề có bất cứ phản kháng gì khi chìm vào giấc ngủ dài. Nhưng nếu vì đau lòng mà bắt buộc bác sĩ ngưng không tiêm nữa, thì Ái Hy sẽ không thể nào chịu đựng nổi sự đau đớn của vết thương bên vai trái.

Bất lực nhìn Minh Vỹ, cứu tinh của cô hoàn toàn không đứng về phía mình.

Nữ y tá kia ngồi lên cạnh giường, giọng nói ngọt ngào vang lên cố gắng trấn an Ái Hy:

“Sẽ không đau đâu.”

Tiếp theo cô ta lấy một ống tiêm có sẵn trong hộp dụng cụ ra. Hình ảnh cái ống tiêm đáng sợ ấy càng khiến Ái Hy trở nên hoảng loạn... một lần nữa cô lại giật giật tay áo của Minh Vỹ.

Cả người anh run lên, cố gắng giữ bình tĩnh. Cô lại tiếp tục giật giật tay áo, đôi mắt cầu cứu chiếu thẳng vào Minh Vỹ.

Đột ngột quay người lại, Minh Vỹ ôm Ái Hy vào lòng, sau đó lại một lần nữa gần giọng ra lệnh:

“Nhắm mắt lại.”

Cũng không còn cách nào khác, Ái Hy đành ngoan ngoãn nghe theo, cả người run lên đầy sợ hãi.

“Xong rồi.” Cô y tá mỉm cười thân thiện, sau đó dán một miếng băng cá nhân vào tay Ái Hy.

Nhìn chiếc băng cá nhân trên tay, Ái Hy vẫn cảm thấy sự đau đớn ban nãy, nhưng lần này ít ra cũng không có cảm giác sợ hãi như lúc còn bé.

Chap 20

Tàn nhẫn

Một vài tia nắng sáng chói xuyên qua tấm màn cửa sổ, đem ánh sáng nhẹ nhàng đến cho cả phòng bệnh lạnh lẽo.

Ái Hy ngồi trên giường, đôi mắt thần thờ đang cố gắng sắp xếp từng chuỗi kí ức hỗn độn trong tâm trí vào ngày định mệnh hôm đó.

“Cô Vương, đến giờ tiêm thuốc rồi.” Lại thêm một cô y tá trong chiếc váy trắng thiên sứ bước đến gần cô, lạnh lùng lên tiếng, ẩn sâu trong nụ cười thân thiện trên khuôn mặt cô ta là sự đố kỵ và ganh ghét.

“Ồ... tôi vừa tiêm rồi mà.” Ái Hy ngơ ngác hỏi, rõ ràng cách đây chưa được một giờ đã có một cô y tá khác đến tiêm, nhưng tại sao bây giờ lại phải tiêm nữa?

Tính từ sáng đến giờ, có lẽ cũng hơn bốn cô y tá khác nhau đến phòng tiêm thuốc giảm đau cho cô, đúng là kì lạ!

“Tiêm rồi thì tiêm nữa, cô là bệnh nhân nên phải biết điều một chút!” Cô y tá kia gắt lên, nhìn Ái Hy bằng nửa con mắt, sau đó lại dò xét xung quanh như tìm kiếm một thứ gì đó.

Khẳng định được xung quanh vẫn không có gì bất ổn, cô ta đặt hộp dụng cụ lên bàn, quay sang Ái Hy hỏi với giọng nói dịu dàng và mơ mộng:

“Anh của em đâu rồi?”

“Anh ta không phải anh của tôi.” Ái Hy trả lời dứt khoát, nhìn cô ta khó chịu.

Liếc sơ cô cũng thừa hiểu, rõ ràng cô ta đang để ý đến đại thiếu gia mafia đáng kính – Minh Vỹ rồi.

Tỏ vẻ bình thản như không biết gì, Ái Hy ngậy ngô giả vờ nghiêng nghiêng đầu, liếc nhìn cô ta như thể đang thắc mắc một điều gì đó.

Mặc kệ anh ta, có bao nhiêu người thích hay yêu hấn cũng không liên quan đến cô!

Cô y tá thoáng thất vọng sau khi nghe câu trả lời của Ái Hy, vì nếu không phải anh trai, tất nhiên sẽ là người yêu rồi.

Lấy lại nét mặt bình thản, cô ta lấy một ống tiêm từ hộp dụng cụ, tiếp theo lại thô bạo kéo tay Ái Hy về phía mình.

“Này, cô làm gì vậy?” Ái Hy ra sức giằng tay lại, do lực khá mạnh nên vết thương trên vai bắt đầu xuất hiện cảm giác đau đốn tột cùng, nhưng cô vẫn ngoan cố gằn giọng. “Đã bảo tôi không muốn tiêm!”

Nhưng lời nói của Ái Hy lúc này hoàn toàn là con số không, cô ta vẫn không hề để tâm, thậm chí còn dùng lực siết mạnh tay cô như trút đang hết nỗi bức tức cần giải tỏa trong lòng.

“Làm gì vậy?” Giọng nói lạnh lùng cất lên khiến cô y tá kia ngạc nhiên, dùng động tác kéo tay Ái Hy, ngưỡng ngừng cúi thấp đầu ra vẻ vô tội.

Minh Vỹ đứng tựa vào cửa, nhú mồm nhìn cổ tay đỏ ửng của Ái Hy vì vừa bị cô y tá lạ mặt siết lấy. Anh nheo mắt, nhú mồm, nhăn mặt... phải nói là... gương mặt anh đang thể hiện rõ sự không hài lòng!!

Mặt khác, Ái Hy lại đang suýt xoa cổ tay đáng thương đang đỏ tấy cả lên, cô giương mắt đầy tức giận nhìn cô y tá kia, nhưng cô ta dường như hoàn toàn không để tâm.

Mọi sự chú ý của cô ta lúc này chỉ tập trung vào Minh Vỹ!

Giọng nói trầm khàn vẫn lạnh lùng như trước, nhưng gương mặt anh càng lúc lại càng khó coi.

“Đừng tùy tiện chạm vào cô ấy...” Từng bước chân Minh Vỹ chậm rãi bước đến chỗ cô y tá, anh nâng mặt cô ta lên, nói đều đều, “... nếu cô còn muốn sống.”

Dứt lời, Minh Vỹ hất gương mặt đang tái dần vì sợ hãi của cô ta ra, tiếp tục:

“Tiêm gì thì nhanh lên, vợ tôi cần nghỉ ngơi.”

Vẫn như mọi lần, Minh Vỹ ngồi lên cạnh giường ôm Ái Hy vào lòng, tiếp tục công việc trấn an cô vợ bé bỏng trong vòng tay của mình.

Ái Hy thật sự mệt mỏi với việc dùng thuốc giảm đau như thế này, vết thương trên vai nhờ tác dụng của thuốc nên hoàn toàn không cảm thấy đau đốn gì nhiều, nhưng trước mắt cô đã thấy được cánh tay đáng thương của mình sắp “tan nát” vì bị tiêm quá nhiều.

Bàn tay cô y tá đang run run lên vì tức giận, nhưng cảm giác lo sợ vì cái nhìn uy hiếp của Minh Vỹ càng khiến cô ta thấy mất bình tĩnh, mũi kim trên ống tiêm cũng bắt đầu run theo bàn tay ấy.

“Nhẹ thôi, đừng làm cô ấy đau!” Minh Vỹ quan sát cô ta từ nãy đến giờ, hành động của cô ta khiến anh cảm thấy không tin tưởng, nhưng anh chỉ nhú mồm và lên giọng nhắc nhở.

Ngược lại, cái dáng vẻ ấy lại khiến gương mặt cô y tá kia đỏ ửng, đôi mắt thần thờ nhìn gương mặt đang dần trở nên u ám của Minh Vỹ... dường như anh trong trạng thái tức giận cũng có thể đánh gục vô số những cô gái “mê trai” khác.

Cô ta chờ người nhìn anh một lúc, sau đó lấy lại tinh thần, cố gắng giữ bình tĩnh tiêm thuốc cho Ái Hy. Mặc kệ vậy, chỉ cần ngắm nhìn trai đẹp thôi là cũng quá đủ rồi.

“Ừm.” Ái Hy nhú mồm, cảm giác nhức nhối quen thuộc này không biết đã phải trải qua bao nhiêu lần, nhưng cô vẫn chưa thể làm quen được với nó.

Cô y tá kia chậm rãi rút kim tiêm ra, nhanh tay đặt một miếng băng cá nhân vào tay cô, sau đó nhìn cả hai người cười gượng.

“À, xong rồi.” Không hiểu sao mỗi lần các cô y tá lạ mặt đến tiêm, cảm giác mệt mỏi lại nhân đôi khiến tầm nhìn của Ái Hy dần mờ đi.

Đôi mắt cô nặng trĩu, bất lực khép lại, cả người không còn chút sức lực nào, dần chìm vào giấc ngủ một cách thoải mái.

“Ái Hy!” Không hề có bất kỳ động tĩnh của người kể bên, mọi khi mỗi lần tiêm xong, Ái Hy luôn lập tức đẩy mạnh Minh Vỹ ra, nhưng sao lần này lại không hề có chút phản ứng nào cả.

Anh lay nhẹ người cô, nhưng gương mặt nhỏ bé đó đang gục lên vai anh, đôi mắt nhắm nghiền lại.

“Em sao vậy?” Minh Vỹ nâng mặt Ái Hy lên, vỗ nhẹ vài cái vào gương mặt đó, nhưng vẫn không hề có bất cứ dấu hiệu nào khác ngoài tiếng thở đều đều của hô hấp.

Lý trí lại không nghe theo sự điều khiển của anh nữa rồi, anh như không còn suy nghĩ được gì cả, chỉ biết duy nhất cô đang có dấu hiệu bất thường!!

Minh Vỹ quay sang nhìn cô y tá đang sững người trước mặt quá lớn.

“Chết tiệt! Cô nhìn cái gì, mau gọi bác sĩ!”

Cô y tá đó gật gật đầu như cái máy, rồi hốt hoảng chạy ra khỏi phòng.

Trên bàn, chiếc hộp dụng cụ vẫn để nguyên ở chỗ cũ, nhưng không một ai chú ý đến sự có mặt của nó.

...

“Các người chữa trị như thế này đây hả?” Minh Vỹ tức giận quát vào mặt ông bác sĩ, thật sự cách cư xử của bệnh viện này khiến anh tức điên.

Không giao cho bệnh viện thì không xong, nhưng nhập viện thì lại xảy ra đủ thứ chuyện.

Tại sao mọi áp lực và đau đớn đều dồn lên đôi vai gầy gò của cô bé bệnh binh này cơ chứ?

Anh phải cố gắng giữ bình tĩnh để không làm những việc thiếu suy nghĩ, nhưng thật sự anh chỉ muốn đập nát cái bệnh viện chết tiệt này!

“Cậu bình tĩnh, có gì từ từ giải quyết.” Ông bác sĩ điềm tĩnh nhìn Minh Vỹ, nhưng từ người thanh niên trước mặt, ông lại thoáng run sợ.

Cả người anh ta toát lên vẻ cứng chặc và phong thái lịch lãm, nhưng từng lời nói lại uy quyền đến mức khiến người khác hoảng sợ.

“Chỉ trong một buổi sáng mà tiêm thuốc giảm đau đến tận năm lần? Ban đầu tôi tin tưởng để mặc các người muốn làm gì thì làm, cuối cùng lại khiến cô ấy thành ra thế này?” Minh Vỹ vẫn giữ nguyên nét mặt đó, nhưng sự vô cảm trên gương mặt đang dần trở về với hình ảnh thực sự của ác quỷ.

Đưa Ái Hy đến bệnh viện chỉ để cô chịu đựng những việc như thế này ư?

“Năm lần trong một buổi sáng?” Nét mặt ông bác sĩ lộ rõ vẻ ngạc nhiên, giọng nói run rẩy lặp lại một lần nữa với một dấu chấm hỏi đang dần lớn hơn, sau đó ông ta từ tốn giải thích. “Hẳn có gì nhầm lẫn ở đây, liều lượng thuốc giảm đau là ba lần một ngày. Tôi sẽ kiểm tra lại.”

Nói rồi, ông bác sĩ gọi một cô y tá lại gần, bắt đầu ra lệnh:

“Cô đến gọi Hoàng Vân đem sổ ghi chép đến đây.”

Cô y tá kia gật nhẹ đầu, sau đó quay gót bước đi, dần khuất sau cánh cửa phòng bệnh.

...

“Tại sao trong một buổi sáng bệnh nhân Ái Hy lại phải tiêm đến tận năm lần?” Ông bác sĩ đẩy đẩy gọng kính, nhìn cô y tá Hoàng Vân tra hỏi.

“Sáng nay cháu chỉ đến tiêm cho cô Vương một lần khi cô ấy vừa tỉnh dậy, đến giờ vẫn chưa tiêm lần thứ hai mà.” Cô y tá hết sức ngạc nhiên sau câu hỏi của ông bác sĩ, lập tức trả lời mà không cần suy nghĩ.

“Ngoài cô gái này, vẫn còn bốn cô gái khác.” Minh Vỹ lạnh lùng nhìn ông ta, rồi lại nhìn sang nữ y tá tên Hoàng Vân.

Lại một câu nói khiến ông bác sĩ trợn tròn mắt ngạc nhiên, nhưng dường như Minh Vỹ không thể nào bịa đặt được, và cũng không có bất cứ lý do nào để anh làm thế. Ông ta nhìn y tá Hoàng Vân, khẽ đằng hắng rồi lại bắt đầu lên tiếng:

“Gọi tất cả những cô y tá trực sáng nay đến đây.”

“Không cần.” Minh Vỹ lên tiếng cắt ngang lời nói của ông ta, hất mặt về tên cận vệ đang đứng kế bên hạ lệnh. “Đưa những người ra vào phòng bệnh từ sáng đến giờ đến đây.”

“Vâng, thiếu gia.” Tên cận vệ cúi đầu, lùi về phía sau rồi khuất sau cánh cửa.

Cả ông bác sĩ lớn tuổi và các cô y tá đang đứng trong phòng đều cảm thấy bất an trước Minh Vỹ. Nhưng ánh mắt anh chỉ có một điểm dừng, nơi Ái Hy đang nhắm nghiền đôi mắt, trên cổ tay đang ghim một sợi dây truyền nước biển.

...

Bốn cô y tá nhanh chóng được tên cận vệ lôi đến phòng bệnh của Ái Hy, gương mặt cô nào cũng căng thẳng và lộ rõ vẻ sợ hãi.

“Các cô lấy quyền gì mà vào tiêm cho bệnh nhân Vương Ái Hy?” Lại một câu hỏi nghi vấn được ông bác sĩ lớn tuổi đưa ra, đôi mắt ông ta có pha lẫn chút tức giận.

“Tôi trực theo phân công!” Một trong số bốn cô y tá đó lên tiếng phản bác, giọng nói quả quyết của cô gái đó như đang lên án kết tội người khác vu oan ỉnh.

Đó là cô y tá tiêm cho Ái Hy cuối cùng.

Minh Vỹ ngồi bên cạnh giường của Ái Hy, chỉ chú tâm quan sát gương mặt của cô vợ đáng yêu, nắm nhẹ bàn tay nhỏ bé kia như đang cố gắng xoa dịu những nỗi đau mà chủ nhân nó đã phải gánh chịu.

Cuộc đối thoại trong phòng vẫn được tiếp tục...

“Ai phân công cho cô?” Về mặt ông bác sĩ đang hết sức khó coi, cố gắng kìm chế không nổi giận trước mặt bệnh nhân.

“Tôi không biết, nhưng có người bảo tôi vào tiêm.” Không thể tin được cô ta lại có thể lấy được một cái có khó tin như vậy, nhưng cô ta vẫn cố gắng cứu vãn tư cách y tá của mình.

Ba cô y tá còn lại thì lại đưa ánh mắt “yêu thương” chiếu thẳng vào Minh Vỹ phía sau lưng ông bác sĩ, thỉnh thoảng gương mặt còn đỏ ửng lên.

Chợt chiếc hộp dụng cụ của cô y tá “bất thường” lúc nãy hiện ra trước mắt Minh Vỹ, chiếc hộp vẫn nằm ngay ngắn trên bàn.

Minh Vỹ đứng dậy, bước đến cạnh chiếc bàn, mở hộp dụng cụ ra.

Bên trong có vô số ống tiêm cùng loại, Minh Vỹ cười nhạt, cầm ra hai ống tiêm. Đưa cho cô y tá Hoàng Vân đứng sau lưng ông bác sĩ một ống tiêm, còn một ống tiêm anh lại cầm trên tay, nhẹ nhàng mở nắp, chiếc kim tiêm nhỏ hiện ra, mang một sắc màu của kim loại.

Minh Vỹ bước qua mặt ông bác sĩ, ấn mạnh cô y tá đang cố gắng phủ nhận việc làm sai trái của mình vào tường, gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm. Dùng một tay giữ lấy cô ta, anh cúi đầu, nhanh chóng ghim ống tiêm vào tay cô ta mà không cần biết những quy tắc cơ bản khi dùng kim tiêm, dĩ nhiên sẽ không nhẹ nhàng như việc tiêm cho bệnh nhân.

“Cảm giác thế nào?” Minh Vỹ cười nhạt nhìn cô ta, ấn mạnh ống tiêm hơn. “Cô ấy còn đau hơn thế này gấp ngàn lần.”

Tất cả mọi người trong phòng đều tái mặt nhìn cảnh tượng trước mắt, lúc này Minh Vỹ đã hoàn toàn trở về với dáng vẻ thật sự của một ác quỷ tàn nhẫn.

Bất cứ ai dám cả gan động vào cô đều phải trả giá!

Cô y tá kia hoảng sợ nhìn anh, không dám kêu la nữa lời... vì cô ta biết rõ, càng tỏ ra đau đớn thì anh sẽ còn làm mạnh tay hơn.

Minh Vỹ rút nhanh ống tiêm ra khỏi tay cô ta, ném mạnh xuống đất, một vệt máu đỏ chảy dài theo một đường thẳng, giọt máu đầu tiên nhẹ nhàng rơi xuống thật êm ái.

“Nói! Cô tiêm cho cô ấy loại thuốc gì?” Trùng mắt nhìn cô ta, chất giọng uy hiếp vang lên, do mọi lần không để ý nên Minh Vỹ không để tâm đến màu sắc của thuốc trong ống tiêm, sắc màu của ống tiêm lần này nhạt hơn màu của thuốc giảm đau.

“Là thuốc ngủ...” Y tá Hoàng Vân cầm ống tiêm Minh Vỹ đưa ình lúc nãy trên tay nhẹ nhàng trả lời, vốn dĩ cũng là y tá nên chỉ cần nhìn sơ cũng biết đây là ống tiêm loại gì. “... loại nhẹ.”

Cả người ông bác sĩ run lên, cơn giận đã lên đến đỉnh điểm, ông ta tức giận quát vào mặt các cô y tá kia:

“Các cô làm như thế này có mục đích gì? Tại sao lại làm như thế?”

Nhưng vẫn là một sự im lặng đến đáng sợ, cả bốn đôi mắt sợ sệt xen lẫn ngưỡng mộ chiếu thẳng vào Minh Vỹ.

Chắc không cần nói cũng biết được lí do là gì.

“Ừm... ừm...”

Tiếng rên khe khẽ phát ra từ chiếc giường bệnh, trong bầu không khí như thế này quá đủ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong phòng.

Minh Vỹ nhanh chóng bước đến bên cạnh giường của Ái Hy, đôi mắt kia vẫn nhắm nghiền lại, nhưng đôi môi lại mím chặt, gương mặt lộ rõ nét đau đớn. Cô vô thức đưa tay ôm lấy bờ vai đang vô cùng đau rát của mình, đôi mắt bắt đầu chạy dài những giọt nước mắt nóng hổi.

“Thôi chết, thuốc giảm đau hết tác dụng rồi!” Y tá Hoàng Vân như hiểu được việc gì đang xảy ra, vội vàng bước nhanh ra khỏi phòng.

“Ừm... a...” Ái Hy bắt đầu cảm thấy đau nhói ở bờ vai, mặc dù tác dụng của thuốc ngủ vẫn còn nhưng sự đau đớn vẫn không thể biến mất.

Ánh nhìn đáng sợ của ác quỷ trong tích tắc được thay thế bằng ánh nhìn xót xa.

10. Chap 21 - 22

Chap 21

Bật khóc

Minh Vỹ bắt lực nhìn Ái Hy đang phải đối diện với nỗi đau hiện hữu trên bờ vai nhỏ bé, cả người cô run lên, bàn tay đang ôm chặt nơi cảm thấy vô cùng đau rát.

Những ánh mắt khác nhau lúc này đang tập trung về một phía, nơi phát ra những tiếng rên nhỏ nhưng lại chứa đựng vô vàn đau đớn.

Tất cả những người đang có mặt trong phòng bệnh đều nín thở, đưa mắt lặng lẽ quan sát con người nhỏ bé đang nằm trên giường.

“Ừm... ừm...”

Đôi mắt màu hổ phách đang dần tối lại, từ từ bước đến bên cạnh giường. Nhưng mọi hành động chỉ dừng lại ở mức đó. Minh Vỹ lặng người nhìn Ái Hy đang mím môi, những giọt nước mắt cứ buông bình chạy dài trên gương mặt ấy. Anh biết rõ, lúc này dù có làm gì cũng không thể khiến vết thương trên vai kia giảm bớt sự nhức nhối nơi bờ vai, thậm chí còn có thể làm nó càng đau hơn. Cách duy nhất lúc này là phó mặc mọi chuyện cho thời gian.

Bàn tay Minh Vỹ bắt đầu đưa vào không trung.

“Hức!”

Tiếng nấc đầu tiên từ gương mặt phía đối diện khiến tay anh khựng lại. Trong lúc này, anh cảm thấy mình thật vô dụng, vì một việc dễ dàng là bảo vệ cô... anh cũng không làm được. Gương mặt ác quỷ dần lộ rõ vẻ xót xa, nhịp tim bắt đầu đập chậm lại, co thắt, ngay cả việc thở cũng trở nên khó khăn.

“Anh ơi, phiền anh tránh ra.” Y tá Hoàng Văn vỗ nhẹ vai Minh Vỹ nhẹ nhàng lên tiếng nhắc nhở, gương mặt thoáng ửng đỏ.

Minh Vỹ lập tức tránh sang một bên, nhưng khoảng cách vẫn đủ để quan sát Ái Hy.

Cô y tá Hoàng Văn đã quay lại với hộp dụng cụ trên tay, cô ta lấy một ống tiêm ra. Từ từ rút mũi kim ra khỏi tay Ái Hy, cô ta nhẹ nhàng dán miếng băng cá nhân vào chỗ ấy, đứng dậy nhìn anh cười khiêm tốn.

“Tuy đã tiêm thuốc giảm đau, nhưng có lẽ phải mất một khoảng thời gian khá dài để thuốc bắt đầu phát huy tác dụng...” Giọng nói ấy bắt đầu nhỏ dần, nụ cười ấy vẫn hiện hữu trên môi. “... có lẽ cô Vương vẫn phải chịu đựng cho đến lúc thuốc bắt đầu hiệu nghiệm.”

Không thể làm gì hơn, anh chỉ gật nhẹ đầu với cô y tá trước mặt, đôi mắt chiếu thẳng về phía sau cô ta.

“Một phút, ra khỏi đây.” Minh Vỹ nói từng chữ, trùng mắt với đám người còn lại đang đứng yên như tượng gỗ trong phòng, bàn tay nhẹ nhàng gạt những giọt nước mắt còn vương trên gương mặt của cô đáng thương.

Dĩ nhiên là chưa đầy một phút, trước lời uy hiếp mang đầy sát khí của anh, ông bác sĩ và toán y tá kia lập tức rời khỏi phòng, y tá Hoàng Văn cũng theo sau.

Cửa phòng từ từ khép lại...

Chuyển ánh mắt sang Ái Hy, gương mặt đó vẫn mang chút gì đó gọi là đau đớn, nhưng bàn tay ôm lấy vai lúc này đã được nới lỏng, nét mặt dần trở nên thư thái hơn.

Anh lặng người nhìn cô, nhẹ nhàng kéo bàn tay kia ra khỏi bờ vai đang phải gánh chịu vết thương đặt xuống giường, đắp chiếc chăn mỏng lên người cô.

Chỉ vì một phút bất cẩn lại khiến cô gánh chịu quá nhiều nỗi đau, anh bắt đầu cảm thấy mình đang thật bất lực, ngay cả việc bảo vệ người con gái của mình mà cũng làm không xong.

Về mặt ác quỷ trở về với vẻ lạnh lùng vốn có, và cả thiên thần cũng ngoan ngoãn dần chìm vào giấc ngủ.

...

Râm

Cánh cửa phòng làm việc của ông bác sĩ chữa trị cho Ái Hy bị mở ra một cách thô bạo.

Minh Vỹ và một toán cận vệ cao lớn mặc vest đen hiện ra sau cánh cửa, hai tay anh cho vào túi quần, dáng vẻ kiêu ngạo đầy thách thức.

Chỉ đơn thuần là áo sơ mi đen sọc caro kết hợp với quần jean kiểu cách, Minh Vỹ với dáng vẻ một thanh niên bình thường lại khiến ông ta lạnh người.

Nhìn sơ cũng biết cánh cửa ấy được mở ra nhờ một lực khá mạnh từ bàn chân của người đứng đầu sau cánh cửa ấy.

Mà dĩ nhiên người đó là Minh Vỹ rồi, anh xuất hiện với phong thái nặc mùi mafia!!

Những bước chân dồn dập bắt đầu dấn xuống, anh chậm rãi bước đến gần bàn làm việc của ông bác sĩ ấy, theo sau là đám cận vệ đàng đàng sát khí.

Bước chân dừng lại...

Cả căn phòng chìm sâu vào một sự im lặng đến đáng sợ, ông bác sĩ căng thẳng nhìn chàng trai trước mặt, vẻ mặt thoáng sợ hãi.

“Việc điều trị của vợ tôi mất khoảng bao lâu?” Minh Vỹ lạnh nhạt hỏi, đôi mắt màu hổ phách đang chứa đựng nét tinh ranh của loài hổ báo, nhìn ông ta bằng đôi mắt uy hiếp. “Cô ấy cần xuất viện.”

Ông bác sĩ sững người, sau đó nhanh chóng lấy lại phong thái điềm đạm, đẩy đẩy gọng kính.

“Như tôi đã nói ban đầu, sẽ mất một khoảng thời gian khá dài cho việc điều trị. Với thể trạng hiện giờ, cô Vương không thể xuất viện được, nên để cô ấy ở lại bệnh viện thì sẽ thuận lợi hơn cho việc điều trị.” Giọng ông ta thoáng run rẩy, nhưng lại rất dứt khoát.

“Để cô ấy ở lại cho các người giết chết sao?” Minh Vỹ cười nhạt, chuyện xảy ra vừa rồi vẫn không thể nào tha thứ được.

Thật sự Minh Vỹ đã hoàn toàn mất lòng tin khi giao Ái Hy cho người khác chăm sóc, lúc này chỉ còn cách đưa cô về nhà, việc điều trị có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

“Đó chỉ là chút hiểu lầm, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để điều trị cho cô Vương.” Cố gắng chống chế, ông bác sĩ vẫn kiên trì thuyết phục Minh Vỹ.

“Mỗi ngày tôi sẽ cử người đưa ông đến nhà tôi, như vậy quá thuận tiện rồi còn gì.” Anh không còn thời gian để dỗi co nữa, chỉ trừng mắt nhìn ông bác sĩ ngoan cố, thật sự không thể yên tâm để Ái Hy trong cái bệnh viện này. “Hay ông muốn được nghỉ hưu sớm?”

Tâm huyết một đời của ông bác sĩ không cho phép ông ta đồng ý với việc cho Ái Hy chữa trị tại nhà, nhưng càng không thể cho phép tự mình đẩy mình vào con đường chết.

“Nhưng.. nếu vậy, cô Vương vẫn phải ở lại bệnh viện theo dõi vài ngày.”

Râm

Minh Vỹ đập mạnh tay lên chiếc bàn làm việc của ông ta, nở một nụ cười mang đầy sát khí.

“Ngay bây giờ!” Đường như đã hết sức chịu đựng, Minh Vỹ tức giận gằn giọng quát vào mặt ông bác sĩ lớn tuổi.

Vốn dĩ Minh Vỹ đã cố gắng lịch sự hết mức, nhưng dường như ông ta không hề có ý muốn hợp tác, nếu vậy thì chỉ còn cách dùng biện pháp mạnh.

Gương mặt đối diện đang tái dần vì sợ hãi, cảnh tượng trong phòng bệnh mà anh đã làm với cô y tá lại hiện ra trước mắt ông ta.

Bất lực, ông ta đành gật nhẹ đầu...

...

Quay trở về phòng, Minh Vỹ cử một tên cận vệ đi làm thủ tục xuất viện cho Ái Hy.

Trên chiếc giường bệnh trắng toát, gương mặt Ái Hy đang mang đậm một sắc màu của bông tuyết, một màu trắng không chút sự sống.

Anh cúi xuống, nhẹ nhàng nâng người cô lên, bước ra khỏi phòng.

...

Chiếc BMW đã chờ sẵn ở trước cổng bệnh viện, một tên cận vệ cung kính mở cửa xe. Minh Vỹ đặt Ái Hy vào trong, sau đó cũng vào theo, đóng cánh cửa xe lại.

Chiếc xe lao đi...

...

Ái Hy bắt đầu tỉnh giấc, đôi mắt từ từ mở ra khó nhọc đón nhận ánh sáng sau một giấc ngủ khá dài.

Căn phòng trang trí hai gam màu trắng đen lại hiện ra, gương mặt anh đang có một hướng nhìn vô định lọt vào tầm mắt cô.

Minh Vỹ ngồi lên cạnh giường, đôi mắt sâu thẳm nhìn về một hướng xa xăm, những đường nét hoàn mỹ trên gương mặt đang được tôn thêm trước ánh nắng.

Bất giác Ái Hy nhắm chặt mắt lại, nhịp tim lại đập mạnh hơn, dường như không muốn đối diện với Minh Vỹ.

Cô đúng là điên thật mà, sao cô lại phải sợ anh ta cơ chứ?

“Giả vờ vô ích, tôi biết em tỉnh rồi.” Minh Vỹ nói đều đều, thờ ơ đảo mắt sang nơi cô đang nằm im không nhúc nhích.

Dĩ nhiên cô cũng không còn tâm trạng để tiếp tục đóng vở kịch “công chúa ngủ trên giường” cho anh xem nữa, lập tức ngồi dậy, bước nhanh xuống giường.

Cả cơ thể đột ngột mất thăng bằng, đôi mắt lại mờ hẳn đi, Ái Hy để mặc mình tiếp đất tự do.

“Em định đi đâu?” Minh Vỹ đưa tay đỡ lấy Ái Hy, xoay người cô lại, sau đó đứng lên nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau.

“Về phòng.” Ái Hy để mặc anh muốn làm gì thì làm, vốn dĩ hiện giờ cũng không còn sức phản kháng.

Không biết cô đã ở trong phòng anh ta bao lâu rồi nhỉ, nhưng hiện tại cô không muốn ở đây thêm một phút giây nào nữa!!

“Cho tới khi em bình phục, đây sẽ là phòng của em.” Anh trả lời một cách dứt khoát, đôi mắt nhìn vào dải băng trắng trên cổ cô... đến tận bây giờ nó vẫn chưa lành hẳn.

“Không thích! Tôi muốn về phòng.” Ái Hy ngoan cố phủ nhận, cố gắng vùng ra khỏi vòng tay ấm áp đang ôm lấy mình.

“Tôi không quan tâm, em phải ở đây.” Minh Vỹ bế bổng Ái Hy lên, nhẹ nhàng đặt lên giường, vết thương trên vai cô lúc này không cảm thấy đau đớn là do thuốc giảm đau, nhưng nếu cô vợ này cứ giằng co mãi như thế thì sẽ khó bình phục. “Đừng để tôi dùng biện pháp mạnh.”

Ái Hy hất mặt không thèm trả lời, hậm hực nằm xuống giường, kéo chăn đắp ngang vai giận dỗi.

Trên gương mặt vô cảm của anh thấp thoáng một nụ cười dịu dàng, nhưng nhanh chóng biến mất.

Dáng vẻ bướng bỉnh vốn có của cô cuối cùng cũng quay trở lại rồi, nếu là một Ái Hy chìm sâu vào nỗi đau ngày trước thì cứ như thế này lại tốt hơn!!

...

“Chuyện nhà họ Vương cậu chủ định giải quyết thế nào?” Một tên bặm trợn đứng cúi đầu với vẻ khúm núm hỏi chàng trai trước mặt.

“Tổng cho họ một số tiền lớn để họ biến đi.” Chàng trai nhàn nhã dựa vào chiếc ghế sofa sang trọng, hai tay đan vào nhau điềm tĩnh trả lời. “Nếu họ ngoan cố thì cứ giết thẳng tay, tôi sẽ giải quyết.”

“Vâng.” Tên kia lập tức gật đầu, nhanh chóng rời khỏi căn phòng lạnh giá.

“Minh Vỹ... Ái Hy...” Chàng trai kia nở một nụ cười nửa miệng, hai cái tên được “vinh hạnh” nhắc đến.

Chap 22

It'll be fine

“Sao rồi?” Minh Vỹ đứng tựa người vào khung cửa sổ, cất tiếng hỏi.

Gió nhẹ phớt những sợi tóc nâu mảnh dẻ, để lộ một chiếc khuyên tai màu bạc đang phản chiếu thứ ánh sáng vốn có của mặt trời buổi sớm, khuôn mặt nghiêng nghiêng đang lặng lẽ quan sát Ái Hy và ông bác sĩ trước mặt. Dáng vẻ lúc này của anh tựa như một bức tranh sơn dầu tuyệt mỹ sắc nét hơn trước khung cảnh hiện giờ.

Thật không ngờ, đối diện với ánh nắng, vẻ đẹp của ác quỷ lại càng tăng thêm bội phần.

“Tình trạng sức khỏe đã có phần tiến triển, sắc mặt và thể trạng của cô Vương cũng đã tốt hơn rất nhiều, nhưng lưu ý tuyệt đối không được để bất cứ chuyện gì khiến vết thương nặng thêm, như vậy sẽ khó bình phục và khả năng để lại di chứng sẽ rất cao.” Ông bác sĩ lớn tuổi vẫn đến khám và chữa trị cho Ái Hy như mọi lần dưới sự “hộ tống” của đám cận vệ được giao phó trách nhiệm. Ông ta đứng dậy, đối mặt với Minh Vỹ, chậm rãi đánh giá bệnh tình của Ái Hy.

Có thể nói Ái Hy bình phục nhanh hơn dự tính, chỉ sau một tuần đã trở về với dáng vẻ trước đây, không còn khoắc lên mình vẻ bề ngoài yếu ớt không chút sức sống.

Nhưng vết thương trên vai vẫn không hề có bất cứ dấu hiệu gì gọi là thuyên giảm, nếu không được dùng thuốc giảm đau thì cô vẫn sẽ không đủ sức đối mặt với sự đau đớn do vết thương đem đến.

Khá nhẹ lòng với câu trả lời của ông bác sĩ, gương mặt Minh Vỹ phảng phất một nụ cười thoải mái, mặc dù chỉ tựa như một cơn gió thoảng qua, không ai có thể nhìn thấy.

“Ông có thể về được rồi.” Khuôn mặt Minh Vỹ lại trở về sự lạnh lùng vốn có, chất giọng không chút biểu cảm vang lên. Ông bác sĩ lập tức quay gót, bóng chiếc áo blu trắng nhanh chóng khuất sau cánh cửa phòng.

Dường như trong phòng đang phảng phất mùi thơm của những cánh hoa tường vi.

Anh nhú mày nhìn người con gái đang cúi gằm mặt xuống, vẫn giữ nguyên một tư thế từ lúc được bác sĩ khám cho đến tận bây giờ, dáng vẻ dễ thương đến tội nghiệp của cô lại khiến trái tim anh ảm áp một cách kỳ lạ.

“Em sao vậy?” Minh Vỹ đưa đôi mắt màu hổ phách nhìn Ái Hy, chất giọng thoáng chút ảm áp của yêu thương.

“Tôi chán.” Ái Hy vẫn cúi gằm mặt đáp, cả ngày ở yên trong phòng như thế này khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu vì vốn dĩ cô là người tôn thờ lối sống “tự do”, chịu đựng được cả một tuần ở yên một chỗ như lần này quả là kì tích.

Nhưng cái gì cũng phải có cái giá của nó...

Ước muốn được thỏa sức đắm chìm ở những không gian khác nhau, cảm nhận không khí ở từng nơi mà Ái Hy yêu thích đang bắt đầu trở dậy, và dĩ nhiên mong muốn này càng lúc lại càng lớn.

Không một tiếng trả lời hay bất cứ câu hỏi nào từ phía bên kia.

“Minh Vỹ, anh đưa tôi ra ngoài được không?” Ái Hy ngẩng mặt lên nhìn Minh Vỹ, đôi mắt chớp chớp như đang chờ đợi một câu trả lời được định sẵn.

Cô muốn ra ngoài, muốn ra ngoài!!

Anh không mấy ngạc nhiên trước lời yêu cầu này, vì những hành động từ trước đến giờ của cô đã nói lên tất cả.

Một nụ cười thấp thoáng trên gương mặt lạnh lùng kia, dần rõ nét hơn theo thời gian.

“Không.” Trái ngược với hành động, Minh Vỹ buông một câu khước từ tàn nhẫn cực kỳ ngắn gọn.

Và chỉ như thế, tia hy vọng cực đại nhờ nụ cười ban nãy của Minh Vỹ đang dần bị bóng tối của thất vọng nuốt chửng, chỉ sót lại một tia sáng vô cùng nhỏ bé.

Cả người Ái Hy run lên, cổ kim nén sự tức giận đang dâng trào trong lòng. Cô đứng dậy, từ từ bước đến gần khung cửa sổ, nơi Minh Vỹ đang thoải mái tựa mình vào. Hành động tiếp theo sau khi đối diện với anh, cô đưa tay nắm lấy tay áo của anh lay lay, đôi mắt “ngây thơ vô số tội” chiếu thẳng vào chồng yêu của mình.

“Minh Vỹ, em muốn đi chơi, anh đưa em đi nhé?” Giọng nói ngọt ngào vang lên, ngay cả cách xưng hô cũng khác.

Dĩ nhiên, Minh Vỹ liếc sơ cũng biết cô vợ lém lỉnh này đang tính giở trò.

Nhưng đối diện với cô, quả thật không thể lạnh lùng hay tàn nhẫn hơn được nữa.

“Nếu đưa em đi, thì tôi sẽ nhận được gì?” Anh cười, một nụ cười tinh quái nhưng lại kết hợp hoàn mỹ với đôi mắt màu sáng rực.

Nếu cô cho rằng anh sẽ dễ dàng bị hạ gục trước kế hoạch của mình thì quả là một sai lầm.

“Thế anh muốn gì?” Ái Hy vẫn tiếp tục lay nhẹ tay Minh Vỹ, nghi hoặc hỏi, nhưng vẫn chưa định nghĩa được chồng của mình thuộc loại người không dễ đối phó.

Minh Vỹ không đáp, đưa một tay kéo nhẹ Ái Hy về phía mình, nhanh chóng đặt lên đôi môi mang sắc hoa anh đào kia một nụ hôn.

Hành động của Minh Vỹ thật sự quá nhanh, khiến Ái Hy không kịp có bất kì phản ứng nào, và đặc biệt nhất, trạng thái hiện giờ của cô là đơ cả người, đôi mắt ngơ ngác nhiên tột độ.

Và như thế, nụ hôn đầu mà cô cố gắng gìn giữ bấy lâu nay trở thành cái giá quá đắt phải trả cho lời chấp thuận yêu cầu chính mình đặt ra.

Cũng nhanh như hành động lúc bắt đầu, anh nhanh chóng rời khỏi đôi môi ngọt ngào của cô.

Gương mặt Ái Hy lúc này đang đỏ ửng, nhưng không phải đỏ vì ngượng, mà đỏ lên vì tức giận.

“Anh... anh...” Dồn tất cả sự tức giận dồn nén từ trước đến giờ, Ái Hy chỉ hận không thể sử dụng bạo lực mà hành hạ Minh Vỹ.

Nụ hôn... nụ hôn đầu của cô!!

Trả lại đây, bây giờ cô không muốn đi chơi nữa... trả lại đi!!

Ái Hy tức đến phát khóc, nhưng cô lại kìm hãm những giọt nước mắt đỏ mà nuốt vào lòng.

Nhịn, phải nhịn!!

Nếu cô lại to tiếng, thì anh ta sẽ huỷ chuyến đi của cô, và nụ hôn đầu cũng không thể quay về được nữa!

“Nhanh thay đồ rồi đi, đừng để tôi thay đổi ý định sau khi đã nhận được hồi lộ.” Minh Vỹ nói đều đều, cắt ngang câu nói chưa hết của cô. “Cho em năm phút.”

Tiếng bước chân chậm rãi di chuyển ra khỏi phòng, để lại Ái Hy đang nhìn theo với đôi mắt căm hận.

...

Chưa đầy năm phút, cô đã có mặt dưới phòng khách, diện ình một bộ váy ren màu xanh lam trông cực kỳ nữ tính.

“Em muốn đi biển!” Vẫn giữ giọng ngọt ngào, Ái Hy cố gắng vận dụng hết khả năng của mình, đưa một tay về phía Minh Vỹ. “Tiêm gì thì tiêm đi!”

Hành động của cô khiến anh hết sức ngạc nhiên, nhưng cũng hết sức buồn cười.

“Em nghĩ tôi từng học qua một khoá làm y tá sao? Y tá về rồi nên không ai tiêm cho em được đâu.” Minh Vỹ nín cười, lấy lại vẻ lạnh lùng cao ngạo vốn có. “Về chuyện vết thương em không cần lo, tôi đã chuẩn bị cả rồi.”

Không để cô kịp trả lời, anh nắm tay cô lôi ra ngoài cổng, nhanh chóng mở cửa rồi hất mặt ra hiệu cho cô vào trong và cũng theo vào sau.

Chiếc BMW bắt đầu lăn bánh, bãi biển Kỳ Sa thẳng tiến.

...

Chiếc BMW dừng lại ở bãi biển, Ái Hy và Minh Vỹ bước xuống xe, theo sau là hai tên cận vệ cao lớn.

“Woa, cảm giác thật thoải mái!” Cô thoải mái vươn vai, những mảng kí ức đau thương cách đây không lâu đã tan biến, không còn hiện hữu trong đầu cô nữa.

Nhưng vết thương bắt đầu cảm nhận rõ rệt sự đau đớn quen thuộc, Ái Hy mím môi, đưa tay ôm lấy nơi đang dần trở nên đau rát.

“Em không nghe bác sĩ nói à? Không được cử động mạnh!” Minh Vỹ cau mày, đưa một chai nước cho cô, kèm theo một viên thuốc giảm đau. “Uống đi, nhưng chỉ có thể giảm đau được nửa tiếng.”

Loại thuốc giảm đau này vốn dĩ luôn được Minh Vỹ đem theo bên mình, nhưng tác dụng phụ của nó khiến anh khá lo ngại. Vì khi sử dụng nhiều lần trong ngày, sẽ rất dễ đưa người dùng vào giấc ngủ không được báo trước.

Ái Hy đón lấy viên thuốc và chai nước từ tay Minh Vỹ, ngoan ngoãn làm theo lời anh.

“Ngồi xuống, phải mất một thời gian thuốc mới có hiệu lực.” Minh Vỹ ra lệnh cho Ái Hy.

Cô thật sự rất ngoan, nhanh chóng ngồi xuống bãi cát, từ từ hít thở bầu không khí trong lành của bãi biển thanh bình.

Bãi biển Kỳ Sa vốn rất đẹp, nhưng vào những ngày đang trong lịch học và làm việc dày đặc thì chẳng có mấy người hiện hữu trên bãi biển rộng lớn vào lúc này.

Cũng nhờ Minh Vỹ sắp xếp việc học ở trường, nên cả hai người mới được thanh thoi mà dưỡng thương, không cần lo nghĩ làm gì thêm một mối. Anh cho hai tay vào túi quần, dáng vẻ bất cần hướng đôi mắt tuyệt đẹp ra vô định.

“Không phải là thiếu gia mafia Knight đây sao? Sao hôm nay rảnh rồi đến đây vậy?” Một giọng bồn chột vang lên, thu hút sự chú ý của Minh Vỹ và Ái Hy.

Hai tên cận vệ của Minh Vỹ cũng bắt đầu đứng chắn trước mặt cô, nhưng anh vẫn là người đứng đầu.

Một toán người bặm trợn đang tiến về phía họ, những gương mặt quen thuộc đập vào mắt Ái Hy. Cô nhíu mày, cố gắng tìm kiếm những mảng kí ức về những tên côn đồ đang dần bước đến gần hơn.

Tại sao nhìn trông rất quen, nhưng lại không tài nào nhớ nổi.

...

Khi cả hai nhóm người đứng đối mặt với nhau, Minh Vỹ lại là người lên tiếng đầu tiên.

“Vẫn sống à?” Minh Vỹ lại bắt đầu hoá thân vào dáng vẻ ác quỷ thật sự của chính mình, giọng điệu khinh thường nhìn tên đứng trước mặt hỏi.

“Số anh mày còn lớn lắm, có khi anh mày còn sống lâu hơn mày đấy chứ!” Vẫn là giọng cợt nhả quen thuộc, nhưng ánh mắt tên đó đang chuyển từ Minh Vỹ sang Ái Hy. “Có phải là cô em gan lì đây không? Hôm nay nhìn xinh tươi nhỉ?”

“Muốn gì?” Minh Vỹ không hề để tâm đến những lời nói từ phía bên kia, chỉ tập trung vào chủ đề chính.

“Anh mày hiện giờ đang chán đây, sẵn đây mày chơi với anh nhé!” Tên kia bắt đầu thu nắm đấm, cố ý giáng thẳng vào Minh Vỹ.

Anh phản xạ rất nhanh, đỡ lấy bàn tay đang dùng lực kia, sẵn tiện đập vào bụng tên đó bằng một lực khá mạnh khiến hắn ngã xuống đất.

“Mẹ kiếp, đánh nó cho tao.” Tên đó gục xuống, quất vào mặt đấm người của mình.

Ái Hy vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cảnh tượng trước mắt Ái Hy hiện giờ đã là một cuộc hỗn chiến.

Vết thương trên vai đã bớt đi phần nào sự đau đớn, cô đứng dậy, nhìn Minh Vỹ đang phải chống trả với toán người bặm trợn kia cùng hai tên cận vệ thì lại cảm thấy bất lực.

Lúc này, cô chỉ có thể đứng yên mà không thể làm gì cả, vì cô hiểu, nếu tham gia, cô sẽ chỉ mang thêm gánh nặng cho anh.

Đúng rồi, đây chính là đám người đã từng đánh Minh Vỹ trên chính bãi biển này!

Nhưng dáng vẻ lúc này của anh thật khác xa so với lúc trước.

Trước mắt Ái Hy hiện giờ, Minh Vỹ đang trở nên lạnh lùng và tàn nhẫn, khác hẳn lần đầu cô trông thấy.

...

Cuộc ẩu đả bắt đầu lên đến đỉnh điểm, hai phần ba trong toán người bặm trợn kia đã gục ngã, chỉ còn sót lại một vài tên đang đối đầu với Minh Vỹ và hai tên cận vệ.

Chợt một bàn tay mạnh bạo kéo Ái Hy lại từ phía sau, theo sau đó là một giọng nói đặc ý:

“Dừng ngay lại nếu mày không muốn con nhỏ này bị thương.” Một thứ ánh sáng của kim loại phản chiếu ánh sáng của sự sống, tên cầm đầu ban nãy đang kề dao vào cổ Ái Hy.

Cảnh tượng này thật quen thuộc.

Trên chiếc cổ nhỏ nhắn vừa bình phục kia, nay lại trông chờ một vết rạch tàn nhẫn khác.

Minh Vỹ nhấc bàn chân ra khỏi người tên đang nằm dưới đất, ánh mắt sắc bén tập trung vào cô và tên kia.

“Năm giây...” Anh cười nhạt, nhìn tên đó bằng ánh mắt khinh bỉ, chậm rãi tiến đến gần. “... buông cô ấy ra.”

Rút một khẩu súng từ trong túi áo khoác, anh chìa thẳng súng vào tên đó, nét mặt vô cảm.

1s...

2s...

3s...

4s...

5s...

Đoàng

Theo sau phát súng ấy, tên đó ghì thật chặt bên vai bị thương của Ái Hy, khiến gương mặt cô lộ rõ nét đau đớn.

Ái Hy mím môi, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má.

Đoàng

Đích đến lần này lại là bàn tay đang khiến Ái Hy đau đớn, anh lập tức bước đến kéo cô về phía mình, dùng chân đạp tên đó xuống đất.

“Phải trả giá vì đã đụng vào cô ấy!” Dùng một tay áp gương mặt cô vào ngực mình, anh lại chìa súng vào tên đó.

Đoàng

...

Ái Hy dường như vẫn còn shock với sự việc lúc nãy, nhưng vết thương trên vai bắt đầu trở nên nhức nhối.

Đưa cô về phòng, anh đặt cô lên giường.

Vết thương trên vai Ái Hy hiện giờ đã nhuốm máu, chiếc váy màu xanh lam như được nhuộm đỏ bên vai trái.

Anh nhíu mày, bước về phía bàn lấy ra một hộp dụng cụ sơ cứu rồi lại ngồi lên giường đối diện với cô.

Hành động tiếp theo là kéo tay áo của Ái Hy xuống, dải băng trắng đang mang một màu đỏ hiện ra trước ánh nhìn xót xa của Minh Vỹ.

“Này, anh làm gì vậy?” Cô giật mình trước hành động của anh, gương mặt đỏ như quả táo chín.

“Còn hỏi, thay băng cho em chứ làm gì.” Minh Vỹ chăm chú nhìn vết thương, cẩn trọng tháo dải băng trên vai Ái Hy.

Cô chỉ im lặng, cố gắng chịu đựng nỗi đau đang ngày một tăng thêm nơi bờ vai của mình.

Có vẻ đã quá thông thạo với việc băng bó vết thương, nên anh đã làm hết sức nhẹ nhàng và nhanh chóng, dải băng nhuộm màu máu ban nãy đã được thay bằng một lớp băng trắng không chút vết tích.

Đột ngột Minh Vỹ gấp người xuống, đặt một nụ hôn lên vết thương của cô, giọng trầm ấm vang lên phá tan bầu không khí căng thẳng:

“Tôi... sẽ bảo vệ em!”

11. Chap 23 - 24

Chap 23

Bế tắc

Câu nói mang đậm sắc thái “tình cảm” vang lên, lại thêm một cử chỉ quá đỗi thân mật khiến gương mặt tái xanh của Ái Hy trở nên đỏ ửng.

Nhịp đập trái tim của cô bỗng chốc không còn tuân theo quy luật, cứ đập thình thịch liên hồi.

Cảm giác gì thế này? Lần đầu tiên trong đời cô có một thứ cảm xúc khó tả như thế!

Cả hai phía vẫn không hề có bất cứ một động tĩnh gì, cả không gian lại chìm đắm vào sự yên tĩnh một cách đáng sợ. Cô cố gắng lấy lại nhịp đập vốn có của trái tim mình, hít một hơi thật sâu, chiếu ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Minh Vỹ với gương mặt thoảng ửng đỏ.

“Thứ anh cần bảo vệ không phải là tôi, mà là chính mình.” Nhìn những vết thương do trận ẩu đả vừa rồi trên người Minh Vỹ, chợt trái tim Ái Hy lại đập lỗi một nhịp, nhưng vẫn ngang bướng quay mặt sang hướng khác cất cao giọng. “Anh phải biết quan tâm chính bản thân mình, và tôi cũng không muốn mình trở thành gánh nặng cho người khác.”

Hình ảnh khi Minh Vỹ nhẫn tâm kết thúc cuộc sống của tên lúc nãy lại hiện lên trong tâm trí cô, nhưng cô cũng không thể trông đợi gì hơn ở anh được... vì vốn dĩ anh đã sống và lớn lên trong thế giới mafia, luôn đối diện với cuộc sống bằng sự nhẫn tâm và độc ác... và cũng chính cô là lý do anh tàn nhẫn giết tên đó không chút do dự.

Nhưng khi ở bên anh, cô lại có thể cảm nhận rõ rệt cảm giác an toàn, nhất là khi vị trí của anh trong tim cô đã dần đậm sâu hơn theo thời gian.

Minh Vỹ chỉ yên lặng, đưa đôi mắt màu hổ phách lặng lẽ quan sát người con gái trước mặt, nét mặt thoảng chút thất vọng.

“Em không phải gánh nặng...” Anh nói đều đều, đưa đôi mắt khó chịu nhìn Ái Hy. Tại sao cô vợ ngốc này chẳng chịu để ý đến cảm giác của người khác cơ chứ? Đôi khi bản tính đó lại khiến anh cảm thấy hụt hẫng. Khẽ thở dài, Minh Vỹ tiếp tục nói, cố ý nhấn mạnh những từ tiếp theo, “... em là vợ tôi!”

Thời gian lại bắt đầu trôi chậm lại...

Lòng cô cảm thấy nóng rực, sau đó giảm dần và thật ảm áp, nhưng người anh yêu không phải là cô... cô chỉ là người thay thế, và cô không có quyền yêu anh!

“Anh ra ngoài đi, tôi cần phải thay đồ.” Câu trả lời hoàn toàn khác xa với chủ đề mà cả hai người đang tranh chấp với nhau từ nãy đến giờ, cô thực sự chẳng còn tâm trạng mà gây chiến với anh, gắng gượng ngồi dậy.

Cô đã nói như thế, anh cũng chẳng muốn nhắc đến chuyện này nữa, từ từ đứng dậy.

Nhưng dáng vẻ nhỏ bé đang cố sức gượng dậy kia khiến Minh Vỹ cảm thấy hơi bất an, ngay cả một việc dễ dàng như thế mà cô cũng không thể làm được, xem ra vết thương kia ảnh hưởng không ít đến thể trạng của cô.

Anh đứng trước mặt Ái Hy lặng lẽ quan sát, dường như anh đang có ý định thử sức người con gái nhỏ bé này.

Phía bên kia vẫn đang cố gắng trong vô vọng, cứ mỗi lần cô dồn lực vào tay chống xuống giường, cố gắng tìm điểm tựa đứng lên thì vết thương trên vai lại bắt đầu đau rát, thậm chí còn khiến cả cánh tay cô rơi vào tình trạng hoàn toàn mất đi cảm giác.

Ngước mặt lên, Ái Hy bắt gặp một đôi mắt khác đang nhìn mình. Minh Vỹ khoanh tay đứng trước mặt cô với dáng vẻ kiêu ngạo, gương mặt lạnh lùng đang nghiêng nghiêng, trong đôi mắt màu hổ phách xen lẫn các tia nhìn phức tạp.

Cảm giác bức tức và tủi nhục trong lòng lại bắt đầu xâm chiếm tâm hồn nhỏ bé kia, Ái Hy đưa đôi mắt căm hận chiếu thẳng vào Minh Vỹ, trong lòng cảm thấy vô cùng tức giận khi mình đang phải đối mặt với khó khăn mà ai kia đang đứng trước mặt vẫn không hề có ý định giúp đỡ, lại còn dùng cặp mắt đó nhìn mình... lúc này, cô chỉ hận không thể đứng dậy tát cho anh vài cái để anh bỏ cái thói kênh kiệu đó đi.

Nhưng tất cả chỉ xảy ra khi có phép màu xuất hiện. Trong tình trạng hiện giờ, việc duy nhất cô có thể làm là cầu cứu “chồng yêu” của mình.

Vẫn như những lần trước, Ái Hy đưa một tay nắm lấy vạt áo của Minh Vỹ lay nhẹ, ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống, sau đó lại ngước lên nhìn anh với đôi mắt rưng rưng những giọt lệ trong suốt.

Chứng kiến những gì trước mắt, chẳng ai có thể nhẫn tâm đến mức mặc kệ cô tiếp tục tự mình đứng dậy.

Trên gương mặt Minh Vỹ xuất hiện một nụ cười dịu dàng, đưa hai tay nhẹ nhàng nâng bóng người nhỏ bé kia lên. Đặt cô xuống đất, anh vẫn giữ lấy thân hình kia để chắc chắn rằng nàng công chúa nhỏ này có thể đứng vững hơn khi đôi chân vừa tiếp đất.

Bầu không khí vẫn vô cùng yên tĩnh. Sau một khoảng thời gian ngắn bất động, Minh Vỹ bắt đầu thu tay về, quay người bước ra khỏi phòng.

Cánh cửa phòng từ từ khép lại, những cánh hoa tường vi cũng theo làn gió thoảng đáp đất...

Ái Hy thoải mái nằm trên chiếc giường êm ái, cố gắng sắp xếp những chuỗi kí ức lộn xộn mà mình đã phải gánh chịu thành một cuộn phim ngắn, nhưng việc cô cảm thấy bất mãn nhất là việc anh Triết Dạ và mình không phải là anh em.

Khó chịu trở mình, đột ngột vết thương lại trở nên vô cùng đau đớn, nhưng vẫn không thể đánh gục nỗi thất vọng đang vây kín tâm hồn. Cả người cô run lên, vẫn là động tác ôm lấy vai thật chặt, cố gắng xoa dịu sự đau đớn đang dần một lớn hơn, nhưng những cố gắng chỉ là vô ích.

“Lại đau sao?” Giọng lạnh lùng quen thuộc vang lên từ phía sau Ái Hy, hoà lẫn trong giọng nói ấy có chút lo lắng.

Cô giật mình quay mặt lại, Minh Vỹ đang đứng trước giường, đôi mắt anh nheo lại đầy nghi hoặc.

Nhưng đáp lại anh chỉ là một cái lắc đầu nhẹ, cô buông thông bàn tay trên vai xuống giường, giả vờ nhắm mắt.

Thật sự cô không muốn trở thành gánh nặng, lại càng không muốn anh cứ quan tâm mình một cách thái quá như vậy, nên tốt nhất là cứ im lặng phó mặc mọi chuyện cho thời gian.

Tiếng bước chân chậm rãi bắt đầu vang lên, mỗi lúc một gần.

Minh Vỹ bước đến chiếc bàn đặt ngay cạnh giường, cầm lấy lọ thuốc nhỏ đặt trong ngăn bàn mở nắp, lấy một viên thuốc rồi lại đặt lọ thuốc về đúng vị trí cũ.

“Ngồi dậy.” Anh buông hai từ ngắn gọn, vận dụng kỹ năng uy hiếp vốn có của mình.

Như một mệnh lệnh không thể chối từ, Ái Hy từ từ ngồi dậy, cố gắng giấu đi vẻ đau đớn trên gương mặt của chính mình.

Anh đưa cho cô một ly nước, rồi lại đưa cho cô viên thuốc ban nãy.

“Em uống đi.” Giọng điệu ấy vẫn tiếp tục được sử dụng, Minh Vỹ nhú mày quan sát từng hành động của cô.

Đôi lúc anh có cảm giác Ái Hy cứ cố tình né tránh mình, thậm chí còn cố gắng tạo khoảng cách giữa hai người.

Vô thức, Ái Hy vội vàng làm theo lời anh, đặt nhanh chiếc ly bằng sứ lên bàn, ngoan ngoãn nằm xuống giường nhắm mắt lại.

Ban đầu, vốn dĩ cô chỉ giả vờ ngủ, nhưng từng giây từng phút trôi qua, cảm giác thoải mái lại nhanh chóng đưa cô chìm sâu vào giấc ngủ.

...

Ánh trăng khuya nhẹ nhàng chiếu qua khung cửa sổ, tấm màn cửa mang sắc đen huyền bí bắt đầu bay bay theo làn gió, nhưng chỉ là một khoảng cách nhất định.

Cảm giác đau đớn lại một lần nữa lôi Ái Hy thức tỉnh sau một giấc ngủ khá dài.

Ái Hy từ từ mở mắt, cảm giác đau đớn lại bắt đầu khiến gương mặt cô trở nên khó coi hơn.

Đưa đôi mắt dò xét xung quanh, một bóng dáng quen thuộc lại đập vào tầm nhìn trước mắt... Minh Vỹ đang ngồi trước bàn học, trên tay cầm một quyển sách khá dày, từ từ ngoảnh mặt và dành sự chú ý cho cô.

“Em không ngủ được?” Anh dường như đã hiểu được gì đó, lại mở ngăn bàn lấy lọ thuốc ném về phía cô, giọng nói vẫn lạnh lùng như băng tuyết. “Nếu đau thì uống!”

Chiếc lọ nhỏ nằm bên một góc giường, Ái Hy đưa tay cầm nó lên xem xét, nhưng dường như thuốc trong lọ đã giảm đi một nửa.

Đôi mắt nghi hoặc của Ái Hy chuyển từ lọ thuốc sang Minh Vỹ, cô chỉ dùng mỗi hai viên, tại sao thuốc trong lọ lại giảm đi một số lượng đáng kể như vậy?

Cô bắt đầu suy diễn lung tung, trong đầu là hàng tá những hình ảnh thương tích trên người anh. Việc cần làm hiện giờ là cố gắng không trở thành gánh nặng cho Minh Vỹ, đặc biệt cô đang cố gắng phủ nhận cảm giác hiện tại của mình dành cho anh không phải là tình yêu.

Có lẽ chỉ là một thứ tình cảm thay thế!

...

“Tại sao...”

... khoảng cách giữa anh và em lại xa đến thế?”

...

Ái Hy tuy đã chuyển sang phòng Minh Vỹ khá lâu, nhưng đêm nào anh cũng gục trên chiếc bàn màu trắng được trang trí sang trọng, xung quanh là vô số những cuốn sách về nhiều lĩnh vực khác nhau.

Không hiểu sao mỗi lần trông thấy anh như thế, trong lòng cô lại dâng trào một thứ cảm giác chỉ có thể gọi là... tội lỗi.

Vừa tỉnh giấc, chỉ kịp ngồi ngắm Minh Vỹ trong trạng thái ngủ say được một lúc, cánh cửa phòng lại mở ra, bà quản gia đã bước vào phòng với một dáng vẻ cực kỳ lãnh đạm, nhìn Ái Hy cúi đầu cung kính.

“Phiền cô chủ gọi thiếu gia dậy, ông chủ và bà chủ đang chờ dưới phòng khách.” Bà quản gia nói đều đều, vẻ trang nghiêm của bà ta khiến cô cảm thấy hơi căng thẳng.

Chẳng thể làm gì hơn, Ái Hy chỉ gật gật đầu, từ tốn bước xuống giường.

Bóng dáng của bà quản gia khuất sau cánh cửa.

Trước mặt Ái Hy hiện giờ, gương mặt Minh Vỹ trông thật khác xa thường ngày, trông dịu dàng hơn hẳn.

Lại một lần nữa cô rơi vào trạng thái bất động, chỉ đứng yên nhìn mỹ nam đang say giấc nồng. Nhưng lí trí của cô vẫn hoạt động, đưa cô đang trong tình trạng mơ mộng về với công việc hiện tại... phải đánh thức anh!

Ái Hy mím môi, sau đó đưa tay lay nhẹ người anh. Một bàn tay mạnh mẽ bất chợt nắm chặt cổ tay cô, đôi mắt màu hổ phách đang có một ánh nhìn giết người.

Gương mặt sợ sệt của Ái Hy dần hiện ra trước mắt Minh Vỹ, do phản xạ tự nhiên khiến anh trở về với bộ dạng thật sự của ác quỷ, nhưng đối tượng lần này lại là cô... đôi mắt màu hổ phách dần dịu lại, nhúu mày hơi khó chịu.

“Cha mẹ anh đến, quản gia bảo tôi gọi anh dậy.” Cô ngượng ngùng thu tay về, cười gượng.

Chợt gương mặt anh đanh lại, ăm ắp phẫn nộ, nhìn cô khó hiểu.

“Em thay đồ đi, rồi xuống nhà với tôi.”

Vẫn giọng điệu quen thuộc, dường như Ái Hy không thể phản kháng lại được như lúc trước nữa rồi.

...

“Minh Vỹ, ta nghĩ đã đến lúc con phải tham gia vào hoạt động của tổ chức.” Ông Hàn cầm trên tay một tách café, vẻ mặt lãnh đạm nhìn Minh Vỹ buông một câu lạnh nhạt.

Và bà Hàn cũng đưa đôi mắt nhìn sang phía Ái Hy.

“Chỉ thế thôi sao?” Minh Vỹ nhúu mày, cất giọng khó chịu hỏi.

Những việc như tham gia vào tổ chức anh vốn không hề có hứng thú.

Ông Hàn đặt tách café trên tay xuống bàn, ánh mắt vẫn nhìn vào Minh Vỹ, giọng ra lệnh vang lên.

“Con sẽ phải đi với ta đến gặp những tổ chức khác, còn về vết thương của vợ con thì cứ yên tâm giao ẹ con.”

“Giao cô ấy cho kẻ sát nhân sao? Ông điên à?” Minh Vỹ lập tức phản ứng, dường như còn có vẻ kích động.

Gương mặt bà Hàn đượm buồn, bà cúi gằm mặt, đưa tay gạt vội những giọt lệ đang chực rơi trên khoé mi.

“Minh Vỹ...” Ái Hy cảm thấy sự việc đang ngày càng đi quá xa, nhẹ giọng gọi tên Minh Vỹ, ánh nhìn thoáng chút uy hiếp chiếu thẳng về phía Minh Vỹ, nở một nụ cười trấn an, “... anh đi đi, không cần phải lo cho em.”

Minh Vỹ im lặng không nói gì, hất mặt sang ông Hàn gằn giọng:

“Muốn đi đâu thì nhanh lên, tôi không có thời gian.”

Ông Hàn lập tức đứng dậy, dáng vẻ uy nghiêm hết như Minh Vỹ, chỉ khác ở điểm Minh Vỹ đầy ngạo mạn chẳng xem ai ra gì. Cả hai người đó bước đi, những tiếng bước chân gấp gáp của đám cận vệ cũng đuổi theo sau. Nhìn bóng dáng của đám người đó khuất dần, Ái Hy quay sang nhìn bà Hàn, giọng nói đứt khoát.

“Mẹ có thể kể cho con chuyện của Thy Thy được không?” Những chuyện về Thy Thy quả thật còn rất nhiều uẩn khúc, đặc biệt là về cái chết của cô ấy.

Ái Hy thật sự tò mò tại sao Minh Vỹ lại có thể căm ghét mẹ mình đến thế.

“Con chỉ cần biết, chính tay ta đã giết chết Thy Thy.” Giọng bà Hàn thoáng run rẩy, mỗi khi nhắc đến Thy Thy, trái tim bà lại như bị ai đó bóp nghẹt.

Phải chăng đã quá trễ để làm lại từ đầu?

Chap 24

Đồng hồ cát

Ái Hy sững người trước câu nói của bà Hàn, bên tai chỉ còn văng vẳng câu nói vừa rồi.

Như một vòng lặp không giới hạn, câu nói của bà Hàn cứ liên tục được lặp lại trong đầu cô, khiến tâm trí cô gần như trở nên hỗn loạn.

Giết ư? Tại sao lại có thứ cảm giác này khiến trái tim Ái Hy cảm thấy hụt hẫng, trong đầu vẫn còn lưu lại lời nói tưởng chừng như một nỗi ám ảnh kinh hoàng. Bất giác cô lùi về phía sau một bước, nhìn bà Hàn với cặp mắt dò xét, thoáng chút u uất và kinh hãi.

Một người phụ nữ trang nhã, dễ mến như thế này tại sao lại có thể giết người? Mà người bị giết lại chính là con gái của bà ấy?

Ái Hy cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng thật ra vẫn còn khá shock với câu nói của bà Hàn.

Ngược lại hoàn toàn, bà Hàn vẫn giữ nguyên nét mặt, lạnh lẽo quan sát từng cử chỉ của cô.

Ái Hy cố gắng giữ bình tĩnh, tự trấn an chính mình, vì cô biết, có thể mọi chuyện không như những gì cô nghĩ... và hơn cả, cô chỉ là người ngoài cuộc!

Cách tốt nhất trong lúc này... là bình tĩnh giải quyết mọi chuyện, chứ không phải là sợ hãi bà Hàn!!

“Mẹ có thể cho con biết lí do tại sao mẹ lại làm như vậy không?” Cô dùng hết can đảm bước đến và ngồi xuống bên cạnh bà, nhưng cả người vẫn thoáng run rẩy, làm sao có thể bình tĩnh được cơ chứ!

Về phía bà Hàn, bà thất kinh nhìn người con gái trước mặt.

Cứ nghĩ rằng sau khi nghe được điều kinh khủng ấy, cô sẽ bỏ chạy và khinh ghét bà cơ chứ. Nhưng đứa con dâu tương lai này lại không hề làm như thế, hành động của cô bé khiến tâm hồn bà dịu lại.

Cô cư xử như thấu hiểu, thông cảm cho bà... nhưng không có nghĩa cô sẽ rộng lòng tha thứ khi biết việc bà đã làm đáng trách đến mức nào.

“Nếu con nghe chuyện này, biết đâu con cũng sẽ căm ghét ta.”

Bà Hàn nở một nụ cười dịu dàng, khoảnh khắc Ái Hy lùi một bước chân, quả thật bà cảm thấy vô cùng hụt hẫng, nhưng không ngờ ngay sau đó cô lại cất tiến đến bên bà.

Hiểu được bà Hàn không muốn nhắc đến, Ái Hy khẽ thở dài, nhẹ nhàng gạt tay bà Hàn ra khỏi mặt mình, đứng dậy và bỏ đi.

Bàn tay bà Hàn lạ lẫm trong không trung, bà thu tay về, trên gương mặt xuất hiện một vệt dài của nước mắt.

Biết mà, không ai có thể thông cảm cho bà...

Cảm giác mặc cảm tội lỗi lại bắt đầu dâng trào, dường như bà đã làm một việc không ai có thể tha thứ. Nhưng thật sự lúc đó, bà không còn sự lựa chọn nào khác. Đôi mắt bà thần thờ nhìn vào khoảng không, từng cánh hoa tường vi theo làn gió nhẹ nhàng tiếp đất.

Ước gì bà cũng được như thế, có thể dễ dàng từ bỏ tất cả và phó mặc mọi thứ cho ông trời định đoạt, như những cánh hoa tường vi cũng dần úa tàn theo năm tháng.

Tiếng bước chân gấp gáp vang lên, mỗi lúc một gần. Bà Hàn từ từ quay mặt lại, chỉ là theo phản xạ nhưng gương mặt đáng yêu của Ái Hy lại dần xuất hiện trước tầm mắt bà... sao lại có một người giống Thy Thy đến thế?

ế?

Tuy không phải giống hoàn toàn, nhưng cô bé này lại mang đến cảm giác mà Thy Thy từng mang đến, khiến bà có một thứ cảm tình đặc biệt đối với cô.

Phải chăng Minh Vỹ cũng thế

ế?

Cũng có cảm giác giống bà?

Gương mặt Ái Hy càng lúc càng gần, nụ cười hạnh phúc trên gương mặt ấy đang dần rõ nét hơn. Cô ngồi xuống bên cạnh bà, sau đó đưa tay nắm lấy bàn tay phía bên kia, tay còn lại đặt vào tay bà Hàn một vật gì đó.

Ngay sau hành động ấy, Ái Hy lập tức thu tay về, vật nhỏ bé kia dần hiện ra trong lòng bàn tay... là một chiếc đồng hồ cát.

Chiếc đồng hồ cát này nhỏ hơn so với bình thường, bên trong là những hạt cát nhỏ li ti màu vàng nhạt.

Bà Hàn nhìn chiếc đồng hồ cát trên tay, sau đó lại ngược lên nhìn Ái Hy.

“Mẹ à, mẹ thử lật chiếc đồng hồ cát đó lại đi.” Ái Hy vẫn giữ trên môi nụ cười, giọng nói ngọt ngào vang lên, đôi mắt chăm chú quan sát bà Hàn.

Vô thức, bà Hàn cầm chiếc đồng hồ cát kia trên tay, rồi lật ngược lại...

Những hạt cát nhỏ bé từ từ thay thế nhau lọt vào một lỗ hổng trong không gian, nhưng lại đáp sang một thế giới bên kia một cách nhẹ nhàng.

1s...

2s...

3s...

4s...

Những hạt cát cuối cùng cũng lọt qua khe hở đi qua một thế giới mới, để lại bên trên một khoảng không trống rỗng mang một chút luyến tiếc.

“Hãy bỏ qua những gì thuộc về quá khứ để làm lại từ đầu, như những hạt cát kia có thể bước qua một thế giới mới, một cuộc đời mới không vướng bận những sai lầm trong quá khứ...” Khi những hạt cát ngừng không chảy dài qua khe hở, Ái Hy nhìn bà Hàn với ánh mắt an ủi, tiếp tục cất cao giọng nói. “... Mẹ à, con tặng mẹ chiếc đồng hồ cát này, mỗi khi buồn phiền bất cứ chuyện gì đó thì mẹ hãy lại lật ngược nó, để những hạt cát kia đem nỗi buồn mẹ sang một thế giới khác. Con không tin là Minh Vỹ lại không chấp nhận mẹ khi mẹ cố gắng thay đổi và làm lại từ đầu.”

Bà Hàn nhìn chiếc đồng hồ cát trên tay, gương mặt lại xuất hiện một giọt nước chảy dài trên gò má hốc hác. Hoá ra Ái Hy không hề bỏ mặc bà, mà chỉ tạm thời bước đi, sau đó quay lại như một thiên thần đưa bà ra khỏi bóng tối và đối diện với thực tại.

Bất giác, bà lại lật ngược chiếc đồng hồ cát trên tay, giọng nói hơi nghẹn lại vang lên.

“Cảm ơn con.”

Từng hạt cát thay nhau rơi xuống, tâm hồn đầy rẫy đau đớn và thương tổn của bà giờ đây đang dần được xoa dịu từng chút, từng chút một.

...

Ánh trăng khuya bắt đầu toả sáng trong màn đêm tĩnh mịch, những áng mây cũng thấp thoáng xuất hiện trong ánh trăng mờ ảo, mập mờ và huyền bí.

Ái Hy mệt mỏi vươn vai, chợt bên vai trái lại bắt đầu cảm thấy đau đớn.

Mím môi cố gắng nhẫn nhịn, cô quyết không uống thuốc giảm đau, vì biết rõ nếu lại dùng nó thì cơn buồn ngủ sẽ lại đánh gục mình.

Đã hơn mười một giờ đêm... Minh Vỹ sau khi tham gia vào tổ chức bắt đầu dành ít thời gian hơn cho cô, mỗi ngày đều phải liên tục ra ngoài, đến tận đêm khuya mới về.

Chờ đợi Minh Vỹ có lẽ cũng đã trở thành một thói quen của cô, vì chỉ khi thấy anh trở về, cô mới có thể yên tâm an giấc. Vì Ái Hy biết rõ, rắc rối của thế giới mafia không hề đơn giản, bằng chứng là những vết thương trên người Minh Vỹ xuất hiện nhiều hơn sau mỗi ngày.

Cô khó chịu ngồi trên giường, vết thương trên vai đang dần trở nên đau đớn đến mức tê dại.

Chịu đựng, phải chịu đựng!

Nhưng nếu mọi chuyện dễ dàng như thế, thì Ái Hy đã không cần phải mượn thuốc để giảm đau khi vết thương lại lên cơn đau nhức.

Cạch

Đúng lúc Ái Hy đang cắn môi chịu đựng đến mức bật máu, thì cánh cửa gỗ từ từ mở ra.

Minh Vỹ bước vào phòng với dáng vẻ kiêu ngạo thường ngày, nhưng phong thái lại uể oải và mệt mỏi khác thường.

Cô chỉ cần liếc sơ cũng nhận thấy những vết thương trên người anh lại tăng thêm đáng kể, nhưng vẫn nhẹ lòng phần nào vì anh vẫn bình an vô sự.

“Anh đừng tham gia vào hoạt động của tổ chức nữa.” Bất giác Ái Hy lên tiếng yêu cầu, ánh nhìn của cô có chút xót xa.

Trên gương mặt điển trai của Minh Vỹ tuy không có nhiều thương tích, nhưng vẫn ảnh hưởng đến vẻ bề ngoài vốn có.

Cô nhìn cổ tay đang được quấn băng trắng của anh, cảm giác đau nhói trong tim lại nhân lên bội phần, nhưng vẫn cố giữ dáng vẻ thờ ơ của mình.

“Đó là trách nhiệm của tôi.” Minh Vỹ trả lời không cần suy nghĩ, nhưng vốn dĩ rõ ràng là như thế, đã đến lúc anh phải làm quen với những chuyện phức tạp trong tổ chức.

Anh cần phải làm những việc như thế, phải chịu đựng và đánh đổi tất cả mọi thứ cho sự an toàn của cô.

Trách nhiệm của anh... là phải bảo vệ cô!

“Trách nhiệm? Mỗi ngày tham gia vào những trận ẩu đả vô nghĩa là trách nhiệm? Tự làm chính bản thân mình bị thương cũng là trách nhiệm?”

Ái Hy lại không hiểu được những thứ anh đang gánh chịu là vì cô, cứ ra sức cãi cọ và gây chuyện với anh, vô tình khiến Minh Vỹ cảm thấy mệt mỏi thêm vạn lần.

“Tôi sẽ thừa hưởng tổ chức, nên đây chỉ là chuyện nhỏ trong số những chuyện cần làm.” Minh Vỹ nói đều đều, bước đến trước mặt Ái Hy. Chợt gương mặt anh đanh lại, nhìn cô gần gũi. “Tại sao em không uống thuốc?”

Anh đã quá quen với cái gương mặt của cô mỗi khi lên cơn đau nhức ở bờ vai, khuôn mặt trắng hồng lúc này đang trở nên tái xanh, đôi môi mím chặt vẫn còn vết máu đỏ tươi.

Bàn tay anh vuốt mái tóc cô về phía sau, ngón tay di chuyển chậm chậm đến bờ môi vẫn chưa ngừng chảy máu.

Anh thận trọng chạm nhẹ vào môi cô, dùng chiếc cổ tay áo sơ mi lau anh vết máu tanh nồng.

Không có lý do nào để cô phải làm những việc ngu ngốc như thế này cả, cô ngoan cố không dùng thuốc là để chống đối anh sao?

“Đừng để ý, tôi muốn đi học.” Ái Hy quay mặt sang hướng khác tránh ánh mắt của anh, ngang ngược yêu cầu.

Có lẽ đây là cách tốt nhất để khiến anh hạn chế tham gia hoạt động trong cái tổ chức mafia Knight này!

“Không.” Minh Vỹ lập tức trả lời, dĩ nhiên không thể cô đến trường với cái thể trạng này được, đặc biệt anh không thể đưa cả bác sĩ và y tá đến trường để túc trực và chăm lo cho cô.

Đưa cô đến trường... chẳng khác nào đẩy cô đến cái chết! Nhất là anh càng không thể bảo vệ cô tuyệt đối khi cả hai không học cùng lớp.

“Nhưng tôi muốn đến trường.” Ái Hy trừng mắt, cố gắng giữ vững lập trường của chính mình.

Cô thực sự rất đau lòng khi thấy anh ta như thế này, cô không muốn... không muốn anh bị thương, và không muốn anh phải mệt mỏi nữa.

Thà rằng cô là gánh nặng cho anh, cũng hơn là để anh sống không bằng chết như thế này.

Cô chán! Chán lắm, rất chán cái cảnh phải phụng phịu lo sợ mỗi khi anh không ở bên cô.

Có lẽ... đối với cô, anh đã đạt đến vị trí quan trọng nhất rồi!

“Em không được phép!” Minh Vỹ khoát khoát tay, đẩy mắt anh sâu thẳm và sáng rực, giọng nói trầm khàn quát lên đầy tức giận.

Áp lực trong anh quá lớn, nay cô lại như thế này, hỏi sao anh không bực mình được cơ chứ!

Ái Hy cũng không thêm lên tiếng đôi co với anh nữa, đến mức này thì chỉ còn dùng biện pháp “uy hiếp” thôi.

Đưa một tay đặt lên vai, cô dồn hết can đảm vỗ vào vết thương một cái khá mạnh, mím môi chịu đựng. Còn Minh Vỹ, lòng anh thất vọng, nhưng vẫn đứng yên nhìn xem cô muốn giở trò gì.

Ái Hy đau đớn nhắm mắt lại, ngoan cố gờ tay tiếp tục hành động ấy.

Đến mức này dù máu lạnh đến mức tột đỉnh, anh cũng không thể đành lòng đứng nhìn cô tự hành hạ bản thân mình như thế này nữa!

Bàn tay anh siết chặt lấy tay cô đúng như tính toán, anh tức giận nhìn cô, đôi mắt màu hổ phách đang lặn chút đau xót.

“Đừng như thế nữa.” Đôi mắt Minh Vỹ dừng lại ở bờ vai Ái Hy, tiếp tục gằn giọng. “Em sẽ đến trường cùng tôi. Uống thuốc rồi đi ngủ đi.”

Minh Vỹ dùng tay xoa nhẹ hai bên thái dương, rồi mệt mỏi bước vào nhà vệ sinh.

Cô đúng là biết cách hành hạ anh mà!

Tự hành hạ chính mình, cũng có khác gì hành hạ anh đâu...

Trên giường, Ái Hy đưa tay ôm lấy bờ vai, nhanh chóng uống một viên thuốc giảm đau rồi nằm xuống giường.

Những ngày gần đây do Minh Vỹ đêm nào cũng về trễ, nên việc cả hai người ngủ cùng trên một chiếc giường cũng là bình thường, dường như cả hai đều vạch ra một đường thẳng để không xâm lấn đến khu vực của người bên kia.

...

Trường đại học Star

Minh Vỹ đưa vợ yêu của mình đến tận lớp trước ánh mắt ngạc nhiên của đám học viên cùng trường, tuy rất nhiều nữ sinh đem lòng “thâm thương trộm nhớ” Minh Vỹ nhưng vẫn không một ai dám tiếp cận hay giở trò tán tỉnh anh.

Thất thiểu lê bước vào lớp, thực sự Ái Hy chẳng muốn đi học chút nào, nhưng không thể để Minh Vỹ cứ tiếp tục tình trạng này mãi được.

Cô bắt giắc thở dài, sau đó bước về vị trí của mình ngồi xuống, nhưng bên cạnh không còn là Nhã Tuệ nữa, mà là một cô bạn trông cực kỳ xinh xắn, khá chững chạc. Người mới chăng?

Đưa mắt dò xét xung quanh lớp học, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của Nhã Tuệ.

Thở dài, Ái Hy gục đầu xuống bàn, cô bắt đầu cảm thấy lạc lõng trong chính lớp học của mình.

“Bạn là Vương Ái Hy phải không?” Một giọng nói êm tai vang lên, cô gái xinh đẹp kia đang nở một nụ cười thân thiện với Ái Hy.

Cô gật nhẹ đầu, đôi mắt vẫn dán chặt vào cô bạn dễ mến đó.

“Mình là Bạch Tịnh Nhi, rất vui được biết bạn.” Cô gái kia dường như biết rõ cảm giác hiện tại của Ái Hy, lên tiếng tự giới thiệu.

“Bạn là học sinh mới à?” Ái Hy lại gật nhẹ đầu, quả thật cô gái trước mặt cô cực kỳ đáng yêu.

“Mình vào học đã một tuần rồi, nhưng lúc đó bạn không thể đi học được thì phải.” Tịnh Nhi vẫn giữ nguyên nụ cười, đôi mắt thoáng chút tia nhìn phức tạp.

Ái Hy chỉ mỉm cười đáp trả, sau chuyện của Nhã Tuệ thì có lẽ cô đã thật sự mất lòng tin với hai chữ “tình bạn”.

...

Giờ nghỉ trưa

Ở trường, Ái Hy vốn thích nhất là giờ nghỉ trưa, có thể làm gì tùy thích.

Quên mất Minh Vỹ sẽ đến lớp đón mình, cô nhanh chóng cho tập vở vào balo và khởi phòng.

Ái Hy cứ như một kẻ mất hồn bước theo hướng lớp của Minh Vỹ, dường như việc tìm kiếm anh mỗi khi cô đơn đang dần bắt đầu trở thành một thói quen mới của cô.

Bước chân cứ mỗi lúc một gấp gáp, Ái Hy cứ vậy bước đi trên hành lang của trường.

Đã đến trước lớp của Minh Vỹ, tại sao lại không hề thấy bóng dáng của anh đâu cả?

Ái Hy lại tiếp tục sải bước, những bước chân đang di chuyển gấp gáp trên hành lang dần trở nên chậm rãi xuống cầu thang.

Một bàn tay đẩy mạnh cô từ phía sau, khi cô chỉ vừa bước xuống được một vài bậc cầu thang, khoảng cách vẫn còn quá xa để chạm đến mặt đất.

Cả người Ái Hy theo lực tác động khá mạnh ban nãy đổ về phía trước, đôi mắt nhắm chặt lại đón chờ một cú tiếp đất “hoành tráng”.

Một vòng tay đón lấy cô từ dưới cầu thang, bàn tay đeo chiếc nhẫn quen thuộc đang ôm chặt Ái Hy vào lòng, đôi mắt màu hổ phách đang hiện hữu những tia nhìn giận dữ. Phía trên cầu thang chỉ có một bóng người quay lưng bỏ đi, là một cô gái!!

Rõ ràng là có người đang muốn hãm hại cô!!

“Vết thương có đau không?” Minh Vỹ đẩy người Ái Hy ra, cúi đầu xem xét vết thương ở vai cô, rồi lại nắm tay cô lôi đi.

...

Ái Hy mệt mỏi bước về lớp, hơn hai tiếng đồng hồ phải nằm nghỉ ở phòng y tế khiến cô trễ mất một tiết học, đặc biệt vẫn chưa có gì bỏ bụng.

Thôi kệ! Xem như giảm cân vậy!

Lê bước chân nặng nhọc về lớp, Ái Hy mở cửa bước vào. Hôm nay có tiết tự học, nên cô vẫn thoải mái ra vào lớp như không có gì xảy ra.

Ái Hy vẫn chậm rãi tiến về vị trí của mình, nhưng ngay sau đó lại vấp vào một vật chắn ngang dưới đất, nghiêng người ngã sang phía bàn bên cạnh, đồng thời nơi vết thương va chạm mạnh vào thành ghế.

Tuy đã phải chịu đựng nỗi đau do vết thương gây ra không biết bao nhiêu lần, nhưng lần này thực sự rất đau, hệt như cái cảm giác bị Vĩnh Kỳ bắn vào vai, vô cùng đau đớn.

Tay cô cảm thấy đau vô cùng, sau đó chuyển sang trạng thái tê liệt, không sao cử động được.

Ái Hy một tay ôm lấy vai, tay còn lại chống xuống đất giữ thăng bằng, cô lại rơi nước mắt nữa rồi!!

...

Phòng y tế

Lại một lần nữa Ái Hy được đưa vào phòng y tế...

Vết thương chưa hồi phục bây giờ lại trở nặng, Minh Vỹ thở dài nhìn cô, đưa một tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt ấy, sau đó lấy chiếc điện thoại từ trong túi ra nhấn nút gọi.

“Gọi bác sĩ đến đại học Star.” Minh Vỹ nói một cách hết sức ngắn gọn, cho điện thoại vào túi, lấy ra một chiếc đồng hồ cát nhỏ màu xanh lam.

Phòng y tế rơi vào trạng thái tĩnh lặng, không một tiếng động, chỉ có chiếc đồng hồ cát nhỏ bé đang được lật ngược lại.

12. Chap 25 - 26

Chap 25

Ác quỷ

Ái Hy từ từ mở mắt, một không gian lạnh lẽo chỉ độc nhất một màu trắng hiện ra, trong không khí vẫn còn hoà lẫn mùi thuốc khử trùng.

Theo phản xạ, cô một mắt đưa mắt dò xét xung quanh.

Đây... là thiên đường ư? Tại sao tất cả đều mang duy nhất một màu trắng? Không lẽ thiên đường chỉ toàn màu trắng sao? Nhưng tại sao ở thiên đường lại có những thứ trông giống hệt dụng cụ y tế thế này?

Một loạt những câu hỏi kỳ quặc bắt đầu xuất hiện trong đầu Ái Hy, kèm theo những dấu chấm hỏi mỗi lúc một lớn.

Cô đưa tay ôm lấy đầu, nhưng đây là chỗ quái quỷ gì thế này.

Hình như... đây là phòng y tế của trường thì phải. Cô mơ hồ nhận thức được, vì cách đây chưa đầy một giờ, cô đã phải nằm nghỉ ở đây trước ánh mắt như sắp giết người đến nơi của Minh Vỹ dành ỉn.

Khó chịu trở mình, đột ngột cả thân Ái Hy cảm thấy vô cùng đau nhức.

Mím môi, cô nhắm hờ mắt lại và cố gắng sắp xếp từng chuỗi sự việc trong ngày thành một cuốn phim ngắn đang được chiếu chậm trong tiềm thức.

Chỉ vừa mới đi học lại mà đã xảy ra quá nhiều chuyện, thật sự cô đang dần cảm thấy mệt mỏi... nhưng nếu thật sự bỏ cuộc dễ dàng như thế này, thì coi như mọi nỗ lực để ngăn chặn Minh Vỹ bước chân vào cái thế giới mafia đầy cạm bẫy ấy hoàn toàn bốc hơi vào không khí.

Hít một hơi thật sâu, Ái Hy cố gắng định thần lại. Đôi mắt đẹp ẩn sau hàng mi cong vút một lần nữa lại được hé mở, nhưng lần này một khuôn mặt quen thuộc lại lập tức lọt vào tầm nhìn của cô... là Minh Vỹ.

Anh ngồi bên cạnh giường, đôi mắt màu hổ phách từ gương mặt kia cũng đang nhìn cô, chiếc khuyên tai bạc hình đầu lâu ẩn sau mái tóc màu nâu nhạt đang phản chiếu thứ ánh sáng vốn có của mặt trời, tạo nên những tia sáng lấp lánh trong không trung.

Vô thức, Ái Hy lập tức bật người dậy, nhưng cảm giác đau đớn tột cùng nơi vết thương kia đang hiện hữu khiến cô đưa tay ôm chặt lấy một bên vai.

Tại sao mỗi khi bắt gặp ánh mắt ấy, cô lại cảm thấy vô cùng bối rối?

Cô cúi gầm mặt, cố gắng không để cho bất kì một giọt nước mắt nào rơi nữa, phải cho Minh Vỹ thấy được rằng mình có thể chịu đựng được.

Lúc này, Ái Hy chỉ cảm nhận được rõ rệt sự đau đớn đang mỗi lúc một tăng nơi vết thương đang vô cùng nhức nhối, hoàn toàn cho cảm giác hạnh phúc khi nhìn thấy Minh Vỹ chìm vào tận sâu đáy lòng.

“Em vẫn cảm thấy đau à?” Không biết từ lúc nào, anh đã đứng trước mặt cô, nhíu mày nhìn biểu hiện theo bàn tay đang ghi chặt lấy bên vai trái, cả thân hình nhỏ bé run lên cố gắng chịu đựng.

Tại sao Ái Hy đã được tiêm thuốc giảm đau nhưng lại có biểu hiện hành động mỗi khi vết thương trở nên đau đớn?

Trước câu hỏi nghi hoặc của anh, Ái Hy mím môi, buông thông tay, cố gắng ra vẻ như không có chuyện gì. Cô lắc lắc đầu liên tục, ngược mặt lên nhìn anh cười trừ.

“Không sao, nhưng không phải vẫn trong giờ học à? Tại sao anh lại ở đây?”

Tuy vẫn cố gắng chịu đựng, nhưng giọng của Ái Hy vẫn có chút gượng gạo, sắc mặt mỗi lúc một xấu hơn.

Minh Vỹ nhíu mày nhìn cô, thật sự không thể tin tưởng hai từ “không sao” này được, rõ ràng trông như sắp gục đến nơi mà vẫn ngoan cố tỏ vẻ cứng rắn, và cả nụ cười gượng gạo ấy.

Thứ Minh Vỹ cần và yêu ở Ái Hy là một nụ cười tinh nghịch, một nụ cười hạnh phúc chứ không phải một nụ cười che đậy nỗi đau này.

Nếu cô cứ mỉm cười như thế, thà rằng không cười sẽ tốt hơn.

“Thật sự không sao chứ?” Anh phớt lờ câu hỏi của Ái Hy, vì đơn giản những câu nói ấy chỉ là do cô muốn đổi chủ đề, đổi mất màu hổ phách đang có một ánh nhìn cực kỳ nghiêm túc.

Bất giác, Ái Hy quay mặt sang hướng khác, tránh ánh nhìn đó từ anh.

Vì mỗi khi đối diện với ánh mắt ấy khiến cô không thể tự chủ được mình, chỉ có thể trả lời bằng những câu nói xuất phát từ tận đáy lòng.

Trong trường hợp này, có lẽ không nên nói thật thì sẽ tốt hơn...

“Đã bảo là không sao.”

Ái Hy lắc nhẹ đầu, bắt đầu xoay người bước xuống giường, cứ đối diện với Minh Vỹ trong tình trạng như thế này thì quả thật không ổn chút nào cho kế hoạch cô đã mất công gây dựng.

Nhưng khi đôi chân Ái Hy đã đứng vững trên mặt đất, một bàn tay lại ấn nhẹ cô ngồi xuống giường, lọ thuốc giảm đau được đưa ra trước mặt cô kèm theo một giọng nói mang tính chất uy hiếp.

“Uống!”

Chỉ duy nhất một từ ngắn gọn nhưng súc tích cũng đủ để thể hiện được anh đang muốn và cần cô làm gì, lại thêm chất giọng ra lệnh càng làm tăng hiệu lực của lời yêu cầu kia.

Ái Hy biết rõ, nếu lúc này ngoan cố không làm theo lời Minh Vỹ thì sẽ càng khiến anh tức giận, thôi thì cứ ngoan ngoãn làm theo, dù sao cô cũng đang cần phải dùng thuốc giảm đau, cứ kéo dài tình trạng này thì có lẽ chính cô sẽ tự làm hỏng kế hoạch của mình mất.

Mở nắp lọ thuốc, Ái Hy nhón tay đón lấy viên thuốc từ trong lọ, sau đó nhanh chóng cho viên thuốc vào miệng nuốt khan.

Đáng! Đây là lý do tại sao cô ghét uống thuốc đến vậy!

Nhưng liệu nó có cay đắng bằng cảm giác khi cô mỗi ngày trông thấy anh trở về nhà với một thân mình đầy thương tích? Và liệu nó có cay đắng bằng việc đánh mất gia đình trong một khoảng thời gian quá ngắn?

Minh Vỹ vẫn im lặng quan sát từng cử chỉ của người con gái trước mặt, sau đó gập người xuống nhắc bóng cô lên.

“Này, bỏ tôi xuống, tôi tự đi được.” Ái Hy khó chịu đưa tay đẩy đẩy người Minh Vỹ, vì nếu dễ dàng khuất phục trước anh như thế, cô sẽ không thể tự mình hoàn thành kế hoạch được.

“Em nên ngoan ngoãn một chút, đừng làm loạn nữa.” Minh Vỹ nói đều đều, khuôn mặt lãnh đạm chỉ hướng về phía trước, không để lại chút hoài tâm vương vấn những gì còn lại ở phía sau.

Phong thái của ác quỷ luôn là như thế, từ dáng vẻ cho đến lời nói đều toát lên sự độc tài và tàn nhẫn.

Minh Vỹ tuy phóng đảng nhưng anh lại toát lên khí chất cao ngạo và lãnh đạm, đó cũng một trong những điều cô thích ở anh.

Ái Hy cảm thấy thật sự bất lực, đành âm ức buông xuôi để mặc Minh Vỹ muốn làm gì thì làm.

Ra khỏi phòng y tế, cô cứ để mặc anh Vỹ bế mình trên tay, những bước chân chậm rãi dần xuất phát bước đến một mục tiêu đã được xác định.

Phòng học lớp cô kia, hình như vừa mới đi lướt qua thì phải.

Dường như cảm nhận được sự việc đang chuyển biến một cách “bất bình thường”, Ái Hy ngược mặt lên nhìn Minh Vỹ, đồng thời đưa tay vỗ vào vai anh liên tục.

“Khoan đã, lớp tôi ở kia mà, anh đưa tôi đi đâu thế?” Dồn hết tất cả mọi thắc mắc trong lòng vào câu hỏi đó, chất giọng của Ái Hy mang chút gấp gáp, nhưng lại chứa đựng những nghi hoặc cực kỳ to lớn.

Không một tiếng trả lời... bước chân Minh Vỹ vẫn tiếp tục gõ nhịp trên hành lang.

Trên gương mặt kia đang nở một nụ cười nhạt, và trong nụ cười đó có một chút gì đó gọi là... cực kỳ gian xảo!

Và nụ cười đó cũng khiến cô lạnh hết cả sống lưng!!

Rầm

Thứ âm thanh bạo lực vang lên khi bước chân Minh Vỹ dừng lại, cánh cửa phòng học được mở ra bằng một lực khá mạnh.

Anh giữ nguyên khí chất cao ngạo, trên tay là cô vợ bé nhỏ đang đứng trước cửa phòng học, thu hút mọi ánh nhìn từ trong lớp.

Ngay cả cô giáo cũng tròn tròn mắt nhìn tiêu điểm của sự chú ý, có chút giận dữ.

“Minh Vỹ, em không còn cách mở cửa nào lịch sự hơn sao?” Cả người cô giáo kia run lên, dường như đang cố gắng nhẫn nhịn Minh Vỹ.

Cũng phải thôi, ai bảo người ta là con trai của tổ chức mafia Knight cơ chứ!!

Lúc này Ái Hy tôn thờ chủ nghĩa “Im lặng là vàng!”, chỉ lặng lẽ đưa mắt quan sát những ánh nhìn khác nhau đang chiếu về phía mình.

“Tôi đang bế cô ấy.” Vẫn cái giọng lạnh lùng vô cảm đến đáng sợ ấy, dường như anh đang khiêu khích cô giáo trước mặt thì phải.

Anh đứng yên trước cửa lớp với dáng vẻ kiêu ngạo, dĩ nhiên chất giọng đó đủ làm cô giáo kia tái mặt, chỉ bất lực đưa tay đẩy giọng kính, hạ giọng yêu cầu:

“Em vào lớp đi.” Cô ta liếc sơ qua Ái Hy, nhưng cũng không dám tỏ thêm bất cứ thái độ không hài lòng nào khác, mặc dù ánh mắt của cô ta đã nói lên tất cả.

Minh Vỹ bế Ái Hy trên tay, từng bước chân bắt đầu tiến về cuối lớp.

Bước chân khựng lại ở vị trí cuối cùng, ngay một chỗ ngồi gần bên cửa sổ hết như chỗ ngồi của cô ở lớp!!

Anh đặt Ái Hy xuống, giữ lấy thân hình kia để chắc chắn rằng cô có thể đứng vững sau khi đáp đất.

Sau đó Minh Vỹ buông tay ra khỏi người cô...

Hành động tiếp theo là kéo ghế ra và ngồi xuống, để mặc Ái Hy đang đứng ngăn người trước bàn của mình.

Đường như đối với Minh Vỹ lúc này, sự tồn tại của cô lúc này chỉ hoàn toàn giống như không khí.

Mọi ánh mắt trong phòng lại một lần nữa đổ dồn về phía Ái Hy, thậm chí còn có một số cô gái mỉm cười đắc ý khi trông thấy cảnh tượng này.

Cả người cô run nhẹ lên, nhin... phải nhin nhin!

Minh Vỹ vẫn im lặng như không có gì, chống tay lên bàn và nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Không nhìn cũng biết anh đang chọc tức cô!!

Bàn tay nhỏ bé từ phía bên kia nắm lấy tay áo của Minh Vỹ, cô lại bắt đầu dùng chiêu thức cũ, đưa đôi mắt đáng thương nhìn anh.

Nhưng Minh Vỹ vẫn không thèm quay lại nhìn cô lấy một cái, như thế này thì làm sao sử dụng cách đó được!!

Nhưng nếu anh nghĩ rằng cô sẽ chịu thua, thì đã hoàn toàn sai lầm rồi! Bàn tay của cô rời khỏi tay áo của anh, cô quay người lại nhìn chàng trai trông khá ưa nhìn ở kế bên bàn của Minh Vỹ, cố gắng vận dụng hết khả năng của mình.

“Anh ơi, em ngồi cùng anh được chứ?” Phải nói là Ái Hy đang sử dụng chất giọng ngọt ngào hơn cả kẹo đường của mình, chớp chớp đôi mắt nhìn chàng trai ấy.

Này thì xem thường!

Ái Hy lại một lần nữa thu hút mọi ánh nhìn của tất cả những nhân vật hiện diện trong lớp, ngay cả cô giáo kia cũng cảm thấy ngạc nhiên trước câu hỏi quá đổi “đáng yêu” của cô.

Và ngay sau đó chàng trai kia hứng trọn cả một ánh mắt chứa đựng những tia nhìn giận dữ của Minh Vỹ ngay phía sau.

Chàng trai “xấu số” kia vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, lúng túng không biết nên trả lời Ái Hy như thế nào thì cô đã bị một bàn tay quen thuộc nắm lấy tay kéo ngồi vào lòng mình.

Ánh mắt giết người vẫn dành trọn cho chàng trai tội nghiệp kia. Nhưng Ái Hy cũng chẳng mấy ngạc nhiên trước hành động này của Minh Vỹ, vì đây chính là mục đích cô làm như thế.

Và lần này Ái Hy đã hoàn toàn thành công!

Đại thắng!

“Thế anh không định cho tôi đứng nữa à?” Ái Hy ngược lên nhìn Minh Vỹ, cất giọng giễu cợt.

Cũng phải thôi, ai bảo dám khiêu khích làm gì!

Minh Vỹ không trả lời, đưa một tay giữ lấy gương mặt của cô, đặt vội một nụ hôn nhẹ nhàng lên đôi môi bướng bỉnh kia.

Lớp học lại rơi vào trạng thái tĩnh lặng...

Hành động lần này gây chấn động cả lớp, không phải là Ái Hy mà lại là đại thiếu gia Minh Vỹ của tổ chức mafia Knight.

Có nằm mơ cũng không ngờ rằng một người như anh lại có thể xử sự như thế.

Cả lớp ai cũng rơi vào trạng thái shock toàn tập. Và nụ hôn vội vàng ấy cũng đủ làm trái tim Ái Hy đập lỗi một nhịp, sau đó nhịp thứ hai lại đập mạnh hơn, gương mặt đỏ bừng.

Không phải vì xấu hổ... mà là vì hạnh phúc!

Cô ngoan ngoan tựa đầu vào vai Minh Vỹ, cảm giác buồn ngủ lại đến rồi. Tác dụng phụ của thuốc viên giảm đau nhanh chóng đưa cô chìm vào giấc ngủ, và trong vòng tay của anh.

Tuy chỉ rất nhanh, khi chàng trai vừa rời nhìn Minh Vỹ, đôi môi anh khê mấp máy tạo thành hai từ cực kỳ ngắn gọn.

“Của tôi!”

...

Ái Hy lại mở mắt, không gian quen thuộc của phòng y tế lại hiện ra.

Nhưng thay vì cảm giác mệt mỏi và đau đớn lần trước thì cô lại cảm thấy thoải mái lạ thường.

Có lẽ một phần do Ái Hy ngủ thừa giấc trong ngày.

Lần này không còn là gương mặt kiêu ngạo của Minh Vỹ được Ái Hy trông thấy, mà lại là một gương mặt điển trai không kém, có nét dịu dàng như một thiên thần.

“Em ngủ ngon quá nhỉ?”

Woa! Một giọng nói thật dễ nghe, mềm mại và thanh thoát.

Không lẽ đây là hình ảnh phản chiếu của Minh Vỹ sao?

Ái Hy gật gật đầu...

Chàng trai kia tiến đến gần chỗ cô đang nằm, đưa bàn tay đến trước mặt cô như muốn đỡ cô đứng dậy.

Dĩ nhiên Ái Hy đã nắm lấy bàn tay đó không chút do dự!!

“Em có muốn biết chồng em đang làm gì không?” Một câu hỏi được kèm theo sau hành động dịu dàng của anh ta, gương mặt kia đang phảng phất một nụ cười nửa miệng.

Câu hỏi đó khiến Ái Hy cực kỳ tò mò... không phải tò mò về hàm ý của nó, mà là tò mò tại sao hẳn ta lại biết mối quan hệ của mình và Minh Vỹ.

“Muốn!” Gạt thắc mắc của bản thân mình sang một bên, Ái Hy trả lời dứt khoát, và cô cũng muốn biết Minh Vỹ hoạt động những gì trong tổ chức.

“Thế thì theo tôi.” Chàng trai kia không ngần ngại mà nắm lấy tay Ái Hy, đưa cô đến trước cổng trường, một chiếc xe BMW màu đỏ đã đợi sẵn ở cổng.

...

Chàng trai lạ mặt kia đưa Ái Hy đến một bãi đất trống, chỉ cần liếc sơ cũng biết phía trước đang xảy ra một cuộc hỗn chiến.

“Em cứ từ từ mà tận hưởng.” Chàng trai kia ghé sát tai Ái Hy thì thầm, khoe môi nhếch lên tạo một nụ cười nửa miệng.

Cô hoàn toàn lặng thinh, vì trước mắt cô lúc này, Minh Vỹ đang hoà lẫn trong đám người ấy!!

Những cảnh tượng bạo lực khác nhau liên tục hiện lên trước mắt cô rõ mồn một. Từng bóng người dần ngã gục xuống, chiếm ưu thế là những tên mặc vest đen - cận vệ của Minh Vỹ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, quả thật Ái cô đã bị cuốn hút vào trận ẩu đả này, đôi mắt buồn khuất sau hàng mi khẽ chớp, nhưng sau đó lại tiếp tục quan sát.

Minh Vỹ lúc này đang dùng một chân đạp lên một tên trông khá lực lưỡng, không kém phần bặm trợn, có vẻ đó là tên cầm đầu.

“Không thể tha thứ cho hành động phản bội tổ chức...” Anh dùng chân đạp thật mạnh vào tên đó, đưa một tay ra không trung như đón lấy một thứ gì đó.

Một tên cận vệ lập tức đặt vào lòng bàn tay của Minh Vỹ một con dao nhỏ!!

Ánh sáng của hoàng hôn được vật thể kim loại đó hắt ra những vầng sáng tàn nhẫn trong khung cảnh nhuộm máu.

Anh cầm con dao trên tay và cúi người xuống, nhìn thẳng vào tên trước mặt, lạnh lùng đặt mũi dao lên khuôn mặt đang gần như biến dạng của tên đó, từ từ rạch một đường dài tàn nhẫn.

Vết máu đỏ từ gương mặt kia cũng chảy dài theo từng đường rạch của Minh Vỹ, gương mặt ác quỷ đang dần trở nên tàn độc hơn khi bóng tối bắt đầu chiếm lĩnh không gian.

“Tạm thời chỉ thế này thôi, nhưng đừng vác mặt ra đường với cái dấu vết trên mặt kia...” Anh nói đều đều, vẫn từ từ di chuyển con dao sắc bén trên gương mặt tên ấy.

Thời gian đang trôi chậm... thật chậm.

Dường như tên cầm đầu ấy cũng chẳng còn sức để tỏ vẻ đau đớn, đôi mắt hắn ta nhắm thật chặt lại, cố gắng chịu đựng.

Ngay sau đó, con dao đang nhuộm sắc màu của máu được Minh Vỹ ném mạnh xuống đất. Anh đứng dậy, vẫn là phong thái kiêu ngạo và độc đoán thường thấy.

“Về!” Minh Vỹ hất mặt với đám cận vệ, sau đó lạnh lùng cất bước.

Ở một góc khuất gần đó, một đôi mắt đã lặng lẽ chứng kiến mọi chuyện ngay từ khi khởi đầu và đến khi kết thúc.

Và ở sau lưng chủ nhân đôi mắt ấy, một chàng trai đang nở một nụ cười nhạt.

Chap 26

Mâu thuẫn

“Cảm giác thế nào?” Chàng trai kia bước đến trước mặt Ái Hy, sau đó quay mặt lại đối diện cất giọng bồn chồn.

“Thế nào là thế nào?” Cô thờ ơ đáp lại, vẻ mặt trở nên vô cảm đến kì lạ, không hiểu sao khi trông thấy Minh Vỹ như thế, cô không hề cảm thấy sợ hãi mà ngược lại còn cảm thấy tâm hồn nhẹ nhõm hơn.

Vì nếu Minh Vỹ lạnh lùng và đủ tàn nhẫn trong cái thế giới xoay quanh những rắc rối của mafia, Ái Hy hoàn toàn có thể thông cảm với những việc anh vừa làm, thậm chí còn cảm thấy an tâm khi anh giải quyết đám người hung hăng ấy một cách dễ dàng như thế.

Hơn ai hết, Ái Hy hiểu rõ con người của Minh Vỹ như thế nào, anh không bao giờ hành động thiếu suy nghĩ, đặc biệt chỉ làm những việc tương tự như thế này khi đã xác định được một lí do chính đáng.

Và Ái Hy cũng hiểu rõ, trong cái thế giới tranh giành quyền lực của mafia, chỉ có duy nhất một cách để tồn tại: “Một sống một chết!”

Chàng trai kia cũng ngăn người trước câu hỏi quá đỗi “ngây thơ” của cô, sau đó lại điềm tĩnh lặp lại một lần nữa.

“Em... không cảm thấy ghê sợ hắn?” Ánh nhìn chờ đợi của hắn chiếu thẳng vào Ái Hy, nhưng cô vẫn giữ nguyên vẻ mặt đứng đưng, quay sang nhìn anh ta với một đôi mắt khó hiểu.

“Đây không phải lần đầu tôi trông thấy anh ấy như thế, tuy tôi không hiểu anh đưa tôi đến đây với mục đích gì nhưng tôi chắc chắn anh không hề có ý tốt.” Ái Hy lấy hơi nói một mạch không ngừng nghỉ, sau đó đưa tay chỉ thẳng vào mặt anh chàng đang chiếu cặp mắt “không thể tin nổi” về phía mình. “Nếu ghê sợ, thì người tôi ghê sợ là anh!”

Đúng là thật sự không thể tha thứ cho kẻ cố tình gây ra hiểu lầm trong mối quan hệ của người khác, tuy Ái Hy không thể nhận định rõ chủ ý của hắn khi đưa mình đến đây nhưng cô không ngốc đến nỗi không nhận ra hắn đang muốn tạo ra mâu thuẫn giữa mình và Minh Vỹ.

Không đợi tên kia lên tiếng phản bác, cô tức giận quay người bỏ đi, nhưng hướng đi hoàn toàn ngược lại với hướng Minh Vỹ.

Bóng dáng Ái Hy khuất dần trong tầm nhìn của chàng trai ban nãy, trên gương mặt kia lại nở một nụ cười, là một nụ cười đầy thích thú!!

...

Ring... ring...

Đi được một đoạn khá xa, chợt điện thoại trong túi Minh Vỹ rung lên liên hồi.

Bước chân anh khựng lại, cho tay vào túi quần lấy chiếc điện thoại ra, nhanh tay ấn nhẹ vào nút nhận cuộc gọi.

“Chuyện gì?” Ấp điện thoại vào một bên tai, Minh Vỹ điềm tĩnh hỏi.

“Thiếu gia, cô chủ biến mất rồi!” Một giọng nói trầm từ phía bên kia điện thoại gấp gáp vang lên, dường như chủ nhân của giọng nói đó đang vô cùng hết hoảng.

“Biến mất là thế nào?” Anh nhíu mày, gằn giọng, cố gắng giữ phong thái điềm đạm của mình, ý nghĩa của hai từ “biến mất” thật sự quá to lớn.

“Không hề thấy bóng dáng của cô chủ bước ra khỏi trường, và khi tôi vào tận trường tìm cô chủ cũng không thấy cô chủ đâu cả.” Tên cận vệ được Minh Vỹ giao nhiệm vụ đưa Ái Hy về nhà cuống quýt giải thích, dường như hắn ta đã hoảng lắm rồi.

“Lập tức đi tìm cô ấy!” Minh Vỹ tức giận quát lớn, đến lúc này thì không thể nào bình tĩnh hơn được nữa.

Một thứ âm thanh va chạm mạnh vang lên, chiếc điện thoại kia đã “may mắn” được anh cho tiếp đất.

Cả đám cận vệ vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngẩn người nhìn Minh Vỹ sát khí ngút trời.

“Các người còn đứng đó làm gì? Còn không mau đi tìm vợ tôi!” Minh Vỹ từ từ quay mặt lại, sau đó dùng ánh mắt giết người “tặng” cho đám cận vệ kèm theo một chất giọng uy hiếp. “Không tìm thấy cô ấy thì đừng vác mặt về!”

“Vâng, thiếu gia!” Bọn người áo đen lập tức cúi đầu nhận lệnh rồi tản ra khắp nơi bắt đầu công cuộc tìm kiếm. Minh Vỹ cũng nhanh chóng bước lên chiếc BMW bóng loáng...

...

7h30' tối...

Màn đêm dần buông xuống theo cái định luật vốn có của tự nhiên, đem ánh sáng mặt trời đi khỏi và mang đến bầu không gian tĩnh lặng.

Ánh đèn đường xoá bỏ phần nào bóng tối của màn đêm đem đến, trả lại một thứ ánh sáng vàng nhạt chiếu rọi khắp thành phố.

Trên đường, vẫn không hề vắng bóng người, ngược lại càng trở nên đông đúc nhộn nhịp hơn, vì cả nhu cầu và công việc đều khiến con người ta luôn phải không ngừng hoạt động.

Một bóng dáng nhỏ bé cũng hoà lẫn vào đám người đấy, nhưng bóng dáng ấy từ phía sau toát lên một vẻ cô độc đến lạ thường.

Ái Hy cứ thế bước đi, cõi lòng trở nên vô cùng trống rỗng, ngay cả khả năng tư duy của não bộ cũng đình công không chịu hoạt động.

Đường phố vẫn ồn ào và náo nhiệt, từng con người đi lướt qua nhau một cách vô tình, dường như đây là một phần quy luật của cuộc sống.

Từng bước chân nhấc lên rồi lại đáp xuống nền đất, cô vẫn vô thức bước đi như một kẻ bị mộng du, cứ để mặc đôi chân tự ý cất bước theo một con đường quen thuộc.

Con đường trước mặt Ái Hy lúc này thật sự rất quen, dường như đã được in sâu vào tiềm thức.

Lúc này, cô cảm thấy rất mơ hồ về con đường trước mắt, nhưng tại sao lí trí như đang cố gắng ngăn cản, không cho đôi chân cô bước thêm một bước nào nữa.

Nhưng đôi chân kia vẫn không hề nghe lời, ngoan cố bước về lãnh thổ của ký ức.

Não bộ Ái Hy bắt đầu hoạt động trở lại. Rõ ràng cô có thể phân biệt được vị trí của từng căn nhà, dĩ nhiên cũng biết ai là chủ nhân của những căn nhà đó!

Cảnh vật xung quanh vẫn không hề có bất kì thay đổi nào cả, Ái Hy vẫn có thể nhớ rõ phải bước bao nhiêu bước thì sẽ đến ngôi nhà in đậm hồi ức.

Ba bước nữa...

Hai bước nữa...

Và bước chân cuối cùng!!

Ái Hy dừng chân trước một ngôi nhà độc nhất một màu trắng được trang trí theo phong cách phương Tây, cả người khẽ run nhẹ, thần thờ nhìn ngôi nhà trước mắt.

Đây... là nơi cô đã sinh ra và lớn lên...

Nhưng hình như có một chút thay đổi về vẻ bề ngoài của mái ấm thân thương, dường như những vách tường đã có một chút thay đổi, làm mất đi vẻ đẹp của căn nhà được thiết kế khá tinh xảo.

Một cảm xúc miên man toàn những nỗi đau đớn và hạnh phúc trộn lẫn vào nhau liên tục ủa về trong tâm trí cô.

Hạnh phúc vì những kí ức ngọt ngào, vui vẻ bên gia đình ngày trước. Nhưng lại đau đớn vì một sự thật chưa được xác định rõ trong quá khứ.

“Anh và em vốn đâu phải là anh em!”

Câu nói của Triết Dạ vào cái ngày định mệnh đó lại vang lên, như một mảnh thủy tinh trong suốt đẹp đẽ ghim sâu vào tận cùng trái tim của Ái Hy.

Cô thật sự không thể tin mình và Triết Dạ hoàn toàn không có chút quan hệ máu mủ, ngược lại đáng lý còn phải là người ngoài không hề có bất kỳ quan hệ nào với nhau.

Dồn tất cả can đảm của mình vào hành động tiếp theo, Ái Hy hít một hơi thật sâu, đưa tay bấm chuông cửa. Cô thực sự muốn đổi mặt để làm rõ chuyện này, thật sự những thắc mắc trong lòng khiến cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Ding dong... ding dong...

Từng hồi chuông ngân dài, vang vọng cả bên trong và ngoài căn nhà ấy.

Cạch

Cánh cửa cũng từ từ mở ra, theo sau là một giọng nói mềm mại đầy nữ tính.

“Ai vậy?” Khuôn mặt lạ lẫm của một cô gái trẻ trung hiện ra sau cánh cửa, đôi mắt đen của cô ta đang chớp chớp nhìn Ái Hy. “Em tìm ai?”

“Chị là ai?” Ái Hy ngạc nhiên nhìn người con gái trước mặt, nghi hoặc hỏi.

“Chị là chủ căn nhà này.” Cô gái kia nở một nụ cười thân thiện, đúng là một cô gái dịu dàng. Cô ta quan sát Ái Hy thật kỹ, rồi lại đặt thêm một câu hỏi khi Ái Hy chưa kịp trả lời. “Có phải em là Vương Ái Hy không?”

Dĩ nhiên là Ái Hy gật đầu.

“Sao chị biết tôi?” Ái Hy cau mày nhìn người con gái trước mặt, tại sao chỉ mới gặp lần đầu mà cô ta lại biết tên của Ái Hy.

“Lúc chị dọn đến đây, có một bức ảnh của em được treo trong một căn phòng đáng yêu, theo những gì chị biết thì gia đình họ Vương chỉ có mỗi một cô con gái tên là Vương Ái Hy, và em trông cực kỳ giống cô bé trong ảnh.” Cô gái thân thiện kia nhún vai giải thích, sau đó đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô, trong ánh mắt kia có chút gì đó gọi là thông cảm. “Hắn em đã rất buồn nhỉ?”

“Buồn?” Cô thật sự chẳng hiểu cô gái trước mặt đang nói linh tinh điều gì, tự dừng khi không lại hỏi người ta có buồn không.

“Cùng lúc mất hết cả người thân, em không cảm thấy buồn sao?” Cô gái kia vẫn dịu dàng như thế, dừng động tác vuốt tóc Ái Hy lại, thu tay về.

Mất hết cả người thân ư? Thật sự mọi việc đang diễn biến theo một chiều hướng cực kỳ tồi tệ.

“Chị đang nói cái gì vậy?” Ái Hy bắt đầu mất bình tĩnh, đưa tay lay mạnh người con gái trước mặt, trái tim chợt thất lại.

Đừng... làm ơn hãy nói không phải như thế đi!

“Em không biết sao? Ba mẹ và cả anh trai em đều mất cả rồi, chẳng lẽ không ai nói cho em biết sao?” Cô gái kia ngạc nhiên nhìn Ái Hy, trong ánh mắt nổi thương cảm lại càng lớn hơn theo thời gian.

Bỗng chốc cả thế giới như sụp đổ trước mắt cô, chỉ còn tồn tại mỗi một màu đen trong tầm nhìn hiện tại.

Huych

Đôi chân Ái Hy lúc này không còn đứng vững được nữa, cứ thế quỵ sụp xuống, trong ánh mắt mang một tia nhìn tuyệt vọng.

“Này, em sao thế?” Cô gái kia hốt hoảng đưa tay đỡ Ái Hy đứng dậy, nhưng chỉ vô ích.

“Tôi không sao, chị vào nhà đi.” Ái Hy trả lời trong vô thức, vết thương ở vai đang bắt đầu nhói lên từng hồi, nhưng liệu nó có đau bằng vết thương lòng mà cô phải gánh chịu?

“Nhưng...” Cô gái kia vẫn lấp lửng câu nói, sau đó khẽ thở dài, quay mặt bước vào trong.

Cánh cửa một lần nữa mở ra, nay lại đóng lại bằng một thứ âm thanh vô tình.

Ái Hy vẫn quỵ sụp trước cửa, im lặng không hề thốt lên bất cứ điều gì, chỉ từ từ cảm nhận nỗi đau đang thấm vào tận sâu đáy lòng.

Trên con đường vắng vẻ, chỉ một vài người bước đi trên con đường ấy.

Bóng dáng cô độc kia lại thần thờ bước đi, nhưng lần này lại đượm chút cay đắng!!

Ái Hy tiếp tục bước đi... đi mãi... đi mãi không có điểm dừng.

Và hướng đi chỉ theo một đường thẳng vô tận, nhưng tại sao khi bước đi như thế này, đôi chân kia vẫn không hề cảm thấy mỏi mệt, thậm chí có thể hoàn toàn gọi là mất cảm giác.

Trên đường, những chiếc xe khác nhau vẫn chạy theo một mục đích xác định, nhưng tại sao đôi chân đang bước bên lề lại không hề xác định được nơi mình cần đến.

...

9h18' tối...

Ái Hy vẫn tiếp tục bước đi, đôi mắt vẫn có một hướng nhìn vô hạn định.

Một bàn tay gấp gáp nắm tay Ái Hy lại, khiến bước chân cô dừng lại, vô cảm quay mặt lại.

Minh Vỹ... đây là cái tên đầu tiên cô nghĩ đến khi ngoảnh mặt lại đối diện với người phía sau.

“Cô chủ, cô định đi đâu?” Gương mặt kia vốn dĩ không phải của người mà cô mong chờ, mà là của tên cận vệ của anh.

Dường như tên cận vệ này đã tìm kiếm Ái Hy rất lâu, hẳn ta đang cố gắng lấy lại nhịp thở đều đặn của mình.

Cô không trả lời và gạt nhẹ bàn tay của tên đó ra, sau đó lại quay người bước đi.

“Cô chủ!” Tên kia vội vàng nắm bàn tay của Ái Hy lại, hạ giọng van nài. “Cô làm ơn đừng đi nữa, về nhà với tôi.”

Ái Hy vẫn ngoan cố giằng tay lại, gương mặt không chút biểu cảm.

Cạch

Cách đó không xa, một bóng người bước ra khỏi chiếc BMW màu đen, mạnh tay đóng sập cánh cửa xe lại. Những bước chân chậm rãi bắt đầu gõ nhịp, tiến thẳng đến nơi đang xảy ra cuộc giằng co.

Minh Vỹ vỗ nhẹ vào vai tên cận vệ, sau đó hất mặt về phía sau ra hiệu. Tên đó lập tức buông Ái Hy ra, lùi về sau lưng anh.

Lần này, một bàn tay ấm áp quen thuộc nắm lấy tay Ái Hy, mạnh mẽ kéo cô vào lòng mình mà ôm thật chặt.

Dĩ nhiên nhanh đến mức phía bên kia không kịp có bất kỳ hành động phản kháng nào.

Cô thực sự đúng là biết cách khiến anh lo lắng mà!!

“Sao em không chịu ngoan ngoãn một chút?” Anh ôm cô vào lòng, cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn, cảm giác căng thẳng đã hoàn toàn biến mất.

Ái Hy chỉ im lặng buông lỏng tay, không hề có thêm bất cứ hành động phản kháng nào.

“Xin lỗi vì đã bỏ đi mà không nói với em một tiếng...” Minh Vỹ cảm thấy sự khác biệt rõ rệt ở từng cử chỉ của Ái Hy, cố gắng dùng tình giải thích cho Ái Hy hiểu và thông cảm hành động của mình.

Vì đơn giản anh nghĩ cô giận mình là vì đã để mặc cô ở lại mà không báo trước.

Ái Hy vẫn chỉ im lặng... và cả Minh Vỹ cũng im lặng...

Cả không gian trở về với trạng thái tĩnh lặng và căng thẳng, nhưng vẫn xen lẫn những tiếng động cơ của các loại xe khác nhau đang chạy trên đường.

“Anh biết mà phải không?” Ái Hy lần này lại là người cất tiếng, giọng đượm chút gì đó gọi là đau thương.

“Biết gì?” Minh Vỹ nhún mày, nhìn người con gái trong vòng tay của mình.

Cô có vẻ hơi bất thường, đã xảy ra chuyện gì rồi thì phải...

“Về cái chết của gia đình tôi, anh biết mà phải không?” Vẫn cái chất giọng không chút sinh lực ấy, cô đang cố gắng đưa hết những nghi hoặc trong lòng vào câu hỏi ấy.

Minh Vỹ lại im lặng... và chỉ cần như thế, Ái Hy cũng đủ biết rõ câu trả lời.

“Tại sao?” Cả người cô run lên, ngược mặt lên đối diện với anh. “Tại sao lại không nói cho tôi? Tại sao anh biết mà chỉ im lặng? Anh nhìn tôi như một con ngốc chẳng hề hay biết gì về cái chết của gia đình mình vẫn vui vẻ mỉm cười với anh như thế vui lắm sao?”

Ái Hy bức xúc hét lên, thật sự mọi hy vọng và niềm tin mà cô đặt ở anh đã hoàn toàn sụp đổ.

Nhưng đến tận lúc này, cô vẫn không hề rơi bất cứ một giọt nước mắt nào cả.

“Nếu tôi nói cho em biết, thì liệu em có dễ dàng chấp nhận sự thật này không?” Minh Vỹ nhìn Ái Hy với đôi mắt xót xa, thật sự không thể giấu kín chuyện này mãi được.

Vốn dĩ anh đã biết rằng ngày này cuối cùng sẽ đến, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như thế...

Theo sau câu nói của Minh Vỹ, một giọt nước mắt lại rơi xuống từ phía bên kia... rồi lại thêm một giọt nữa. Cứ thế, những giọt nước mắt nóng hổi cứ lăn dài trên gò má Ái Hy và nhẹ nhàng tiếp đất.

Anh đưa tay lên, chạm nhẹ vào gương mặt cô, lau vội những giọt nước mắt trong suốt.

“Đừng chạm vào tôi!” Ái Hy lạnh lùng hất tay Minh Vỹ ra, rồi lại tự mình gạt nước mắt. “Anh sẽ là người thứ hai tôi không thể tha thứ cho việc này, nhưng người đầu tiên sẽ là kẻ dám làm việc đó với gia đình tôi.”

Cô xoay người lại, tiến về phía tên cận vệ và chiếc BMW đang đậu sẵn trên đường, sau đó bước vào trong xe.

Minh Vỹ đứng thẫn người một chút, rồi cũng nhanh chóng bước vào xe. Không ngờ việc anh làm lại gây cho cô một nỗi đau quá lớn.

Sau một ngày dài mệt mỏi, Ái Hy vẫn để yên cho Minh Vỹ giúp mình thay băng, vết thương lại trở về với trạng thái ban đầu sau lần va chạm trên lớp.

Nhưng cả hai người dường như đang bắt đầu vạch ra một khoảng cách khá xa ỏi quan hệ đã bắt đầu tiến triển. Liệu giờ đây nó có trở về với con số không?

...

Ái Hy vẫn ngoan cố đến trường, mặc cho bác sĩ hết lời khuyên ngăn, và chính Minh Vỹ cũng phải bó tay trước sự kiên quyết mạnh mẽ này.

Cặp đôi “mafia” vẫn như mọi ngày, bước vào trường trước ánh mắt ngưỡng mộ lẫn sợ hãi của toàn thể học viên.

Đây có thể gọi là quyền lực chăng?

Cả hai người vẫn đi song song, gần như thế nhưng khoảng cách lại không thể nào chạm đến.

“Vương Ái Hy!” Giọng nói đáng ghét quen thuộc của ngày hôm qua vang lên, cất tiếng gọi tên Ái Hy.

Và cả Minh Vỹ và Ái Hy đều cùng lúc ngoảnh mặt lại. Ngay sau đó, cô lập tức quay mặt bước đi... tên này vốn chẳng có gì tốt đẹp, không nên vướng vào thì tốt hơn!!

Nhưng tên kia đã lập tức chạy đến chắn ngang lối đi của Ái Hy, nở một nụ cười toả ra vô số những vầng hào quang.

“Em vẫn chưa biết tên tôi mà.”

“Thì sao?” Ái Hy lạnh nhạt trả lời, gương mặt đanh lại.

Thật sự cô chẳng muốn có bất kỳ quan hệ nào với tên này, dù chỉ là người quen.

“Tôi là Dương Hạo Thần, em hãy nhớ cho kỹ đấy!” Chàng trai tên Hạo Thần vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, sau đó lập tức bỏ đi.

Ái Hy nhú mày nhìn theo... nhưng từ phía sau, đôi mắt màu hổ phách đang sáng lên dưới ánh mặt trời, hệt như đôi mắt tinh ranh của loài hổ báo.

13. Chap 27 - 28

Chap 27

Kẻ thứ ba

Mỗi ngày đều lặng lẽ trôi qua theo cái định lí vốn đã được tuân theo như một vòng luân hồi của thời gian, và cuộc sống vẫn luôn về đúng cái vị trí vốn có của nó.

Đã ba ngày, nỗi đau mất mát trong lòng Ái Hy đã vơi đi phần nào, nhưng vẫn còn vương vấn nơi vết thương chưa lành hẳn một nỗi thất vọng tột cùng dành riêng cho Minh Vỹ.

Tại sao chuyện như thế này mà anh lại không hề nói với Ái Hy dù chỉ một câu, hay đề cập đến dù chỉ một lần?

Phải chăng... chính anh là kẻ đã nhấn chìm xuống tay với gia đình cô?

Không thể nào! Minh Vỹ không thể làm chuyện như thế được, đặc biệt là chuyện này lại có ảnh hưởng đến cô!!

Một mỗi gục đầu xuống bàn, những ngày qua thật sự Ái Hy đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng suy cho cùng cũng không thể tha thứ cho Minh Vỹ một cách dễ dàng như thế.

Mất mát lần này thật sự quá lớn, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà cô đã đánh mất trọn vẹn hai chữ “gia đình”.

Ding dong... ding dong...

Giây phút Ái Hy luôn chờ đợi đã đến, nhưng tại sao những ngày gần đây nó hoàn toàn không hề có sức ảnh hưởng đến cô.

Lúc này, thứ cô thật sự cần là sự yên tĩnh, chỉ cần như thế để quên đi tất cả.

“Này này, mèo con!” Một giọng nam dễ nghe cất lên, thật gần và cũng thật quen thuộc nhưng lại nhanh chóng chìm vào quên lãng.

Thật kỳ lạ, tại sao ngoài giọng nam đó ra lại không có thêm bất kỳ thứ âm thanh nào khác?

Nhưng cô vẫn gục xuống bàn, chẳng màng để tâm đến những việc đang xảy ra xung quanh.

“Mèo con!” Giọng nam kia lại một lần nữa cất cao giọng, một bàn tay đưa lên lay lay người cô.

Dường như tên kia đang gọi cô thì phải?!

Cô từ từ ngược mặt lên, đập vào mắt là gương mặt khó ưa của tên Dương Hạo Thần.

“Em không nghe hay giả vờ không nghe th

ế?

” Hạo Thần đưa tay về phía mặt Ái Hy, nhưng bàn tay ấy lập tức bị gạt ra một cách chán ghét.

“Tôi là mèo con từ bao giờ?” Cô khó chịu trả lời, đúng là cái biệt danh ngớ ngẩn, khi không lại ví người với mèo!

“Từ khi tôi nhìn thấy em!” Một nụ cười thân thiện tựa như ánh mặt trời buổi sớm lại nở trên đôi môi kia, nhưng Ái Hy lại cảm thấy trong nụ cười đó đang chứa đựng sát khí.

“Thế thì tôi gọi anh là đồ ngớ ngẩn nhé!” Cô đập bàn đứng dậy và quay người bỏ đi.

Nhưng bằng phản xạ nhanh nhất, Hạo Thần lập tức nâng người Ái Hy lên và vác đi như một món hàng hoá.

Đến tận lúc này, cô vẫn chưa kịp định thần lấy một giây và hoàn toàn bị cậu đưa đi, chỉ kịp trông thấy cả chục ánh mắt từ trong lớp mang một ánh nhìn nãy lửa chiếu thẳng vào mình.

Thì ra từ nãy đến giờ, không chỉ có riêng cả hai tồn tại trong lớp, nhưng tại sao cô lại không hề nhận biết được những gương mặt ấy.

“Này, tên ngớ ngẩn kia, thả tôi xuống!” Ái Hy tức giận đập đập tay vào lưng của Hạo Thần, những ánh mắt khác nhau lại liên tục chiếu thẳng vào cô khi mỗi bước chân của Hạo Thần bước qua từng dãy hành lang.

Nhưng cậu hoàn toàn phớt lờ cô, cứ tiếp tục bước đi.

“Này! Tên khốn! Tôi bảo thả tôi xuống!” Ái Hy ngừng không đập tay vào lưng Hạo Thần nữa, phải dùng biện pháp mạnh thôi!

Cô hít một hơi thật sâu... nhắm mắt lại...

Những bước chân của Hạo Thần vẫn đều đều, chậm rãi di chuyển trên dãy hành lang.

Này thì “mèo con”!

Ái Hy lại sử dụng “tuyệt chiêu ngàn năm”, phập một cái vào vai Hạo Thần.

Cả người Hạo Thần run lên, bước chân khựng lại...

Và tất cả sinh viên trên dãy hành lang cũng dừng bước!!

“Em không phải mèo con!” Hạo Thần buông một câu nói khẳng định, gương mặt cậu dần tối sầm lại.

“Gì cơ?” Ái Hy ngơ ngác hỏi, tự dừng lại phủ định chính biệt danh của mình đặt ra là thế nào?

“Em là mèo hoang!” Lại thêm một câu khẳng định cực kỳ “tầm cỡ”, có khả năng đánh gục ý chí phản kháng của cô. “Chỉ có mèo hoang mới cắn người như thế!”

Ái Hy tròn mắt, vẫn không thể tin được mình vừa nghe thấy gì.

Cảm giác về Hạo Thần lúc này của cô chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ... ngớ ngẩn!

“Này, không muốn tôi cắn anh nữa thì bỏ tôi xuống!” Ái Hy cố gắng giữ bình tĩnh, gần giọng đe dọa.

Ngay sau đó, Ái Hy được Hạo Thần đặt xuống đất.

Không lẽ hần ta sợ bị cắn?

Nhưng lập tức, cô lại được Hạo Thần nhắc bổng lên, và bế đi như một nàng công chúa.

Shock toàn tập!

Trong tình trạng hiện giờ, cô có muốn phản kháng cũng không được.

Bóng dáng cả hai khuất sau hành lang, một đôi mắt màu hổ phách đang có những tia nhìn tức giận.

...

Canteen

“Ăn đi mèo con!” Hạo Thần đẩy đẩy khay đồ ăn về phía Ái Hy, trông cứ như đang chăm sóc thú cưng vậy.

“Anh đi mà ăn một mình!” Ái Hy hất mặt sang hướng khác, cố tình tỏ vẻ khinh khi với Hạo Thần.

Thật chẳng hiểu nổi hần ta, đã cố tình gây sự với cô mà giờ đây lại tỏ vẻ như thân thiết lắm... hần có bị thần kinh không nhỉ?

“Em không thích những món này à?” Hạo Thần liếc nhìn một loạt các loại bánh tráng miệng khác nhau trên khay đồ ăn, cười khẩy. “Không lẽ em muốn ăn xương cá?”

Ái Hy không thèm trả lời, vì trả lời với tên này chỉ toàn tự chuốc thêm rắc rối.

Vết thương ở vai dạo gần đây vẫn không ngừng đau đớn, phải chăng Ái Hy đã quen chịu đựng mỗi khi vết thương lên cơn đau nhức từng đợt nên sắc thái biểu cảm vẫn khá hơn lúc trước, mặc dù một bên vai vẫn cảm thấy rất đau.

Gương mặt cô trở nên nhợt nhạt, những giọt mồ hôi trên trán cũng bắt đầu xuất hiện.

Chịu đựng, phải chịu đựng!

Hạo Thần nhíu mày nhìn Ái Hy, sau đó lại tiếp tục đẩy đẩy khay đồ ăn về phía “mèo” của mình.

Những ánh mắt nãy lửa của các cô gái trong canteen dường như đều không hện mà chiếu thẳng vào cô.

“Cô ta nghĩ mình là ai chứ? Chẳng qua chỉ là người được Hàn Minh Vỹ chọn mà cứ thích giở trò quyền rũ người khác!”

“Tới cả Hạo Thần cũng đổ vì cô ta sao?”

“Lâu lâu Thần mới đến trường một lần, chưa gì đã thấy anh ấy thân mật với con hồ ly đó rồi.”

Dù không muốn nghe, nhưng những lời than thở lẫn trách móc cứ liên tục lọt vào tai cô.

Khó chịu quá!

Ở đây thêm vài phút nữa, có lẽ cô sẽ chết vì bị “ngộ độc” những lời nói ác ý kia mất!!

Ái Hy kéo ghế đứng dậy, và cũng một bàn tay kéo cô về phía mình.

Cuối cùng chồng yêu mafia cũng xuất hiện!!

Minh Vỹ lạnh lùng liếc nhìn Hạo Thần, sau đó nắm tay Ái Hy kéo đi.

Cô cũng chẳng hề phản kháng, để mặc anh lôi mình đi.

...

Và đích đến lần này vẫn là phòng y tế!

Ông bác sĩ đã được Minh Vỹ cử người đưa đến tận trường, vì tình trạng Ái Hy hiện giờ đang chuyển biến theo hướng không tốt.

Chỉ một lí do đơn giản, Ái Hy đã được bác sĩ chẩn đoán bị mắc chứng kháng thuốc!

Thuốc giảm đau loại tiêm đường như không thể phát huy tác dụng với cơ thể của cô, bằng chứng là sau khi tiêm thuốc cơn đau đớn vẫn kéo dài, thậm chí còn trở nên đau hơn.

Nhưng nếu dùng thuốc giảm đau loại uống quá nhiều, sẽ ảnh hưởng đến vấn đề sức khỏe và dễ dàng khiến cô dễ dàng bị cơn buồn ngủ đánh gục trong mọi tình huống.

“Cô Vương, cô đừng đến trường nữa, hãy ở nhà tĩnh dưỡng cho đến khi vết thương lành hẳn!” Ông bác sĩ khẽ thở dài khi thấy nét mặt của Ái Hy, một bên vai áo đã thấm chút sắc màu của máu.

Ông ta lấy trong hộp dụng cụ ra một ống tiêm đậm sắc, nhẹ nhàng mở nắp và tiêm cho cô.

“Cứ dùng thuốc tiêm loại mạnh như thế này không phải là cách hay, có khả năng nó sẽ kéo dài thời gian chữa trị.” Ông bác sĩ bất giác thở dài, mặc dù đã hết lời khuyên ngăn nhưng cô vẫn ngoan cố một mực đòi đến trường.

Đây là biện pháp duy nhất để khống chế nỗi đau đang ngự trị trên vai Ái Hy.

Minh Vỹ vẫn đứng yên nhìn mũi tiêm nhẹ nhàng rút ra khỏi tay cô, bất giác một câu hỏi nghi vấn lại được cất lên.

“Em và tên đó có quan hệ gì?”

“Bạn!” Ái Hy trả lời lịch sự, cố gắng làm ngắn gọn câu nói hết sức có thể.

Dường như anh không mấy hài lòng về câu trả lời của cô, hai hàng lông mày càng nhíu chặt hơn.

“Mèo con!” Hạo Thần đứng trước cửa phòng y tế, cất tiếng gọi cái biệt danh mà mình đã tự ý đặt cho Ái Hy.

Dĩ nhiên không cần nhìn Ái Hy cũng biết chủ nhân của giọng nói ấy là ai!

Hạo Thần từ từ tiến vào, nhìn cô lo lắng.

“Mèo con, em bị thương à?”

“Không cần anh quan tâm!” Ái Hy lập tức đứng thẳng dậy, bước ra khỏi cửa.

“Này, em lạnh lùng thế!” Hạo Thần lập tức đuổi theo, không quên “tặng” cho Minh Vỹ một nụ cười đắc thắng.

Bàn tay đang buông thông của Minh Vỹ dần siết chặt lại, nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng và vô cảm.

...

Ái Hy bước vào lớp, Hạo Thần cũng bước theo sau, lập tức các bạn nữ trong lớp nhanh chóng vây quanh Thần, trên tay mỗi người cầm một quyển tạp chí.

“Thần, anh kí tên vào đây cho em nhé!” Một cô bạn gái chớp chớp mắt, đưa cuốn tạp chí về phía Hạo Thần và kèm theo một cây bút.

Dĩ nhiên trên gương mặt kia lại nở một nụ cười sát gái.

Đám con gái kia gần như vây kín Hạo Thần, không chừa bất kỳ một lối thoát nào.

Lúc này, dường như ngoài Ái Hy, chỉ còn mỗi cô bạn Tịnh Nhi ngồi kế bên là không tham gia vào đám con gái mê trai kia.

“Tịnh Nhi, sao hần ta lại được xin chữ ký?” Cô nhìn Tịnh Nhi đang cầm trên tay một cuốn sách khá dày, bất giác lên tiếng hỏi.

Tịnh Nhi chuyển sự tập trung từ quyển sách sang Ái Hy, mỉm cười thân thiện đáp:

“Bạn không biết à? Anh ấy là ca sĩ thần tượng rất được mến mộ, thường thì rất ít khi anh ấy đến trường.”

Shock tập hai!

“Ca sĩ ư?” Ái Hy lẩm bẩm, thật sự không thể tin được một tên quái đản như thế lại là một ca sĩ nổi tiếng.

Haizz... Phiền phức thật!!

Chap 28

Mất kiểm soát

Trước cổng trường, vẫn như mọi ngày, hai chiếc xe BMW đã đậu sẵn ở cổng.

Minh Vỹ tựa người vào một chiếc xe, đôi mắt anh sở hữu một hướng nhìn vô định, nhưng dường như trong ánh nhìn đó vẫn đủ để nhận ra một bóng dáng quen thuộc đang mỗi lúc một tiến gần.

Động tác tựa người vào chiếc BMW kia lập tức được thay thế bằng một tư thế đứng thẳng dậy, anh cho hai tay vào túi, bắt đầu tiến về phía Ái Hy.

“Tôi phải đến tổ chức, người của tôi sẽ đưa em về.” Dường như Minh Vỹ đang cố gắng dụ giọng hết mức có thể, nhưng vẫn không thể nào làm tan biến đi cái chất giọng ngạo mạn vốn có.

Như đã biết trước anh vẫn sẽ lặp lại câu nói này, cô chẳng tỏ bất cứ một thái độ nào khác ngoài đứng đưng không quan tâm, đôi môi mấp máy chuẩn bị lên tiếng trả lời.

“Mèo con sẽ đi với tôi!” Giọng nói của kẻ thứ ba cắt ngang ý định của Ái Hy, Hạo Thần đang từ từ tiến đến, vòng tay kéo cô về phía mình, ghé sát tai cô thì thầm. “Chỉ cần em đi theo tôi, tôi sẽ đáp ứng mọi câu hỏi của em về những chuyện rắc rối đang xảy ra.”

Dĩ nhiên câu nói sau của Hạo Thần đủ sức khiến Ái Hy ngạc nhiên hết mức, tròn mắt quay sang nhìn chằm chặp kẻ kể bên.

Có nên đặt lòng tin vào một tên như Hạo Thần?

Thôi mặc kệ, tin một lần cũng không sao!

“Em đi với hần?” Minh Vỹ nhú mày nhìn Ái Hy, đang chờ một sự khẳng định từ người con gái trước mặt.

Và ngay sau câu hỏi ấy, Ái Hy gật đầu.

Gương mặt Minh Vỹ thấp thoáng một nụ cười nhạt, đôi mắt màu hổ phách đang dần tối sầm lại. Lần đầu tiên Ái Hy trông thấy vẻ mặt đó từ anh... vẻ mặt của một kẻ bị bỏ rơi!

Cũng chính vào khoảnh khắc ấy, trái tim cô chợt thất lại, nơi khoe mắt cảm thấy cay cay.

Minh Vỹ không nói thêm bất cứ điều gì nữa, chỉ lặng lẽ quay người bước đi. bóng dáng từ phía sau đang vô cùng cô độc. Vốn dĩ anh không hề biết cách chiều chuộng và nhẫn nại người khác, nhưng có lẽ lần này anh đã thật sự bỏ qua cho Hạo Thần vì cô.

Hai chiếc xe BMW lao vút trên dòng đường nhẵn bóng, nhưng lại ngược hướng nhau.

...

Ánh sáng màu vàng rực của hoàng hôn nhẹ nhàng phủ kín không gian trên bãi biển, từng đợt sóng cứ vô tình vỗ vào bờ, cuốn trôi đi tất cả.

Ái Hy ngồi trên bờ, đưa đôi mắt vô cảm nhìn về phía xa tận chân trời. Nếu những cơn sóng kia có thể cuốn trôi đi tất cả những đau đớn cùng cực mà cô đã và đang phải gánh chịu thì hay biết mấy.

Hạo Thần cũng ngồi xuống bên cạnh cô, đôi mắt dán chặt vào “mèo con” không rời.

“Tại sao em lại muốn đến đây?” Bầu không khí dường như đang quá gượng gạo, Hạo Thần đành phải lên tiếng phá tan trạng thái căng thẳng hiện giờ.

Một khoảng yên lặng...

“Ai là kẻ hại chết gia đình tôi?” Giọng nói Ái Hy đều đều, đây vốn dĩ là câu hỏi nghi hoặc lớn nhất trong đầu cô, và câu hỏi này hoàn toàn không hề ăn nhập gì với câu hỏi của Hạo Thần.

“Câu khác, tôi không trả lời câu hỏi này của em được.” Hạo Thần nhún nhún vai tỏ vẻ không thể làm gì hơn, trả lời với chất giọng bình thản nhất có thể.

“Không phải anh đã bảo sẽ trả lời mọi thắc mắc của tôi?” Cô quay sang Hạo Thần tức giận gắt lên, đúng là sai lầm khi tin tưởng tên này.

“Tôi chỉ có thể trả lời những câu hỏi nằm trong một phạm vi nhất định.” Hạo Thần khoát khoát tay với Ái Hy, tiếp tục giữ nguyên chất giọng ban nãy.

“Phạm vi?” Cô nhíu mày, tên này toàn nói những lời khó hiểu.

“Tôi chỉ có thể cho em biết một phần sự việc, không thể nói cụ thể.” Hạo Thần nhẫn nại giải thích, ngược mặt lên trời quan sát màn đêm dần buông xuống.

Dù sao đây cũng là những điều nhỏ nhặt, có cho Ái Hy biết cũng chẳng sao.

“Vậy còn Thy Thy? Anh có biết những chuyện liên quan tới Thy Thy?” Bất giác câu hỏi tiếp theo lại dành riêng cho Thy Thy, thật sự cô rất tò mò về người con gái bí ẩn này.

“Thy Thy là em cùng cha khác mẹ của Hàn Minh Vỹ...” Ánh mắt Hạo Thần trở nên vô cùng kỳ lạ, sâu thẳm thăm, không thể định rõ được ánh mắt đó là gì, đột ngột giọng cậu trầm xuống, “... và là em cùng mẹ khác cha của tôi!”

Có vẻ Hạo Thần rất khó khăn khi nói ra chuyện này, Ái Hy cũng cố gắng dịu giọng, tránh làm kẻ trước mặt tổn thương.

“Chuyện này anh có thể kể chi tiết cho tôi?” Thật sự Ái Hy bắt đầu nhận định ra mức độ nghiêm trọng của sự việc hai năm về trước, có lẽ Hạo Thần cũng là một trong những người không thể thiếu trong sự việc lần đó.

“Hàn Minh Vỹ và Thy Thy đã chấp nhận phạm đến tội lỗi không thể tha thứ vì không thể dứt bỏ được tình cảm cá nhân, và cũng chính vì thế mà những người trong cuộc đều phải trả một cái giá quá đắt.” Bất giác Hạo Thần nở một nụ cười cay đắng, cả người run lên dường như đang cố gắng kìm nén.

“Có thể cho tôi biết những người trong cuộc?” Ái Hy tiếp tục gắng hỏi, quên mất mình đang vô ý xé toạc nỗi đau chưa lành của người khác.

“Hàn Minh Vỹ, bà Hàn, Từ Thy Thy, tôi và...” Lại một lần nữa Hạo Thần lấp lửng câu nói, khiến Ái Hy lại tiếp tục gắng hỏi.

“Và?” Trái tim Ái Hy bắt đầu đập loạn cả lên, cái tên cuối cùng sẽ là ai?

“... Điền Huân.” Hai từ cuối cùng khó nhọc phát ra từ miệng Hạo Thần, có lẽ tên Điền Huân này đóng vai chính trong vở kịch bi thương hai năm về trước.

“Đã hết phạm vi cho phép chưa?” Ái Hy mở to đôi mắt nâu của mình nhìn thẳng vào Hạo Thần, một ánh nhìn kiên định.

Và câu hỏi của cô khiến Hạo Thần bật cười.

“Ừ, hết rồi.” Hạo Thần cố gắng nhin cười, quay sang Ái Hy khẳng định. “Đừng lo, sớm muộn gì thì em cũng sẽ biết mà.”

Bất giác Hạo Thần đưa tay xoa xoa đầu Ái Hy, đây là động tác mà Thần thường làm với Thy Thy – cô em gái đáng yêu của mình.

“Em còn thắc mắc gì không?” Hạo Thần nâng mặt cô lên, nhưng gương mặt vẫn còn lưu lại nụ cười ban nãy.

“Anh có biết anh Triết Dạ?” Đây chắc chắn sẽ là câu hỏi nghi vấn cuối cùng mà cô cần được giải đáp.

“Ừ.” Và Hạo Thần lại tiếp tục trả lời.

“Anh ấy mất rồi?” Lần này, người run lên khi nhắc đến nỗi đau lại là Ái Hy.

“Ừ, hẳn là ân nhân của em đấy!” Nụ cười trên môi Hạo Thần dần biến mất, không đợi Ái Hy đặt thêm câu hỏi, Hạo Thần lại tiếp tục nói. “Hết phạm vi cho câu hỏi này rồi.”

Ân nhân?

Tại sao anh trai Triết Dạ lại là ân nhân?

Nhưng có lẽ cô chỉ biết được đến mức đó mà thôi...

Cô cúi gầm mặt xuống, che giấu đi đôi mắt đã thấm đẫm nước mắt, nhanh tay gạt vội những giọt nước đáng ghét đó.

“Em không hỏi tôi là người như thế nào sao?” Đôi mắt Hạo Thần chăm chú quan sát Ái Hy, một câu hỏi mà chính cậu đặt ra.

“Không, vì tạm thời tôi sẽ xem anh là một người tốt.” Ái Hy ngược mặt lên, đôi mắt vẫn còn hoe đỏ nở một nụ cười dịu dàng với Hạo Thần, sau đó đứng dậy. “Làm phiền anh rồi, cảm ơn vì tất cả.”

Ái Hy chậm rãi bước đi, lướt qua từng bóng người trên bãi biển và khuất hẳn sau màn đêm.

“Người tốt? Mèo con, có lẽ em đang hiểu lầm rồi.”

...

Trên đường đi, Ái Hy cầm một chiếc đồng hồ cát nhỏ xíu màu hồng phấn, liên tục lật ngược nó lại.

Cô đang cố gắng tự mình làm mình với bớt nỗi đau.

Ái Hy mệt mỏi bước về nhà, chiếc balo nặng nề chỉ có thể đeo một bên vai, nên càng khiến bên vai phải của cô nhức mỏi vì phải mang một trọng lực quá nặng.

Về nhà với trạng thái không mấy vui vẻ, Ái Hy tiếp tục lê bước về phòng, chẳng màng để tâm đến sự quan tâm thái quá của mấy tên cận vệ vì đã quá quen thuộc với cái cảnh này rồi.

Đôi lúc cô lại nghĩ sống trong một căn biệt thự rộng lớn như thế này thật phiền toái, tương tự như lúc này phải lên tận lầu ba để về phòng.

Hai chân cũng không thể trụ được lâu hơn nữa, nhưng vừa bước đến gần cửa phòng thì đập vào mắt Ái Hy là hai tên cận vệ mặc vest đen và cô hầu gái An An cũng đang đứng trước cửa phòng với trạng thái cực kỳ lo lắng.

Cô cau mày, bước chân vẫn chậm rãi đến phòng Minh Vỹ.

Dừng chân, Ái Hy không hề mở miệng gặng hỏi tại sao họ lại cư xử khác thường như thế, chỉ đưa tay định mở cửa.

“Cô chủ, lúc này thì... cô không nên vào.” Một tên cận vệ đưa tay chắn ngang Ái Hy, lúng túng trả lời, nhìn Ái Hy ái ngại.

“Sao lại không nên?” Ái Hy cảm thấy bắt đầu khó chịu, tại sao vào phòng mà cũng không được vào?

“Ồ... à... thiếu gia đang... cô đừng nên vào phòng lúc này.” Tên cận vệ kia cứ ấp úng mãi, cuối cùng lại là một lời yêu cầu.

“Tránh ra!” Dường như Ái Hy đã cảm nhận được một điều gì đó bất thường, và có vẻ chuyện này đang liên quan đến Minh Vỹ.

Cô gằn giọng, gạt mạnh tay của tên cận vệ ra rồi mở nhanh cánh cửa gỗ.

Cánh cửa mở ra, và sau đó cũng nhanh chóng đóng lại.

Minh Vỹ đang ngồi dưới sàn, tựa vào tường, xung quanh là vô số những chai rượu rỗng không, mùi rượu nồng nặc lan toả khắp phòng.

Nét mặt Ái Hy dần dần lại, Minh Vỹ tiếp tục cầm một chai rượu lên uống. Lập tức cô ném mạnh balo lên giường, tiến đến giằng lấy chai rượu trong tay anh.

“Anh làm cái trò gì thế?”

“Đừng quan tâm, đưa đây!” Minh Vỹ vờ tay về phía Ái Hy, dường như muốn lấy lại chai rượu mà cô vừa giằng lấy.

“Không đưa, anh uống bao nhiêu chai rồi hả?” Ái Hy tức giận quát lên, đặt chai rượu đã được khui nắp ra sau lưng, nhìn một lượt các chai rượu xung quanh Minh Vỹ và bắt đầu đếm.

Một... hai... ba... bảy chai!

Bảy chai rượu rỗng không đang nằm lổn lổn trên sàn nhà một cách bừa bãi, cô bắt đầu nổi giận thật sự khi thấy anh đứng lên và có ý định lấy từ trong tủ kính một chai rượu khác.

“Anh muốn uống chứ gì, được! Tôi uống với anh!” Ái Hy tức giận quát lên.

Đôi mắt màu hổ phách của Minh Vỹ dường như đã chuyển sự chú ý sang cô.

Cô cầm chai rượu sau lưng lên, sau đó kê lên miệng uống lấy một hơi dài. Thứ nước uống thật đắng nhưng lại mang một vị nồng nồng quả thật khiến con người ta quên hẳn những buồn phiền, đau đớn trong lòng.

Gương mặt Ái Hy bắt đầu đỏ lên, cô đưa đôi mắt thẫn thờ nhìn chai rượu trong tay, tiếp tục nâng lên và uống hết số còn lại.

Về phần Minh Vỹ, anh chỉ đứng yên nhìn cô uống hết cả chai rượu loại mạnh đó. Cô đặt chai rượu rỗng không xuống sàn, tiếp theo đứng dậy đẩy anh ra, vươn tay về phía tủ kính lấy một chai rượu giống hệt lúc này xuống.

“Em làm gì vậy?” Đến mức này thì Minh Vỹ cũng không thể đứng yên nhìn được nữa, đưa tay giật lấy chai rượu từ cô.

Rõ ràng gương mặt Ái Hy đã đỏ hết mức có thể!

Chợt Ái Hy quay sang Minh Vỹ và... mỉm cười!

“Này Minh Vỹ, anh có biết cái cảm giác mất một người quan trọng là như thế nào không?” Ái Hy vẫn mỉm cười, nhưng trong nụ cười đó là một vết thương không thể xóa đi bằng thời gian và nước mắt.

Giọng nói cô trở nên nhẹ nhàng hơn, nhưng dường như từng chữ và từng lời như thể đang trách móc anh.

“Hắn anh cũng biết chứ nhỉ, vì Thy Thy đáng yêu của anh cũng đã mất rồi mà, ha ha. Nhưng tôi... tôi đánh mất cả gia đình!”

Minh Vỹ dường như vẫn còn đủ tỉnh táo để lắng nghe những lời nói của cô, nhưng tất cả những gì anh có thể làm lúc này là im lặng.

“Đồng hồ cát xoa dịu nỗi đau? Nực cười! Nếu thật sự nó có thể xoa dịu bớt phần nào nỗi đau của tôi, tại sao lật ngược những một trăm tám mươi lần vẫn không hề mất đi một chút cảm giác đau đớn nào? Tại sao?” Ái Hy như tự nói với chính mình, lần này cô bật cười thành tiếng.

Đôi mắt ươn lệ, cô đưa tay gạt giọt nước mắt không đáng rơi trên gò má rồi lại tiếp tục tự độc thoại.

“Bây giờ thì hết rồi, cả ba và mẹ, cả anh Triết Dạ luôn yêu thương tôi đều đi rồi, đi đến một nơi mà tôi không thể nào chạm đến, trừ khi tôi đi theo họ! Và ngay cả anh cũng chỉ dùng tôi như một con búp bê để thay thế cho Thy Thy.”

Minh Vỹ vẫn im lặng, đôi mắt màu hổ phách sáng lên, dường như anh đã có thể cảm nhận được nỗi đau mà cô đang phải gánh chịu đau đến mức nào.

Ái Hy bước về phía tủ quần áo mà Minh Vỹ dành riêng ình mở ra, lấy ra một chiếc lọ thủy tinh trong suốt, trong đến nỗi có thể nhìn thấy vô số những chiếc đồng hồ cát nhỏ xinh mang nhiều màu sắc khác nhau đang nằm trong lọ.

Tiếp theo, cô lấy từ trong lọ ra một cái đồng hồ cát màu đỏ, đưa tay ra không trung và thả nó rơi tự do.

“Rơi này!”

Ái Hy dường như đang cực kỳ hứng thú với việc mình đang làm, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười cay đắng.

Chiếc đồng hồ đỏ rơi xuống đất vỡ tan, tạo nên vô số những mảnh thủy tinh cực nhỏ nằm trên sàn nhà, và những hạt cát li ti cũng hoà lẫn vào những mảnh thủy tinh lấp lánh ấy.

Rồi lại thêm một cái đồng hồ nữa... thêm một cái nữa... và thêm một cái...

Cứ lần lượt, cô lặp lại động tác đó không biết bao nhiêu lần.

“Ái Hy.”

Minh Vỹ gọi tên Ái Hy, đôi mắt anh tràn ngập vẻ xót xa.

Nhìn thấy cô như thế này, trái tim anh như dần mất đi nhịp đập, sau đó ngừng đập hẳn.

Ái Hy không hề quay lại nhìn anh, lần này là đưa cả chiếc lọ thủy tinh ra, rồi lại thả cả lọ rớt xuống đất... thứ âm thanh va chạm mạnh vang lên, hàng nghìn mảnh thủy tinh lấp lánh nằm dưới sàn, một khung cảnh đẹp đến đau đớn!

“Vỡ hết rồi! Không còn gì để xoa dịu nỗi đau cả!” Ái Hy lại bật cười thành tiếng, đưa một tay ôm lấy mặt, nhưng những giọt nước mắt kia vẫn lọt qua kẽ tay và tạo ra những vết dài hoàn mỹ trong không trung. “Không còn, không còn gì cả!”

Minh Vỹ bước đến và cúi xuống nâng người cô lên, đặt cô ngồi lên giường.

Bàn chân Ái Hy bị những mảnh thủy tinh kia làm xây xước rất nhiều.

“Minh Vỹ, tôi và Thy Thy ai quan trọng hơn?” Ái Hy trong bộ dạng nửa tỉnh nửa mê, bất giác lại lên tiếng hỏi.

“Thy Thy.” Một câu trả lời dứt khoát vang lên, đủ để Ái Hy nhận thức được câu trả lời đó đang có uy lực lớn thế nào đối với trái tim đang chết dần mòn vì đau đớn.

Đôi môi xinh xắn kia mím chặt lại... đúng như cô nghĩ, cô chỉ là thay thế!

“Thy Thy ngoan ngoãn, xinh đẹp hơn em rất nhiều.” Đôi môi Minh Vỹ bật ra những lời phát ngôn vô tình, mặc kệ nó có làm tổn thương Ái Hy hay không, anh vẫn ngoan cố tiếp tục buông những lời nói từ tận sâu trái tim mình... vì, anh không thể che giấu được nữa rồi. “Thy Thy là hạnh phúc, còn em chỉ mang đến cho tôi sự đau đớn.”

“Thy Thy từng là tất cả với tôi...”

Từng câu nói do chính miệng Minh Vỹ bật ra như xé toạc vết thương lòng chưa lành hẳn của Ái Hy, cô biết mà... cô chẳng là gì cả!

Hai bàn tay run lên không ngừng, trước mắt cô cũng nhoà đi vì nước mắt, cô đưa tay ghì chặt tay và kích động hét lên.

“Không cần anh nói nữa, tôi không muốn nghe, lại càng không muốn anh đem tôi so sánh với người con gái khác! Tôi biết tôi không là gì cả, nên anh cũng không cần hạ nhục tôi đến mức này.” Nước mắt chảy dài, rạch đường nước pha lê theo gò má mà rơi vào không trung.

Minh Vỹ nhìn cô, không nói gì cả, đưa tay siết chặt tay cô kéo ra, anh đang ép buộc cô phải tiếp tục lắng nghe anh nói.

“Tôi không cần người con gái khác thay thế vị trí cô ấy trong lòng tôi. Với tôi, Thy Thy chỉ có một... không thể thay thế!”

Ái Hy tiếp tục giằng tay, mím môi để từng câu nói nhấn tâm lọt vào thính giác và được lưu trữ trong tâm trí.

Cô không muốn nghe... thực sự không muốn nghe!

“Em rất phiền phức, rất bướng bỉnh, không biết nghe lời!”

“Đối với em, tôi chẳng là gì cả... em sẵn sàng đi theo hắn mà bỏ mặc tôi.”

“Nhưng nếu được lựa chọn giữa em và Thy Thy, tôi sẽ chọn em. Thy Thy rất quan trọng... nhưng Thy Thy thuộc về quá khứ. Còn hiện tại, em là người quan trọng nhất đối với tôi!” Minh Vỹ nói lỏng tay, sau đó buông hẳn tay cô ra.

Cúi đầu xem xét những vết thương trên bàn chân của người đối diện, anh đẩy nhẹ Ái Hy để cô nằm xuống giường.

“Minh Vỹ!” Đôi mắt cô dần nhắm lại, đưa tay chạm nhẹ vào gương mặt của anh.

Đây là lần đầu tiên cô chạm vào anh một cách thân mật như thế.

Ái Hy tiếp tục mỉm cười, bàn tay buông thõng xuống nhanh chóng chìm và giấc ngủ.

Còn về phần Minh Vỹ, đôi mắt màu hổ phách cũng sáng rực lên, khẽ nâng bàn tay nhỏ bé kia lên và đặt một nụ hôn thật dịu dàng.

“Tôi... yêu em!”

14. Chap 29 - 30

Chap 29

Bắt đầu một hạnh phúc

Những tia nắng đầu tiên của ngày mới lọt qua khung cửa, hoà vào không gian yên tĩnh sắc thái của sự sống thanh bình.

Ái Hy khó chịu trở mình, hàng lông mi dài khẽ lay động, sau đó chớp chớp vài cái và bắt đầu mở mắt.

Vẫn là căn phòng độc nhất hai gam màu trắng đen hiện ra trước mắt cô, phảng phất chút hương thơm ngọt ngào của những đoá hoa tường vi.

“Ư!” Ái Hy khó chịu đưa một tay ôm lấy đầu, lúc này cô chỉ có thể cảm nhận được duy nhất cái cảm giác tê buốt nơi đỉnh đầu sau khi thoát khỏi một giấc ngủ dài thoải mái.

Chống tay còn lại xuống giường, cô cố gắng gượng dậy, đầu vẫn lưu lại cái cảm giác đau nhức hệt như bị hàng ngàn mũi kim châm vào.

Đập vào mắt cô đầu tiên là chiếc đồng hồ điện tử được treo trên tường đã được ghi một con số khiến cô rơi vào trạng thái “khủng hoảng”!

9h23’!

Có lẽ hôm nay đành phải nghỉ học rồi, chẳng trách sau khi ngủ dậy Ái Hy không cảm thấy buồn ngủ và luyến tiếc chiếc giường êm ái như mọi ngày.

Bước xuống giường, đầu óc cô vẫn còn choáng váng, cố gắng đưa mắt liếc sơ căn phòng tìm kiếm một bóng hình quen thuộc, bàn chân trái được dán băng y tế một cách cẩn thận cũng bắt đầu có thể cảm thấy sự đau rát.

Nhưng Minh Vỹ không hề có mặt trong phòng, có lẽ anh đã rời khỏi nhà từ sớm.

...

Rời khỏi phòng tắm với trạng thái mệt mỏi, Ái Hy vừa vô thức bước đi vừa cố gắng sắp xếp lại từng chuỗi biến cố đã diễn ra ngày hôm qua.

Bất cả từ từ được sắp xếp theo đúng thứ tự vốn có của nó, nhưng cuối cùng lại dừng hẳn ở hình ảnh Minh Vỹ ngồi dưới sàn với dáng vẻ bất cần, trông vô cùng đơn độc trong căn phòng lạnh lẽo và đắm chìm trong men rượu.

Hồi tưởng kết thúc!

Hình ảnh đó đã đặt dấu chấm hết cho tất cả những gì Ái Hy nhớ được vào buổi tối hôm qua, những gì xảy ra sau đó cô không tài nào nhớ được.

Và dường như vết thương trên vai cô đã bắt đầu có dấu hiệu bình phục, bằng chứng lớn nhất là cô không còn cảm thấy đau đớn trong mọi thời điểm nữa, hiện tại thì vết thương đã có chuyển biến rất tốt, chỉ không thể ngăn được mỗi khi vết thương lên cơn đau nhức.

Khẽ thở dài, Ái Hy bước đến mở chiếc tủ quần áo được đặt gọn ở phía góc phòng, cô cúi người mở chiếc ngăn kéo nhỏ bên trái trong tủ, rồi cố gắng tìm kiếm chiếc lọ thủy tinh đựng đồng hồ cát của mình.

Cô vốn chẳng thể nhớ được những việc tối qua mình làm “tầm cỡ” đến mức nào, và dĩ nhiên không thể nhớ chuyện mình đã tự tay đập vỡ hết số đồng hồ cát đáng thương.

“An An! An An!” Ái Hy gấp gáp gọi tên cô hầu riêng của mình, giọng pha chút hoảng loạn nhưng vẫn cố gắng lục tìm chiếc lọ trong ngăn tủ.

“Có chuyện gì vậy cô chủ?” An An lúc nào cũng túc trực bên ngoài phòng, nên vừa nghe cô gọi lập tức bước vào, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

“Lọ đồng hồ cát đâu?” Ái Hy chuyển ánh mắt sang nhìn An An, vì ngoài An An thì không ai có thể bước vào phòng Minh Vỹ kể từ khi cô xuất viện.

“Ồ... à... cô chủ không nhớ ư?” An An tỏ ra ấp úng, nhìn Ái Hy với đôi mắt e ngại. “Tối qua cô chủ đã đập vỡ hết cả lọ rồi mà.”

Và câu trả lời của An An khiến Ái Hy đứng hình, hoàn toàn dừng mọi động tác đang thực hiện, đôi mắt trở nên thất thần.

“Em nói... chị tự tay đập vỡ?” Vô thức, cô nhìn An An và buông một câu nói ngờ vực, thật sự không thể tin được.

Phía đối diện, An An đã gật nhẹ đầu như xác minh điều cô vừa hỏi là sự thật.

“Không thể nào!” Ái Hy ra sức lắc đầu, cố gắng phủ nhận sự thật “phũ phàng” vừa được khẳng định một cách dứt khoát. “Không thể có chuyện chị đập vỡ chiếc lọ đó được.”

Chính Ái Hy cũng không ngờ mình lại có thể làm một việc như thế... vì chiếc lọ đồng hồ cát đó là do anh Triết Dạ tặng cho Ái Hy năm năm về trước!!

...

“Anh, tại sao chiếc lọ lớn như thế này mà có mỗi một cái đồng hồ cát bé xíu bên trong vậy?” Ái Hy mân mê chiếc lọ thủy tinh trong suốt vừa nhận được trên tay, ngây ngơ nhìn Triết Dạ hỏi.

“Mỗi tuần anh sẽ lại cho em thêm một chiếc đồng hồ cát, cứ thế thì đầy cả lọ chứ gì!” Triết Dạ liếc sơ qua Ái Hy, sau đó thờ ơ đáp lại.

“Nhưng tại sao anh lại tặng em đồng hồ cát?” Cô vẫn tiếp tục gặng hỏi, vì khi không anh trai mình lại tặng cho một món quà kỳ lạ đến thế.

“Có bao giờ em nghe nói đến truyền thuyết chưa?” Triết Dạ đập tay như nhớ ra một thứ gì đó, sau đó cầm một quyển sách nhỏ lên đọc một mạch về ý nghĩa của món quà mình tặng. “Truyền thuyết nói rằng, chỉ cần

em lật ngược đồng hồ cát lại mỗi khi em buồn, thì cuộc đời đầy rẫy phiền muộn của em sẽ được bước qua một trang mới, trắng tinh không chút đau thương! Cũng như gạt bỏ quá khứ làm lại từ đầu.”

“Thật ư?” Ái Hy nheo nheo mắt, tỏ ý không tin.

Triết Dạ đưa tay xoa xoa đầu cô, trên gương mặt anh nở một nụ cười tinh ranh.

“Nếu không tin thì lại đây để anh đánh em, sau đó làm thử!” Kèm theo giọng nói bốn cợt là động tác bẻ bẻ tay, Triết Dạ giơ tay lên chuẩn bị tư thế.

“Ừ!” Ái Hy nhắm chặt mắt lại, đang chờ đợi một lực tiếp xúc từ bên kia. Đột ngột một vòng tay kéo cô ôm vào lòng, bàn tay Triết Dạ đặt nhẹ lên đầu cô, thở dài.

“Em ngốc hay giả ngốc thế? Sao anh lại nỡ đánh em được mà lại nhắm mắt thế kia? Nếu em có chuyện buồn không thể nói ra thì cứ lật ngược đồng hồ cát giống như truyền thuyết trong sách, anh hứa mỗi tuần trong lọ sẽ tặng thêm một cái đồng hồ cát!” Triết Dạ nhẹ nhàng vuốt tóc cô em gái bé bỏng của mình, sau đó đặt nhẹ lên trán Ái Hy một nụ hôn trán an.

Và cũng như thế, những chiếc đồng hồ cát mỗi ngày một nhiều hơn theo thời gian.

...

Ánh trăng huyền ảo lại chiếu rọi trên bầu trời, khung cảnh lại trở về với màn đêm tĩnh lặng.

Cạch

Bước vào phòng, những chuyện xảy ra ở tổ chức khiến Minh Vỹ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhất là vào thời điểm tập đoàn Hàn Kỳ rơi vào tình trạng cạnh tranh trên thị trường thế giới.

Vốn dĩ tổ chức mafia Knight do ông Hàn lập ra để giải quyết các mối nguy hại gây tổn thất hoặc cản trở đường cho việc kinh doanh trên thị trường của tập đoàn Hàn Kỳ và các mối liên hệ khác.

Nhưng tổ chức đã phát triển nhanh hơn những gì ông Hàn tưởng, và giờ đây cũng trở thành một tổ chức có tiếng trong giới.

Và hiện tại, ông Hàn đã tin tưởng giao phó cho anh quản lý mọi việc trong tổ chức, nếu vậy thì anh sẽ không thể dành nhiều thời gian để quan tâm và bảo vệ Ái Hy được nữa.

Đưa mắt nhìn bóng người đang ngồi thẩn thờ trên giường, Minh Vỹ bắt đầu cảm thấy có chút gì đó không ổn.

Bước chân lại nhấc lên, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

“Lọ đồng hồ cát là do tôi tự tay làm vỡ?” Đôi mắt Ái Hy vẫn có một hướng nhìn vô định, nhưng câu hỏi chất vấn vẫn vang lên, và bước chân của Minh Vỹ khựng lại.

Cô đang cần được anh xác nhận một lần nữa!

Không một tiếng trả lời...

Minh Vỹ tiếp tục bước đi, nhưng đích đến lần này lại là chiếc bàn màu trắng sang trọng.

Ngăn kéo bàn lại được mở ra, sau đó đóng lại. Anh tiến đến gần cô, sau đó cầm một tay của cô lên, đặt một thứ vào trong lòng bàn tay nhỏ bé... là một chiếc đồng hồ cát nhỏ màu xanh lam!

Ái Hy ngạc nhiên nhìn chiếc đồng hồ cát trong tay, rồi lại nhìn Minh Vỹ với đôi mắt nghi hoặc.

“Sao anh lại có nó?” Câu hỏi lập tức được đặt ra, Ái Hy đang trông chờ một câu trả lời từ bên kia.

“Em đã tặng nó cho tôi.” Minh Vỹ nói đều đều, đôi mắt sâu thẳm nhưng thoáng chút phức tạp nhìn cô đang ngồi trên giường, trả lời. “Nó vốn là của em.”

“Tôi tặng nó cho anh?” Ái Hy ngỡ người, nhưng quả thật không thể đếm hết số người được cô tặng đồng hồ cát, vì cô muốn chia sẻ nỗi đau với họ.

Nếu Minh Vỹ được cô tặng đồng hồ cát, tại sao cô lại không có chút ấn tượng gì về gương mặt cực điển trai này nhỉ?!

Phía bên kia không trả lời, đôi mắt hổ phách vẫn lặng lẽ quan sát cô.

Minh Vỹ cầm tay còn lại của Ái Hy lên, lồng chiếc nhẫn màu bạc quen thuộc đó vào ngón áp út, cúi người cẩn thận ôm cô vào lòng.

“Em... là người quan trọng nhất... đối với tôi.”

Cảm giác khi nghe Minh Vỹ nói ra câu ấy... thật sự rất hạnh phúc...

Ái Hy nhắm hờ đôi mắt, bàn tay lại vô thức đưa lên, siết chặt người Minh Vỹ đầy ngỡ ngàng.

...

“Kế hoạch đã thực hiện được chưa?” Một giọng nam lạnh lùng lên tiếng.

“Vẫn chưa, thời cơ vẫn chưa đến!” Một giọng nam khác điềm tĩnh đáp lại, cầm trên tay một tách cafe nóng. “Không cần vội, cứ để cả hai hạnh phúc đi, Hạo Thần.”

Căn phòng tối đen đang có hai ánh mắt rực sáng, một âm mưu đang được đặt sẵn.

Chap 30

Nơi yêu thương dừng lại

Nắng chiều nghiêng nghiêng bên khung cửa, từng hạt bụi li ti nhẹ nhàng theo làn gió bay bay trong ánh sáng mang một màu vàng kim thuần túy của mặt trời buổi sớm.

Vẫn như mọi hôm, Ái Hy bị ánh sáng của ngày mới làm thức giấc, đôi mắt ẩn sau hàng mi buồn từ từ hé mở. Cô vẫn còn trong tình trạng ngái ngủ, đưa tay dụi dụi mắt, cố gắng gượng người ngồi dậy.

Cũng cùng trên một chiếc giường, Minh Vỹ vẫn chìm sâu vào giấc ngủ.

Những đường nét hoàn mỹ trên gương mặt điển trai cũng trở nên sắc nét hơn trước ánh nắng, gương mặt của anh cứ như một bức tượng được điêu khắc tỉ mỉ, và cả hàng mi dày đang che khuất đôi mắt màu hổ phách lại càng tôn lên vẻ đẹp của ác quỷ.

Minh Vỹ khi ngủ trở nên dịu dàng hơn, gương mặt anh cũng không thể hiện được sắc thái lạnh lùng vốn có, ngược lại còn kết hợp hài hòa với khung cảnh hiện giờ.

Ái Hy im lặng, dừng mọi động tác để chăm chú quan sát anh, sau đó trên đôi môi kia nở một nụ cười lém lỉnh. Đưa một tay với lấy cây bút dạ đã được đặt sẵn trên bàn, đôi mắt vẫn dán chặt vào anh dò xét, cố gắng nhẹ nhàng hết mức có thể.

Cây bút dạ màu đen đã nằm gọn trong tay, Ái Hy từ từ thu tay về, nụ cười trên gương mặt cô lộ rõ vẻ đắc ý và... thâm độc.

Với khoảng cách hiện giờ, Ái Hy chỉ cần nhích người một tí là đã có thể chạm vào người Minh Vỹ.

Khi khuôn mặt điển trai kia mỗi lúc một gần hơn, cảm giác thích thú trong lòng cô càng tăng thêm bội phần.

Cô mở nắp cây bút dạ, vươn tay về phía gương mặt Minh Vỹ đang say ngủ.

Một chút... một chút nữa thôi.

Khi ngòi bút chuẩn bị chạm đến đích thì một bàn tay đã nắm lấy cổ tay của cô, đôi mắt màu hổ phách đang trừng lên kèm theo một ánh nhìn đáng sợ.

Và nụ cười trên gương mặt Ái Hy không biết đã bay mất từ bao giờ!!

Tình thế hiện giờ đã được đổi ngược, người chiếm ưu thế hiện nay là Minh Vỹ.

Liếc nhìn cây bút dạ, rồi lại đến gương mặt dần trở nên tái mét của Ái Hy, anh nhíu mày nhìn cô khó hiểu.

Con nít ba tuổi cũng biết việc xấu xa Ái Hy đang làm là gì...

Hàng lông mày rậm trên khuôn mặt điển trai kia ngày càng nhúu chặt lại, đôi mắt màu hổ phách nhướn lên đang có một ánh nhìn uy hiếp, và khoé môi trái khê nhếch lên tạo một vòng cung đẹp mê hồn.

Minh Vỹ lập tức đưa tay còn lại giật lấy cây bút dạ trong tay Ái Hy, nụ cười kia đang dần trở nên ranh mãnh.

Bằng động tác nhanh nhất, anh lập tức ấn mạnh người cô nằm xuống giường, dùng một tay mở nắp bút ra.

Ái Hy bất động, đôi mắt ánh lên những tia nhìn đầy sợ hãi trước Minh Vỹ, cố gắng thoát khỏi vòng vây của người bên kia.

“Minh Vỹ, tránh ra, sắp trễ học rồi!” Cô áp úng phát ngôn, gạt tay anh ra và cố gắng ngồi dậy.

Nhưng bàn tay mạnh mẽ kia lại tiếp tục ấn cô nằm xuống, cây bút trên tay anh đang có một mục tiêu chuẩn xác.

“Này, anh làm gì vậy?!” Ái Hy đến lúc này không thể để yên cho Minh Vỹ muốn làm gì thì làm được nữa, ngang bướng cất tiếng phản bác, bàn tay yếu ớt lại cố gắng đẩy anh ra xa.

“Cũng không có gì đặc biệt...” Minh Vỹ nhún nhún vai, cây bút dạ lúc này đang trở thành “hung khí” dùng để “huỷ hoại” nhan sắc của cô. Câu nói tiếp theo của anh rất điềm nhiên, nhưng lại khiến cô rùng mình. “... trang điểm cho em.”

Trang điểm?

Với cây bút dạ màu đen đó?

Ái Hy tròn mắt, tại sao kế hoạch của chính mình đặt ra mà lại bị lật tẩy một cách dễ dàng như thế, không những đã bị vạch mặt mà còn phải hưởng “thành quả” mà mình đã nghĩ ra.

“Này, không đùa đâu! Mau thả em ra!” Ái Hy gằn giọng ra lệnh, nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng sợ hãi.

Nếu Minh Vỹ làm thế thật, thì coi như cuộc đời tươi đẹp mang một sắc màu hồng phấn sẽ chấm dứt, ngược lại còn chuyển thành một màu đen “rực rỡ”!

Nhưng dường như anh không hề có ý định dừng lại thì phải.

“Mèo con à?” Từ khoé miệng hoàn hảo kia bật ra một câu hỏi nghi hoặc đủ để Ái Hy nghe thấy, Minh Vỹ cười khẩy, tiếp tục đưa dây bút về phía gương mặt xinh xắn kia.

Mèo con là biệt danh do tên Hạo Thần đặt cho cô, tại sao anh lại nói cụm từ đó vào lúc này?

Vô thức khi nhìn thấy cây bút kia đang được phóng to hơn trong tầm mắt, Ái Hy mím môi, bắt lực nhắm mắt lại.

Cây bút dạ mỗi lúc một gần hơn, sau đó là chạm thẳng vào khuôn mặt của cô.

Từ những ngón tay thon dài của Minh Vỹ đang kéo dài những đường nét tuyệt mỹ, nhẹ nhàng và lả lướt.

Hai bên má ửng hồng này...

Cái mũi xinh xinh này...

Cảm giác bị ngòi bút chạm vào khiến Ái Hy khê cựa mình khó chịu, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn để mặc anh thoả sức tô vẽ trên gương mặt quý ngàn vàng của mình.

Rất nhanh sau đó, một “tuyệt tác” đã ra đời!!

Minh Vỹ dùng bút, với tay lấy chiếc nắp đang nằm ở cuối giường và đóng nắp lại, bước xuống giường rồi quay sang Ái Hy đang nhắm chặt mắt lên tiếng:

“Em mau thay đồ đi, nhưng nếu dám làm nhạt bớt những gì đang có trên mặt thì tôi sẽ bôi đen cả gương mặt em đấy!” Giọng của Minh Vỹ đang rất thoải mái, anh nhìn gương mặt kia mà bật cười thành tiếng rồi bước ra khỏi phòng.

Vốn dĩ phòng của Minh Vỹ chỉ có độc nhất một phòng tắm, nhưng cả hai lại không thể cùng lúc dùng chung được nên anh đã chuyển cả tủ quần áo và những dụng cụ sinh hoạt cá nhân sang phòng kế bên, nhường phòng tắm trong phòng cho cô.

Ái Hy mở mắt, mơ mơ màng màng bước vào phòng tắm.

Dĩ nhiên việc đầu tiên cô làm là sẽ đứng trước gương “chiêm ngưỡng” tác phẩm của anh.

...

“Á!” Sau năm giây bất động, tiếng hét thất thanh lại vang lên, mặc dù đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng Ái Hy vẫn không thể không ngỡ ngàng.

Gương mặt này... đang sở hữu những đường nét vẽ không hẳn là tuyệt vời, nhưng đủ để cô biết Minh Vỹ đã biến mình thành loại động vật gì... là mèo!!

Lúc nghe anh nói thấp thoáng hai từ “mèo con” cô đã cảm thấy bất ổn, nay lại được tận mắt chứng kiến gương mặt của mình đang bị một lớp mực đen tạo thành một gương mặt mèo xinh xắn.

Không phải là do anh vẽ xấu!

Cũng không phải do là vẽ mặt con mèo!

Nhưng cô đang cảm thấy uất ức vì bị anh uy hiếp không cho xóa!

Chẳng lẽ muốn cô vác cái mặt như thế này đến trường sao?!

Ái Hy hậm hực, mặc dù rất ghét và muốn xóa những vết mực trên mặt, nhưng nếu vậy thì chắc không biết Minh Vỹ sẽ biến mình thành con gì nữa.

Biết đâu lần sau là vẽ con chuột!

Ái Hy mặc chiếc váy đỏ thanh lịch kết hợp với áo sơ mi đen, gương mặt vẫn là mặt mèo... cô thất thểu bước ra khỏi phòng tắm, những nét mực đen trên gương mặt vẫn còn nguyên vẹn.

Bước xuống nhà trước những ánh nhìn ngạc nhiên của mấy cô hầu và đám cận vệ, thật sự lúc này cô chỉ muốn chết quách đi cho xong!

Cúi gằm mặt bước đi, Ái Hy cố gắng che khuất gương mặt này bằng mái tóc dài vốn có.

...

Minh Vỹ vẫn như mọi ngày, đứng trước chiếc xe BMW chờ Ái Hy.

Bóng dáng nhỏ bé đó đã xuất hiện ở cửa, mỗi lúc một gần và rõ hơn. Và lần này anh tập trung sự chú ý vào gương mặt của cô.

Không biết là do vô tình hay cố ý, hôm nay cô lại mặc đồ giống hệt anh, cứ như cả hai thực sự là một đôi vậy!!

Minh Vỹ áo sơ mi đen, Ái Hy cũng là sơ mi đen... anh mặt quần hộp đỏ, cô cũng mặc váy đỏ. Tuy chỉ là một chút thay đổi nhỏ cũng đủ khiến anh cảm thấy vui sướng và hạnh phúc.

Không chú ý đến việc Minh Vỹ đang nhìn mình khác lạ, Ái Hy lao đến, đôi mắt giận dữ.

Vừa đứng đối diện với nhau, cô lập tức đưa tay nắm lấy vạt áo của anh, chớp chớp mắt cầu xin.

“Minh Vỹ, làm ơn cho em xóa nó đi!” Lại vận dụng tuyệt chiêu cũ hơn cả cũ, Ái Hy cố gắng nài nỉ anh.

Nhưng làm thế này, và với gương mặt mèo xinh xắn đó thì Minh Vỹ lại càng không cho cô xóa “tuyệt tác” của mình được.

Tuy không muốn nhưng anh cũng phải công nhận rằng tên Hạo Thần đó nói rất đúng. Ái Hy trong bộ mặt của mèo trông rất đáng yêu.

Dĩ nhiên đáp lại câu hỏi của cô là một cái lắc đầu dứt khoát.

Không để Ái Hy nói thêm bất cứ gì nữa, anh mở cửa xe và ấn cô vào, sau đó cũng ngồi vào xe.

...

Cái cảnh tượng khi hàng trăm đôi mắt chiếu thẳng vào cặp đôi “toả sáng” bước vào cổng trường vẫn quen thuộc như mọi ngày.

Nhưng lần này thì lại có thêm rất nhiều lời bàn tán. Dĩ nhiên là về khuôn mặt “mèo con” kia!

“Nhìn mặt Vương Ái Hy kìa, không thấy xấu hổ sao?”

“Đúng là muốn gây sự chú ý!”

“Trông cũng dễ thương đấy chứ.”

Không phân biệt giọng nam hay nữ... không phân biệt là có ác ý hay không... Ái Hy vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu!

Nhưng dường như Minh Vỹ chẳng thèm để tâm đến những lời nói đó, anh cứ đứng đưng bước đi trước bao nhiêu ánh mắt khác nhau.

“Mèo con!” Lại là giọng nói quen thuộc dễ nghe kia, khỏi cần nhìn cũng biết đó là ai.

Hạo Thần bước chân gấp gáp đến bên Ái Hy, không hề để ý đến việc Minh Vỹ cũng đang có mặt ở đó, xoay người cô lại để nhìn rõ khuôn mặt “đáng thương” kia.

“Em vẽ mặt mèo sao? Yêu tôi đến thế à? Có yêu đến mấy cũng đừng gây chú ý như thế này chứ!” Hạo Thần ôm chặt Ái Hy vào lòng, nói một mạch không ngừng nghỉ.

Lập tức Ái Hy đã đẩy mạnh Hạo Thần ra, khó chịu “ban” cho cậu một cái nhìn chết người.

“Đừng nói tôi, xem lại anh đi!” Khó chịu gần giọng, cô liếc nhìn bộ quần áo hơn cả “nổi” trên người Hạo Thần. “Đúng là chỉ giỏi nói người khác, anh có thua kém gì tôi đâu, có khi còn hơn ấy!”

“Anh đến trường để nhìn em một cái rồi đi diễn, nếu hôm nay không đến thì có lẽ chẳng có dịp xem lại cái gương mặt đáng yêu này!” Hạo Thần nâng mặt cô lên xem xét, sẵn tiện véo một cái vào má thật mạnh, nhưng phải công nhận là đáng yêu thật.

Ái Hy lập tức gạt mạnh tay Hạo Thần ra, thể hiện rõ rệt sự chán ghét của mình, đồng thời một gương mặt lạnh lùng đã lọt vào tầm mắt.

Dường như cả hai đã quên mất một nhân vật không thể thiếu!!

Minh Vỹ cho một tay vào túi, thờ ơ nhìn hai người trước mặt, nhưng trong ánh mắt vô cảm xen chút tia nhìn giận dữ.

Hành động tiếp theo ngay sau khi thấy Ái Hy đã chuyển sự chú ý sang mình là nắm tay lôi đi một cách bạo lực.

Nhanh đến mức Hạo Thần chỉ đứng đờ người ra nhìn hai bóng người khuất xa dần khỏi tầm mắt.

Những bước chân gấp gáp của Minh Vỹ lôi theo Ái Hy bước đi trên hành lang. Cô vẫn chưa hiểu được anh đang muốn làm gì, đôi chân cũng bước nhanh theo sau.

Râm

Thứ âm thanh va chạm mạnh vang lên, Minh Vỹ cũng từ từ hạ chân xuống.

Tiếp theo là lời Ái Hy vào trong, và trước khi bước vào, cô cũng kịp nhìn thấy hai chữ “WC nam” trên cửa.

“Mười giây, lập tức ra khỏi đây!” Đột ngột Minh Vỹ dừng chân lại, khiến cả người Ái Hy đổ về phía trước, gương mặt ụp thẳng vào lưng anh.

Giọng ra lệnh đầy uy hiếp vang lên, theo sau đó là những bước chân dồn dập bước ra khỏi cửa.

Một anh chàng chậm chạp bước ra cuối cùng, lập tức bị anh chặn lại.

“Đứng trước cửa, cấm không cho ai vào!” Đôi mắt anh trừng lên, dường như uy hiếp bằng ánh mắt và giọng nói vốn là bản năng của mình.

Và chàng trai tội nghiệp kia gật gật đầu.

Ái Hy hiện giờ đang được “may mắn” hiện diện trong phòng vệ sinh nam!!

Minh Vỹ lập tức xoay người cô lại, đưa tay kéo khoá của chiếc balo cô đang đeo trên vai, mở ngăn đầu tiên lấy ra một chiếc khăn tay màu đen tuyền.

Chắc chắn đây không phải khăn tay của Ái Hy, mà nếu như thế thì chỉ có khả năng là anh đã bỏ nó vào.

Sau đó anh lại xoay người cô thêm một lần nữa, để cả hai gương mặt đối diện với nhau.

Tiếp theo bàn tay cầm chiếc khăn đưa lên, hướng thẳng về gương mặt Ái Hy kéo mạnh ở những nơi có nét vẽ.

Về phần cô thì lập tức nhắm mắt lại, mím môi để Minh Vỹ giúp mình xoá sạch tàn tích trên mặt.

...

“Thầy, không thể vào được đâu ạ!” Giọng chàng trai kia vang lên, sợ sệt nhìn vào phòng vệ sinh.

“Sao lại không? Em tránh ra!” Một giọng nam khản đặc lên tiếng đáp lại, kèm theo động tác kéo chàng trai đang chặn trước cửa ra.

Và cảnh tượng là đáng vẻ cao lớn đằng sau của Minh Vỹ đã được ông ta thu vào tầm mắt, nhưng hơn hết là gương mặt nữ sinh đang hiện diện trong phòng vệ sinh nam!

Máu nóng dồn lên não, ông ta tiến đến gần cặp đôi trước mặt, tỏ vẻ nguy hiểm.

“Này, cả hai đứa làm cái gì thế?!”

Nhưng ông ta hoàn toàn bị phớt lờ.

Ái Hy tuy nghe rất rõ giọng nói tức giận ấy, nhưng trong trường hợp này thì “Im lặng là vàng!”.

Một phần là vì cô không tin ông ta dám đụng đến anh.

Thầy giáo kia tiến đến gần cả hai người hơn, đưa tay vỗ mạnh vào vai Minh Vỹ.

“Tên gì, lớp nào? Cả hai em!” Ông ta vẫn tiếp tục độc thoại, không hề biết trên người chàng trai mà ông ta vừa chạm vào đang toả ra sát khí.

Minh Vỹ từ từ quay mặt lại...

Và ánh nhìn của đôi mắt màu hổ phách của anh còn nguy hiểm hơn ông ta gấp vạn lần!!

“Ra ngoài!” Một lời yêu cầu ngắn gọn, nhưng đủ làm ông thầy kia toát mồ hôi.

Nhanh hết mức có thể, ông ta bước ra khỏi phòng vệ sinh, sẵn tiện đóng cửa lại.

Minh Vỹ cũng dừng lại, chiếc khăn trên tay được ném mạnh xuống đất...

Một tiếng thở dài, là của Minh Vỹ...

Anh thực sự không muốn những tên nam sinh khác nhìn đăm đăm vào cô!!

Ái Hy cũng không hiểu Minh Vỹ đang muốn làm gì, cô dụi đầu vào vòm ngực vững chắc, nhắm mắt lại, trên môi là một nụ cười hạnh phúc.

...

“Minh Vỹ, nhanh lên!” Ái Hy kéo tay Minh Vỹ, bước nhanh nhất có thể. “Nhanh nào!”

Minh Vỹ vẫn tỏ vẻ hời hợt, chậm rãi bước theo cô...

Vừa đến giờ nghỉ trưa là cô đã tìm đến tận lớp, không chờ Minh Vỹ đến đón mình, ngược lại còn kéo anh đi một mạch.

Bước vào sân trường, một toán học viên khá đông đang tập trung trước bảng thông báo của trường.

Minh Vỹ nhíu mày, không ngờ cô cũng hiếu kỳ về hoạt động của trường. Cô nhanh chóng lôi anh hoà vào đám đông, buông tay anh ra và cố giả vờ như đang quan sát những gì được viết trên bảng thông báo.

Nhưng đây chỉ là một phần cho kế hoạch... trả thù!

Minh Vỹ cũng chẳng để tâm mấy, cho cả hai tay vào túi quần, đứng nhìn với một dáng vẻ bất cần.

Dường như Ái Hy đã bắt đầu chuyển tầm ngắm, nhìn cô nàng đứng trước anh cười tinh nghịch. Hành động tiếp theo là đưa tay véo nhẹ vào phần eo mảnh mai của cô ta.

Dĩ nhiên cô gái đó lập tức giật mình không thoải mái, tức giận quay lại nhìn phía sau.

Và đôi mắt ấy dịu lại khi thấy Minh Vỹ, vị trí kề bên là cô.

Minh Vỹ nhíu mày, nhìn sang cô vợ rắc rối, và cô cũng đang nhìn anh lắc nhẹ đầu, lại còn xuýt xoa như thể đang muốn hỏi “Tại sao anh lại làm thế?”.

Và mọi hành động đều được cô gái kia trông thấy, tất nhiên cô ta sẽ hiểu lầm anh công khai “đụng chạm” cô ta.

Gương mặt cô ta đang nở một nụ cười ngượng ngùng đến phát khiếp!

Anh như hiểu được chuyện gì đang xảy ra, lập tức tối sầm mặt lại.

Nhưng cô gái kia cứ cố tình lùi về phía sau, chạm chạm vào người anh.

Kế bên, Ái Hy đang nở một nụ cười đắc thắng...

Kế hoạch đại thành công!

Nụ cười vẫn chưa tắt hẳn, thì Minh Vỹ đã kéo mạnh Ái Hy vào lòng, và hôn nhẹ lên đôi môi vẫn vương nụ cười ranh ma kia một nụ hôn khá dài.

Cùng lúc đó, gương mặt anh cũng nở một nụ cười... nụ cười của ác quỷ!!

15. Chap 31 - 32

Chap 31

Áp lực

Chiếc BMW từ từ lăn bánh, rời khỏi cổng trường Star.

Ái Hy thích thú ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ,

cơn gió nhẹ nhàng thổi những đám mây trắng bay đi xa, thật xa không điểm dừng, đượm chút sắc vàng nhàn nhạt của buổi chiều thanh tịnh.

Gần đây tâm trạng của Ái Hy rất thoải mái, một phần là do đã xác định rõ được tình cảm của Minh Vỹ dành ỳnh, và phần khác mọi chuyện hiểu lầm đã được giải quyết, vết thương trên vai cũng đã được tháo băng.

Cảm giác mát mát trong lòng cô đã giảm hẳn, lý trí luôn luôn tìm kiếm như thể đang rất cần Minh Vỹ, mặc dù cô không thể phân biệt được thế nào là tình yêu.

Nghĩ đi nghĩ lại thì Ái Hy vẫn không biết tại sao hôm anh chính thức bày tỏ với mình lại hành xử như thế. Nhưng có lẽ vị trí của anh trong lòng cô hiện nay đang mỗi lúc một đậm sâu hơn.

Anh mang đến cho cô cảm giác an toàn, hạnh phúc và là chỗ dựa duy nhất của cô hiện nay.

Ái Hy cứ thế chìm dần trong những dòng suy nghĩ miên man, thi thoảng lại còn mỉm cười ngốc nghếch...

“Này, em định ngồi đó đến bao giờ?” Giọng nói lạnh lùng quen thuộc vang lên, nhanh chóng lôi cô trở về với thực tại.

Minh Vỹ nhíu mày nhìn Ái Hy, hất mặt ra phía cửa xe đang mở bên phía của mình với cô, tiếp theo lập tức bước ra khỏi chiếc BMW bóng loáng.

Đưa tay đỡ cô bước ra khỏi xe, từ phía sau lưng anh vang lên một giọng nói khàn đặc, kèm theo một cái cúi đầu trịnh trọng.

“Thiếu gia, ông chủ cho gọi thiếu gia.” Tên cận vệ mặc vest đen dường như đã đứng đợi ở cổng từ trước, vẫn giữ nguyên tư thế thực hiện nhiệm vụ của mình.

“Em vào nhà trước đi.” Minh Vỹ nhìn cô dịu giọng, sau đó bước theo tên cận vệ kia vào cổng, để lại Ái Hy đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

...

Ông Hàn vốn ít khi có mặt ở nhà, công việc bận rộn đến mức khiến ông ta luôn luôn phải không ngừng hoạt động...

Địa điểm hiện nay là phòng riêng của ông bà Hàn, tuy ít được sử dụng nhưng nó vẫn luôn được bài trí gọn gàng và sạch sẽ, chỉ là thiếu một chút hơi ấm của con người.

Ông Hàn ngồi trên chiếc ghế sofa đặt ở giữa căn phòng rộng lớn, tách cafe trên tay vẫn còn vương chút hơi nóng tỏa ra trong không khí, bên cạnh là bà Hàn đang cố gắng giữ tư thế trang nhã của mình.

“Có chuyện gì sao?” Minh Vỹ đứng đối diện với cả hai đấng sinh thành trước mặt, hất mặt lên với dáng vẻ ngang ngạnh bất cần.

“Ngồi xuống, ta có chuyện muốn nói.” Ông Hàn đưa tách cafe lên miệng, mắt nhắm hờ cảm nhận hương vị đặc trưng của món đồ uống ưa thích.

“Tại sao bà ta lại ở đây?” Minh Vỹ tiếp tục giữ cái vẻ mặt chẳng xem ai ra gì, tiếp theo đôi mắt màu hổ phách lướt sơ qua bà Hàn.

Có lẽ đúng là anh bất hiếu thật... vì đối diện với chính người mẹ ruột của mình thì anh lại cảm thấy kinh tởm!!

“Con hỏi như thế là có ý gì?” Ông Hàn nhíu mày nhìn Minh Vỹ tỏ vẻ không hài lòng, chờ đợi một câu trả lời từ phía bên kia.

Ông Hàn biết rõ, Minh Vỹ căm hận vợ mình là vì Thy Thy, nhưng không được thể hiện thái độ ngông nghênh trước mặt mẹ mình như thế.

“Cũng không có gì, chẳng qua tôi cảm thấy chóng mặt khi nhìn thấy bà ta.” Minh Vỹ khinh khỉnh đáp lại, đôi mắt màu hổ phách dừng lại ở bà Hàn một giây sau đó chuyển hướng nhìn sang ông Hàn.

Bà Hàn hiểu anh không muốn trông thấy mình, càng không muốn bà tham gia vào cuộc đối thoại này... nhưng bà lại muốn được trông thấy anh – đứa con trai duy nhất của bà.

Đành rằng bà không hề muốn bước ra khỏi phòng như một vật thừa thãi, nhưng bà thật sự không muốn Minh Vỹ càng thêm hận mình.

Miễn cưỡng đứng dậy, bà Hàn đưa mắt nhìn khuôn mặt Minh Vỹ một lúc khá lâu, đôi mắt ánh lên những tia nhìn ân hận và đau đớn.

Sau đó bà Hàn bắt đầu cất bước, khuất sau cửa phòng và cẩn thận đóng cửa lại.

Cạch

Cánh cửa phòng vừa khép lại, cũng là lúc tách cafe trên tay ông Hàn được đặt xuống chiếc bàn thủy tinh sang trọng, đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào đứa con trai độc nhất của mình.

“Gác việc học sang một bên, con phải đến tham gia khoá đào tạo ở tổ chức.” Hai bàn tay ông Hàn đan vào nhau, câu nói được chất giọng trầm khàn thể hiện một mệnh lệnh không thể chối từ.

“Đào tạo? Ông đang muốn biến tôi thành thứ gì?” Minh Vỹ ngồi đối diện, khoé môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười khinh khi, và dĩ nhiên anh không hề có ý định đồng ý lời yêu cầu kia.

Ngày này... cuối cùng cũng đến!

Đào tạo... đồng nghĩa với việc anh bắt đầu phải điều hành cái tổ chức mafia này!!

“Để con trở thành một vị lãnh đạo đúng chất của tổ chức.” Ông Hàn điềm nhiên trả lời, như thể ông ta biết rõ câu hỏi mà Minh Vỹ sẽ đặt ra.

“Nếu tôi từ chối?” Ngay sau câu trả lời của ông Hàn, lập tức một câu hỏi nghi hoặc lạnh lùng vang lên.

Anh đã quá rõ ông Hàn là loại người như thế nào, thứ ông ta cần ở anh không phải là tố chất để lãnh đạo tập đoàn Hàn Kỳ, mà là tố chất thật sự của một mafia.

Đẩy cho anh thừa kế tổ chức Knight, ông ta có thể trút bỏ một phần gánh nặng, chỉ cần chuyên tâm vào việc quản lý tập đoàn Hàn Kỳ hùng mạnh kia.

Dồn chính con trai mình vào con đường đầy rẫy cạm bẫy của quyền lực là trách nhiệm của một người cha sao?

“Ta sẽ khiến ‘vợ’ con không còn có thể cùng hít thở chung một bầu trời với con nữa...” Gương mặt ông Hàn trông vẫn thật điềm đạm, ngữ điệu tuy rất hời hợt nhưng lại mang đến cho người khác cảm giác ghê sợ, “... và con cũng chưa hề chính thức tuyên bố Vương Ái Hy là vợ của mình.”

“Liên quan đến ông? Nên nhớ tôi mới là người có quyền được chọn lựa.” Nụ cười khinh bỉ trên gương mặt của Minh Vỹ ngày càng lộ rõ hơn, tựa người vào chiếc ghế sofa đối diện với ông Hàn, nét mặt anh lại được thay đổi bằng một vẻ ngang ngạnh bất trị. “Nếu đồng ý tham gia thì tôi được gì?”

Anh biết rõ... nếu anh không đồng ý, ông ta sẽ giết Ái Hy!

Nhưng cũng cần phải suy tính kỹ càng hơn, vì đây không phải là chuyện nhỏ, muốn làm gì cũng được.

“Con sẽ thừa kế tổ chức Knight, thay ta quản lý nó...” Ông Hàn vẫn điềm tĩnh, đôi mắt tuy lạnh lùng nhưng lại vô cùng sắc bén, “... và ta sẽ không động đến cô bé nếu con ngoan ngoãn nghe theo lời ta.”

Anh nở một nụ cười nhạt, đúng thật là nhàm chán!

Ông ta nghĩ rằng anh sinh ra để mong muốn được thừa kế cái tổ chức đó sao?

Để đảm nhận nhiệm vụ bảo vệ sự an toàn cho ông ta và tập đoàn Hàn Kỳ sao?

Nụ cười! Thứ anh cần bảo vệ là Ái Hy – vợ của anh, chứ không phải là những thứ vô nghĩa khác.

“Ông nghĩ ông có cái quyền chạm vào cô ấy?” Minh Vỹ nhướn mày nhìn ông Hàn vẻ khó chịu, cười khẩy một tiếng. “Đừng nghĩ tôi sẽ đứng yên nhìn ông hại cô ấy như ông đã từng làm với Thy Thy.”

Chỉ cần ông Hàn dám động vào Ái Hy, dù chỉ một sợi tóc, anh chắc chắn sẽ không để yên!!

Thứ tình cảm cha con nhạt nhẽo này, anh không cần, và cũng không quan tâm!

“Tuỳ con, nhưng ta không chắc con bé sẽ an toàn nếu con cứ một mực làm trái ý ta.” Bầu không khí bắt đầu trở nên vô cùng căng thẳng sau câu nói của ông Hàn, gương mặt ông vẫn vô cảm nhưng vẫn lưu lại nét mặt đáng sợ khi bóng tối dần buông xuống.

“Được thôi, tôi sẽ làm theo lời ông.”

...

Ái Hy ngồi trên chiếc giường êm ái, dồn tất cả sự tập trung vào chiếc đồng hồ cát màu xanh lam trên tay. Không hẳn là buồn phiền, nhưng cô cảm thấy vô cùng trống rỗng khi anh bỏ đi, mặc dù cô hiểu rõ anh không hề cố ý bỏ mình ở lại, chỉ là đi thực hiện bổn phận của chính mình.

Cứ vô thức lật ngược chiếc đồng hồ cát trên tay, thích thú ngắm nhìn những hạt cát thay nhau lọt qua lỗ hồng liên kết giữa hai đầu của đồng hồ cát.

Cạch

Minh Vỹ bước vào phòng, anh tiện tay đóng cửa phòng lại, tiến lại gần nơi cô vợ ngốc nghếch đang mải mê quan sát chiếc đồng hồ cát trên tay.

Dường như Ái Hy không hề nhận thức được sự có mặt của Minh Vỹ trong phòng, vẫn dán chặt đôi mắt vào những hạt cát li ti bên trong đồng hồ cát.

Anh đứng trước mặt cô, chuyển tầm nhìn sang vật thể nhỏ bé mà cô đang cầm trên tay, nhíu mày.

“Em có chuyện không vui sao?” Những hạt cát nhỏ màu xanh lam vẫn tiếp tục chạy dài theo một đường thẳng từ lỗ hồng không gian ở giữa đồng hồ cát, nhưng nó lại khiến Minh Vỹ khó chịu hơn.

Chất giọng lạnh lùng của anh khiến cô giật mình, từ từ ngược mặt lên, và cũng bất gặp đôi mắt màu hổ phách cũng đang chăm chú nhìn mình.

“Minh Vỹ, có chuyện gì sao?” Phớt lờ câu hỏi của Minh Vỹ, cô lại đặt ra những câu nghi hoặc hỏi ngược lại anh, vì chẳng lẽ lại nói rằng chính anh khiến mình hụt hẫng sao?

“Không, chẳng qua là có chút chuyện ở tổ chức, nhưng xong cả rồi.” Minh Vỹ nhìn Ái Hy, đưa tay giật lấy chiếc đồng hồ cát nhỏ bé kia. “Em không cần phải làm cái trò trẻ con đó nữa, nếu buồn thì cứ nói với anh, tạm thời anh sẽ tịch thu cái này.”

Không để cô kịp phản ứng, Minh Vỹ lập tức bước vào phòng tắm, để mặc cô ngơ ngác nhìn theo phía sau.

...

Minh Vỹ sảng khoái bước ra khỏi phòng tắm, chiếc khuyên tai bạc hình đầu lâu thấp thoáng sau mái tóc nâu vẫn còn ướt nước.

“Minh Vỹ! Đây đây, anh lại đây!”

Ái Hy đang ngồi tựa vào đầu giường, vừa trông thấy Minh Vỹ lập tức cất cao giọng, sau đó ngồi xích sang một bên, đưa tay đập đập vào vị trí bên cạnh như đang ra lệnh cho anh.

Dĩ nhiên hành động của cô khiến anh tò mò, không biết cô vợ này lại định giở trò gì.

Minh Vỹ tiến lại gần, anh ngồi xuống bên cạnh Ái Hy, trên gương mặt kia đang nở một nụ cười lém lỉnh.

Cô đưa một tay với về phía sau cầm lấy một thứ gì đó, nhưng vẫn đưa đôi mắt lặng lẽ nhìn anh.

“Minh Vỹ này, anh yêu em mà phải không?” Trên đôi môi xinh xắn kia nở một nụ cười dịu dàng, tay còn lại đặt nhẹ lên tay Minh Vỹ.

Và phía bên kia gật gật đầu...

“Anh chấp nhận làm mọi điều em yêu cầu?” Ái Hy nheo nheo mắt nhìn Minh Vỹ nghi hoặc, đôi mắt vẫn dán chặt vào anh chờ đợi một cái gật đầu xác định.

Nhưng rất tiếc, lần này không hề có một cái gật đầu nào cả!!

“Nếu có thể...” Minh Vỹ nói đều đều, nét mặt trầm tư.

Nhìn thôi cũng đủ hiểu Minh Vỹ đang đề phòng Ái Hy.

“Chỉ cần anh làm được thì anh sẽ làm?” Ái Hy nhún vai hỏi lại một lần nữa, nhất định phải dồn anh vào đường cùng.

“... ừ.” Và câu trả lời của Minh Vỹ đã đúng như cô mong đợi.

Chợt Ái Hy lấy từ sau lưng ra một quyển sách nhỏ, sau đó đưa ra trước mặt anh, chất giọng ngọt ngào lại vang lên, kèm theo động tác dụi dụi đầu vào ngực anh như một con mèo nhỏ.

“Thế anh đọc cho em nghe nhé!” Đúng là lúc này đến kẹo đường cũng không thể ngọt hơn giọng điệu làm nũng của Ái Hy... thế này thì sao anh từ chối được?

Đưa tay đón lấy quyển sách từ tay cô, một dãy tiêu đề “sắc sỡ” đập vào tầm nhìn của Minh Vỹ.

“Alice ở xứ sở thần tiên.”

“Tại sao em không tự đọc?” Minh Vỹ nhú mày nhìn quyển sách trong tay, rõ ràng đây là truyện cổ tích, tại sao cô lại muốn mình đọc?

“Không thích, em muốn anh đọc cho em nghe cơ!” Ái Hy tiếp tục dụi dụi đầu vào người Minh Vỹ, sau đó tựa hẳn vào vòng tay của anh, hạ giọng nài nỉ. “Anh bảo chỉ cần anh làm được thì sẽ làm mà, chỉ cần nhìn vào cuốn sách và đọc cho em nghe, đơn giản mà!”

Đúng là Ái Hy có một sở thích khác người, tại sao lại phải là truyện cổ tích cơ chứ?!

“

Alice bắt đầu chán ngấy cái việc cứ phải ngồi cạnh chị gái trên bờ đất giữa cánh đồng mà chẳng có việc gì làm cả. Đã đôi lần cô bé ghé mắt vào cuốn sách mà chị cô đang đọc, nhưng trong sách không có tranh ảnh cũng chẳng có lời thoại...”

Minh Vỹ khẽ thở dài, sau đó lật cuốn sách ra, miễn cưỡng đọc những hàng chữ bên trong, chất giọng lạnh lùng hời hợt của anh đúng là chẳng hợp với cái thể loại này chút nào!

Ái Hy khẽ nhắm mắt lại, lắng nghe từng lời đọc của Minh Vỹ, cả người run lên cố gắng không bật cười thành tiếng.

Nếu người khác biết được thiếu gia của tổ chức mafia danh tiếng Knight nay lại phải ngồi trên giường đọc truyện cổ tích cho vợ yêu nghe có lẽ sẽ chết vì cười mất!

...

“

Rồi tiếng bước chân nhẹ nhàng gấp gấp lên cầu thang. Alice biết chắc đó là Thỏ Trắng đang đến tìm cô và cả người cô run lên đến nỗi ngôi nhà cũng rung lên bần bật. Cô hoàn toàn quên rằng giờ đây cô đã to hơn Thỏ Trắng gấp nghìn lần và chẳng có lí do gì phải sợ nó...

” Minh Vỹ vẫn thờ ơ nhìn vào những hàng chữ nhỏ trong cuốn sách, cố gắng đọc cho cô vợ yêu của mình nghe, đôi mắt liếc sơ đáng người nhỏ bé đang tựa vào người mình.

Dường như Ái Hy đã ngủ quên mất rồi còn đâu, gương mặt ửng hồng trước ánh đèn phòng mờ ảo trông thật đáng yêu, hàng mi dài khẽ lay động nhẹ, đôi lúc cựa mình trong lòng anh.

Đặt cuốn sách xuống giường, Minh Vỹ với tay lấy chiếc điện thoại đặt ở bàn bên cạnh, những ngón tay thon dài lướt nhanh trên màn mình cảm ứng mở giao diện, sau đó nhấn nút gọi.

“Bảo hấn có mặt ở nhà tôi ngày mai, tôi có việc cần giao cho hấn.” Ngay sau khi nhận được tín hiệu từ phía bên kia, Minh Vỹ nói một câu ngắn gọn rồi lạnh lùng tắt máy.

Ánh trăng khuya qua khung cửa kính chiếu rọi vào căn phòng có ánh đèn trang nhã, anh vẫn nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc dài của Ái Hy, khẽ nâng bàn tay nhỏ bé kia lên và đặt một nụ hôn dài lên đó.

“Tạm thời anh không thể bảo vệ em được nữa.”

...

“Minh Vỹ, anh không định đi học sao?” Ái Hy cau mày nhìn Minh Vỹ đang ngồi yên trên giường, bàn tay vẫn đang tiếp tục thắt chiếc caravat màu cam cho chiếc áo sơ mi sọc caro nữ tính của mình.

“Minh Vỹ, anh có nghe em nói không đấy?” Cô tức giận lay lay người Minh Vỹ, nhưng vẫn không hề có bất kỳ biểu hiện gì từ phía bên kia.

“Vào đi.” Đột ngột từ khoe môi anh phát ra hai từ không hề ăn nhập với câu hỏi của cô.

“Anh bảo ai vào?” Ái Hy dần cảm thấy khó chịu với những biểu hiện bất thường của Minh Vỹ, ngay từ khi tỉnh dậy anh đã ngồi yên trên giường, đôi mắt vô cảm nhìn về phía bên ngoài khung cửa, để mặc cô tự độc thoại.

Cạch

Cánh cửa gỗ được mở ra, theo sau đó là một giọng nói quen thuộc cất lên đầy cung kính.

“Có chuyện gì thiếu gia cần đến tôi sao?”

Ái Hy giật mình quay mặt lại, một gương mặt quen thuộc đập vào tầm nhìn của cô.

Tại sao lại là anh ta?!

Chap 32

Em sẽ phạt anh!

“Vĩnh Kỳ!” Ái Hy bất giác lùi về phía sau một bước, ngạc nhiên chỉ về phía chàng trai vừa xuất hiện ở cửa phòng. “Tại sao anh lại ở đây?”

Lúc này, Vĩnh Kỳ đang khoác trên mình một bộ vest đen hết như những tên cận vệ trong tổ chức Knight, cả ánh nhìn và phong thái cũng thay đổi một cách bất bình thường.

Đây vốn không phải cách ăn mặc thường thấy ở anh ta.

Dường như chỉ Ái Hy có thái độ ngỡ ngàng đến thế khi Vĩnh Kỳ bước vào.

Hoàn toàn ngược lại với cô, Minh Vỹ vẫn tỏ vẻ đứng đưng và đưa đôi mắt vô cảm lặng lẽ quan sát từng cử chỉ của cô vợ trước mắt.

“Thiếu gia gọi tôi đến.” Một câu trả lời cứng nhắc như đã được lập trình từ trước vang lên, Vĩnh Kỳ lúc này trông như một tên cận vệ thực sự, hoàn toàn không hề có chút biểu cảm nào ngoài những ánh nhìn sắc bén.

Cả người Ái Hy bắt đầu run lên từng hồi, đầu óc trở nên trống rỗng, không thể nghĩ được bất cứ điều gì cả.

Những mảng ký ức về cái ngày định mệnh cuối cùng cô được trông thấy Vĩnh Kỳ một lần nữa được tái diễn trước mắt.

Khoảnh khắc khẫu súng từ tay Minh Vỹ bị Vĩnh Kỳ giằng lấy, sau đó lại chìa thẳng về phía mình lại được tái hiện thêm một lần nữa trong tầm nhìn vô định của cô.

Ái Hy lại vô thức lùi thêm một bước, gương mặt tái dần lộ rõ vẻ thất thần vô hạn định.

Tại sao chỉ cần trông thấy gương mặt kia, vết thương lòng tưởng chừng đã khép kín lại trở nên vô cùng đau đớn, như bị thêm một nhát dao khác cứa nhẹ vào nơi hiện hữu nỗi đau đã quên lãng theo thời gian khiến nó trở về với cơn đau nhức tột cùng.

Minh Vỹ nhú mày nhìn hành động bất thường của Ái Hy, ánh mắt kia đang dần đậm nét hơn tia nhìn của sự kinh hãi và đau đớn.

Đưa tay nắm nhẹ lấy tay cô, anh dùng một lực vừa đủ kéo cô về phía mình.

Rồi anh lại vòng tay ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên mái tóc dài bồng bềnh trong ánh nắng buổi sớm.

“Bắt đầu từ hôm nay, hần sẽ có nhiệm vụ bảo vệ em khi anh vắng mặt.” Minh Vỹ nhắm hờ đôi mắt, cảm nhận mùi hương nhẹ nhàng của mái tóc Ái Hy, vòng tay dần siết chặt hơn.

Cô dường như chẳng nghe thấy gì, vẫn đưa mắt nhìn về phía Vĩnh Kỳ, đôi mắt trong sáng đang thấp thoáng chút tia nhìn sợ hãi.

“Đi học đi, trễ rồi.” Minh Vỹ khẽ thở dài, đôi mắt vừa khép lại cũng đến lúc phải mở ra, vòng tay đang ôm lấy Ái Hy cũng dần nói lỏng, sau đó đẩy nhẹ người cô đứng lên, tiện tay kéo theo cả cô đứng dậy.

Ái Hy cúi gầm mặt, đưa bàn tay nắm nhẹ lấy vạt áo Minh Vỹ, cả người vẫn run lên từng hồi.

“Em sao thế?” Hàng lông mày trên gương mặt điển trai của anh cũng dần nhíu chặt lại, nhìn Ái Hy khó chịu, đưa tay gạt nhẹ tay cô ra, gần giọng. “Tôi bảo em đi đi!”

Nếu cứ kéo dài tình trạng đôi co này mãi, có lẽ anh sẽ không kìm chế được mà tham lam giữ cô lại bên cạnh mình, không cần suy nghĩ gì đến những phiền toái sẽ mang đến cho Ái Hy mất.

Nhưng bàn tay kia vừa bị gạt ra một giây, sau đó lại lập tức nắm chặt áo Minh Vỹ hơn, gương mặt xinh xắn kia cũng dần tối sầm lại.

Ái Hy lúc này cũng không thể ý thức được mình đang và đã làm gì, chỉ biết vô thức thực hiện những gì bản năng cho là đúng. Và cô thật sự không muốn đi với Vĩnh Kỳ, vì anh ta mang đến cho cô cảm giác chán ghét và ghê sợ.

“Đưa cô ấy đến trường.” Minh Vỹ nhìn Vĩnh Kỳ ra lệnh, tiếp tục gạt bàn tay nhỏ bé kia ra.

Vĩnh Kỳ gạt nhẹ đầu, bắt đầu cất bước đến gần cô gái bướng bỉnh kia.

Đột ngột Ái Hy ngẩng mặt lên nhìn Minh Vỹ, mím nhẹ đôi môi hồng như cánh hoa anh đào và nhìn anh với một ánh mắt “nảy lửa”.

Hành động tiếp theo là đôi tay kia nắm chặt vạt áo hơn.

Sau nữa là một lực tiếp xúc từ bên dưới. Cô dồn tất cả sự căm phẫn vào bàn chân, tiếp theo nhấc lên và đập thật mạnh lên chân Minh Vỹ.

Sau hành động “tầm cỡ” của cô, cả không gian như ngừng lại, ngay cả Vĩnh Kỳ cũng dừng bước.

Tĩnh lặng... Đôi mắt mang sắc màu hổ phách đặc trưng nhìn chằm chằm vào bàn chân “đáng yêu” của Ái Hy, nét mặt dần tối lại.

“Em thích dùng hành động thay lời nói?” Khoé môi Minh Vỹ nhếch lên, từng từ từng chữ được chất giọng lạnh lùng gần xuống, đôi mắt vẫn dán chặt vào nơi vừa xảy ra lực tác động. “Thế thì anh phải phạt em!”

“Không cần anh phạt! Em sẽ phạt anh!” Ái Hy lập tức phản bác lại, sau đó vòng tay lên cổ Minh Vỹ kéo mạnh xuống, đồng thời hôn nhẹ lên môi anh. “Đi học với em!”

Ái Hy buông chồng yêu ra, sau đó nắm lấy tay áo lay lay, đưa đôi mắt “ngây thơ” chớp chớp nhìn anh.

“Anh đã nói rồi, hần sẽ thay anh bảo vệ em.” Minh Vỹ nói đều đều, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Ái Hy, trên gương mặt vô cảm đang nở một nụ cười dịu dàng. “Ngoan, đi đi, trễ rồi.”

“Cô Ái Hy, tôi sẽ đưa cô đến trường.” Vĩnh Kỳ không biết đã đứng bên cạnh cả hai từ lúc nào, lên tiếng nói tiếp câu nói của Minh Vỹ, anh ta cầm lấy chiếc balo của Ái Hy và bước đi.

Đã biết trước rằng cả Minh Vỹ và Ái Hy thân mật là chuyện thường thấy, nhưng tại sao khi được tận mắt trông thấy cảnh ấy thì trái tim Vĩnh Kỳ chợt thất lại?

Phải rồi... vì thứ tình cảm đơn phương ấy vẫn chưa hề phai nhạt, thậm chí còn mãnh liệt hơn khi trông thấy gương mặt tựa thiên sứ ấy.

“Tại sao lại là Vĩnh Kỳ?” Ái Hy ngược mặt lên, nhìn Minh Vỹ nghi hoặc. “Tại sao anh lại bảo anh ta theo bảo vệ em? Và tại sao anh ta lại trở thành người của tổ chức? Sao anh lại không thể đến trường?”

“Vì hần sẽ không bao giờ động đến em.” Phớt lờ những câu hỏi còn lại, Minh Vỹ chỉ trả lời duy nhất một câu ngắn gọn, có những chuyện cô không thể và không cần biết.

Ái Hy nheo nheo mắt nhìn Minh Vỹ, sau đó hậm hực bước ra khỏi phòng theo Vĩnh Kỳ, không quên lườm anh một cái nhìn oán hận.

...

Đại học Star

Cô bước vào cổng trường với dáng vẻ đứng đưng và kênh kiệu hàng ngày, dường như ở gần Minh Vỹ đã giúp cô học được cách tạo khoảng cách với người khác.

Vĩnh Kỳ vẫn lặng lẽ bước theo sau, đeo cặp kính đen trông đúng chất mafia, khí thế hùng hực.

Đã trải qua một quãng thời gian khá dài để Vĩnh Kỳ học cách xử sự của những người trong tổ chức.

Tuy rằng Vĩnh Kỳ từng đối đầu với Minh Vỹ, nhưng hiện tại, nếu muốn bảo vệ Ái Hy, thật sự chỉ còn duy nhất cách này.

“Anh định theo tôi đến khi nào?” Ái Hy vẫn tiếp tục bước đi, không ngoảnh mặt lại, cô đặt ra một câu hỏi nghi vấn với cao độ vừa đủ để Vĩnh Kỳ nghe thấy.

Đôi môi Vĩnh Kỳ khẽ mấp máy, nhưng một giọng khác đã lấn át câu nói dự định của Vĩnh Kỳ.

“Hôm nay vợ của thiếu gia Knight đem cả vệ sĩ theo sao? Chồng cô đâu rồi?” Hai bóng người lướt nhanh qua Vĩnh Kỳ, tay của một trong hai tên vỗ nhẹ lên vai Ái Hy, giọng điệu khinh khỉnh.

Ái Hy giật mình quay mặt lại, lại thêm hai gương mặt quen thuộc khác đập vào tầm nhìn.

Là Hạo Thần... và Điền Huân.

Và dĩ nhiên tên đang đặt tay lên vai Ái Hy là Điền Huân, kèm theo một nụ cười nửa miệng ở khuôn mặt ấy.

“Liên quan đến anh sao?” Ái Hy gạt mạnh tay của Điền Huân ra khỏi vai mình, cô phui mạnh tay áo như thể vừa bị một vật thể kinh tởm chạm vào.

Hạo Thần vẫn im lặng, đưa mắt lặng lẽ quan sát Ái Hy và tình hình xung quanh.

“Ồ, liên quan chứ!” Điền Huân vẫn giữ cái thái độ cười cợt chẳng ra sao của mình, nhưng lại bị một bàn tay chặn ngang trước mặt.

“Tránh ra!” Vĩnh Kỳ điềm nhiên uy hiếp, giọng nói hơi có chút khó chịu.

“Vĩnh Kỳ, có chủ mới rồi nên quên chủ cũ à?” Điền Huân tiếp tục nở nụ cười mà như không cười kia, nhìn Vĩnh Kỳ một lượt từ trên xuống dưới, rồi lại cười khinh bỉ. “Chó cũng nên nhớ chủ chứ nhỉ?”

Vĩnh Kỳ vẫn yên lặng, đôi mắt ẩn sau cặp kính màu đen đang có những tia nhìn đầy lửa.

“Thần!” Điền Huân nhìn Hạo Thần, hất hất mặt về phía Ái Hy ra hiệu, tiếp theo đưa tay giữ Vĩnh Kỳ lại.

Hạo Thần đang đứng cách Ái Hy không xa, bắt đầu cất bước tiến lại gần cô.

Tất cả mọi ánh mắt trong trường dường như đã có điểm dừng.

“Anh sẽ nói cho em biết về cái chết của Triết Dạ...” Hạo Thần vẫn bước đi, chậm rãi nói từng từ một. “... tất cả đều do...”

Tại sao chỉ cần một từ nửa thôi thì kế hoạch sẽ thành công rất dễ dàng, nhưng Hạo Thần lại không thể nào nói được từ cuối cùng đó?

Làm sao lại có thể tàn nhẫn đến mức nói chính Ái Hy là nguyên nhân khiến cả gia đình của cô trong một thời gian ngắn đã mãi mãi rời xa mặt đất?

Nếu nói tất cả sự thật cho cô, chẳng khác nào chính Hạo Thần đã khiến nụ cười rạng rỡ như thiên sứ toả sáng kia hoàn toàn biến mất.

Ái Hy nhú mày nhìn Hạo Thần, cố gắng lắng nghe từ cuối cùng.

Vĩnh Kỳ lại đang cố gắng thoát khỏi Điền Huân, đến bên cô và chặn ngang những lời nói nghiệt ngã sắp được buông ra.

Vì hơn ai hết, Vĩnh Kỳ hiểu rõ Hạo Thần đang muốn nói gì, và đó cũng chính là lý do mà Vĩnh Kỳ tham gia tổ chức Knight để bảo vệ Ái Hy.

Nhưng hoàn toàn ngược lại với Vĩnh Kỳ, Điền Huân lại nở một nụ cười đắc ý.

Cả ba đôi mắt khác nhau của ba chàng trai đều hướng về phía Ái Hy. Chợt bước chân của Hạo Thần dừng lại, cách cô một khoảng cách khá gần.

“Bỏ đi! Không có gì cả.” Hạo Thần bắt lực buông một câu nói phủ định, sau đó lại quay người bước đi.

Một bàn tay chợt níu Hạo Thần lại, câu hỏi nghi hoặc lại gấp gáp vang lên.

“Là do ai?”

16. Chap 33 - 34

Chap 33

Tìm về bên anh

“Cô...” Không cần đợi Hạo Thần kịp có thêm bất cứ phản ứng nào trước hành động hết sức bất ngờ của Ái Hy, Điền Huân cất cao giọng trả lời, “... tất cả là do cô.”

Và ngay lập tức, cả hai tai Ái Hy lại được bịt chặt từ phía sau, nhưng câu nói khẳng định kia đã hoàn toàn được cô tiếp thu dù cho Hạo Thần đã bịt chặt tai cô lại.

Chỉ cần liếc sơ cũng có thể thấy, Hạo Thần không đủ tàn nhẫn và máu lạnh đến mức khiến người con gái trước mặt bị tổn thương.

Xem ra không cần đến Hạo Thần, Điền Huân vẫn có thể tự mình thực hiện kế hoạch.

“Do... tôi?” Cả người cô bắt đầu run lên, dường như chuyện này đã bắt đầu vượt quá xa tầm kiểm soát.

Ái Hy tự chỉ vào mình như chờ xác nhận lại, tầm nhìn trước mắt đang dần biến đổi thành một màu đen tăm tối.

Khoé môi Điền Huân khẽ nhếch lên, chuẩn bị sẵn một từ khẳng định ngắn gọn dành cho Ái Hy.

Chợt một vòng tay ôm lấy Ái Hy từ phía sau, giọng nói trầm ấm vang lên bên tai cô như một lời van nài.

“Em đừng nghe...” Hạo Thần ôm chặt người Ái Hy, gục đầu vào bờ vai nhỏ bé đó, gấp gáp cất giọng. “... xin em đấy, đừng nghe và cũng đừng tin bất cứ điều gì cả.”

Hành động của Hạo Thần khiến Điền Huân sững người.

Đây có thể xem là biểu hiện của sự phản bội không?!

Nhưng vẫn chưa hề nói thêm được bất cứ điều gì, đã có một vật thể kim loại đang phản chiếu thứ ánh sáng tinh khiết của mặt trời được kẻ vào cổ Điền Huân, kèm theo một lời uy hiếp.

“Ngậm miệng lại, không biết điều thì đừng trách.” Vĩnh Kỳ lập tức kề dao vào sát cổ Điền Huân không chút do dự.

Không ai được phép làm tổn thương người con gái mà Vĩnh Kỳ yêu thương!

“Hoặc tao nói chuyện chính cô ta là nguyên nhân khiến cả gia đình rơi vào hoàn cảnh đó, hoặc tao nói cho cô ta biết chuyện bản hợp đồng giữa mày và Minh Vỹ.” Điền Huân cảm nhận được thứ kim loại sắc lạnh kia đang hiện hữu ở cổ.

Không hề có bất cứ hành động nào khác ngoài việc đứng yên, vì chỉ cần cử động, vật thể kia sẽ lập tức chĩa vào cổ, chẳng khác nào chưa làm được gì mà đã bại trận sớm như thế.

Nơi khoé môi Điền Huân nở một nụ cười nửa miệng, vẫn là cái khí chất ngạo mạn cất lên câu nói lấp lửng kèm theo thông điệp của một lời yêu cầu.

“Sao? Chọn đi.”

Từ phía đối diện, Ái Hy và cả Hạo Thần cũng ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, khoảng cách khá xa nên cả hai không thể nghe được cuộc đối thoại từ phía bên kia.

Lần này tình thế đã hoàn toàn đảo ngược, người rơi vào hoàn cảnh bị động lại là Vĩnh Kỳ.

“Sẽ không có bất cứ sự lựa chọn nào cả.” Sau một khoảng thời gian bất động, Vĩnh Kỳ dứt khoát trả lời, sau đó tiếp tục nói đều đều bên tai Điền Huân. “Tao sẽ chọn lựa thứ mà tao cho là có thể khiến cô ấy an toàn, nhưng cả hai yêu cầu của mày có lẽ không đủ điều kiện để tao đồng ý.”

Quãng thời gian gia nhập tổ chức đã khiến Vĩnh Kỳ thay đổi rất nhiều, từ cách ứng xử, hành động cho đến lối suy nghĩ cũng hoàn toàn khác biệt.

Một Vĩnh Kỳ nông nổi, chẳng xem ai ra gì nay đã học được cách điềm tĩnh trong mọi tình huống.

Và trên hết, đã là một thành viên của tổ chức, thì mạng sống hiện tại vốn không là gì cả, nguyên tắc cơ bản là không được để kẻ khác áp đặt mình.

Sự an toàn của Ái Hy sẽ luôn được Vĩnh Kỳ đặt lên hàng đầu, vì cô chính là một phần lý do mà Vĩnh Kỳ tham gia vào tổ chức Knight.

“Không lựa chọn? Thế mày sẽ làm gì khi tao nói cho cô ta cả hai chuyện mà mày và Minh Vỹ đã cất công che giấu?” Điền Huân vẫn giữ vững lập trường của mình, vì dồn ép kẻ khác vào đường cùng vốn là bản chất của Điền Huân.

“Mày nghĩ cô ấy sẽ tin mày hơn Minh Vỹ?” Vĩnh Kỳ nhướn mày, nhưng khả năng này dĩ nhiên sẽ rất cao.

Vì Ái Hy không có lý do gì mà lại tin tưởng người khác hơn Minh Vỹ được.

Kể cả Vĩnh Kỳ... và Điền Huân cũng chỉ yên lặng, không hề nói thêm bất cứ lời nào, hướng ánh nhìn đối diện về phía Ái Hy.

Trái tim Vĩnh Kỳ chợt nhói lên, đau buốt tận cùng, đôi mắt cũng dừng lại ở gương mặt xinh xắn đối diện.

“Hai người tâm sự đủ chưa?” Gương mặt Ái Hy trong tầm nhìn của Vĩnh Kỳ và Điền Huân cũng bắt đầu đỏ bừng lên, mí mắt, sau đó gạt mạnh vòng tay của Hạo Thần ra khỏi người mình, tức giận tiến đến gần chỗ Vĩnh Kỳ và Điền Huân đang đối co. “Về!”

Một từ ngắn gọn nhưng kiên quyết, Ái Hy lườm Điền Huân sau đó nhìn Vĩnh Kỳ ra lệnh, tiếp theo lại đi lướt qua cả hai người và bước thẳng ra ngoài cổng trường trước ánh nhìn ngạc nhiên của những người trong và ngoài cuộc.

Dường như cô đã hết kiên nhẫn để chờ đợi câu trả lời từ Điền Huân, thay vào đó lại bắt đầu cảm thấy mệt mỏi với những chuyện phiền phức như thế này.

Bàn tay Hạo Thần vừa bị cô lạnh lùng hất ra lạc lõng trong không trung, đôi mắt kia cũng dần trở nên sâu thẳm và phức tạp.

Vĩnh Kỳ hạ dao, sau đó cũng nhanh chóng bước theo Ái Hy ra khỏi cổng trường.

“Thần, thích cô ta rồi à?” Điền Huân cũng nhìn theo hai bóng người kia khuất xa khỏi tầm mắt, đưa tay xoa xoa cổ, tiếp theo tiến lại gần vỗ vỗ vai Hạo Thần.

“Kết thúc, tôi bỏ cuộc.” Hạo Thần vô thức buông một câu nói dứt khoát, gạt tay Điền Huân ra sau đó cũng quay người bước đi.

Điền Huân lặng người đứng yên, ột tay vào túi quần, tay còn lại dần siết chặt lại...

“Thần...” Đôi mắt Điền Huân chợt dần tối lại, chất giọng không chút cảm xúc lại vang lên, dõi theo bóng Hạo Thần từ phía sau, “... hết giá trị lợi dụng.”

...

“Cô chủ, cô định đi đâu?” Vĩnh Kỳ vẫn đeo trên vai chiếc balo của Ái Hy, lặng lẽ bước theo sau cô cất tiếng hỏi và cất giọng đậm chất “tôi tớ”.

Ái Hy sau khi rời khỏi trường thì cứ thế bước đi, không nói thêm bất cứ một lời nào.

Cơn gió cuối thu vẫn tiếp tục thổi những áng mây trắng tựa kẹo bông bay lững lờ trên bầu trời xanh, những cánh hoa tường vi cũng theo cơn gió ấy nhẹ nhàng đáp đất.

Cô phớt lờ câu hỏi của Vĩnh Kỳ, tiếp tục bước đi trên con đường vắng vẻ, đôi mắt đờ đẫn buồn ẩn sau hàng mi dài khẽ chớp vài cái, một lớp sương mờ đã phủ kín đôi mắt nâu ấy.

Đột ngột cô dừng bước, một câu hỏi nghi hoặc vang lên trong bầu không gian tĩnh lặng.

“Minh Vỹ đang ở đâu?”

Những lúc thế này, cô đã quen nép mình trong vòng tay ấm áp của Minh Vỹ, được chất giọng lạnh lùng kia vụng về an ủi.

Tại sao chỉ xa chưa được một ngày tại sao lại nhớ đến thế?

Nhớ những cử chỉ dịu dàng, nụ cười ranh mãnh và cả gương mặt kiêu ngạo kia.

Ái Hy không hề ngoảnh mặt lại nhìn Vĩnh Kỳ, lúc này thật sự cô đang rất cần Minh Vỹ, cần hơi ấm của anh.

“Thiếu gia đang ở tổ chức.” Vĩnh Kỳ trả lời với chất giọng trầm khàn, đôi mắt vẫn dán chặt vào bóng người trước mặt.

“Đâu cũng được, đưa tôi đến chỗ Minh Vỹ.” Ái Hy quay người lại, khoát khoát tay với dáng vẻ thờ ơ cùng cực, hạ giọng yêu cầu. “Và nếu là anh, xin đừng gọi tôi là cô chủ.”

“Đó là trách nhiệm của tôi, thưa cô chủ.” Vĩnh Kỳ thật sự chẳng thích cách xưng hô này, nhưng đây là một trong những cách tốt nhất để giữ khoảng cách với Ái Hy.

“Tuỳ anh.” Ái Hy trả lời với giọng lười biếng, đưa mắt gườm gườm Vĩnh Kỳ. “Không nghe tôi nói sao? Tôi muốn đến chỗ Minh Vỹ.”

Không phải Ái Hy muốn cư xử với Vĩnh Kỳ như thế này, chẳng qua chỉ cảm thấy nghi ngờ con người đối trá trước mặt.

Nếu thật lòng với cô thì ngày hôm đó Vĩnh Kỳ không thể nào hợp tác với anh Triết Dạ để hại Minh Vỹ.

Có lần thứ nhất, dĩ nhiên sẽ có lần thứ hai!

Mọi sự tin tưởng mà Ái Hy đặt vào Vĩnh Kỳ lúc trước đã tan vào hư vô, đem hạnh phúc đi thật xa và lại đưa những nỗi đau cùng cực vào tâm hồn đầy thương tổn.

Lần này, cô quyết không để Vĩnh Kỳ phá tan hai chữ “hạnh phúc” khó khăn lắm mới có thể tìm lại được.

Vĩnh Kỳ đưa tay vào túi lấy ra một chiếc điện thoại, ấn nhanh nút gọi rồi áp vào tai.

“Cho xe đến đường xxx, gần trường đại học Star.” Vĩnh Kỳ nói ngắn gọn hết sức có thể, sau đó lại cho điện thoại vào túi, lặng người nhìn Ái Hy.

Cô đang khoanh tay đứng đối diện, đưa đôi mắt thuyết phục nhìn Vĩnh Kỳ và kèm theo chất giọng khó chịu.

“Tôi có vài chuyện cần anh trả lời, nhưng tôi cũng không muốn làm khó anh...” Ái Hy đã học được cách uy hiếp người khác bằng ánh mắt từ Minh Vỹ, nên tạo áp lực cho Vĩnh Kỳ cũng không có gì gọi là khó, “... tôi hỏi, nếu muốn thì trả lời, không muốn thì cứ việc im lặng.”

Và Vĩnh Kỳ gật đầu.

Không có lý do nào để từ chối cả.

“Anh Triết Dạ và gia đình tôi mất từ khi nào? Và lý do?” Gương mặt Ái Hy trở nên cực kỳ nghiêm túc, đôi mắt to đang nhìn Vĩnh Kỳ chăm chú chờ đợi câu trả lời.

“ ... ”

Tĩnh lặng... Nếu có thể chính miệng nói cho Ái Hy, thì Vĩnh Kỳ đâu cần phải làm mọi cách ngăn chặn Điền Huân không cho hắn nói ra sự thật.

“Không thể trả lời được?” Cô cau mày nhìn Vĩnh Kỳ đang lặng người quan sát mình, bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Lại thêm một cái gật đầu nhẹ từ Vĩnh Kỳ.

“Vậy thì có thể cho tôi biết tại sao anh lại giúp anh Triết Dạ thực hiện kế hoạch lần đó?” Ái Hy cố gắng dịu giọng hết sức có thể, từng từ trong câu được gằn xuống như một lời yêu cầu không được phép từ chối.

Phía bên kia lắc đầu.

Cả người Ái Hy run lên, cảm giác bức tức lại bắt đầu trở dậy, thật sự cô đang bắt đầu cảm thấy chán ghét những cái gật và lắc đầu của Vĩnh Kỳ.

“Lý do anh tham gia tổ chức Knight?” Ái Hy đang cố gắng kìm nén, bàn tay buông thõng đang dần nắm chặt lại, cả thân người run lên từng hồi.

Không một tiếng trả lời... cô thật sự không đủ kiên nhẫn và bình tĩnh khi đối thoại với Vĩnh Kỳ thêm được nữa, tức giận gằn giọng rồi quay gót bước đi.

“Không cần anh trả lời, tôi sẽ tự tìm hiểu.”

Vĩnh Kỳ vẫn không hề nói dù chỉ một câu, lặng lẽ nhìn bóng Ái Hy đang dần kéo xa khoảng cách, đôi môi khẽ mấp máy không thành lời, hai bàn tay siết chặt lại.

...

Chiếc BMW màu đen đưa Ái Hy đến tập đoàn Hàn Kỳ.

Vĩnh Kỳ đi trước, đưa Ái Hy bước qua không biết bao nhiêu đại sảnh và hành lang, cứ đi mãi đi mãi không điểm dừng.

Cô vừa bước theo sau Vĩnh Kỳ, vừa đưa mắt quan sát khung cảnh tráng lệ của toà cao ốc rộng lớn này. Có thể nói là nơi này thậm chí còn xa hoa hơn cả nhà Minh Vỹ, những căn phòng làm việc trong nhiều lĩnh vực cứ nối tiếp nhau trải dài trên dãy hành lang trơn bóng, từng bóng người cứ thay nhau bước gấp gấp trên hành lang.

Nhưng dường như chỉ có Ái Hy thích thú với khung cảnh hiện giờ, trên gương mặt Vĩnh Kỳ chẳng có chút vẻ gì khác ngoài thờ ơ và luôn toả ra sát khí mọi lúc mọi nơi.

Bước chân ra khỏi toà cao ốc tuyệt mỹ ấy, một toà biệt thự lại hiện ra trước mắt cô, nhưng không hề có những người ăn mặc lịch sự trang nhã như trong tập đoàn Hàn Kỳ, mà chỉ có vô số những tên cao lớn hung tợn mặc vest đen hết Vĩnh Kỳ.

Ái Hy lại tiếp tục vô thức bước theo sau Vĩnh Kỳ, những bước chân mỗi lúc một gấp gấp hơn.

...

Vĩnh Kỳ dừng lại ở một căn phòng được tách biệt với thế giới bên ngoài bằng kính cách âm, trước cửa có một tên cận vệ cao to đứng chặn, dáng vẻ trông vô cùng hình sự.

Cô bước đến gần, nhìn xuyên bức tường trong suốt làm bằng kính. Căn phòng được tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài, một bóng người quen thuộc đang cầm khẩu súng lục màu đen, tay đeo găng đen da, chiếc headphone thấp thoáng trên mái tóc màu nâu nhạt để hạn chế cường độ âm thanh khi sử dụng súng.

Dáng vẻ hiện tại của Minh Vỹ trông chẳng khác nào một tên sát thủ chuyên nghiệp!!

Ái Hy vừa trông thấy Minh Vỹ thì lại trở nên tham lam hơn, muốn bước đến chạm vào để chứng thực sự tồn tại của anh.

“Tránh ra!” Ái Hy bước lại gần cửa ra vào của căn phòng tập bắn, nhìn tên cận vệ ra lệnh.

“Cô không thể vào được, thiếu gia đã có lệnh không để bất cứ ai vào phòng.” Tên kia lắc đầu, đưa tay đẩy đẩy người Ái Hy như đang đuổi cún con, gương mặt còn nở một nụ cười chế giễu. “Cô bé, đi chỗ khác chơi.”

Nhưng dù cho cún con có dễ thương đến mức nào thì cũng đủ khả năng cắn người nếu người đó làm nó không hài lòng.

Ái Hy tức giận nhìn tên cận vệ cao lớn trước mặt, quay sang tìm bóng dáng của Vĩnh Kỳ... nhưng Vĩnh Kỳ đã rời đi không biết từ khi nào.

Đã thế này thì đành phải tự lực cánh sinh!

Cô nhìn chăm chăm vào tên cận vệ cao to, rồi lại tiếp tục đưa ánh mắt “sát nhân” nhìn hằn với vẻ gườm gườm, đặt ra một câu hỏi nghi hoặc.

“Tôi là vợ Minh Vỹ, không được phép vào sao?”

Lắc đầu... tên khốn nạn kia lắc đầu!

“Cô bé, đừng lòi cô chủ ra để làm cái cớ gặp thiếu gia!” Tên cận vệ vẫn tiếp tục lắc đầu, lại đưa tay đẩy cô ra xa. “Dù cô có là cô chủ thì cũng không được!”

“Nói chung là không cho tôi vào?” Ái Hy nheo nheo mắt nhìn hằn ta với vẻ khó chịu, đôi mắt đang dần chuyển sang một màu đen u ám.

Lần này là gật đầu!

Cô giận run người, đành phải gỡ mấy chiêu cũ của mình vậy.

Nhắc chân lên, đạp này!

Chưa hết, bàn chân tên kia vừa bị giáng một cú đạp “ngoạn ngục” nay lại bị Ái Hy “ngoạm” một cái ở cánh tay phải.

“Cô làm gì vậy?!” Cố gắng đẩy Ái Hy ra, nhưng tất cả nỗ lực của tên kia chỉ là vô ích.

Cô nhân lúc hấn ta mất cảnh giác, lập tức mở toang cánh cửa phòng ra, tiếp theo nhanh chân chạy vào phòng.

Dĩ nhiên tên cận vệ kia cũng đuổi theo sau!

“Ra ngoài...” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, Minh Vỹ vẫn chú tâm nạp đạn cho khẩu súng trên tay, gần giọng ra lệnh.

Và tên cận vệ kia cũng ngừng một lúc, nghiêng nhìn Ái Hy đang đứng cách Minh Vỹ ở một vị trí không xa.

Hấn ta tức giận bước ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại và tiếp tục công việc.

Dường như Minh Vỹ không hề biết đến sự tồn tại của cô, tiếp tục chuyên tâm tập bắn. Anh bắt đầu chuẩn bị tư thế, đạn đã được nạp, cánh tay phải đang cầm súng cũng giơ lên, chĩa thẳng về phía tấm bia tròn cách đó khá xa, dáng vẻ trông vô cùng lãnh đạm và điềm tĩnh.

Chuẩn bị bóp cò súng...

Một vòng tay nhỏ bé ôm ngang người Minh Vỹ một cách bất ngờ, gương mặt kia cũng áp vào lưng anh, siết chặt vòng tay hơn.

Nhưng ngay sau đó, Ái Hy bị một lực khác ấn mạnh vào tường, kèm theo động tác chĩa thẳng khẩu súng vào đầu cô.

Minh Vỹ giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, ngón tay đang dần ghì lấy cò của khẩu súng màu đen trong tay.

Đoàng

Phát súng đầu tiên vang lên, xé toạc không gian trầm lặng của hiện tại.

Chap 34

Sự lựa chọn thứ ba

Phát súng bất ngờ kia không hề kết thúc một sinh mệnh vô giá của con người...

Không phải là cánh cổng dẫn đến một thế giới khác... mà là đại diện cho sứ giả thần chết... gửi đến thông điệp như một lời cảnh báo đẫm máu!

Khẩu súng trên tay Minh Vỹ hạ xuống, nhanh tay kéo bóng người kia vào lòng, giúp cô thoát khỏi viên đạn vô tình sẵn sàng tước đi sinh mạng của người con gái quan trọng nhất đời mình.

Viên đạn ghim thẳng vào vị trí cách Ái Hy một khoảng cách cực ngắn, nếu anh không kịp kéo cô về phía mình, có lẽ lúc này chẳng còn cơ hội để cảm nhận được hơi thở gấp gáp đầy sợ hãi của cô!

Vốn dĩ ban đầu chỉ định dọa Ái Hy một chút, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đưa đôi mắt vô thức chiếu thẳng về hướng phát ra tiếng súng, một bóng người lãnh đạm đang chĩa khẩu súng về phía cả hai người thêm một lần nữa... là ông Hàn.

Dĩ nhiên, Minh Vỹ cũng không hề kém cạnh, lập tức giơ khẩu súng trên tay về phía ông Hàn, tay còn lại ôm Ái Hy thật chặt.

“Quyền lực và phụ nữ, con sẽ chọn thứ nào?” Ông Hàn đứng trước cửa, khẩu súng trên tay vẫn có một tầm ngắm sẵn sàng, chất giọng trầm khàn vang lên.

“Quyền lực! Phụ nữ chẳng là gì cả...” Minh Vỹ lập tức đáp lại, bàn tay đang ôm Ái Hy siết chặt hơn, như thể sợ cô sẽ tan biến vào hư vô, “... nhưng nếu phụ nữ mà ông nói là cô ấy, dĩ nhiên tôi sẽ chọn phụ nữ!”

“Nếu thế, ta sẵn sàng loại bỏ những thứ cản trở bước tiến của con.” Ông Hàn vẫn điềm đạm đáp lại, đôi mắt sắc lạnh chiếu thẳng vào người con gái đang nép mình vào vòng tay của Minh Vỹ.

Loại trừ Ái Hy quả thật không phải điều quá khó đối với ông, nhưng lý do khiến ông do dự là cô có gương mặt giống Thy Thy một cách kỳ lạ.

không hẳn là hoàn toàn nhưng mang đến cho ông cảm giác ám áp hết như Thy Thy.

“Chỉ cần ông chạm vào cô ấy, tôi sẽ bắt ông trả giá gấp đôi.” Minh Vỹ nhếch môi, nở một nụ cười nhạt, ngón tay anh bắt đầu ghì lấy cò súng trong tay.

Đoàng

Phát súng thứ hai lại vang lên, Ái Hy giật mình vòng tay ôm thật chặt Minh Vỹ như đang tìm kiếm sự an toàn tuyệt đối.

Nhắm hờ đôi mắt sau đó gục mặt vào lồng ngực mạnh mẽ của Minh Vỹ, cả người cô bắt đầu run lên đầy sợ hãi.

Người nổ súng lần này là Minh Vỹ!!

Nhưng vẫn hết như ông Hàn, viên đạn từ khẩu súng của anh chỉ ghim ở bức tường cách gương mặt ông Hàn một khoảng cách khá gần, chỉ cần chệch tay thêm một chút là có thể chấm dứt mạng sống của chủ tịch Hàn Minh Kỳ - người đứng đầu tổ chức Knight và tập đoàn Hàn Kỳ.

“Nếu ông chạm vào bất cứ thứ gì thuộc quyền sở hữu của tôi thì tôi cũng thừa sức loại bỏ ông đấy.”

Loại bỏ ư?

Hai từ này đủ lớn để mang người con gái của Minh Vỹ đi thật xa, và có thể sẽ không bao giờ trở lại.

Những chuyện tương tự thế này sẽ không thể xảy ra nếu không có sự tồn tại của ông Hàn.

Vị trí trong tim Minh Vỹ của ông Hàn và Ái Hy thật sự quá chênh lệch, một người hoàn toàn chiếm trọn cả trái tim còn một người lại hoàn toàn không có chỗ đứng.

Trong trường hợp này, anh có thể bắt chấp tất cả để ngăn cô bước đi trên con đường dẫn đến cõi chết!!

Ngay cả việc đối đầu với ông Hàn cũng không phải một việc quá khó để Minh Vỹ làm. Bàn tay Ái Hy tiếp tục nắm chặt lấy lưng áo của anh, cả người bắt đầu cảm thấy mất thăng bằng từ khi nghe tiếng súng nổ, thật sự muốn đứng ra bảo vệ cho anh nhưng cô không thể làm được...

Nếu như không có sự tồn tại của cô, liệu anh có đối đầu với chính cha ruột của mình như thế này không?

Nếu như cô hứng trọn phát súng ban nãy, liệu anh có thể trút bỏ được một gánh nặng quá lớn như cô không?

Và nếu như cô đủ mạnh mẽ đối diện với hoàn cảnh hiện tại mà không cần nép mình vào vòng tay chở che của anh, liệu mọi chuyện sẽ đi theo một chiều hướng tốt đẹp hơn hiện tại?

Ái Hy cảm thấy bất lực khi chỉ biết trông mong sự bảo vệ từ người khác, bất giác siết chặt vòng tay hơn để cảm nhận hơi ấm chứng tỏ Minh Vỹ vẫn đang hiện diện bên cạnh mình.

“Vương Ái Hy!” Ông Hàn một lần nữa cất lời, gương mặt đang dần trở nên tối lại.

Mặc dù Minh Vỹ luôn tỏ thái độ bất cần, nhưng đây là lần đầu tiên anh dám làm trái ý ông, không những thế mà còn dám chĩa súng về chính cha ruột của mình... đây là một hành động không thể tha thứ!

Ái Hy nghe thấy tên mình được phát từ phía bên kia, gương mặt vẫn còn chưa hết vẻ hoảng loạn từ từ rời khỏi lồng ngực của Minh Vỹ, ngoảnh mặt nhìn sang ông Hàn.

Khẩu súng trên tay ông ta dần hạ xuống, sau đó đưa một tay về phía cô, đôi mắt sâu thẳm không hề có chút biểu cảm, gần như vô hồn.

“Lại đây!” Một sự thuyết phục không cưỡng lại được, Ái Hy vô thức đẩy nhẹ người Minh Vỹ ra, bước về phía ông Hàn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Một bàn tay gấp gáp níu tay cô lại, đôi mắt mang sắc màu tuyệt mỹ của hổ phách nhìn thẳng vào cô, nhàu mày và lắc nhẹ đầu.

Anh đang ra hiệu cho cô!!

“Em đến đó làm gì?” Không thể ngờ được sau khi tận mắt chứng kiến xung đột giữa quan hệ huyết thống và cả lời nói của ông Hàn, Ái Hy lại có thể buông tay Minh Vỹ và tuân theo mệnh lệnh của kẻ đang có ý định loại trừ mình khỏi thế gian.

Ái Hy không phải hoàn toàn mất ý thức, vẫn còn đủ lý trí để hiểu và phân biệt được cách nào là tốt nhất trong trường hợp này.

Nhìn dáng vẻ của ông Hàn, nếu cô không bước đến theo lời ông ta, khả năng ông ta sẽ giơ súng và bắn cả hai người sẽ rất cao.

Thôi thì cứ mặc số phận cho ông trời định đoạt theo đúng cái quy luật vốn có của tự nhiên... quy luật sinh tử!

Đưa tay còn lại chạm nhẹ vào bàn tay đang níu giữ lấy mình, Ái Hy nở một nụ cười trấn an với Minh Vỹ, sau đó gạt nhẹ bàn tay anh ra.

Tiếp tục bước đi, nhẹ nhàng và lặng lẽ... dừng chân.

“Khoảng cách này là đủ rồi ạ.” Ái Hy dừng bước, nhẹ giọng cất tiếng, cố gắng kìm chế nỗi sợ hãi đang dâng trào trong lòng.

Bàn tay ông Hàn ngưng ngừng trong không trung, khẽ thu về, sau đó khẩu súng trên tay ông được ném thẳng về phía cô với một lực vừa đủ.

“Cầm lấy nó, ta sẽ nói cho con biết tiếp theo sẽ phải làm gì.” Điềm tĩnh ra lệnh, đôi mắt của ông Hàn và cả Minh Vỹ đang tập trung vào từng cử chỉ của Ái Hy.

Đưa mắt nhìn khẩu súng lục màu đen đang nằm gọn dưới chân, Ái Hy cúi người nhặt lấy khẩu súng, rồi đứng dậy nhìn ông Hàn chờ đợi.

“Ông lại định làm gì?” Một chất giọng lạnh lùng từ phía sau vang vọng khắp căn phòng, Minh Vỹ đang trừng mắt nhìn ông Hàn với một vẻ khinh thường.

Ông Hàn chẳng màng để tâm đến lời nói của Minh Vỹ, nhìn Ái Hy đang cầm khẩu súng trên tay, từ tốn yêu cầu.

“Có hai tầm ngắm dành cho con, một là con bắn Minh Vỹ, hai là con có thể bắn ta.” Khoé môi ông Hàn khẽ nhếch lên tạo một nụ cười nửa miệng, nhưng chưa đầy một giây nụ cười đó đã hoàn toàn biến mất.

Minh Vỹ liếc sơ qua khuôn mặt điềm tĩnh không chút cảm xúc của ông Hàn, sau đó lại nhìn Ái Hy đang bất động với khẩu súng trong tay, ánh mắt chợt tối sầm lại.

Rõ ràng ông Hàn đang cố ý dồn Ái Hy vào đường cùng!

Nhưng anh vẫn hiếu kỳ muốn biết, sự lựa chọn cuối cùng của cô sẽ là gì.

Ái Hy nhìn khẩu súng trong tay, cả người không thể kìm nén mà run lên từng hồi.

Sự chọn lựa này... thật không dễ dàng tí nào cả!

Tâm lý của Ái Hy đang chuyển biến theo một hướng cực kỳ tồi tệ, hàng mi dài khẽ lay động, đôi mắt vẫn dán chặt vào vật thể lạnh lẽo đã từng trở thành hung khí lấy đi không biết bao nhiêu sinh mệnh của người khác.

Tập trung, tập trung nào!

Phải có hướng giải quyết tốt nhất cho tất cả người trong cuộc!

1s...

2s...

...

30s...

Vẫn là một bầu không khí trầm lắng, không có chút âm thanh nào trong khung cảnh căng thẳng hiện giờ.

Ái Hy bắt đầu cử động, ngón tay để vào vị trí sẵn sàng bóp cò, chĩa thẳng về phía ông Hàn.

“Thật sự muốn con lựa chọn?” Ái Hy cố gắng bình tĩnh hết sức có thể, đây có lẽ là quyết định đúng đắn nhất từ trước đến giờ.

Ông Hàn nhếch môi, lần này gương mặt băng giá kia đã thật sự nở một nụ cười... là nụ cười tượng trưng cho sự độc đoán và khinh bạc.

“Ừ, nhưng có lẽ ta đã biết sự lựa chọn của con rồi.” Cho một tay vào túi áo, ông Hàn nắm chặt khẩu súng bên trong, chỉ chờ dịp rút ra hạ thủ người con gái trước mặt.

Có lẽ ông đã đánh giá quá cao Ái Hy, và bây giờ chỉ có thể chốt lại hai từ: “tầm thường”!

“Con đã có sự lựa chọn, thưa cha...” Ái Hy cố giấu đi vẻ sợ hãi trong lòng, ngoảnh mặt về phía Minh Vỹ kèm theo một nụ cười cay đắng, “...sự lựa chọn thứ ba!”

Ngay lập tức, cô chuyển hướng bắn của khẩu súng vào đầu, ngón tay run rẩy ghì dần lấy cò súng.

Cùng lúc ấy, một giọt nước trong suốt rơi xuống mặt đất, rạch một đường dài trong hư vô.

Đoàng

17. Chap 35 -36

Chap 35

Để anh gần bên em

Một viên đạn sượt thẳng qua người Ái Hy từ phía sau, đập đúng vào khẩu súng cô đang chìa vào đầu vẫn chưa kịp bóp cò khiến khẩu súng bật ra khỏi tay cô và rơi xuống nền đất một cách “hoành tráng”.

“Đích đến tiếp theo sẽ là em...” Minh Vỹ vẫn giơ khẩu súng trên tay về phía Ái Hy đang bất động, đôi mắt vẫn nộ khí, anh tiếp tục lên đạn cho khẩu súng trong tay, tầm ngắm hiện giờ đã chuyển từ khẩu súng kia sang Ái Hy, “... em không có quyền tự kết thúc cuộc sống của chính mình, vì người duy nhất được quyền giết em là anh!”

Minh Vỹ nhú mày nhìn Ái Hy, nhưng lọt vào tầm mắt chỉ có duy nhất bóng dáng nhỏ bé đó từ phía sau, trông thật đơn độc và lạc lõng trong không gian tĩnh lặng.

Cô bất động, trên gương mặt vẫn còn lưu lại một vệt nước dài, đôi mắt vô định đang dần được phủ thêm một lớp sương mờ nhạt.

Ông Hàn ột tay vào túi, sau đó lại nhìn chăm chú vào người con gái trước mặt.

Sự lựa chọn thứ ba?

Là tự giết chính mình để khỏi phải đối mặt sao?

Gương mặt ông phẳng phất một nụ cười hài lòng, vì dù cho Ái Hy có lựa chọn một trong hai điều kiện thì khẩu súng của ông cũng sẽ lập tức kết thúc sinh mạng trước mặt... vì cô gái này quá tầm thường!

Nhưng điều ông vừa được trông thấy, quả thật không thể lường trước cô bé này đã suy nghĩ những gì.

“Quay về bên tôi...” Minh Vỹ nói đều đều, đôi mắt sắc lạnh đang chiếu thẳng vào Ái Hy kèm theo một lời yêu cầu “siêu trọng”, “... cho em mười giây.”

1s...

2s...

Ái Hy đưa tay gạt vệt vết tích của nước mắt trên mặt mình, từ từ ngoảnh mặt lại.

3s...

4s...

5s...

Vẫn còn có thể trở về bên anh sao?

Minh Vỹ vẫn giơ khẩu súng trên tay về phía Ái Hy, đôi mắt điềm tĩnh lạnh lùng quan sát từng cử chỉ tiếp theo của người con gái trước mặt.

6s...

7s...

Đôi chân kia bắt đầu nhấc lên, nối tiếp từng bước chân đến gần Minh Vỹ.

Chợt những bước chân kia khựng lại...

8s...

Ái Hy đưa mắt nhìn Minh Vỹ đang nhú mày nhìn mình, mím môi, lắc nhẹ đầu.

Chỉ cần thêm vài bước nữa thôi, vài bước nữa thì cô sẽ lại có thể chạm vào Minh Vỹ... nhưng cô lại hoàn toàn đứng bất động, một giọng nói nhẹ nhàng cất lên với một âm vực trong thanh.

“Em... không làm được.”

Chính Ái Hy còn không hiểu mình đang nói và làm gì, chỉ biết nếu lại dựa dẫm vào Minh Vỹ, mình sẽ hoàn toàn mất phương hướng...

... không thể trở nên mạnh mẽ hơn được nữa và quen dần với sự bảo vệ của anh.

9s...

10s...

Khẩu súng trong tay Minh Vỹ thoáng run lên, ngón tay đang dần ghì lấy cò súng, chuẩn bị một hướng bắn nhất định.

Chỉ cần bước đến bên Minh Vỹ, liệu có khó quá không?

...

“Một bước, rồi lại thêm một bước...”

... có quá khó để em bước đến gần anh?”

...

Cạch

Khẩu súng trong tay Minh Vỹ rơi tự do xuống mặt đất lạnh lẽo, lần này người cất bước lại là anh!

Một bước... hai bước... ba bước...

Minh Vỹ đứng đối diện với Ái Hy, anh gấp gấp ôm cô vào lòng, gục mặt lên bờ vai nhỏ bé kia.

“Nếu không thể quay về với tôi, thì hãy để tôi bước đến bên em.” Minh Vỹ siết chặt vòng tay hơn, cảm giác khi chĩa súng vào chính người con gái mình yêu thương quả thật rất đau đớn.

Ái Hy được Minh Vỹ ôm gọn trong tay, bất giác hai bàn tay đang buông thõng vô thức đưa lên, vốn định đáp lại anh, cảm nhận rõ hơi ấm từ phía bên kia hơn, nhưng hành động ấy bỗng dừng khựng lại, sau đó nhanh tay đẩy anh ra.

“Xin lỗi vì đã đến làm phiền anh, em sẽ về nhà.” Ái Hy quay mặt sang hướng khác tránh ánh nhìn của Minh Vỹ, nhờ vậy nên không thể thấy được từ đôi mắt kia đang ẩn sâu một nỗi tuyệt vọng cùng cực.

Ái Hy vừa rời khỏi vòng tay của Minh Vỹ, lập tức chạy ra khỏi phòng, bóng dáng ông Hàn cũng không còn hiện diện ở đó.

Anh lại trở nên đơn độc trong căn phòng tập bắn lạnh lẽo, một chút gì đó ở trái tim đang nhói lên từng đợt đau đớn.

Bước nhanh ra khỏi căn biệt thự của tổ chức Knight, trong lòng Ái Hy chợt cảm thấy vô cùng bất an.

Một phần lại cảm thấy ân hận vì cách cư xử xa cách vừa rồi với Minh Vỹ.

Nhưng chỉ cần ở bên anh, cô đã quên cách tự mình đứng dậy, quên cách tự bảo vệ chính mình... và quên cả cách làm tổn thương người khác.

Bước nhanh trên con đường vắng vẻ, Ái Hy cứ thế chìm vào những dòng suy tư hiện tại.

Một chiếc BMW màu đen dừng lại trước mặt Ái Hy, một động tác nhanh tay lôi mạnh cô vào xe, ấn vào ghế.

Ái Hy vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, cả người hoàn toàn mất đi cảm giác, chợt một chiếc khăn được đưa lên bịt chặt miệng cô lại, mặc cho cô ra sức đẩy bàn tay đang ấn mạnh chiếc khăn kia ra.

1s...

2s...

Trước mắt Ái Hy bỗng trở nên mờ nhạt, cả người rơi vào trạng thái mê mẩn, hàng mi dài cứ từ từ rũ xuống, che khuất đôi mắt màu nâu trong sáng.

Bàn tay kia cũng dần thả lỏng, chiếc khăn cũng được nâng lên, một nụ cười nửa miệng quen thuộc hiện trên khuôn mặt của kẻ đang ngồi kề cận bên cô.

“Làm tốt lắm.” Bàn tay người ấy vuốt nhẹ mái tóc của Ái Hy, nụ cười độc đoán kia ngày càng trở nên rõ nét hơn bao giờ hết. “Cuối cùng cũng đến ngày này.”

Chiếc BMW lao đi...

...

“Điền Huân à, xin lỗi anh, nhưng người em thật sự yêu là Minh Vỹ.” Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên, bàn tay nhỏ nhắn đang đặt nhẹ lên tay Điền Huân, gương mặt trắng hồng từ phía bên kia đang nở một nụ cười gượng gạo.

“Em... chọn hẳn? Người mà em không có quyền được yêu sao?” Câu trả lời kia khiến trái tim Điền Huân như ngừng đập, đôi môi khó khăn lắm mới thốt ra được những câu hỏi nghi hoặc.

Năm năm...

Một quãng thời gian quá dài ột mối tình đơn phương, quá ngắn cho những khoảnh khắc được gần bên cạnh người con gái ấy.

Điền Huân đã luôn dõi theo duy nhất một bóng hình, âm thầm đem đến cho người con gái mà mình yêu thương những gì tốt đẹp nhất.

Chỉ cần trên gương mặt kia nở một nụ cười hạnh phúc, Điền Huân có thể đánh đổi tất cả để giữ nụ cười ấy mãi mãi hiện diện trên đôi môi xinh xắn ấy, thậm chí đánh đổi cả sinh mệnh của chính mình.

Nhưng đáp lại tình cảm chân thành ấy, chỉ là hai từ “xin lỗi” vô cùng ngắn gọn, đủ sức dập tắt tia hy vọng cuối cùng trong trái tim đang không ngừng thổn thức kia.

“Em không tin cả cha và dì đều không chấp nhận tình cảm của em và Minh Vỹ, nên em thật sự rất xin lỗi.” Cô gái kia vẫn giữ nụ cười hối lỗi trên môi, gương mặt thoáng chút e ngại nhìn Điền Huân.

Xin lỗi... xin lỗi...

Dường như cô gái kia không hề để ý đến mỗi lần lặp lại hai từ “xin lỗi”, trái tim của kẻ bại trận trước mặt lại càng đau hơn.

Nếu chỉ cần xin lỗi, thì tại sao lại đặt ra pháp luật làm gì?

Điền Huân không nói gì, lặng lẽ quay người bước đi. Vốn dĩ... không thể níu kéo được nữa, vì không hề có bắt đầu... nên Điền Huân không được quyền được níu kéo hai chữ “tình yêu” thiêng liêng ấy.

Trái tim cứ mỗi lúc một thắt lại theo từng bước chân, đọng lại những vết thương lòng quá lớn.

Điền Huân thật sự không đủ cao thượng đến mức đứng yên lặng lẽ dõi theo cô gái ấy mãi mãi, và cũng không thể nào chúc phúc ối tình huyết thống cấm kỵ ấy được.

Tại sao lại là Minh Vỹ?

Có nhất thiết phải yêu chính anh trai của mình không?

Trước mắt Điền Huân chỉ còn lưu lại một màu đen đau đớn cùng cực, ánh mắt đang chứa đựng những tia nhìn oán hận, từng từ từng chữ được gằn xuống một cách mỉa mai.

“Thy Thy, em chấp nhận ăn trái cấm, chứ không chấp nhận tôi sao?”

...

“Chúc phúc ối tình cấm kỵ của em...

... anh không làm được.”

...

“Đến khi nào anh mới chịu lên kế hoạch đây?” Một giọng nữ cất lên, đôi mắt hướng về phía Ái Hy đang nhắm nghiền đôi mắt, cả hai tay bị trói chặt ở phía sau đang tựa vào tường an giấc.

“Kế hoạch vẫn đang thực hiện đấy thôi.” Người bên kia nhún nhún vai, thờ ơ đưa ánh mắt không chút biểu cảm nhìn về phía Ái Hy, ánh nhìn phức tạp.

“Thực hiện? Đúng yên một chỗ gọi là thực hiện? Anh đang đùa à?” Cô gái kia dường như đang mất bình tĩnh, tức giận quát lên, giọng điệu vô cùng khó chịu.

“Tĩnh Nhi, nếu muốn trả thù thì đừng nên vội vàng như thế...” Chàng trai kia khoát khoát tay với Tĩnh Nhi, thật sự Tĩnh Nhi đang khiến hắn cảm thấy căng thẳng hơn trong việc thực hiện kế hoạch, “... cứ để yên cho bọn chúng từ từ cảm nhận nỗi đau khi mất đi một thứ quan trọng.”

...

Ái Hy khó chịu cự mình, cả thân người cảm thấy vô cùng đau nhức, hàng mi dài khẽ lay động nhẹ, cô từ từ hé mở đôi mắt.

Khung cảnh mờ nhạt trước mắt Ái Hy đang dần trở nên sắc nét hơn, bầu không khí ngọt ngào hiện giờ khiến cô cảm thấy khó thở hơn bao giờ hết.

Vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, cô ngơ ngác đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh.

“Tĩnh rồi à?” Một chất giọng trầm khàn vang lên, một gương mặt quen thuộc lọt vào tầm nhìn tạm thời của Ái Hy.

Điền Huân đang cầm trên tay một quả táo, bước đến trước mặt Ái Hy với dáng vẻ ung dung như chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Này, tại sao tôi lại ở đây?” Ái Hy nhíu mày nhìn Điền Huân, hai tay bị trói chặt giờ đây mới bắt đầu cảm nhận được cảm giác tê buốt nhờ lực siết của dây thừng, nay lại thêm lực tác động của cô đang cố cởi trói lại khiến nơi cổ tay mỗi lúc một đau rất hơn. “Tên khốn, anh lấy quyền gì mà trói tôi?”

Đối diện với ánh nhìn rực lửa của Ái Hy, Điền Huân thản nhiên cầm trái táo trên tay đưa ra trước mặt cô, một câu hỏi hết sức “thân thiện” được thốt ra với giọng điệu khinh khỉnh.

“Biết đây là gì không?” Điền Huân đã chuyển sự tập trung từ Ái Hy sang trái táo mang một sắc màu đỏ thắm trên tay, đôi mắt chăm chú quan sát vật thể ấy.

Đúng là ngớ ngẩn!

“Là táo chứ gì?!” Ái Hy lập tức lên tiếng trả lời, vì câu hỏi của Điền Huân ngay cả con nít ba tuổi cũng biết rõ thứ Điền Huân đang cầm trên tay được gọi là gì.

“Sai!” Một từ phê phán duy nhất được cất lên, đôi mắt vô định của Điền Huân lướt qua Ái Hy một giây, sau đó tiếp tục mân mê quả táo trên tay, vô thức nói. “Là trái cấm đấy.”

“Trái cấm?” Câu trả lời của Điền Huân khiến Ái Hy hết sức ngạc nhiên, đôi mắt cô mở to nhìn Điền Huân không chớp mắt.

“Cô đã từng được nghe kể về thứ này chưa?” Trên môi Điền Huân nở một nụ cười khinh bỉ, ánh mắt vẫn dán chặt vào trái táo trên tay. “Trên thế gian này, có một thứ được gọi là tình yêu trái cấm.”

“Anh điên rồi à? Trái cấm rồi lại tình yêu trái cấm, cuối cùng anh đang lảm nhảm cái gì thế?” Ái Hy tức giận quát vào mặt Điền Huân, lúc này mà hắn còn có tâm trạng kể chuyện cho cô nghe ư?

Sự tức giận của cô dường như đã gần chạm đến mức đỉnh điểm, nhưng lại đột ngột dịu xuống sau câu nói tiếp theo của Điền Huân.

“Minh Vỹ, hắn đã vướng vào tình yêu trái cấm.”

Ái Hy tròn mắt nhìn Điền Huân, không thể tin được thánh giác của mình vừa tiếp thu được những gì. Minh Vỹ... tình yêu trái cấm?

Cô đột ngột lại cảm thấy khó thở, một gương mặt khác lại được chiếu chậm ra trước mắt dù cho cô mới chỉ trông thấy cô ấy được duy nhất một lần.

Thy Thy... Minh Vỹ vướng vào tình yêu trái cấm, thì câu trả lời cuối cùng và chính xác nhất dĩ nhiên là Thy Thy.

“Cô có muốn biết không? Những gì đã xảy ra với họ?” Điền Huân nhìn Ái Hy cười khẩy, nhưng trong ánh mắt lại hiện rõ một nỗi cay đắng tột cùng. “Thy Thy đã chọn hắn, mà không chọn tôi.”

Lúc này, bỗng dưng Ái Hy lại có cảm giác đồng cảm với Điền Huân.

Không phải là do cô từng vướng vào hoàn cảnh ấy,

mà là do ánh mắt Điền Huân đã nói lên tất cả.

Nỗi đau kia đang dần hiện rõ trong đôi mắt mang một màu đen đậm như tách cafe đắng của Điền Huân, vết thương lòng không những không hề phai nhạt... thậm chí còn trở nên đau đớn hơn bao giờ hết.

“Tôi đã giết Thy Thy.” Ái Hy vẫn chưa kịp mở lời thì giọng nói gấp gáp của Điền Huân lại vang lên, chất giọng không chút biểu cảm.

À, thì ra hắn đã giết Thy Thy nên hắn mới đau khổ và dần vật như thế!

Khoan đã, hình như đang có chút nhầm lẫn gì đó ở đây! Người giết Thy Thy là bà Hàn cơ mà.

“Không phải là mẹ Minh Vỹ giết Thy Thy sao?” Cô bất giác nhích về phía sau một chút, cau mày nhìn Điền Huân nghi hoặc.

“Đúng, là bà ta giết!” Điền Huân vẫn chú tâm vào trái táo trên tay, mông lung trả lời.

“Thế tại sao anh lại bảo anh giết Thy Thy?” Đúng là tên khó hiểu, càng hỏi thì lại càng rối!

Cô bắt đầu mất bình tĩnh...

“Bà ta trực tiếp giết Thy Thy, còn tôi là kẻ gián tiếp...” Thêm một câu trả lời hết sức thần nhiên, đột ngột Điền Huân ngược lên nhìn thẳng vào mặt Ái Hy, nở một nụ cười xảo trá, “... cô còn gì thắc mắc thì hỏi hết đi, tôi sẵn sàng trả lời, xem như đó là ân huệ tôi tặng cho cô trước khi chết.”

“Này, ăn nói cho cẩn thận, anh bảo ai chết?” Ái Hy lại một lần nữa không k

ì

m được mà quát vào mặt Điền Huân, đôi mắt trong sáng kia cũng trũng lên oán hận.

“Tôi không đảm bảo ai sẽ chết...” Điền Huân nhún nhún vai, gương mặt vẫn bình tĩnh một cách kỳ lạ. “... ba tiếng nữa, nơi này sẽ biến thành tro bụi.”

Ba tiếng? Tro bụi?

Sao hôm nay cái tên tâm thần này lại nói toàn những điều khó hiểu, một lần nữa cô lại phải cất tiếng hỏi.

“Ý anh là gì?” Cả người Ái Hy bắt đầu run lên, nói chuyện với tên này quả thật tiêu hao nhiều sức lực không thể tưởng. “Anh định phá hủy chỗ này à?”

Hít thở, hít thở nào... bình tĩnh, bình tĩnh nào... cô đang cố gắng điềm tĩnh hết sức có thể để không có thêm bất cứ hành động nào quá kích động nữa.

“Bingo! Tôi đã đặt bom xung quanh nơi này rồi...” Điền Huân đưa trái táo kia lên miệng, cắn một miếng, tiếp tục nói với vẻ khinh đời, “... sớm thôi!”

...

“Tránh ra.” Hạo Thần xông vào toà biệt thự lộng lẫy của tổ chức Knight, gạt mạnh đám cận vệ trước mặt sang một bên, quát lớn. “Lập tức gọi Hàn Minh Vỹ ra đây cho tôi!”

“Chuyện gì?” Minh Vỹ cắt ngang lời nói của Hạo Thần, vẫn là cái giọng điệu lạnh lùng vốn có.

“Ung dung quá nhỉ? Điền Huân bắt Ái Hy đi rồi!” Hạo Thần dường như đang rơi vào trạng thái hoảng loạn, đôi mắt phức tạp căng thẳng nhìn anh, gấp gáp lên tiếng.

“Khi nào?” Từ phía bên kia dường như đã có phản ứng, bước chân của anh bắt đầu nhanh hơn, anh bước đến nắm lấy cổ áo của Hạo Thần xốc lên, gần giọng. “Ồ đâu?”

Hạo Thần cũng không để yên cho Minh Vỹ làm càn như thế, đưa tay đẩy mạnh anh ra, sửa lại cổ áo, cậu tức giận quát lên.

“Là nơi từng xảy ra án mạng của Thy Thy!”

Chap 36

Bước đi cùng tử thần

“Tên khốn kia, anh định làm gì vậy hả? Đặt bom là thế nào?” Ngay sau câu trả lời hết sức thần nhiên của Điền Huân, Ái Hy không thể không mất bình tĩnh, cả người cô run lên từng đợt, đôi mắt oán hận chiếu thẳng vào kẻ đang tỏ thái độ “bất cần đời” trước mặt.

“Đây chỉ là một phần trong kế hoạch của tôi, nếu cô cứ tỏ cái thái độ xấc xược đó thì ngay cả ân huệ cuối cùng cũng không thể thực hiện được đâu đấy.” Điền Huân tiếp tục nói đều đều, giọng điệu dường như chẳng hề có chút bận tâm về Ái Hy, chỉ trả lời theo phản ứng.

“Có thật anh sẽ trả lời mọi thắc mắc của tôi?” Ái Hy gườm gườm Điền Huân như thể không tin được, cả người cứ nhích dần về phía sau cho đến khi tựa hẳn vào tường.

Phía bên kia, Điền Huân gật nhẹ đầu, trái táo kia vẫn tiếp tục được đưa lên miệng.

“Anh bảo tôi là nguyên nhân gây ra cái chết cho cả gia đình tôi, vậy ai là người đã giết họ?” Chát giọng Ái Hy thoáng run rẩy, cô đã dồn hết can đảm để đặt vào câu hỏi ấy.

“Là tôi...” Điền Huân liếc sơ qua người Ái Hy, hơi hợt đáp lại, sau đó đứng dậy ném mạnh trái táo trên tay xuống sàn, “... là tôi giết đấy.”

Ái Hy lặng người sau câu trả lời dứt khoát của Điền Huân, đôi mắt bắt đầu trở nên mờ nhạt.

Kẻ đang đứng trước mặt cô chính là kẻ đã nhẫn tâm khiến cô mất trọn vẹn cả một gia đình!!

Đáng trách hơn, hắn không hề có bất cứ một thái độ nào gọi là hối lỗi, thậm chí còn tỏ vẻ kèn kiệu khi nhắc đến chuyện này.

“Anh... anh...” Ái Hy lúc này không thể nào diễn tả được thứ cảm xúc khinh thường và ghê tởm kẻ trước mặt, đôi môi mấp máy không thốt nên lời.

“Sao? Chẳng phải cô muốn biết sao?” Khoé môi Điền Huân nhếch lên, vẫn cái vẻ mặt chán đời ấy.

“Đồ khốn! Anh không phải là con người!” Ái Hy kích động hét lên, dòng lệ lăn dài trên gò má, nhẹ nhàng đáp đất một giọt pha lê tinh túy kết hợp giữa nỗi đau và thù hận. “Tôi đã làm gì nên tội với anh sao? Chỉ vì tôi giống Thy Thy mà anh nỡ nhẫn tâm giết họ sao? Đồ máu lạnh, đồ bất nhân tính!”

“Đúng, nhưng tội lỗi lớn nhất ở cô không phải là mang gương mặt giống Thy Thy của tôi...” Điền Huân đứng đối diện với Ái Hy, từ từ cúi người xuống, đưa tay nâng mặt cô lên, “... mà là vì cô đã được chọn làm vợ của hắn. Đoán xem, cô nghĩ kế hoạch lần trước là do ai đặt ra?”

Điền Huân tiếp tục kẻ sát gương mặt của mình lại gần Ái Hy, ánh mắt vẫn hằn những tia nhìn đau đớn nhưng đôi môi kia lại lộ rõ một nụ cười nửa miệng.

“Do... anh?” Ái Hy cau mày, đôi môi khê mấp máy, dĩ nhiên thứ Ái Hy nhận được là một cái gật đầu dứt khoát.

“Xem ra cô cũng không đến nỗi ngốc lắm nhỉ? Phải, có thể cho là từ đầu đến cuối...” Điền Huân nói lấp lửng, kèm theo động tác hất mặt Ái Hy sang một bên, nụ cười trên môi đã hoàn toàn biến mất, “... tất cả mọi chuyện đều do tôi sắp đặt.”

“Tất cả?” Ái Hy nghi hoặc hỏi lại thêm một lần nữa, như để khẳng định lại câu nói của người đối diện.

“Đúng, để thực hiện và đảm bảo kế hoạch sẽ thành công đúng như những gì tôi mong đợi, tôi có thể làm tất cả...” Đôi mắt mông lung của Điền Huân chợt đổi hướng nhìn, bàn tay đưa lên vuốt nhẹ mái tóc mang màu nâu đậm hệt như tách cafe sữa đặc trưng của Ái Hy, “... cô nghĩ chuyện làm giấy xét nghiệm ADN giả để chứng thực cô không hề có quan hệ huyết thống với gia đình họ Vương có quá khó với tôi không?”

“Chuyện anh Triết Dạ lên kế hoạch bắt cóc tôi và làm hại Minh Vỹ... cũng là do anh?” Ái Hy bắt đầu cảm thấy choáng, thật sự những chuyện cô vừa được nghe đã vượt quá sức chịu đựng của mình.

“ Dĩ nhiên, tôi biết rõ tên đó thương yêu cô em gái duy nhất của mình đến mức nào, nhưng hẳn cũng có một người con gái quan trọng không kém. Tiếc rằng, sinh mạng của người con gái mà hẳn yêu thương hơn cả cô đang nằm trong tay tôi...” Điền Huân tiếp tục thản nhiên trả lời, siết chặt bàn tay đang vuốt mái tóc của Ái Hy, đôi mắt lại trở về với hướng nhìn vô định, “... nếu hẳn và cô không có quan hệ anh em cùng huyết thống, tất nhiên kế hoạch của tôi sẽ được thực hiện một cách hoàn hảo.”

“Nếu vậy... tôi thật sự là con gái của nhà họ Vương, và là em gái của anh Triết Dạ?” Những giọt nước mắt đau đớn xen lẫn hạnh phúc cứ thay nhau chạy dài trên gương mặt của Ái Hy.

Ái Hy mím môi, cố gắng không bật khóc thành tiếng, nhưng vẫn không thể giấu được những tiếng nấc nghẹn ngào.

Thì ra, đây chính là lý do mà Minh Vỹ không muốn cho Ái Hy biết sự thật. Có lẽ anh đã nghĩ, cứ như hiện tại sẽ tốt hơn.

Tốt hơn khi cô nhầm tưởng mối quan hệ giữa họ chỉ là người đứng không hề cùng chung một dòng máu... biết đâu vì lý do đó, mà cô sẽ sớm nguôi ngoai nỗi đau quá lớn phải gánh chịu.

Nhưng giờ đây, Ái Hy lại phải đối diện với sự thật tàn nhẫn... rằng chính cô là nguyên nhân khiến họ ra đi một cách đau đớn như thế.

“Nhân tiện, cô có biết trong người cô đang mang một nửa là dòng máu của ai không?” Một giọng nói khác cất lên, là giọng nữ.

Ái Hy đưa mắt nhìn về phía cửa phòng... Tịnh Nhi không dừng chân tại chỗ đó, tiếp tục tiến đến gần cô và Điền Huân, chất giọng mang đầy ác ý vang lên không chút ngần ngại.

“Mạng sống của cô... đã lấy đi hơi thở cuối cùng của Triết Dạ.”

Trước mặt Ái Hy hiện giờ, một Tịnh Nhi đáng yêu và thân thiện trông thật lạnh lùng và tàn nhẫn, từ giọng nói cho đến ánh nhìn đều thể hiện rõ sự căm tức và chán ghét cô tột cùng.

“Anh nhiều lời với cô ta thì được gì?” Tịnh Nhi tức giận quát vào mặt Điền Huân, sau đó lại dành trọn ánh mắt oán hận chiếu thẳng vào Ái Hy. “Cô! Trả Triết Dạ lại cho tôi!”

Tịnh Nhi đẩy mạnh Điền Huân sang một bên, tay còn lại nắm lấy cổ áo của Ái Hy lay mạnh, kích động hét lên.

“Trả anh ấy lại cho tôi! Người nên chết đúng hơn là cô, tại sao lại là anh ấy?” Dường như Tịnh Nhi đã hoàn toàn hiểu lầm về cái chết của Triết Dạ, ra sức lay mạnh cô hơn. “Nếu không vì cô, anh Triết Dạ đã không bị Minh Vỹ bắn chết!”

Ái Hy đã rơi vào trạng thái hoàn toàn mất đi cảm giác, mọi việc diễn ra xung quanh dường như không còn sức ảnh hưởng nào cả.

Lúc này, thứ duy nhất cô có thể cảm nhận được là vết thương lòng nơi trái tim nhỏ bé đang tuôn trào một dòng máu... nước mắt vẫn tiếp tục rơi, trái tim cũng theo đó mà nhỏ những giọt lệ máu.

Trước mặt Ái Hy tối dần, tối dần... sau đó đôi mắt kia cũng từ từ nhắm nghiền lại, phó mặc mọi thứ cho thời gian.

Tịnh Nhi vẫn không hề bận tâm đến chuyện cô đã ngất đi từ lúc nào, vẫn kích động tiếp tục lay người Ái Hy, trên gò má cũng lăn dài một dòng lệ cay đắng.

“Cô ta ngất rồi, em làm vậy thì được gì?” Điền Huân thờ ơ nhìn cảnh tượng trước mắt, chán nản hỏi.

“Tên Minh Vỹ ấy, khi nào hẳn đến?” Tịnh Nhi buông tay ra khỏi người Ái Hy, để mặc thân hình nhỏ bé kia tiếp đất, quay sang nhìn Điền Huân tức giận.

“Sớm thôi.” Điền Huân lười biếng trả lời, lặng lẽ ngắm nhìn cô gái mang khuôn mặt khá giống Thy Thy, trái tim chợt thất lạc, nhưng lại nhanh chóng lắng xuống.

“Hắn sẽ phải trả giá vì đã hại chết anh Triết Dạ.” Tịnh Nhi đứng dậy, đưa tay gạt nước mắt, tiến về phía cửa với bộ dạng vẫn toả ra thứ sát khí ham muốn giết người.

Điền Huân chuyển ánh mắt sang Tịnh Nhi, nụ cười nửa miệng đều giả kia xuất hiện trên môi.

“Em không nghi ngờ mà lại tin tưởng tôi đến thế sao, Tịnh Nhi?”

...

Rầm

Một thứ âm thanh va chạm mạnh một cách bạo lực vang lên, đồng thời cánh cửa của khu nhà máy bỏ hoang quen thuộc được mở ra thô bạo.

Cảnh tượng lúc này, dường như đang tái diễn khung cảnh hai năm trước... Minh Vỹ đứng trước cửa, đôi mắt lạnh lùng liếc sơ cảnh vật xung quanh, nơi này đã thật sự quá quen thuộc với anh... và đến tận lúc này, nó cũng không hề thay đổi, chỉ một không gian trống rỗng mang diện tích cực lớn, đồng thời đem đến cho người khác cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Đưa cô ấy đến nơi này... cuối cùng Điền Huân lại định làm gì đây?

Minh Vỹ thật sự đang cố gắng kìm nén nỗi lo lắng đang dâng trào trong lòng, mắt Thy Thy đã là quá đủ, nhưng lần này nạn nhân lại là Ái Hy... vị trí cô trong lòng anh có lẽ còn quan trọng hơn Thy Thy gấp ngàn lần!

Nhất định anh sẽ không đứng yên nhìn kẻ khác hại chết cô trước mặt mình như Thy Thy!

Nét mặt Minh Vỹ vẫn tỏ ra điềm tĩnh hết mức, nhưng trong đôi mắt màu hổ phách đang ánh lên những tia nhìn phức tạp đầy đau đớn.

Nơi lồng ngực anh, trái tim kia đang đập mạnh liên hồi, vừa gấp gáp vừa mạnh mẽ, tất cả chỉ vì sự an nguy của Ái Hy.

Hạo Thần đứng sau Minh Vỹ, cũng đưa đôi mắt dò xét một lượt xung quanh khung cảnh trước mắt, đây... là nơi đã từng tước đi sinh mạng của đứa em gái đáng yêu mà cậu hết mực yêu thương.

Cả người Hạo Thần khẽ run lên, nhưng sau đó lại được vẻ bề ngoài mạnh mẽ che khuất.

Người con gái ấy, bản sao của Thy Thy, một lần nữa lại trở thành nạn nhân tái diễn cho vở kịch đẫm máu này ư?

Khung cảnh tĩnh lặng đến ngạt thở, nhưng vẫn không hề có bất kỳ động tĩnh bất thường nào cả...

Một dáng người trong bộ vest đen từ trong toán cận vệ phía sau chột cất bước, gấp gáp như muốn vượt qua mặt Minh Vỹ mà xông vào bên trong.

Ngay lập tức, Minh Vỹ đã đưa tay chặn ngang trước mặt Vĩnh Kỳ, động tác nhẹ nhàng và dứt khoát.

“Quay về đúng vị trí, tôi chưa hề ra lệnh cho cậu vào.” Anh nói đều đều, không hề ngoảnh mặt lại phía sau, từ từ hạ tay xuống.

Vĩnh Kỳ cúi thấp đầu, lùi dần về phía sau, hoà vào toán cận vệ đang toả ra sát khí ngút trời.

Đến lúc này, Vĩnh Kỳ bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã ký tên vào bản hợp đồng đang nằm trong tay Minh Vỹ.

Muốn tham gia vào tổ chức và có cơ hội bảo vệ cho Ái Hy, Vĩnh Kỳ đã đồng ý để Minh Vỹ đặt ra một bản hợp đồng sinh tử.

Theo đó, Vĩnh Kỳ phải tuân theo mệnh lệnh của Minh Vỹ vô điều kiện, cũng như sự sống chết của Vĩnh Kỳ do Minh Vỹ toàn quyền quyết định.

Hơn hết, điều khoản cấm kỵ trong hợp đồng đương nhiên là phải giữ khoảng cách nhất định với Ái Hy, chỉ cần tuân theo đúng những điều khoản trong hợp đồng, Vĩnh Kỳ sẽ được đào tạo bài bản và thực hiện duy nhất mục tiêu được kẻ cận vệ và bảo vệ cô.

Về phần mình, Minh Vỹ dĩ nhiên biết rõ Vĩnh Kỳ sẽ không bao giờ làm tổn hại đến Ái Hy, đặc biệt là tình hình hiện giờ cũng đang rất cần một người có thể đặt sự an toàn của vợ mình lên hàng đầu, và Vĩnh Kỳ hội tụ đủ tất cả các điều kiện trên.

Nếu không vì những quy tắc định đoạt sự sống chết của mình, bất chấp mọi trở ngại, Vĩnh Kỳ sẽ lập tức tìm đến bên Ái Hy mà ôm thật chặt vào lòng.

Nhưng quyền hạn của bản hợp đồng kia... không cho phép Vĩnh Kỳ làm thế.

Và nếu thật sự Vĩnh Kỳ có thể ôm lấy Ái Hy, thì đôi tay của người con gái ấy cũng sẽ nhả tâm đẫy Vĩnh Kỳ ra xa... vì vòng tay mà cô cần, vốn dĩ không phải là vòng tay của Vĩnh Kỳ.

Minh Vỹ nhíu mày nhìn vào khoảng không trước mặt, đôi chân bắt đầu cất bước tiến vào bên trong, kèm theo giọng ra lệnh.

“Trừ Hạo Thần, những người còn lại không được vào trong.” Theo tình hình hiện tại, tốt hơn là càng ít người vào sẽ càng tốt.

Bước chân Minh Vỹ và Hạo Thần tiến vào bên trong, gấp gáp như đang lo sợ mình sẽ đánh mất một thứ cực kỳ quan trọng.

Bên ngoài, Vĩnh Kỳ đứng lẫn trong toán cận vệ, đôi mắt xuất hiện những ánh nhìn u uất.

...

“Tĩnh Nhi, cho em này.” Triết Dạ nắm lấy bàn tay của Tĩnh Nhi, sau đó đặt vào lòng bàn tay một chiếc đồng hồ cát bé xíu màu đen.

“Sao lại là màu đen?” Tĩnh Nhi nhíu mày nhìn chiếc đồng hồ cát đang nằm gọn trong tay, giọng điệu có chút khó chịu.

“Vì màu đen hợp với em hơn...” Gương mặt Triết Dạ thoáng buồn, sau đó nở một nụ cười gượng, có lẽ đây là lần cuối Triết Dạ được gần Tĩnh Nhi. “... Nếu ai đó hoặc có việc gì khiến em buồn, cứ lật ngược chiếc đồng hồ cát này lại, em sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.”

“Tại sao em lại phải lật ngược cái thứ vô nghĩa này trong khi em đã có anh?” Tĩnh Nhi phụng phịu, đưa tay dấm dấm vào ngực Triết Dạ, nét mặt vô cùng khó chịu. “Này! Thấy không? Mỗi lần em không vui anh cứ để em đánh anh vài cái là được.”

“Không hề vô nghĩa.” Triết Dạ lập tức lên tiếng phủ định, trên môi nở một nụ cười cay đắng. “Chỉ cần em lật ngược đồng hồ cát theo truyền thuyết, em sẽ thấy thanh thản hơn.”

“Em không cần biết!” Tĩnh Nhi đưa tay ôm lấy đầu, bướng bỉnh hét lên... đôi khi Triết Dạ luôn hành xử một cách khó hiểu, không giống với anh thường ngày chút nào.

“Sắp tới...” Để mặc Tĩnh Nhi cứ liên tục dấm vào người, Triết Dạ siết chặt vòng tay hơn, như đang cố gắng cảm nhận hơi ấm của người mình đang bảo vệ trong vòng tay. “... có lẽ anh không thể ở cạnh em được nữa, anh phải đi xa.”

“Mặc anh, anh cứ đi luôn cũng được, em không cần anh bảo vệ!” Dường như đã quá mức chịu đựng, Tĩnh Nhi tức giận quát lên, ngoảnh mặt sang hướng khác giận dỗi... ai cho phép Triết Dạ được quyền rời xa Tĩnh Nhi cơ chứ?

“Có lẽ... lần này sẽ không trở về nữa...” Đôi môi Triết Dạ khẽ mấp máy, phát ra một câu nói nhỏ, rất nhỏ... và dĩ nhiên, Tĩnh Nhi hoàn toàn không thể nghe được câu nói đầy đau đớn ấy.

...

Truyền thuyết đồng hồ cát sao?

18. Chap 37 - 38

Nực cười!

“Cô không có gì để nói sao?” Tịnh Nhi cầm trong tay một chiếc đồng hồ cát màu đen, đứng tựa vào tường, vô thức lật ngược chiếc đồng hồ cát trong tay, đôi mắt mơ hồ dán chặt vào vật thể nhỏ bé chứa đựng vô số hạt cát đen sẫm...

Đôi mắt Tịnh Nhi đột ngột chuyển hướng nhìn, không chú tâm vào chiếc đồng hồ cát trong tay, lặng lẽ quan sát cô gái nhỏ nhắn đang ngồi bất động trên sàn.

Phía đối diện, Ái Hy đang ngồi bệt dưới nền đất lạnh lẽo, cúi gằm mặt, mái tóc đặc trưng màu cafe sữa phủ kín gương mặt nhỏ xinh, tạo nên một góc tối trên gương mặt đáng yêu ấy.

Không gian vẫn tĩnh lặng, những hạt cát li ti nhẹ nhàng rơi qua lỗ hồng sang mặt bên kia đồng hồ cát...

Đột ngột Tịnh Nhi siết chặt bàn tay đang nắm giữ chiếc đồng hồ cát lại, bắt đầu cất bước đến gần chỗ Ái Hy, sau đó cúi người xuống.

“Đau không? Mắt anh Triết Dạ, cô có đau bằng tôi không?” Đưa tay nâng mặt Ái Hy lên, Tịnh Nhi gần gũi, đôi mắt đong đầy hận thù không dứt.

Tịnh Nhi biết chứ... biết rõ, nỗi đau Ái Hy đang phải gánh chịu đau như thế nào.

Nhưng liệu nó có đau bằng khoảnh khắc cô tận mắt trông thấy thi thể nhợt nhạt không chút sinh khí của Triết Dạ không?

Chỉ trong một phút ngắn ngủi khi nhìn thấy bóng người cao lớn ấy nằm trên giường bệnh, đôi mắt nhắm nghiền lại, như đang ngủ một giấc thật ngon.

Từ khoảnh khắc ấy, trái tim Tịnh Nhi như chết đi, cả người cứ không ngừng run lên đau đớn... Cảnh vật xung quanh... chỉ độc nhất một màu trắng lạnh lẽo, là màu của tử vong!

Đưa tay chạm vào bàn tay đang buông lơi ấy, Tịnh Nhi không hề cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, chỉ còn có thể cảm nhận được sự lạnh buốt từ bàn tay ấy. Dù cho cô có siết chặt bàn tay Triết Dạ hơn, dù cho những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má rơi nhẹ nhàng xuống bàn tay ấy... vẫn không thể khiến Triết Dạ lại ấm áp như ngày xưa.

Tịnh Nhi cười nhạt, từ tốn nâng gương mặt của người đối diện lên.

Rầm

Lại thêm thứ âm thanh bạo lực vang lên khiến Tịnh Nhi giật mình, ngừng động tác đang thực hiện lại, ngoảnh mặt về phía cửa phòng.

“Hàn Minh Vỹ, hần đến nhanh hơn tôi nghĩ.” Gượng người đứng dậy, Tịnh Nhi vẫn đưa mắt nhìn về phía cửa phòng dò xét.

Căn phòng này nối liền với một đại sảnh lớn, có lẽ Minh Vỹ đã tìm đến được đến tận đây rồi!

Đưa tay kéo mạnh Ái Hy đứng dậy, Tịnh Nhi đang hành động một cách thô bạo, nhưng dường như phía bên kia không hề có ý định hợp tác, tiếp tục ngồi bệt xuống sàn.

Không hẳn là Ái Hy không đứng dậy, nhưng thật sự lúc này cô đã hoàn toàn rơi vào trạng thái mất cảm giác.

Trong mắt cô, dường như mọi vật không hề tồn tại, và đại não hoàn toàn không hề hoạt động.

Tịnh Nhi nheo nheo mắt, cười khinh bỉ, buông tay để mặc Ái Hy muốn làm gì thì làm, cúi người xuống, cầm chiếc đồng hồ cát màu đen đưa về phía trước.

“Biết đây là gì không?”

Đôi mắt vô hồn của Ái Hy bắt đầu có một hướng nhìn nhất định, nhưng không nhìn chiếc đồng hồ cát, mà là nhìn Tịnh Nhi.

“Anh Triết Dạ đã tặng nó cho tôi...” Tịnh Nhi nói lấp lửng, sau đó lật đồng hồ cát lại, “... kẻ nhẫn tâm giết anh Triết Dạ là Minh Vỹ! Hắn đã đến đây, cô không muốn trả thù sao?”

Chiếc đồng hồ cát trong tay Tịnh Nhi được thả rơi tự do, vỡ tan thành những mảnh pha lê trong suốt, hoà lẫn cùng những hạt cát đen tuyền ẩm đậm...

...

“Cô ấy đâu?” Minh Vỹ gần giọng, anh trừng mắt nhìn Điền Huân đang đứng trong một góc khuất của đại sảnh, dáng vẻ ung dung.

Lúc này, không chỉ Minh Vỹ đang nhìn Điền Huân đầy cảm tức, mà còn có cả Hạo Thần.

Từ lúc bước vào khu nhà máy bỏ hoang này, dĩ nhiên không cần đi tìm thì anh cũng biết rõ đối với một tên bệnh hoạn như Điền Huân thì chắc chắn sẽ muốn lặp lại lịch sử năm xưa.

Trước câu hỏi gấp gáp của Minh Vỹ, Điền Huân vẫn không hề trả lời hoặc có bất cứ động tĩnh gì ngoài việc lặng người nhìn về phía cả hai chàng trai trước mặt.

Cạch

Cánh cửa phía cuối đại sảnh bật ra, bóng dáng nhỏ bé quen thuộc đang nắm lấy tay Tịnh Nhi bước ra khỏi phòng.

Đột ngột Điền Huân cũng bắt đầu có phản ứng, bước về phía Hạo Thần và Minh Vỹ, sau đó đứng sang một bên.

Gương mặt Ái Hy chỉ trong một buổi mà đã nhợt nhạt hơn hẳn, đôi mắt vô hồn và vẻ mặt bình thản lại khiến Minh Vỹ bất an hơn bao giờ hết.

Người con gái trước mắt... có đúng là Ái Hy không?

Bước chân Tịnh Nhi ngừng lại, Ái Hy cũng dừng bước.

Giữa hai người con gái và ba chàng trai hiện đang có một khoảng cách khá xa.

Tịnh Nhi rút ra một khẩu súng từ trong túi áo khoác, đưa khẩu súng về phía Ái Hy, hất mặt về phía cả ba người đối diện.

“Cầm lấy... và bắn một trong ba người đối diện.”

Ái Hy đưa tay đón lấy khẩu súng từ tay Tịnh Nhi, nhìn về phía ba người trước mặt không chút cảm xúc.

“Tịnh Nhi, em làm gì vậy?” Hạo Thần gần giọng, tức giận nhìn Tịnh Nhi...

Ái Hy cầm khẩu súng lên, giương thẳng về phía ba người đối diện.

Minh Vỹ vẫn giữ nguyên vị trí, ột tay vào túi quần, nhìn cô chờ đợi...

Từ gương mặt Tịnh Nhi, một nụ cười nửa miệng xuất hiện, nhưng lại nhanh chóng biến mất.

Đoàng

Phát súng đầu tiên vang lên, cả không gian tĩnh mịch được phá tan không chút ngần ngại...

Cả ba chàng trai vẫn đứng vững trước mặt, nhưng chỉ duy nhất một người chạy dài dòng máu đỏ trên vai... là Minh Vỹ!

Ái Hy đã thật sự bắn anh!

Bầu không khí trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết, ngay cả Hạo Thần cũng nhìn Ái Hy sững sốt.

Khẩu súng trên tay cô vẫn không hề được hạ xuống, đôi mắt vẫn lạnh lùng và tuyệt tình biết bao.

Từng giọt máu đỏ thẫm cứ thế chạy dài xuống cánh tay đang buông thõng của Minh Vỹ, nhưng gương mặt anh vẫn không hề có chút gì tỏ ra đau đớn.

“Bắn đi, nếu em thật sự muốn giết anh.” Mũi súng từ tay Ái Hy vẫn tiếp tục được chĩa về phía Minh Vỹ, một sắc thái tàn độc.

Nỗi đau đang ngự trị trên vai, liệu có đau bằng vết thương lòng nơi trái tim của anh?

“Anh Triết Dạ, là gia đình của tôi... bất cứ ai động chạm đến họ, tôi sẽ không bao giờ tha thứ...” Từ đôi môi mang sắc hồng đào kia khẽ mấp máy, giọng nói từ tốn và nhỏ nhẹ, nhưng lại khiến tất cả những người trong cuộc ngạc nhiên tột độ, “... đừng nghĩ nếu là anh, sẽ có hai từ ngoại lệ.”

Gương mặt Điền Huân lúc này cũng hệt như Tịnh Nhi, nở một nụ cười đắc thắng.

Đoàng

Sau phát súng thứ hai, một bóng người cao lớn gục xuống nền đất lạnh lẽo. Từng giọt máu của tuyệt vọng cứ thế lăn dài trong tim...

...

“Em đã làm một điều không tưởng...”

... đó là dùng chính đôi tay này giết chết anh...”

Chap 38

Please... don't give me a lie

Phát súng thứ hai một lần nữa ghim sâu vào vai trái của Minh Vỹ, chỉ cách vết thương do lần bắn đầu tiên một đoạn khá gần.

Anh quỳ sụp xuống nền đất lạnh giá, đôi mắt vẫn vô cảm chiếu thẳng vào người con gái đang tiếp tục giương mũi súng về phía mình, đưa tay gạt vội vết máu trên khoé môi, cười nhạt.

“Lần này em sẽ không bắn trượt nữa...” Câu nói lấp lửng lạnh lùng cất lên, Minh Vỹ không hề đưa tay cầm máu cho hai vết thương sâu hoắm ở vai, để mặc từng giọt máu đỏ thẫm cứ thế đáp đất, “... đúng không?”

Hạo Thần lặng người nhìn cảnh tượng trước mắt, không thể tin được cô lại có thể nhẫn tâm chĩa súng vào Minh Vỹ như vậy.

Chỉ cần khiến gia đình cô chịu thương tổn, thì ngay cả Minh Vỹ cũng không hề có được hai chữ “ngoại lệ” sao?

*Cách**Cách*

Khẩu súng trên tay Ái Hy được nạp đạn một cách nhẹ nhàng, bàn tay nhỏ nhắn kia đang ghì dần lấy cò súng, về mặt không chút biểu cảm hướng khẩu súng trong tay về phía Minh Vỹ.

Không một ai... có quyền đẩy những người quan trọng nhất đối với Ái Hy xuống vực thẳm!

“Mèo con, em thật sự nhẫn tâm đến thế sao?” Hạo Thần thất thần nhìn Ái Hy, đưa một tay đỡ lấy người Minh Vỹ để đề phòng trường hợp tột tệ nhất. “Gia đình em quan trọng, vậy tên Minh Vỹ này đối với em không hề quan trọng sao?”

Minh Vỹ?

Ái Hy lúc này dường như mới kịp định thần lại, sững người nhìn dáng người quen thuộc đang quỳ sụp xuống nền đất, đôi mắt kia vẫn thật sâu thẳm, không chút hạn định tâm hồn.

Quan trọng sao?

Từng giọt máu kia dần rạch những đường dài nối tiếp trong không trung, đọng đầy, sau đó tích tụ lại trên nền đất, gương mặt Minh Vỹ vẫn không hề biểu lộ bất cứ cảm xúc gì gọi là đau đớn.

Trái tim Ái Hy chợt thất lại, ngón tay đang ghì lấy cò súng giờ đây lại dần thả lỏng, nhưng mũi súng vẫn ngoan cố hướng về phía anh.

Đôi mắt cô dần tối lại, bóng tối của tuyệt vọng đang che khuất tầm nhìn... cô đã làm gì thế này?

Tự chĩa súng vào người quan trọng duy nhất còn lại sao?

“Anh... không đau sao?” Ái Hy lặng người nhìn Minh Vỹ, cất giọng đứt quãng đầy nghi hoặc, cả người cô run lên.

Đúng là một câu hỏi ngớ ngẩn!

Dĩ nhiên nếu không hề mang đến cảm giác đau đớn, tại sao một người tàn độc và ngạo mạn như anh lại không thể đứng vững mà dễ dàng ngã gục?

Nhìn vết thương đang thấm đẫm chiếc áo sơ mi màu nâu nhạt của anh, cô mới cảm thấy hối hận. Tại sao cô lại có thể làm như thế này với anh cơ chứ?

Chỉ trong một phút chìm vào nỗi tuyệt vọng cùng cực lại khiến người con trai mà cô yêu thương thành thế này sao?

Hắn là... Minh Vỹ đã đau, đau lắm!

Nhưng nét mặt bình thản ấy là thế nào?

Tại sao anh lại không hề lên tiếng trách móc hay oán hận cô?

Dòng máu đỏ thẫm kia vẫn tiếp tục chạy dài theo cánh tay rắn chắc của Minh Vỹ, diện tích động lại dần trở nên rộng lớn hơn theo thời gian.

“Không...” Từ gương mặt Minh Vỹ xuất hiện một nụ cười nhạt, từng từ được nói ra một cách đứt khoát nhưng lại mất đi giọng điệu ngông nghênh thường ngày, “... tại sao anh lại phải đau khi đó là em?”

Điền Huân nhìn khung cảnh trước mắt, đôi môi kia lại nở một nụ cười khinh bỉ.

Ngoài Ái Hy và Minh Vỹ, tất cả những người trong cuộc còn lại dường như không hề tồn tại, chỉ còn những mâu thuẫn không ngừng đeo bám tâm hồn đầy thương tổn.

Khẩu súng trong tay cô dần buông lơi, sau đó rơi tự do xuống nền đất.

Cạch

Trong bầu không khí căng thẳng, thứ âm thanh va chạm lại được vang vọng khắp đại sảnh.

Ái Hy thất thần nhìn Minh Vỹ đang cố gắng giữ nụ cười gượng kia trên môi, đôi mắt bắt đầu nhoà đi vì những giọt lệ cay đắng.

Một bước... hai bước... ba bước... dừng chân.

Ái Hy khựng người lại, đối diện với Minh Vỹ với một khoảng cách khá gần.

Biết chứ, cô biết rất rõ cái cảm giác đau đớn tột cùng khi bờ vai đang có một lỗ hồng nhỏ của viên đạn vô tình...

Nhưng tại sao anh vẫn không hề tỏ bất cứ thái độ gì thể hiện cảm giác hiện tại, trong khi cùng trên một bờ vai đã hứng trọn hai phát súng?

Nếu thật sự bàn tay này đã làm tổn thương đến Minh Vỹ, tạo ra nỗi đau quá lớn như cô đã từng chịu đựng, chỉ cần một động tác bóp cò súng lại có thể tự tay mang sinh mệnh trước mặt đi thật xa, thật xa.

Trái tim Ái Hy lại như bị bóp nghẹt khi nghĩ đến điều đó, ngay cả việc thở lúc này cũng trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

“Tại sao...”

Đoàng

Đôi môi mỏng manh như cánh hoa anh đào kia chỉ kịp mấp máy, chưa hình thành một câu nói trọn vẹn, một phát súng lại gấp gáp vang lên xé toạc tất cả.

Một dáng hình cao lớn trong bộ vest đen lịch lãm cũng đáp đất, những vệt dài đỏ thẫm kéo dài trong không gian, đồng thời lưu lại những vết tích đau thương.

Ái Hy giật mình ngoảnh mặt lại, Vĩnh Kỳ đang nằm dưới sàn, đôi mắt kia đã nhắm nghiền lại, dòng máu đỏ tươi cứ thế tuôn trào ra bên ngoài, như đang giải thoát những gì còn sót lại sau phát súng vừa rồi.

Cạch

Khẩu súng lục kia lại một lần nữa rơi xuống đất, gương mặt Tịnh Nhi lộ rõ vẻ hoảng loạn, run rẩy lùi về phía sau.

Hạo Thần lập tức buông Minh Vỹ, thôi không đỡ lấy thân hình ấy nữa, vì anh vẫn còn có thể trụ được...

Lập tức chạy đến bên Vĩnh Kỳ, Hạo Thần cẩn thận xem xét vết thương, sau đó lại dành trọn đôi mắt tức giận cho Tịnh Nhi.

“Em điên rồi à? Tại sao em lại có thể làm thế?
ế?”

” Hạo Thần quát lớn, trừng mắt nhìn Tịnh Nhi...

Vĩnh Kỳ... đã ngừng thở!!

Tình yêu có thể khiến con người ta trở nên ngu ngốc như thế này sao?

Chỉ vì đỡ phát súng ấy cho Ái Hy, kể cả đánh đổi sinh mạng Vĩnh Kỳ cũng dám làm sao?

Hạo Thần nở một nụ cười cay đắng, đôi mắt mờ đi.

Tịnh Nhi chạy ra khỏi đại sảnh, đôi mắt lạc thần đầy hoảng loạn. Cùng lúc ấy, một bóng người cũng đi lướt qua Hạo Thần, Ái Hy đang bước đến vị trí ban nãy của Tịnh Nhi.

Cúi người nhặt khẩu súng đang nằm trên sàn, cô liếc nhìn Điền Huân đang đứng tựa vào tường, khoanh tay thích thú quan sát cảnh tượng trước mặt.

Sau đó cô lại tiếp tục cất bước, quay lại vị trí vừa rồi của chính mình, nhưng lần này khoảng cách giữa Minh Vỹ và cô lại rất gần.

Hạo Thần và anh hoàn toàn im lặng, chú tâm quan sát từng cử động tiếp theo.

Khẩu súng trong tay Ái Hy được đưa lên, cô đặt sẵn mũi súng vào trán Minh Vỹ, đôi mắt lại trở nên vô hồn.

“Ra khỏi đây... hoặc tôi sẽ bắn anh.”

19. Chap 39 - 40

Chap 39

Cho em một lối thoát

“Cứ bắn nếu em muốn.” Không ngần ngại trả lời, Minh Vỹ ngược mặt nhìn thẳng vào đôi mắt nâu trong sáng kia, như thể đang muốn thật sự đối diện với hiện tại cùng cô.

“Tôi sẽ không bắn anh, vì sự lựa chọn này không như tôi mong đợi...” Khẩu súng kia rời khỏi trán Minh Vỹ, nhưng lại được dí sát vào đầu Ái Hy đầy thách thức, “... nếu anh không ra khỏi đây, tôi sẽ nổ súng.”

Anh không hề trả lời, vì lúc này thật sự không thể đoán trước được cô đang muốn làm những gì...

Gắng gượng đứng dậy, Minh Vỹ chống một tay vào tường, bước ra phía cửa ngoài của đại sảnh. Nhưng đi hết đại sảnh, anh bỗng quay người lại, trên sàn nhà vẫn lưu dấu những giọt máu từ vai trái rớt theo những bước chân của anh.

“Chỉ cần em đưa tôi khẩu súng, tôi sẽ lập tức rời khỏi đây.” Minh Vỹ gằn giọng, đôi mắt tựa như mắt loài hổ báo vẫn sáng rực trong ánh chiều tà.

Ái Hy ném mạnh khẩu súng về phía anh, nhưng Điền Huân thì lại nhú mày đầy khó chịu.

Minh Vỹ lập tức cầm lấy khẩu súng kia, chĩa thẳng về phía Điền Huân, đôi mắt lạnh lùng đang vằn lên những tia lửa đỏ.

Đoàng

Điền Huân vẫn chưa hề có thêm bất kỳ phản ứng nào, lập tức gục xuống sau phát súng của Minh Vỹ, nhưng chỉ ở một vị trí gần lồng ngực đang khiến trái tim đập gấp gáp vì đau đớn.

Ngay cả Hạo Thần cũng đỡ người, nhìn bóng người luôn tỏ ra nguy hiểm kia ngã gục hết như Vĩnh Kỳ vừa rồi, nhưng chỉ khác ở một điểm...

Điền Huân vẫn chưa ngừng thở... nơi khoé môi xuất hiện một vết máu dài của nội thương, nhưng Điền Huân vẫn cố chấp cười khinh bỉ.

Bóng dáng Minh Vỹ khuất sau cánh cửa phòng đại sảnh, tiếp bước chân bước ra khỏi khu nhà máy bỏ hoang.

Đành tin tưởng giao phó mọi việc còn lại cho Hạo Thần vậy...

...

Cảnh tượng đầm máu của gian đại sảnh rộng lớn khiến Hạo Thần cảm thấy ngạt thở, xung quanh chỉ nặc mùi máu tanh nồng...

Cậu thở dài, bước đến bên cạnh Ái Hy, đặt tay lên bờ vai nhỏ bé ấy, sau đó đi lướt qua mặt cô, quay đầu lại.

“Em sao thế, mèo con?” Nhìn gương mặt kỳ lạ của cô, cậu lay mạnh đôi vai ấy, nhưng vẫn không hề nhận được bất kỳ phản ứng nào cả.

Đột ngột đôi mắt Ái Hy lại sáng lên, đầy vẻ ngạc nhiên nhìn Hạo Thần.

Bàn tay nhỏ bé ấy lập tức kéo mạnh Hạo Thần xuống, dùng cả thân người che chắn cho cậu một cách gấp gáp.

Bốp

Một thanh gỗ rơi xuống trước mắt Hạo Thần, thân hình nhỏ bé kia cũng dần thả lỏng, sau đó ngất đi... lại là Tịnh Nhi... đôi mắt vẫn sở hữu nỗi hoảng sợ không dứt, nhưng lần này lại mang thêm cảm giác mặc cảm tội lỗi.

“A... em... em không biết gì cả.” Tịnh Nhi quay người, chạy ra khỏi căn phòng đầm máu.

“Mèo con, em có sao không?” Đưa tay đỡ lấy thân hình kia, Hạo Thần ôm chặt Ái Hy vào lòng, đưa tay vỗ vỗ vào mặt cô liên tục.

Thứ sắc đỏ thẫm của máu chảy dài từ trán Ái Hy, dường như thanh gỗ kia đã được tác động một lực rất mạnh.

Hạo Thần đưa nhanh tay áo lau nhẹ những dòng chảy vô hạn trên mặt cô...

Đôi mắt Điền Huân tuy mờ nhạt, nhưng vẫn đủ để trông thấy những gì đang diễn ra trong tầm nhìn.

Gương mặt và dáng vẻ kia... Thy Thy?

Từ hành động đến cử chỉ và vẻ mặt, hết như đang diễn lại vở kịch đầm máu hai năm về trước...

“Nhanh... đưa... Thy Thy ra... khỏi đây...” Điền Huân dồn tất cả sức lực cuối cùng nói trong đứt quãng, từng từ được phát ra một cách nặng nhọc, “... có... bom...”

Hạo Thần ngạc nhiên nhìn về phía Điền Huân, gương mặt lộ rõ vẻ sửng sốt, vội vàng nhắc bóng người Ái Hy lên, mở nhanh chiếc cửa sổ ở góc phòng, lập tức đưa cô ra khỏi khu nhà máy bỏ hoang.

...

Ring... ring...

Chiếc điện thoại trong túi áo Minh Vỹ rung lên không ngừng.

Anh cho tay vào túi, đứng tựa vào chiếc BMW, để mặc những tên cận vệ đang cố gắng sơ cứu cho vết thương trên vai.

“Thiếu gia, bà chủ đã tự sát!” Không để Minh Vỹ kịp lên tiếng, một chất giọng trầm khàn vang lên, hơi nghẹn lại. “Bệnh viện XY.”

Đầu dây bên kia dường như đang rơi vào trạng thái hoảng loạn, nói vội vài câu rồi tắt máy. Đôi mắt Minh Vỹ tối lại, gạt đám cận vệ sang một bên, lạnh lùng ra lệnh.

“Ở đây, bảo vệ vợ tôi.”

Chiếc BMW nhanh chóng khuất sau màn đêm, để lại phía sau một nỗi ân hận quá lớn.

...

“Bà có hai sự lựa chọn...” Điền Huân liếc nhìn bà Hàn, sau đó đặt vào lòng bàn tay của bà Hàn một con dao sắc nhọn. “... hoặc tôi sẽ cho người giết tên Minh Vỹ, đứa con trai độc nhất của bà... hoặc tự tay bà kết thúc cuộc sống của Thy Thy.”

Nếu Điền Huân không có được Thy Thy, thì không ai có quyền ấy cả!

Thật sự, Điền Huân không phục! Tại sao cùng huyết thống, vốn dĩ cả Minh Vỹ và Thy Thy đều không thể đến với nhau, nhưng tại sao Thy Thy lại chọn Minh Vỹ mà không chọn Điền Huân?!

Ăn không được thì đành đập đổ vậy...

Dàn dựng một vụ việc bất cóc đơn giản, đúng là không quá khó với Điền Huân.

Mặc kệ Minh Vỹ và Điền Huân đã kề vai sát cánh hơn ba năm trời... mặc kệ ánh nhìn oán hận của Thy Thy... Điền Huân vẫn sẽ thực hiện kế hoạch.

“Điền Huân, anh bị làm sao vậy hả?” Thy Thy tức giận trừng mắt nhìn Điền Huân, tại sao người mà Thy Thy luôn xem là anh trai tốt lại có thể làm những việc như thế này?

Đặt lòng tin vào một người đang chìm sâu vào nỗi thù hận sâu lắng, liệu có phải là sai lầm?

“Sao? Bà có ba giây để lựa chọn...” Điền Huân nhìn bà Hàn với một ánh mắt đầy thích thú, tiếp tục dồn bà đến đường cùng, “... một... hai... ba...”

“Ta... sẽ bảo vệ Minh Vỹ!” Cả người bà Hàn run lên, nắm chặt lấy con dao nhỏ bé nhưng lại sắc lạnh trong tay.

Câu trả lời hoàn toàn đúng với những gì Điền Huân mong đợi, gương mặt ấy đang nở một nụ cười cay đắng trên môi...

“Nếu giết, ta sẽ giết cậu.” Đột ngột bà Hàn ngược mặt lên, ánh nhìn dứt khoát và nhanh chóng hướng mũi dao về phía Điền Huân.

Nhưng một bóng dáng nhỏ bé đã lập tức đứng chắn trước mặt Điền Huân, hứng trọn nhát dao tàn nhẫn của bà Hàn. Cả bà Hàn và Điền Huân đều sững người, nhìn dòng máu đang thấm đẫm chiếc váy xinh xắn của Thy Thy, và bóng dáng ấy cũng gục ngã trong đau đớn. Thy Thy... không hề cảm thấy tức giận hay oán trách Điền Huân, chỉ là nhất thời cảm thấy khó chịu với những hành động thất thường kia...

Nhưng không vì thế, một Thy Thy luôn hết lòng vì người khác để mặc Điền Huân chịu nhát dao ấy.

Điền Huân vội vàng nâng người Thy Thy lên, trong đôi mắt kia đang xuất hiện một dòng lệ đau đớn.

“Em... xin lỗi...”

Đôi mắt dần khép lại, và không bao giờ mở ra nữa. Đến tận lúc Thy Thy trút hơi thở cuối cùng, Minh Vỹ chỉ kịp nhìn ngắm gương mặt trắng bệch ấy, không quên tặng cho người đang nắm giữ con dao đâm máu trong tay một ánh nhìn căm hận... là bà Hàn!

Bà không hề giải thích hay thanh minh cho bất cứ điều gì cả... vì sự thật, chính bà đã hại chết Thy Thy. Nhưng lúc Minh Vỹ đến, cũng là lúc Điền Huân rời đi...

...

Đại sảnh, từng giây phút trôi qua, số mệnh của Điền Huân cũng dần kết thúc, trước mắt chỉ còn thi thể đầm máu của Vĩnh Kỳ.

Lần này... đã khiến quá nhiều người thương tổn... Điền Huân bật cười, nụ cười cay đắng một cách đau đớn.

Một âm thanh chấn động vang lên, đồng thời khiến ngọn lửa do tác động mạnh bùng cháy, mạnh mẽ và nuốt chửng tất cả.

Trong đám cháy sau vụ nổ, một giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống từ gương mặt Điền Huân...

...

Bệnh viện XY

“Bác sĩ!” Hạo Thần bế Ái Hy trên tay, xông vào bệnh viện với trạng thái vô cùng hoảng loạn, gào lên trong vô vọng. “Làm ơn, cứu cô ấy! Làm ơn!”

“Đặt cô ấy lên đây.” Một cô y tá trực lập tức đẩy chiếc xe đẩy màu trắng ra trước mặt Hạo Thần, cất giọng ra lệnh.

Hạo Thần cẩn trọng đặt Ái Hy nằm lên chiếc xe đẩy ấy, cậu vội vã nổi bước theo chiếc xe đến tận khi khuất hẳn sau phòng cấp cứu.

Một chỗ ngồi xuống dãy ghế chờ ngoài phòng cấp cứu, Hạo Thần hai tay ôm lấy đầu, cố gắng định thần lại.

...

Trong khi đó...

Bệnh viện XX

Minh Vỹ ngồi trong phòng cấp cứu ở bệnh viện lớn nhất thành phố, anh đã phải mất cả giờ đồng hồ mới đến được cái bệnh viện rộng lớn này.

Ring... ring...

Điện thoại lại rung...

“Chuyện gì?” Minh Vỹ tựa hẳn người vào chiếc ghế ở phòng đợi, chán nản nhấn nút nhận cuộc gọi sau đó áp điện thoại vào tai, đến tận lúc này anh mới cảm thấy sự đau buốt đến tê dại ở bờ vai.

“Thiếu... thiếu gia, nổ... nổ rồi!” Từ đầu dây bên kia, tên cận vệ lắp bắp như đang cực kỳ hoảng loạn, thở gấp không ngừng.

“Nổ?” Minh Vỹ nhú mày, lặp lại duy nhất một từ như đang chờ sự chứng thực từ phía bên kia.

“Khu nhà máy... nổ.” Vừa nghe thấy cô nói gấp gáp vọng sang điện thoại từ phía bên kia, Minh Vỹ mới kịp nhận thấy từ phía bên kia điện thoại có rất nhiều thứ âm thanh khác nhau.

“Chết tiệt! Cô ấy ra khỏi đó chưa?” Minh Vỹ tức giận quát lên, đôi mắt đang lộ rõ vẻ lo lắng.

Tại sao lúc đấy... anh không ở lại mà lập tức đến bên bà ta thế này?

“Vẫn... chưa.” Giọng nói bên kia rất nhỏ, dường như đã cố gắng thu hết can đảm để trả lời.

Gương mặt Minh Vỹ trở nên tái nhợt dưới ánh đèn chùm trong bệnh viện, cố gắng gượng người đứng dậy, nhưng sau đó lại ngã khụy xuống đất.

Vết thương trên vai... đã khiến anh mất quá nhiều máu.

Đôi mắt anh dần tối lại, cả người dường như không còn chút sức lực nào cả. Toàn thân hoàn toàn bất động trên nền đất, Minh Vỹ đang cố gắng gượng dậy... nhưng tất cả chỉ là vô ích. Lần này, anh lại một lần nữa... đánh mất người con gái mà mình yêu thương.

Khoé môi trên gương mặt diễn trai khê nhếch lên, một nụ cười nhạt, đồng lúc đôi mắt lạnh lùng kia cũng dần khép lại, che khuất tầm nhìn mờ ảo.

Chap 40

Người em yêu là anh?

Hạo Thần lo lắng đứng chắn trước cửa phòng cấp cứu, tại sao vào khoảnh khắc quan trọng thì thời gian lại trôi chậm thế này cơ chứ?

Ái Hy của ngày hôm nay... quả thật rất lạ lẫm, nhưng lại vô cùng đáng thương trong mắt cậu.

Đôi mắt không lẫn chút tạp niệm luôn luôn ánh lên những tia nhìn lém lỉnh lại trở nên sâu thẳm không chút hạn định, vô tri vô giác.

Khoảnh khắc đối diện với đôi mắt vô cảm ấy, trái tim Hạo Thần chột chùng xuống, tưởng chừng như đang chìm sâu vào nỗi đau cùng cực.

Nghĩ đến việc mình đã từng tiếp tay cho Điền Huân thực hiện kế hoạch trả thù, Hạo Thần lại cảm thấy vô cùng nhứt nhối nơi ngực, chỉ tràn ngập duy nhất một thứ cảm xúc ân hận.

Đôi mắt trở nên thất thần, tầm nhìn dần tối lại... Lòng ngực hiện giờ cứ như đang bị thiêu đốt, nóng bỏng nhưng lại vô cùng đau rất mỗi khi lại thêm một giây trôi qua.

Làm ơn... Ái Hy, đừng để xảy ra bất cứ chuyện gì cả!

Cách

Cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, kèm theo động tác gạt Hạo Thần sang một bên.

Chiếc xe đẩy màu trắng đang mang theo một thiên sứ mất đi đôi cánh, gương mặt nhợt nhạt không chút sức sống nhắm nghiền đôi mắt, trên đầu quấn một dải băng trắng khá mỏng, mái tóc màu cafe sữa vẫn bông bênh và tôn lên vẻ đẹp thuần khiết.

Ái Hy được y tá đưa ra khỏi phòng bằng chiếc xe đẩy trắng toát, theo sau là ông bác sĩ trung niên đang cầm trên tay một xấp hồ sơ bệnh án.

Hạo Thần mấp máy đôi môi, đưa tay như muốn níu giữ cô lại, nhưng lại bị một bàn tay chặn ngang hành động ấy.

Đôi mắt cậu không nhìn bác sĩ lấy một cái, tiếp tục dõi theo chiếc xe đẩy đang đưa người con gái yếu ớt kia cách xa khỏi mình.

“Đã qua tình trạng nguy kịch, vết thương tuy không nặng nhưng lại mất khá nhiều máu, đặc biệt có thể để lại di chứng cho cô ấy.” Vị bác sĩ hiện từ trước mặt mở lời, vỗ vỗ vai Hạo Thần như đang cố gắng trấn an. “Cậu hãy đi làm thủ tục nhập viện, sau đó cậu có thể vào phòng 502 thăm cô ấy, nếu có bất kỳ dấu hiệu bất thường lập tức gọi bác sĩ.”

Từ từ hạ tay xuống, bóng vị bác sĩ trong chiếc áo blu trắng nhanh chóng khuất sau một cánh cửa phòng gần đó, tiếp tục thực hiện nhiệm vụ của chính mình.

Di chứng?

Hai tay Hạo Thần siết chặt lại, cả người run nhẹ lên, để lại di chứng sao?

...

“Dương Hạo Thần! Cô gái này quan trọng đến mức khiến cậu phải bỏ cả show diễn quan trọng sao?” Tay quản lý riêng của Hạo Thần tức giận đập mạnh quyển sổ ghi chép lịch làm việc của Hạo Thần lên bàn, tức giận quát lớn.

Đã một ngày trôi qua...

Hạo Thần vẫn không hề rời khỏi phòng bệnh số 502 lấy một giây, chỉ lặng người ngắm nhìn người con gái đang chìm sâu vào giấc ngủ.

Mọi âm thanh xung quanh dường như không còn tác động đến cậu được nữa.

Tay quản lý kia tức giận ném trọn đôi mắt oán hận vào cô gái nhỏ bé đang nằm yên lặng trên chiếc giường trắng không chút bụi bẩn, hần lại nhìn sam Hạo Thần vẫn đang tiếp tục yên lặng trước người con gái ấy.

Bất giác thở dài một mõi, hần ta cảm quyền sở vừa được ném mạnh lên mặt bàn của phòng bệnh lên, lê bước ra khỏi căn phòng tĩnh lặng.

...

Bệnh viện XX

“Tránh ra!” Minh Vỹ gần giọng, tức giận nhìn đám cận vệ đang chặn ngang trước cửa, đôi mắt đờ đờ sát khí.

“Ông chủ có lệnh, thiếu gia phải nghỉ ngơi đến khi hoàn toàn bình phục.” Một tên cận vệ cúi đầu, thận trọng nói từng từ một cách máy móc, sau đó đóng nhanh cánh cửa phòng bệnh lại.

“Mẹ kiếp! Mở cửa!!” Minh Vỹ quát lớn, dùng chân đạp thẳng vào cánh cửa gỗ kia, nhưng đám cận vệ lại nhanh chóng chặn cửa ngay khi cánh cửa vừa bật ra dưới lực đạp của anh.

Đây rõ ràng là kế hoạch của ông ta!!

Ông ta không muốn anh đi tìm cô ấy!!

Với khả năng của ông Hàn, biết chuyện Ái Hy không hề khó, đặc biệt ông ta lại có thể biết rõ địa điểm và những gì xảy ra liên quan đến vụ việc chấn động vừa rồi.

Minh Vỹ nghiêng rằng, đôi mắt anh bị che phủ bởi một màn đêm của tuyệt vọng, tiếp tục cố gắng thoát khỏi vòng vây của đám cận vệ.

Ái Hy, nhất định Ái Hy sẽ không sao cả!

... không sao cả! Cố gắng phủ định những dòng suy nghĩ tồi tệ gán ghép trận bom kia với sự sống của Ái Hy, trái tim Minh Vỹ đang đập gấp gấp hơn bao giờ hết.

“Chờ anh, làm ơn...”

...

Phòng bệnh 502...

Đôi mắt nâu trong sáng từ từ mở ra, lay động hàng mi dài, sau đó chớp chớp vài cái để thích nghi với ánh sáng trong phòng.

Ái Hy đưa tay dụi dụi mắt, liếc nhìn gương mặt đang gục xuống bên cạnh giường, đưa một tay nắm lấy thành giường cố gắng gượng dậy.

Hai ngày trôi qua, Hạo Thần hoàn toàn mất ngủ, để rồi giờ đây không hề hay biết người con gái đáng yêu kia đã “hồi sinh”.

Cô nghiêng người sang một bên, cố gắng thu gương mặt của người ấy vào tầm nhìn.

Đột ngột hai hàng lông mày từ gương mặt ấy khê cau lại, sau đó mõi mõi mở mắt. Đập vào mắt của Hạo Thần là gương mặt mơ mơ màng màng như chưa tỉnh mộng của Ái Hy, nét mặt cậu lộ rõ vẻ ngạc nhiên và vui sướng.

Hạo Thần ngồi thẳng dậy, đưa một tay kéo cô ôm thật chặt vào lòng, như đang cố gắng chứng thực sự tồn tại hiện giờ của cô.

“Mèo con, cuối cùng em cũng chịu tỉnh rồi.”

Căn phòng lại đột ngột chìm vào không gian tĩnh lặng và căng thẳng, Hạo Thần nói lỏng vòng tay, sau đó đẩy người Ái Hy ra, lặng lẽ quan sát từng cử chỉ từ phía bên kia.

Cô đang chăm chú nhìn Hạo Thần, ánh nhìn thích thú như vừa tìm ra một thứ đồ chơi mới lạ.

Sao từ hành động đến vẻ mặt lại ngơ ngác ngắc ngắc thế này?

Có khi nào đúng như lời bác sĩ đã nói... vết thương kia đã thật sự để lại di chứng?

“Em... tên gì?” Hạo Thần bất giác cất lên một câu hỏi nghi vấn, nhưng chỉ để kiểm tra tình trạng hiện tại của Ái Hy.

Từ phía bên kia, đôi môi xinh xắn nở một nụ cười dịu dàng, đưa tay nắm lấy tay áo của Hạo Thần.

“Tên gì?” Chất giọng nhẹ nhàng vang lên, Ái Hy dường như không hiểu Hạo Thần đang hỏi gì, cất tiếng hỏi ngược lại.

Hạo Thần nheo nheo mắt, đưa tay nắm lấy hai bờ vai nhỏ nhắn kia, lay mạnh.

“Em... biết anh là ai không?” Trái tim cậu đang đập loạn cả lên, đây có lẽ sẽ là sự khẳng định cuối cùng.

Hạo Thần và Ái Hy cứ thế nhìn nhau, không có thêm chút phản ứng nào khác cả.

Bất giác thở dài, Hạo Thần buông cô ra, đứng dậy quay lưng bước đi.

Phải gọi bác sĩ...

Một bàn tay nín thở nắm lấy tay áo của Hạo Thần từ phía sau, đôi mắt nâu đang chớp mắt nhìn cậu.

“Minh... Vỹ?” Ái Hy nghiêng nghiêng đầu, đưa một tay lên miệng với vẻ băn khoăn vì câu trả lời của chính mình.

Minh Vỹ... là hai từ duy nhất được khắc sâu vào trái tim của cô...

Liệu chàng trai trước mặt... có phải là người mang cái tên Minh Vỹ?

“Em... vừa nói gì?” Đôi mắt Hạo Thần lộ rõ vẻ thất vọng, cố gắng gắng hỏi Ái Hy.

Không thể nào! Tại sao lại là Minh Vỹ?

“Minh... Minh Vỹ?” Ái Hy ngượng ngùng cúi mặt xuống, siết chặt tay áo trong tay hơn, lặp lại thêm một lần nữa.

Cả người Hạo Thần lại tiếp tục run lên, quay người lại nhìn thẳng vào Ái Hy...

Cảm giác ghen tức đang len lỏi trong trái tim tràn ngập nỗi ân hận của Hạo Thần.

Dù không muốn thừa nhận... nhưng dường như người con gái trước mặt đã cướp mất trái tim của cậu mất rồi.

“Ừ, là anh.” Gấp gáp ôm Ái Hy vào lòng, Hạo Thần siết chặt vòng tay hơn. “Em... là hôn thê của anh, Vương Ái Hy.”

Mặc kệ tất cả... mặc kệ cô nhầm lẫn mình với Minh Vỹ...

Chỉ cần có được trái tim của cô, cậu sẽ chấp nhận tất cả!

Kể cả thay thế và đóng vai kẻ mình căm thù nhất!

Ái Hy vô thức đưa tay lên, đôi mắt vô cảm không hạn định, từ đôi môi xinh xắn thốt ra một câu nói với âm vực trong thanh, nhưng nhỏ đến mức không một ai có thể nghe thấy.

“Hôn... thê... của anh...?”

20. Chap 41 - 42

Chap 41

Disappeared from me

“Thiếu gia, đến giờ thay băng...” Một tên cận vệ mở cửa phòng bệnh, câu nói lấp lửng đột ngột ngừng lại khi đối diện với khung cảnh hiện tại của phòng bệnh.

Mọi thứ trong phòng gần như hoàn toàn đảo lộn cả lên, vô số những mảnh vỡ trong suốt của khung kính nằm la liệt trên sàn nhà, cánh cửa sổ đã mở toang, từng làn gió lạnh lẽo của mùa đông cứ thế nhẹ nhàng nâng tấm rèm cửa bay bay trong gió.

Không hề thấy bóng dáng Minh Vỹ ở đâu cả...

Tên cận vệ hốt hoảng bước đến bên cửa sổ, đúng là thật ngu ngốc khi để anh ở phòng bệnh tầng một, đối với một người như anh thì việc thoát ra khỏi bệnh viện bằng cửa sổ thật sự không có gì khó khăn cả.

“Thiếu gia biến mất rồi, lập tức đi tìm!” Đường như đã kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn ta lập tức quay về phía cửa phòng quát lớn, sau đó gấp gấp bước ra khỏi phòng, dẫn đầu đám cận vệ kia và bắt đầu công cuộc tìm kiếm.

...

Ánh trăng nhẹ nhàng lướt qua khoảng không, bao phủ một thứ ánh sáng nhàn nhạt và thanh tịnh, nhưng vẫn không thể lấn át bóng tối tĩnh lặng của màn đêm...

Chiếc xe BMW màu đen hoà trong màn đêm phủ kín đang tăng tốc và lao vút trong bầu trời tăm tối, gấp gáp như chính tâm trạng của chủ nhân nó.

Minh Vỹ nhíu mày nhìn khung cảnh cứ liên tục thay đổi trước mắt, vẫn còn một khoảng cách khá xa để chạm đến mục tiêu trước mắt.

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi xảy ra vụ nổ bom ở nhà máy... liệu Ái Hy vẫn còn sống sót?

Anh đang dần mất bình tĩnh, cứ nghĩ đến việc người con gái nhỏ bé ấy sẽ xa mình mãi mãi, trái tim anh chợt thất lại... thật khó thở.

...

“Quay ngược về thời điểm xuất phát...”

... liệu em sẽ trở về bên anh?”

...

“Dương Hạo Thần, anh có hôn thê từ bao giờ thế?” Một giọng trầm khàn vang lên, tay quản lý của Hạo Thần đang khoanh tay đứng tựa vào tường, đưa đôi mắt khó chịu nhìn cậu cẩn thận đặt Ái Hy lên giường.

Đột ngột lại xuất hiện một cô gái không nguồn gốc trở thành hôn thê của nam ca sĩ Dương Hạo Thần sao?

Đúng là nực cười thật!

Tuy không biết nhiều về cô, nhưng hắn ta có thể chắc chắn rằng... cô gái này sẽ là một trong những vật cản lớn nhất cho bước tiến sau này của Hạo Thần.

“Đừng tra khảo tôi như vậy, Vương Hoàng.” Hạo Thần đưa một tay vuốt nhẹ mái tóc của Ái Hy, trả lời một cách cực kỳ dừng dưng, nhưng hai hàng lông mày trên gương mặt điển trai đã dần nhíu chặt lại.

Đôi mắt không rời khỏi gương mặt xinh xắn kia dù chỉ một giây, ngay cả hành động chớp mắt Hạo Thần cũng không hề muốn làm.

Vì có thể... nếu chớp mắt dù chỉ một cái, người con gái kia sẽ lập tức tan biến vào hư vô... và vì... cô vốn không thuộc về Hạo Thần...

Cảm giác này lại bắt đầu xuất hiện ngay từ giây phút đầu tiên có được Ái Hy sao?

Thứ cảm giác lo sợ sẽ đánh mất thứ đồ chơi khó khăn lắm mới đoạt được sẽ lại trở về đúng vị trí ban đầu vốn có...

“Anh không sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến hình tượng hiện tại của mình như thế nào sao?” Vương Hoàng đang cố gắng kìm nén cảm xúc của chính mình, nhưng trách nhiệm của một người quản lý sẽ không để Vương Hoàng đứng yên nhìn mọi chuyện đang dần chuyển biến theo một chiều hướng vô cùng tồi tệ.

“Chẳng có gì để tôi lo sợ cả...” Hạo Thần nói đều đều, đôi mắt vẫn chăm chú ngắm nhìn vẻ đẹp thanh khiết từ khuôn mặt xinh xắn kia, dường như trong mắt Hạo Thần hiện giờ chỉ có thể đón nhận duy nhất hình bóng của Ái Hy mà thôi. “... Yên tâm, tôi sẽ không để bất kỳ ai biết về sự tồn tại của cô ấy.”

Cách duy nhất có thể khiến Hạo Thần tiếp tục giữ Ái Hy ở bên cạnh... là phải che giấu sự tồn tại của cô mãi mãi!

“Giám cầm cô ấy... là cách duy nhất khiến mọi việc ổn thỏa!”

...

Chiếc BMW dừng lại trước khu nhà máy bỏ hoang, một bóng người gấp gấp bước ra khỏi xe, sau đó lại sững người trước khung cảnh trước mắt.

Khu nhà máy hoang vắng nay chỉ còn lưu lại độc nhất một màu đen đau đớn sau đám cháy, những mảng tường nhiều kích cỡ đang vương khắp nền đất do vụ chấn động lớn khi bom nổ.

Trước mắt Minh Vỹ chỉ là một khung cảnh hoang tàn của khu nhà máy, mọi hoạt động của các bộ phận trên cơ thể tưởng chừng như dừng lại hoàn toàn, chỉ còn duy nhất việc hô hấp là vẫn diễn ra.

Vẫn thở được... vẫn đứng vững... nhưng tại sao đôi mắt cứ dần mờ đi, lưu lại trong tầm nhìn những tàn tích đầy chết chóc?

Anh hoàn toàn bất động, vẫn giữ nguyên trạng thái mơ hồ, ánh mắt trở nên vô hạn định. Chỉ vừa rời đi trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng tại sao Ái Hy lại tan vào không khí như chưa từng tồn tại?

Phải chăng cô vì đã chờ đợi quá lâu, nên mới bỏ đi như thế?

Chỉ là cô đang trốn ở một nơi thật xa... xa đến mức không thể tìm thấy đúng không?

Đôi chân Minh Vỹ chợt cất bước, tiến vào khu nhà máy.

Thêm một bước chân, anh lại có thể cảm nhận rõ rệt trái tim đang đập nhanh đến mức nào.

Cả Thy Thy và Ái Hy... đều biến mất khỏi cuộc sống của anh tại nơi này!!

Giờ đây, mọi thứ hiện hữu ở nơi này chỉ còn là nỗi oán hận không dứt, dường như chỉ còn đọng lại cảm giác mất mát quá lớn.

Minh Vỹ đứng giữa đại sảnh, đôi mắt thất thần liếc nhìn xung quanh căn phòng rộng lớn hiện giờ đang trở nên hoang tàn.

Ái Hy... nhất định là sẽ không có ở đây!

Hạo Thần chắc chắn sẽ bảo vệ cô ấy!

Vì khoảnh khắc đối diện với Hạo Thần, Minh Vỹ có cảm giác mình đang nhìn vào một tấm gương vô hình...

Từ ngoại hình, đến khuôn mặt... dĩ nhiên là không hề giống nhau. Nhưng chỉ duy nhất đôi mắt... Minh Vỹ có thể thấy được, đôi mắt Hạo Thần cũng giống hệt mình, từ ánh nhìn âm ập dành cho Ái Hy cho đến từng cử chỉ quá đỗi thân mật.

Chính vì anh tin chắc rằng Hạo Thần sẽ đủ sức bảo vệ cho người con gái mình yêu thương... và cũng chính vì không thể hiểu được tại sao lúc nguy cấp như thế này mà anh lại có thể yên tâm giao cô cho người khác bảo vệ, còn mình thì lại lập tức đến bệnh viện để khẳng định sự an toàn của mẹ mình – người mà anh vô cùng cảm hận.

Bà ta, người đã nhẫn tâm hại chết Thy Thy... tại sao lúc đó anh lại đặt sự sống chết của bà ta lên hàng đầu?

Kể cả bỏ mặc cô, để rồi giờ đây không thể tìm thấy người con gái ấy nữa sao?

Đến tận lúc này, Minh Vỹ cũng đã chạm đến mức hạn định cuối cùng của sự nhẫn nại và chịu đựng, đôi chân bắt đầu trở nên tê liệt, không thể tiếp tục đứng vững mà quỵ sụp xuống nền đất.

Tự tin vì sẽ bảo vệ Ái Hy an toàn... nhưng dường như, anh không hề thực hiện được điều đó.

Phải rồi... Hạo Thần!

Chỉ cần Hạo Thần còn sống, nhất định Ái Hy sẽ an toàn!

Minh Vỹ chống một tay vào tường, cố gắng gượng dậy. Vết thương ngực trĩu trên vai chọt nhói lên, đau buốt tột cùng, nhưng vẫn không thể nào đau bằng việc đánh mất Ái Hy mãi mãi.

Đây sẽ là hy vọng cuối cùng và duy nhất để khẳng định cô vẫn còn tồn tại, vẫn sống và cùng hít thở một bầu không khí cùng với anh...

...

“Em cảm thấy thế nào rồi?” Hạo Thần ngồi lên giường, đưa một tay vuốt nhẹ gương mặt của Ái Hy, đôi mắt của người con gái đối diện vẫn còn vương lại những ánh nhìn không chút cảm xúc.

Ái Hy của hiện tại đã không còn mạnh mẽ được như ngày xưa, ngược lại còn trở nên vô cùng mỏng manh, tựa như một viên pha lê được trưng trong tủ kính, dễ dàng vỡ tan nếu không cẩn thận mà vô ý chạm mạnh vào.

Cậu đưa tay đỡ cô ngồi dậy, gương mặt xinh xắn vẫn còn nhợt nhạt, dải băng mỏng được quấn quanh đầu đã xuất hiện sắc hồng nhạt của máu.

Một khoảng yên lặng...

Ái Hy chỉ đưa mắt lặng lẽ quan sát khuôn mặt của Hạo Thần, nghiêng nghiêng đầu.

Dường như có chút gì đó không đúng, cô cảm thấy nghi ngờ chàng trai trước mặt. “Minh Vỹ” là một cái tên quen thuộc đã được lưu sâu vào tận trái tim và tiềm thức của cô, nhưng tại sao người con trai này lại lạ lẫm đến thế?

“Em ngồi yên ở đây nhé, anh sẽ gọi người thay băng cho em.” Hạo Thần bắt giắc thở dài, luyến tiếc rời ánh mắt khỏi cô, sau đó đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Gấp gáp đem Ái Hy về như thế này... cũng là một bất lợi!!

Chấn thương ở đầu vẫn chưa hề khỏi hẳn, nên Hạo Thần phải mời cả bác sĩ ở bệnh viện đến túc trực ở bên cạnh phòng cô để đề phòng những vấn đề không thể lường trước được.

Vốn dĩ cậu chỉ muốn hạn chế số người biết về sự tồn tại của Ái Hy, nhưng tăng thêm một người sẽ lại bớt đi cảm giác bất an đang vây kín tâm hồn của chính mình.

“Cậu chủ, có người cần gặp cậu.” Một cô gái trong bộ đồng phục của người hầu tiến đến gần Hạo Thần, đôi mắt thoáng chút sợ sệt đang cúi đầu nói với cậu bằng giọng cung kính.

“Ai?” Hạo Thần nhíu mày, vẫn tiếp tục bước về phía phòng khách, đi lướt qua cô gái kia.

Tổ vẻ bình thản như không mấy quan tâm, nhưng Hạo Thần lập tức dừng chân khi vừa trông thấy đôi mắt sáng rực của sắc màu hổ phách.

Một dáng người cao lớn quen thuộc đang đứng bất động tại phòng khách, đôi mắt sâu thẳm xen lẫn chút đau đớn đang nhìn về phía Hạo Thần.

“Minh Vỹ?”

Chap 42

Hug me

“Cô ấy... cô ấy đâu?” Minh Vỹ gấp gáp bước đến gần Hạo Thần, đưa tay nắm lấy cổ áo của người đối diện xóc lên, đôi mắt đang lộ rõ vẻ lo lắng cùng cực.

Trái tim của Minh Vỹ đang đập chậm... thật chậm... dường như nó có thể ngừng đập bất cứ lúc nào, chỉ trông chờ vào câu trả lời từ phía bên kia.

Đưa mắt liếc sơ căn biệt thự lạ lẫm của Hạo Thần, anh đang cố gắng tìm kiếm một bóng hình dường như đã được khắc sâu vào tâm trí.

Anh có thể nhìn thấy... Ái Hy đang hiện diện trong tầm mắt... nhưng lại vô cùng mờ ảo, tựa như những vệt sáng ban mai nhanh chóng tan biến vào hư vô.

Ảo giác lại ám ảnh anh nữa rồi...

Vì vốn dĩ, trong mắt anh đã đặt sẵn một hình bóng vô thực trong tầm nhìn, chỉ là một Ái Hy đang vô cùng thanh khiết và trong suốt.

Lúc này, Minh Vỹ vẫn đủ lý trí để phân biệt được... người con gái đang hiện rõ trong tầm mắt, chỉ là kết quả của những hình ảnh cuối cùng mà anh đã tiếp nhận rõ rệt nhất.

Bắt đầu cảm thấy đầu óc trở nên vô cùng choáng váng, anh buông Hạo Thần ra, mệt mỏi nhắm hờ đôi mắt.

Nếu lấy lại bình tĩnh, anh cũng cần phải lấy lại tầm nhìn... Chỉ cần hình bóng ấy vẫn hiện hữu trước mắt, thì lần này anh đã thật sự tìm thấy Ái Hy.

Lần này... mong sao sẽ không giống với những lần trước, sẽ không để anh một lần nữa thất vọng.

Làm ơn, đừng giống như những lần Minh Vỹ trông thấy cô hiện rõ ngay trước mặt khi đang ở phòng bệnh. Chỉ trong hai ngày, anh đã gần như nhớ cô đến phát điên!!

Mỗi khi mở mắt, bất kể ở đâu, bất kể lúc nào... gương mặt và bóng dáng quen thuộc ấy cũng ẩn hiện trước mắt, mờ ảo như sương khói.

Vì thực chất, Ái Hy không hề tồn tại trước mặt anh, tất cả chỉ là ảo ảnh, là thứ phi thực được truyền từ tiềm thức của anh sang.

Hạo Thần đứng bất động, hai tay siết chặt lại, đôi môi khê mấp máy, nhưng sau đó lại thốt ra một câu nói kiên định, xen chút tội lỗi vừa chạm được đến cảnh giới của sự đau đớn.

“Tôi... xin lỗi.”

Câu nói vừa được thính giác của Minh Vỹ tiếp nhận, ngay sau đó anh lập tức có phản ứng.

Đôi mắt anh trừng lên những tia hằn giận dữ, ngược lên nhìn Hạo Thần như không thể tin được mình vừa nghe những gì.

Nhưng tuyệt vọng hơn, ngay cả hình bóng mờ nhạt của Ái Hy vừa rồi cũng tan biến vào không gian tĩnh lặng, không hề để lại chút gì minh chứng cho sự tồn tại của cô.

“Xin lỗi? Xin lỗi là thế nào?” Minh Vỹ quát lên, lần này thật sự dùng lực ấn mạnh Hạo Thần vào tường, một tay siết chặt lấy cổ áo của chủ nhân câu nói vừa rồi.

Bàn tay vừa dùng để ấn Hạo Thần vào tường được giơ cao lên, Minh Vỹ tức giận đâm mạnh vào bức tường lạnh giá.

Đôi mắt của anh đang hằn rõ những tia lửa rực sáng, anh đang phát điên...

Không thể cho phép Ái Hy dễ dàng rời xa anh như thế này, không thể được!

Bàn tay đang nắm chặt lấy cổ áo của Hạo Thần đang bắt đầu run lên, gương mặt của Minh Vỹ bắt đầu tối sầm lại, tràn ngập sự tàn độc của một ác quỷ độc đoán.

“Xin lỗi... vì đã không thể bảo vệ được cho cô ấy.” Hạo Thần lúc này cứ như một đứa trẻ đang mắc lỗi, hạ thấp giọng, chậm rãi nói từng từ từng chữ một cách day dứt.

Minh Vỹ siết chặt tay hơn, khiến Hạo Thần bắt đầu cảm thấy ngạt thở, nhưng vẫn để yên cho anh muốn làm gì thì làm.

Đóng tròn một vai diễn hoàn hảo trong vở kịch vừa được đặt ra mới là tài năng của một diễn viên thực thụ.

Chắc chắn... chắc chắn rằng vở kịch này sẽ thành công, chỉ cần Hạo Thần đóng tròn vai của một kẻ vừa làm một việc không thể tha thứ đang ân hận về việc mình đã làm.

Đột ngột Minh Vỹ hất mạnh cổ áo trong tay ra một cách dứt khoát, tức giận quay lưng bước khỏi căn biệt thự đang tồn tại một nỗi ân hận không dứt.

Nhưng anh đã bỏ quên một thứ ở lại...

... thiên sứ tuyệt mỹ đang được trưng trong tủ kính trong suốt, bao bọc bởi bốn bức tường vô hình, mãi mãi không thể chạm đến được...

...

Hạo Thần mệt mỏi tựa vào tường, bắt giắc lại thở dài ngao ngán.

Che đây sự có mặt của Ái Hy bên cạnh mình, thật sự quá khó và đang dần trở thành thứ khiến Hạo Thần lo sợ... sợ rằng sẽ có một ngày, người con gái nhỏ bé ấy sẽ lại trở về với vòng tay của Minh Vỹ, nhấn tâm bỏ mặc cậu ở lại phía sau, không chút hoài tâm vương vấn.

Cả người Hạo Thần tựa hẳn vào tường, đưa một tay ôm lấy mặt, đồng thời nở một nụ cười cay đắng.

Có được cô bằng cách này... quả thật là một nỗ lực quá lớn!!

“Minh... Vỹ...?” Một giọng nói trong thanh vang lên, chỉ nhẹ nhàng như làn gió thoảng mơn man bên tai Hạo Thần, đôi mắt nâu đang nhìn Hạo Thần chăm chú.

Ái Hy đang đứng trước mặt Hạo Thần, cô ghì chặt con gấu được làm bằng bông mềm mại có kích cỡ khá lớn trong tay, nhìn Hạo Thần đầy nghi hoặc.

“Sao?” Hạo Thần ngược mặt lên, sau đó ột tay vào túi, đứng thẳng người dậy.

Nhưn mảy nhìn Ái Hy với dáng điệu vô cùng bất cần, Hạo Thần đang cố gắng che giấu vẻ bề ngoài cô độc vừa rồi.

Cậu không muốn để Ái Hy trông thấy dáng vẻ thảm hại nhất của mình.

Cô vẫn lặng người trước Hạo Thần, đôi tay đang ôm lấy chú gấu dần ghì chặt hơn, cúi gầm mặt xuống.

“Minh Vỹ?”

Lần này, Hạo Thần có thể cảm nhận rõ rệt sự nghi hoặc của Ái Hy dành ình thông qua hai từ ngắn gọn “Minh Vỹ”.

Hạo Thần cười nhạt, đưa một tay nhẹ nhàng kéo Ái Hy đến gần mình hơn, dịu dàng đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài gọn sóng của cô một cách thân mật.

“Em không tin anh sao?” Chỉ cần Ái Hy tin vào những lời dối trá do chính Hạo Thần đặt ra, thì xem như cậu đã thoả mãn lắm rồi.

Ái Hy vẫn tiếp tục cúi gầm mặt, tạo nên một khoảng tối che khuất gương mặt đáng yêu.

“Không nhất thiết phải trả lời, em chỉ cần cho anh biết là em có tin anh hay không là đủ.” Hạo Thần tiếp tục nhấn nài, nói ra những lời trấn an như vậy hoàn toàn ngược lại với tâm trạng của Hạo Thần lúc này.

Thật sự... Hạo Thần rất muốn biết Ái Hy có tin tưởng mình hay không... tập trung sự chú ý vào từng cử chỉ của cô, đôi mắt cậu dần dịu lại, nhưng vẫn còn lưu lại những tia nhìn nghi hoặc.

Từ phía bên kia, Ái Hy dần ngược mặt lên, sau đó từ từ lắc nhẹ đầu.

Dĩ nhiên là làm sao có thể tin được chàng trai trước mặt thật sự mang cái tên “Minh Vỹ” ?

Căn bản là do cô không hề cảm nhận được sự gần gũi với Hạo Thần, đặc biệt là lại cảm thấy vô cùng xa lạ.

“Nếu anh có thể chứng minh mối tình của chúng ta đã từng tồn tại, em có còn nghi ngờ anh nữa không?” Hạo Thần không giấu được vẻ thất vọng đang hiện diện trên gương mặt, nhưng đâu phải cậu dễ dàng bỏ cuộc như thế.

Không đợi từ phía đối diện có thêm bất cứ phản ứng nào, Hạo Thần nắm lấy tay Ái Hy lôi đến một chiếc ghế sofa được đặt ở giữa phòng khách, sau đó ấn nhẹ cô ngồi xuống.

“Ngồi yên ở đây, anh sẽ cho em xem bằng chứng.” Hạo Thần nhếch môi, từng từ được thốt ra một cách khó nhọc.

Vì đây là cách cuối cùng, nhưng có lẽ sẽ xúc phạm đến cô em gái đã khuất...

Hạo Thần bước đến gần chiếc tủ kính sang trọng được đặt ở góc phòng khách, từ tốn mở cửa tủ và lấy ra một quyển sổ album khá dày.

Đóng chiếc tủ kính lại một cách cẩn thận, Hạo Thần tiếp tục quay người bước đến gần chiếc ghế sofa đen tuyền, cậu bình thần ngồi xuống bên cạnh cô.

Ái Hy vẫn chăm chú nhìn Hạo Thần, không quên liếc nhìn quyển album kia.

“Đây là bằng chứng.” Hạo Thần bắt đầu lật quyển album ra, những bức ảnh của cậu và một người con gái nhỏ bé đang được cô thu vào tầm mắt.

Ái Hy vẫn không hề có chút biểu hiện gì gọi là ngạc nhiên, lại càng không tỏ vẻ thích thú, tất cả chỉ là gương mặt lạnh nhạt không chút biểu cảm.

“Đây là em ba năm về trước, thấy không?” Hạo Thần tiếp tục lật nhanh những trang ảnh trong quyển sổ, từ tốn giải thích. “Em đã là hôn thê của anh từ ba năm về trước.”

Thật may mắn khi Ái Hy và Thy Thy giống nhau như hai giọt nước... dù cho Thy Thy trong ảnh không hề giống với cô hiện giờ, nhưng vẫn đủ khiến cô tin tưởng cậu.

Vì hình ảnh Thy Thy lúc ấy... chỉ dừng lại ở độ tuổi mười sáu... dàn dựng một vở kịch đã có sẵn kịch bản và đạo cụ, đúng thật là không hề khó chút nào!

Đặt quyển sổ lên bàn, Hạo Thần gấp gấp ôm lấy Ái Hy, gần từng chữ.

“Đừng bao giờ nghi ngờ anh như thế này, được không?”

Hạo Thần gần như van nài Ái Hy, cảm giác như cô đang dần phát giác ra việc xấu xa mình đã làm thật sự khiến cậu không kìm chế được mà giữ lấy cô thật chặt bên mình.

Nếu có một ngày Ái Hy phát hiện ra sự thật... thì ngày đó sẽ là ngày Hạo Thần giam cầm cô mãi mãi, không để cô lại trở về bên anh ta một lần nữa.

Gương mặt Ái Hy dần giãn ra, nhưng vẫn không có chút biểu cảm nào khác ngoại trừ sự băng giá đang hiện hữu tại đôi mắt trong sáng.

“Minh... Vỹ... tin tưởng...”

...

“Minh Vỹ...”

Ái Hy vẫn ôm gấu bông trên tay, đi theo sau Hạo Thần, nhưng lại luôn miệng gọi cái tên “Minh Vỹ”.

“Sao vậy?” Hạo Thần bắt đầu cảm thấy khó chịu, tại sao lúc mất trí nhớ cô vẫn còn nhớ đến Minh Vỹ cơ chứ, ngay cả tên của mình còn không nhớ cơ mà.

Chịu đựng việc người con gái mình đem lòng yêu thương lại gọi mình bằng tên của một thằng đàn ông khác thật sự vượt quá mức chịu, mặc dù Hạo Thần đã sẵn sàng chấp nhận làm người thay thế.

Từ lúc Ái Hy đã tin tưởng Hạo Thần thật sự là Minh Vỹ... cũng là lúc những hành động kỳ quặc của cô bắt đầu xuất hiện.

Bằng chứng là cô cứ luôn đi theo sau Hạo Thần không rời, từ đôi môi xinh xắn kia liên tục thốt ra hai từ “Minh Vỹ” không ngừng nghỉ.

Biết rằng hành động của cô chỉ là vô tình và hành động theo bản năng... nhưng lại khiến trái tim cậu đau nhói.

“Minh Vỹ...” Ái Hy vẫn chậm rãi lặp lại cái tên quen thuộc đó, bước chân cũng ngừng lại theo Hạo Thần.

Hiện tại... cô chỉ cần biết, người con trai tên “Minh Vỹ” có lẽ rất quan trọng đối với mình, và cô không muốn rời xa khỏi người con trai này dù chỉ một giây!

“Em có chuyện gì sao?” Hạo Thần nhíu mày, cậu ngoảnh mặt về phía sau nhìn cô, thật khó chịu!

Nếu lúc này, Ái Hy gọi tên của Hạo Thần có phải tốt hơn không?

Tại sao lúc nào cũng là Minh Vỹ?

Cô vẫn chăm chú nhìn cậu, rồi lại khẽ lắc đầu một cái, tiếp tục cất cao giọng:

“Minh... Vỹ...”

Làm sao để nói cho Ái Hy biết được rằng Hạo Thần thật sự không muốn Ái Hy gọi mình bằng tên Minh Vỹ đây?

Hết cách rồi... ngay cả đường rút lui cũng không có...

Hạo Thần mệt mỏi quay đầu lại, tiếp tục bước đi, một đôi chân khác cũng bắt đầu cất bước, nối tiếp theo những bước chân của cậu.

...

Cạch

Cánh cửa phòng bật mở, vẫn là một sắc thái đối lập giữa hai gam màu đen và trắng hiện ra trước mắt, u uất và tĩnh lặng hết như tâm trạng của Minh Vỹ lúc này...

Minh Vỹ lặng người trước căn phòng lạnh lẽo quen thuộc, vẫn in sâu một bóng dáng không hề phai nhạt, thậm chí anh vẫn có thể cảm nhận được hơi ấm của Ái Hy còn vương lại đang phảng phất trong phòng.

Sinh ra và lớn lên trong thế giới tranh chấp quyền lực, Minh Vỹ vẫn không thể bảo vệ được người con gái mà mình hết lòng yêu thương.

Vốn dĩ anh đã rất tự tin... tin rằng mình đủ sức che chở và bảo vệ cho cô, những gì cô cần làm chỉ là một sự im lặng tuyệt đối.

Nhưng dù cho cô đã thật sự im lặng, thật sự tin tưởng và ngã vào vòng tay của anh... thì anh vẫn không thể nào nắm giữ được cô, đánh mất chỉ trong một khoảng thời gian quá ngắn ngủi.

Ái Hy quả thực quan trọng hơn cả Thy Thy, kể cả khi Thy Thy còn sống chắc cũng không thể nào lấp đầy khoảng trống vốn là vị trí của cô trong lòng anh lúc này.

Khoảng thời gian ở bên cạnh Ái Hy quá ngắn, nhưng lại đủ khiến anh đau khổ hơn khi Thy Thy nhắm mắt từ giã cõi đời gấp ngàn lần.

Không thể nào định rõ cảm giác hiện tại của Minh Vỹ, nhưng anh đã thật sự chìm đắm vào nỗi ân hận và đau đớn cùng cực.

Anh hận chính mình không thể đảm bảo sự an toàn cho Ái Hy.

Minh Vỹ thật sự không tin, không thể tin được chỉ trong nháy mắt, Ái Hy đã hoàn toàn bốc hơi khỏi cuộc sống của anh.

Dường như anh vừa phải trải qua một giấc mơ, đầu óc vẫn còn mông lung, không tài nào phân biệt được những gì đang và đã xảy ra...

Không đúng, đây không chỉ đơn thuần là một giấc mơ... mà là một cơn ác mộng!

Chỉ cần ngủ một giấc thì sau khi tỉnh dậy, trên gương mặt đáng yêu kia vẫn sẽ lại xuất hiện, nở một nụ cười dịu dàng và tinh nghịch.

Ái Hy vẫn chưa hề biến mất khỏi cuộc sống của anh, đúng không?

Tất cả mọi thứ liên quan đến Ái Hy vẫn còn hiện diện trong căn phòng băng giá này... chứng tỏ, Ái Hy vẫn còn sống, vẫn tồn tại...

Minh Vỹ ngồi lên chiếc giường mềm mại, với tay lấy quyển truyện “Alice ở xứ sở thần tiên” được cô đặt ngay ngắn trên mặt bàn, đột ngột thốt ra một câu nói đầy đau đớn.

“Anh vẫn chưa đọc đoạn kết của Alice... cho em...”

...

“Đừng nhìn anh như thế nữa.” Hạo Thần mệt mỏi gấp quyển sách trong tay lại, ngay cả đọc sách cũng không được để yên.

Ái Hy ngồi trên giường, vẫn ôm khư khư con gấu bông đã tiện tay vớ được trên giường khi đi theo Hạo Thần lúc này, đôi mắt vẫn dán chặt vào “Minh Vỹ”.

Không hiểu vì lý do gì, cô có cảm giác con gấu bông này được dành riêng ỉnh, nên cứ ôm nó mãi không rời, một phần cũng vì cô thích sự mềm mại và thoải mái khi ôm nó.

Hạo Thần ngồi yên trên chiếc ghế sofa nhỏ được đặt ở góc căn phòng xinh xắn bài trí khá cầu kỳ, hai tay đan vào nhau, nhướn mày nhìn Ái Hy đang tiếp tục chăm chú quan sát mình như một vật thể lạ lẫm.

Không hẳn là cậu đã chuẩn bị căn phòng này cho Ái Hy từ trước, mà là vì nó từng là phòng của Thy Thy nên mới được trang trí theo phong cách dễ thương như thế này.

Lý do tại sao Hạo Thần không đọc sách ở phòng mình mà lại sang phòng cô, chắc không cần nói cũng biết... để Ái Hy một mình, cậu cảm thấy không yên tâm...

Nhưng khi đối diện với cô, cậu lại cảm thấy khó chịu và căng thẳng.

Bất giác thở dài một tiếng náo nức, Hạo Thần đứng thẳng người dậy, đi lướt qua cô, nhưng lại bị một bàn tay nhỏ nhắn níu lại.

“Minh... Vỹ...”

Lần này là mọi dây thần kinh và động mạch đã hoàn toàn tê liệt, đông cứng gây mất cảm giác.

Hạo Thần chỉ biết, trái tim mình một lần nữa lại nhói lên khi giọng nói trong thanh kia cất tiếng.

“Sao?” Vốn không phải là loại người lạnh lùng kênh kiệu, nhưng lúc này dù chỉ nói duy nhất một từ ngắn gọn để trả lời Ái Hy cũng trở nên quá khó.

Nửa muốn gạt bàn tay đang níu chặt lấy vạt áo của mình ra, nhưng nửa khác lại muốn ôm cô vào lòng một cách cẩn trọng.

Thật mâu thuẫn!

“Em sao vậy?” Hạo Thần bắt đầu mất kiên nhẫn, khó chịu gần từng chữ, sức chịu đựng của con người có hạn, và cậu dĩ nhiên cũng thế.

“Minh... Vỹ...” Ái Hy buông lỏng cánh tay đang ghì chặt lấy con gấu bông, tiếp theo là buông vạt áo của Hạo Thần, kèm theo động tác dang rộng hai tay, nhìn cậu với đôi mắt sâu thẳm, “... ôm... em...”

“Em... vừa nói gì?” Hạo Thần không thể tin được mình vừa nghe những gì, chỉ còn cách tự mình khẳng định lại câu nói vừa rồi của cô.

“... ôm em.” Ái Hy ngập ngừng một lúc, gương mặt ửng hồng cúi gằm mặt xuống, nhưng vẫn giữ nguyên cái tư thế đáng yêu vừa rồi.

Lần này Hạo Thần có thể nghe rất rõ, và chỉ duy nhất một từ ngắn gọn lại có thể khiến trái tim cậu đập loạn cả lên.

“Em bảo anh... ôm em?” Thật không ngờ Ái Hy lại có thể nói như thế, chẳng lẽ mỗi khi ở bên Minh Vỹ thì cô luôn có những hành động đáng yêu đến mức này sao?

Gạt bỏ hai từ “Minh Vỹ” quan trọng, Hạo Thần chỉ còn biết duy nhất một điều...

Ái Hy đang muốn mình ôm cô ấy!

Đáp lại câu hỏi của Hạo Thần là một cái gạt đầu dứt khoát... dĩ nhiên trong hoàn cảnh này, dù cho có muốn cũng không thể từ chối được.

Hạo Thần ngồi xuống bên cạnh giường, cậu cẩn thận kéo Ái Hy vào lòng mình, nhưng vẫn chưa kịp hoàn thành động tác thân mật ấy, một chất giọng nhẹ nhàng vang lên khiến cậu sững người lại.

“Minh... Vỹ...”

Lần này, Ái Hy chủ động vòng tay ôm Hạo Thần, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, cô lại vui mặt vào vòm ngực mạnh mẽ của cậu...

Thật đáng sợ... khi vừa bình tĩnh sau một giấc ngủ dài không hạn định, đầu óc lại hoàn toàn trống rỗng, không hề lưu lại bất cứ vết tích nào khác ngoài một cái tên quen thuộc.

Ái Hy đang cố gắng tìm sự ấm áp từ “Minh Vỹ”, siết chặt vòng tay hơn.

Nhưng tại sao cảm giác lại lạ lẫm đến thế này?

Hoàn toàn không thể lấp đầy khoảng trống bên trong cô.

Không sao... không sao cả... rồi cô sẽ lại quen với vòng tay ấm áp này, sẽ nhanh thôi...

“Minh... Vỹ...?” Ái Hy bất giác lại một lần nữa gọi tên Minh Vỹ, đôi mắt từ từ nhắm lại, cảm nhận sự ấm áp từ người bên kia.

Vẫn là hai từ quen thuộc, nhưng đã khiến trái tim Hạo Thần ngừng đập...

Cậu buông thông hai tay, sau đó dùng lực đẩy mạnh cô ra, tiếp theo đứng thẳng người dậy, quay người bước đi, không hề ngoảnh mặt nhìn cô lấy một cái.

Đây rõ ràng là con đường mà Hạo Thần đã chọn, nhưng tại sao lại hành động một cách vô ý thức như thế này cơ chứ?

Bước nhanh ra khỏi phòng, trái tim Hạo Thần vẫn nhói lên từng đợt.

Không làm được... không thể làm được... thật sự Hạo Thần không thể đối diện với Ái Hy như thế này được, không nỡ bỏ rơi cô ở lại một mình trong tình trạng như thế này, nhưng mọi hoạt động của cơ thể cứ phản ứng một cách tùy tiện, không được như ý muốn.

Ái Hy ngẩn người, vẫn ngồi yên lặng trên chiếc giường êm ái, bất giác lại lùi dần về phía sau cho đến khi tựa hẳn người vào tường.

Từ đôi mắt trong sáng kia, vô thức lại chạy dài một dòng lệ trong suốt.

Cô ôm lấy con gấu bông, siết chặt, cả người run lên không ngừng, một giọt nước trong suốt đã nhẹ nhàng rơi xuống những sợi bông mềm mại của gấu bông ấm áp, sau đó hoàn toàn tan biến.

“Minh... Minh... Vỹ...”

21. Chap 43 - 44

Chap 43

Đôi mắt từ quá khứ

Từng giọt mưa nhẹ nhàng đáp vào khung kính, sau đó lăn dài theo một đường thẳng vô định trong màn đêm.

Căn phòng đơn nhả hắt ra thứ ánh sáng nhàn nhạt của đèn tường, không gian vẫn thật ảm đạm và tĩnh lặng.

Minh Vỹ nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền lại, vẫn chìm sâu vào giấc ngủ sau một quãng thời gian đau đớn và ân hận.

Hai hàng lông mày rậm đầy nam tính vẫn nhú chặt lại, thậm chí ngay cả lúc ngủ, anh cũng không thể nào yên giấc...

Những giọt mưa lạnh buốt vẫn vô tình thả mình rơi tự do ở bên ngoài thế giới, đem đến thứ âm thanh phiền toái lẫn át tất cả.

Vẫn được bao phủ trong sự cô độc tưởng chừng như vĩnh viễn, Minh Vỹ bắt đầu khó chịu mở mắt. Như một thói quen đã hằn sâu vào ý thức, anh đưa tay sang một bên giường, như đang cố gắng tìm kiếm một bóng hình quen thuộc, nhưng tất cả chỉ là một khoảng trống rỗng ở vị trí bên cạnh.

Đưa đôi mắt thất thần nhìn sang phía bên cạnh, Ái Hy không hề ở đó, không hề tồn tại bên cạnh anh.

Minh Vỹ giật mình ngồi bật dậy, thở dốc, đôi mắt anh vẫn dán chặt vào vị trí mà Ái Hy vẫn thường nằm bên cạnh mình, bàn tay cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, nhưng lại mỏng manh đến mức có thể hoàn toàn tan biến.

Hoàn toàn trống trải...

Giấc mộng đã kết thúc rồi mà, tại sao Ái Hy vẫn không về?

Minh Vỹ hoàn toàn rơi vào trạng thái bất động, mọi cảm giác và hoạt động của cơ thể chợt ngừng lại, chỉ có đôi mắt đang cố gắng tìm kiếm một bóng hình quen thuộc.

Lẽ nào anh vẫn chưa tỉnh mộng sao?

Bước xuống giường, Minh Vỹ gấp gáp tiến đến mở toang cánh cửa ở phòng tắm, chắc chắn Ái Hy chỉ trốn ở đâu đó thôi!

Nhưng tất cả chỉ là một không gian yên tĩnh... Anh mất bình tĩnh bước đến mở nhanh chiếc tủ quần áo ra một cách thô bạo.

Mọi thứ... mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn... Tất cả mọi thứ liên quan đến Ái Hy vẫn ở yên đấy mà, thế thì người ở đâu?

Minh Vỹ tức giận nắm mạnh tay vào chiếc tủ quần áo của Ái Hy, anh gấp gáp bước đến chiếc bàn màu trắng trang nhã, lấy ra một khẩu súng lục màu đen và bắt đầu lên đạn.

Tìm... anh phải tìm Ái Hy!

Nạp đạn cho khẩu súng với động tác vụng về hết mức, anh để sẵn ngón tay ghi lấy cò súng, cánh cửa phòng được mở ra một cách thô bạo, anh bước đi trên dãy hành lang, mọi hành động lúc này dường như đã nằm ngoài tầm kiểm soát.

Cứ thể vô thức thực hiện một cách máy móc như thể đã được lập trình sẵn từ trước.

Cảm giác bức bối trong lòng không sao giải tỏa được, trái tim cũng dần thất lại một cách vô tình khiến lồng ngực của Minh Vỹ trở nên vô cùng đau đớn.

Đôi mắt màu hổ phách chợt sáng lên trong bóng tối, vẫn tiếp tục tìm kiếm Ái Hy trong vô vọng, khiến tinh thần anh càng lúc càng trở nên tồi tệ hơn.

Bước vào một căn phòng gần cầu thang, Minh Vỹ nhấn công tắc đèn, anh nhìn hai tên cận vệ đang ngủ say trong phòng, rồi lại liếc sơ tìm người con gái đáng yêu đang được in sâu vào tâm trí.

Một tên cận vệ kia bị những tiếng động va chạm mạnh làm thức giấc, một môi đưa mắt nhìn xung quanh căn phòng.

Minh Vỹ đang đứng ở giữa phòng, gương mặt tối sầm lại, khẩu súng đang được chĩa về phía tên cận vệ đang ngơ ngác không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

“Thiếu... thiếu gia... sao thế?” Tên ấy lắp bắp, lùi dần về phía sau, cả người bắt đầu run lên không ngừng.

“Cô ấy đâu?” Minh Vỹ nói đều đều, tiếp tục chĩa súng về phía hai tên cận vệ, ngón tay bắt đầu ghì dần lấy cò súng. “Đụng đến cô ấy... tất cả đều phải chết!”

Anh dường như không thể suy nghĩ được bất cứ điều gì cả, chỉ biết rằng mình cần phải giải thoát sự bức bối đang hiện diện trong lòng.

Đoàng

Một viên đạn ghim thẳng vào ngực của tên cận vệ đang tựa người vào thành giường, một dòng máu đỏ thẫm trào ra từ khoé môi của hắn vì nội thương, sau đó hắn ta lập tức ngã gục xuống sàn.

Minh Vỹ tiếp tục chuyển mũi súng về tên còn lại đang ngủ say trên giường, khoé môi sẽ nhếch lên tạo một nụ cười cay độc.

Đoàng

Khẩu súng trên tay được hạ xuống, anh mệt mỏi tựa vào tường, từ từ quỳ sụp xuống nền đất.

Chiếc áo sơ mi màu cafe sữa đã lưu lại những vệt máu đỏ thẫm, mang đến một sắc thái tàn nhẫn của mùi máu tanh nồng.

Trước mắt dần tối lại, cõi lòng tưởng chừng như tan nát giờ đây đã hoàn toàn mất cảm giác, chỉ còn đọng lại những vết thương lòng nơi trái tim đang đập mạnh một cách gấp gáp...

Một cô gái ban đầu chỉ đơn thuần là một người giống hệt người con gái mà Minh Vỹ từng yêu thương, nay lại có sức hút và quan trọng hơn cả Thy Thy gấp ngàn lần.

Dù cho có cố gắng phủ nhận tất cả những chuyện tồi tệ đã và đang diễn ra, nhưng anh vẫn đủ lí trí để nhận thức sự thật không thể chối từ.

Sự thật là... Ái Hy đã hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của Minh Vỹ.

Không thể chấp nhận... không chấp nhận được!

Anh thật sự không muốn như thế, thật sự không tin được lại dễ dàng đánh mất cô như thế này.

Cả người bắt đầu run lên không ngừng, Minh Vỹ kích động đập mạnh tay vào tường, mặt cúi gằm xuống. Đôi mắt anh dần đánh mất tầm nhìn, từ tận đáy mắt toát lên sự đau thương tột cùng, ngay cả việc thở cũng dần trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Nếu như lúc đó, Minh Vỹ mặc kệ lời uy hiếp đánh cược sinh mệnh của Ái Hy, mặc kệ sự sống chết của bà Hàn, thì chắc mọi chuyện sẽ không như thế này.

Ân hận nhất, bà ta vẫn hoàn toàn bình yên và đang chờ hồi phục, tại sao anh lại vì người đàn bà đáng ghét ấy mà bỏ mặc cô ở lại với kẻ vô dụng như Hạo Thần?

Minh Vỹ bất giác lại bật cười thành tiếng, đưa một tay ôm lấy mặt, tay còn lại chống xuống nền đất bằng giá để giữ thăng bằng.

Hạo Thần vô dụng sao?

Nếu thật sự như thế, anh có lẽ sẽ là kẻ bất tài và ngu ngốc nhất trên đời, vì đã giao người con gái của mình ột tên vô dụng như hắn bảo vệ.

Nụ cười cay đắng vẫn giữ trên môi, khoé mắt Minh Vỹ bắt đầu được bao phủ một lớp sương mờ ảo, sau đó xuất hiện một dòng nước tinh khiết và trong suốt lăn trên gương mặt điển trai, nhẹ nhàng đáp đất theo một đường thẳng vô hình.

Bầu không khí trong căn phòng đầm máu nặng đến mức chết chóc, dường như vạn vật xung quanh đều bị huỷ diệt, không hề có lấy một chút sinh khí tồn tại.

Anh vẫn lặng người dưới sàn nhà lạnh lẽo, gương mặt thất thần vẫn lưu lại một vệt dài của nước mắt. Một giọng nói van nài vang lên, tưởng chừng như chìm hẳn vào nỗi tuyệt vọng vô cực không lối thoát.

“Đừng... rời xa anh...”

...

“Nỗi đau thể xác...”

... liệu có đau bằng việc đánh mất em?”

...

Những tia sáng của ánh đèn chùm hoa mỹ ngoài hành lang theo cánh cửa vừa được bật mở hắt vào căn phòng được phủ kín bởi bóng tối tĩnh mịch.

Hạo Thần khó chịu mở mắt, vẫn nằm bất động trên giường, hoàn toàn không để tâm đến sự có mặt của một người khác đang hiện diện trong phòng.

Biết rằng những hành động của Ái Hy chỉ là vô thức, nhưng nó đã vô tình khiến Hạo Thần tổn thương sâu sắc.

Nhưng cậu có thể tin chắc rằng... chỉ cần giữ cô ở bên mình, rồi sẽ có một ngày không xa, ánh nhìn thân mật kia sẽ không còn dành cho cậu với thân phận của một kẻ thay thế, mà sẽ thực sự dành riêng ình, với tư cách là người mà cô yêu thương.

Có lẽ chỉ cần thời gian trôi nhanh một chút, có lẽ mọi ký ức của Ái Hy về Minh Vỹ sẽ dần phai nhạt mà thôi!

Hạo Thần thở dài náo nề, từ ngày đưa Ái Hy về, không biết cậu đã bao nhiêu lần phải thở dài như thế này nữa...

Tiếng bước chân đều đặn vang khắp phòng, nhẹ nhàng như theo nhịp điệu của bản hoà tấu cùng màn mưa bên ngoài khung cửa.

“Ra ngoài!” Hạo Thần gắt lên, không cần biết đó là ai, và cậu cũng không quan tâm về thân phận của người đó...

Hạo Thần chỉ biết rằng, mình cần yên tĩnh, cần phải suy nghĩ một cách thông suốt và chín chắn hơn, và sự có mặt của người thứ hai khiến cậu cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tĩnh lặng...

Tiếng bước chân lại ngoan cố cất lên, cánh cửa phòng vẫn mở tung đem thứ ánh sáng của sự sống chiếu rọi khắp căn phòng tắm tối của hiện tại.

Hạo Thần mím môi, với tay lấy chiếc gối bên cạnh, ngồi bật dậy ném thẳng chiếc gối trong tay vào tường, bực bội quát lên.

“Không nghe thấy sao? Tôi bảo ra ngoài!” Vừa dứt câu, Hạo Thần lại cảm thấy hối hận vì hành động thô lỗ vừa rồi sau khi trông thấy bóng dáng nhỏ bé từ phía bên kia.

Bóng người mảnh mai đứng cách nơi chiếc gối Hạo Thần vừa ném một khoảng không xa, hai bàn tay vẫn siết chặt con gấu bông, sợ hãi lùi về sau một bước.

Gương mặt căng thẳng của cậu dần dịu lại sau khi trông thấy Ái Hy, nhưng dáng vẻ sợ sệt kia lại khiến Hạo Thần cảm thấy day dứt.

Cô lại lùi dần về phía sau, như thể đang muốn trốn chạy khỏi Hạo Thần.

Cảm giác cô đơn khiến cô cảm thấy mình thật đơn độc, cố gắng tìm đến “Minh Vỹ” như tìm kiếm chút hơi ấm quen thuộc, nhưng giờ đây lại hoảng sợ trước hành động không mấy thiện cảm kia.

Cô đơn... cô thật sự rất sợ cảm giác đó.

Nhưng người con trai trước mặt dường như đang dần ghét bỏ Ái Hy, ghét bỏ cái đầu óc rỗng tuếch không chút kỷ ức này.

Đôi môi Hạo Thần khẽ mấp máy, nhìn bóng dáng nhỏ bé đang dần khuất xa hơn trong tầm mắt, nhưng đôi chân lại không thể đứng dậy mà bước đến ngăn cản Ái Hy bước đi xa khỏi mình.

Ái Hy đột ngột quay đầu lại, nhưng chưa kịp cất bước đã bị một giọng nói trầm ấm giữ chân, không tài nào bước đi được nữa.

“Đừng đi!”

Mọi động tác đều ngừng lại, Ái Hy vẫn đứng yên trước cửa, quay lưng về phía Hạo Thần.

“Nếu em đến đây là để tìm anh, thì tại sao em lại phải bỏ đi?” Chính cậu cũng không hiểu mình đang nói những gì, chỉ biết rằng mình đang rất sợ cái cảm giác đơn độc của hiện tại.

Một mối vì chính kế hoạch tự tay dàn dựng, nhưng đối với Hạo Thần, chỉ cần có được trái tim của Ái Hy, có thể đánh đổi tất cả.

Nở một nụ cười nhạt, chính cậu cũng không ngờ vị trí của cô trong lòng mình lại quan trọng đến thế.

Chính Hạo Thần cũng không biết mình đã yêu Ái Hy từ lúc nào, chỉ biết rằng khi vừa thức tỉnh khỏi trò chơi không giới hạn, hình bóng của cô đã khắc sâu vào tận cùng trái tim.

Trông thấy Ái Hy, trái tim lại không ngừng rung lên đầy thổn thức... nhưng trông thấy Minh Vỹ, một khoảng đen tối đã che khuất vầng hào quang xung quanh cô, tạo ra một kết giới khiến Hạo Thần không thể chạm tới.

Mưa vẫn rơi, dai dẳng và không hề muốn kết thúc...

Ái Hy từ từ ngoảnh mặt lại, ánh mắt vẫn lộ rõ vẻ sợ hãi và e dè nhìn Hạo Thần, sau đó đứng nép vào phía góc phòng, hai bờ vai nhỏ bé khẽ run lên, đôi môi mím chặt lại.

“Lại đây với anh...” Hạo Thần đưa một tay vào khoảng không, chậm rãi nói từng từ, nhìn Ái Hy với ánh mắt khuyến khích.

Dường như cô đã bắt đầu có cảm giác sợ hãi Hạo Thần.

Chỉ cần liếc sơ hành động của Ái Hy cũng đủ hiểu việc Hạo Thần vừa làm đã gây ảnh hưởng đến tinh thần của cô như thế nào.

Hạo Thần yêu một Ái Hy mạnh mẽ, tràn đầy sức sống ngày xưa... nhưng Hạo Thần muốn bảo vệ, che chở ột Ái Hy mềm yếu, mỏng manh của hiện tại.

Từ phía góc phòng, Ái Hy vẫn ôm chặt con gấu bông, đôi mắt cô vẫn chiếu những tia nhìn đầy sợ hãi về phía Hạo Thần.

“Sao thế?” Hạo Thần nhíu mày, bàn tay vẫn lơ lửng trong không trung, không hề có ý định thu tay về hay bỏ cuộc.

Có được Ái Hy để rồi dễ dàng cho cô tạo khoảng cách với mình ư?

Hạo Thần cười nhạt, tự trách bản thân mình tại sao lúc ấy không màng đưa mắt để nhìn rõ khuôn mặt của người bước vào phòng lấy một cái, chỉ là một cái nhìn thôi mà.

Nếu lúc đó biết được rằng đó là Ái Hy, thì cậu đã không hành xử một cách thiếu cẩn trọng như thế. Nếu cô muốn tạo khoảng cách giữa hai người... thì cậu sẽ là người dùng mọi cách để rút ngắn thứ khoảng cách không đáng có ấy!!

Ái Hy vẫn im lặng, nhìn về phía Hạo Thần, đôi môi cô mấp máy thành một câu nói không trọn vẹn:

“Minh... Minh Vỹ... ghét... em...”

Từ từ cúi mặt xuống, cô áp mặt vào con gấu bông đang ôm trong tay, cảm nhận thứ hương thơm tuyệt diệu toát ra từ con gấu ấy, dường như là mùi thơm của nước hoa.

Câu trả lời của Ái Hy khiến Hạo Thần sững người, mọi giác quan thần kinh trở nên tê liệt, đành chỉ không thêm hoạt động nữa.

Cô vừa bảo... cậu ghét cô sao?

Dường như lối suy nghĩ của Ái Hy lúc này chỉ bằng một đứa trẻ lên ba, bỏ ngoài tai những lời nói thân mật của Hạo Thần, dựa vào động tác vô tình vừa rồi mà đánh giá, bảo cậu ghét mình sao?

Hạo Thần bất giác không kìm nén được cảm xúc mà bật cười thành tiếng, cậu chuyển ánh mắt dịu dàng sang nhìn cô gái ngốc nghếch trước mặt, tiếp tục đưa tay về phía Ái Hy.

“Ừ, anh ghét em đấy... nhưng chỉ cần em đến đây, anh sẽ không ghét em nữa.”

Ái Hy ngược lên, rời gương mặt trắng hồng ra khỏi những sợi tơ mềm mại của gấu bông, nghiêng nghiêng đầu nhìn Hạo Thần vẻ dò xét.

“Thật... thật... sao?”

Từ lúc tỉnh lại sau khi chấn thương, cô hoàn toàn không thể nói một cách hoàn chỉnh, chỉ có cách nói đứt quãng từng từ, hết như đánh mất khả năng giao tiếp.

“Không tin anh sao?” Hạo Thần vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, nhìn Ái Hy chờ đợi.

Một Ái Hy đáng yêu và ngoan ngoãn như thế này thì tại sao Hạo Thần lại ghét được cơ chứ?

Từ góc khuất trong phòng, đôi chân Ái Hy bắt đầu cất bước, tiến đến gần Hạo Thần... vẫn là cái cảm giác lạ lẫm với người con trai trước mặt, nếu chàng trai này thật sự quan trọng, tại sao cô lại cảm thấy xa cách đến thế?

Không hề quen thuộc một chút nào, từ khuôn mặt cho đến vòng tay, đều không cảm nhận được hơi ấm thực sự, thậm chí đôi lúc còn cảm thấy bất an và khinh ghét “Minh Vỹ”.

Nhưng chịu thôi, vì anh ta là người cô có thể nhớ được trong tâm trí, và cũng là người thân thuộc duy nhất hiện tại.

Cô nghiêng nghiêng đầu, đứng đối diện với Hạo Thần, bước chân cũng dừng lại.

Ánh đèn tường chiếu rọi vào đôi mắt cafe đen tuyền của Hạo Thần, nhưng nét đượm buồn nhanh chóng được cô thu vào tầm mắt.

Bất chợt, Ái Hy lại đưa tay dụi dụi mắt, dường như cô đang thấy được một sự thay đổi từ đôi mắt của chàng trai đối diện.

Hai đôi mắt giao nhau, đột ngột trước mắt Ái Hy, một đôi mắt rực sáng mang sắc màu tinh túy của hổ phách chợt thay thế đôi mắt màu cafe đen thuần túy của Hạo Thần.

Đây... không phải là đôi mắt của chàng trai trước mặt, mà là một đôi mắt được in dấu sâu đậm trong tiềm thức của Ái Hy, giờ đây lại tái hiện như một điều ảo tưởng.

Nhưng... đôi mắt... đôi mắt này... thật sự rất quen!

Ái Hy có thể nhìn thấy được chiều sâu vô hạn từ đôi mắt ấy, nhưng tại sao cô lại có thể nhìn thấu được nỗi ưu thương từ đôi mắt tuyệt đẹp kia.

Tại sao... nếu mảng ký ức đã đánh mất lại tìm về, thì tại sao lại không thể khiến cô nhớ lại vẹn nguyên quá khứ?

Cơn đau đầu lại ập đến, Ái Hy đau đớn đưa một tay ôm lấy đầu, tay còn lại vẫn giữ chặt con gấu bông trong tay.

Đây... rõ ràng không phải là đôi mắt của chàng trai trước mặt, mà là đôi mắt của một người khác!

Tại sao lại dùng ánh mắt đó nhìn cô cơ chứ?

Một ánh mắt đầy phần uất và u ám đến kỳ lạ, như thể đang trách móc người đối diện, nỗi ưu tư hiện rõ hơn trong tận cùng đôi mắt đối diện.

Đưa mắt nhìn sang Hạo Thần, sắc màu kia đã hoàn toàn được thay thế bằng đôi mắt thường thấy của cậu tại sao lại như thế?

Chỉ trong tích tắc, đôi mắt kia đã chiếm hữu và thay thế đôi mắt của Hạo Thần, sau đó lại lập tức tan biến không chút luyến tiếc.

Bỏ mặc những hành động lo lắng của Hạo Thần, tại sao Ái Hy lại có thể nhìn thấy đôi mắt kia từ người con trai trước mặt cơ chứ?

Thật sự... quen... quen lắm! Nhưng cô lại không tài nào nhớ nổi đôi mắt ấy thuộc về ai, lại càng không hiểu được tại sao trái tim lại nhói lên khi trông thấy sắc màu tuyệt mỹ từ đôi mắt kia.

“Ái Hy, em có sao không?” Hạo Thần tiếp tục lay lay người Ái Hy, đây là triệu chứng đau đầu thường thấy ở những người bị mất trí nhớ sao?

Liệu cô có nhớ lại tất cả không?

Hạo Thần nín thở, vẫn tiếp tục quan sát từng cử chỉ của từ phía bên kia.

Ái Hy không nhìn Hạo Thần, gương mặt cúi gằm xuống, lắc đầu cắt lực, như thể đang chứng tỏ mọi chuyện vẫn ổn.

Bàn tay cậu nắm lấy tay của Ái Hy, nhanh tay kéo cô ngồi vào lòng mình, lên tiếng trấn an.

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi, đêm nay em cứ ngủ ở đây, anh sẽ sang phòng khác.”

Câu nói vẫn chưa dứt, Hạo Thần đưa tay ấn Ái Hy nằm xuống giường, cẩn thận đắp chiếc chăn dày ấm áp cho cô, sau đó đứng dậy.

Cơn mưa hôm nay dường như vẫn ngoan cố không chấm dứt, tiếp tục kéo dài trong màn đêm tĩnh mịch.

Bóng Hạo Thần khuất sau cánh cửa phòng, đôi mắt của Ái Hy lại tiếp tục nhoà đi vì nước mắt, câu nói hoàn chỉnh đầu tiên sau khi thức tỉnh được thốt ra đầy bi thương.

“Minh Vỹ... có thật là anh không?”

Chap 44

Điều em không ngờ tới

“Vương Hoàng, chăm sóc cô ấy tử tế, tôi sẽ cố gắng về sớm nhất có thể.” Hạo Thần bước nhanh ra khỏi phòng, liếc sơ qua quản lý Vương Hoàng, dáng điệu vô cùng gấp gáp.

Từ ngày đem Ái Hy về, cậu đã từ chối tất cả lời mời tham dự các show diễn truyền hình, nhưng lần này không thể nào bỏ qua bước tiến lớn nhất của sự nghiệp trong show diễn ở Anh Quốc.

Không đành lòng bỏ mặc cô ở lại, nhưng cũng không thể nào đưa cô đi cùng!

Hạo Thần mím môi, phải nhanh chóng đến sân bay trước khi Ái Hy kịp tỉnh dậy... nếu cô lại lên tiếng nín kéo như những lần trước, cậu không chắc mình sẽ đủ dũng khí mà rời bỏ cô dù chỉ một giây!

Tiếng bước chân của Hạo Thần vang khắp căn biệt thự nguy nga, dường như cũng đang cố tình khiến Ái Hy thức giấc, chính cậu cũng không thể hiểu được tại sao mình lại cư xử như thế.

Trong thâm tâm thật sự không muốn Ái Hy tỉnh dậy, nhưng hành động lại hoàn toàn trái ngược, cứ như đang cố gắng tạo tiếng động khiến cô tỉnh giấc mà nín kéo mình ở lại.

Hạo Thần đứng trước chiếc xe BMW màu trắng sang trọng, ngẩng mặt lên nhìn căn phòng được bao quang bởi tường kính và ánh đèn vàng nhàn nhạt với vẻ vô cùng lưu luyến.

Giao Ái Hy cho Vương Hoàng, nhưng Hạo Thần vẫn cảm thấy không yên tâm.

Bất giác thở dài não nề, cậu bước vào chiếc BMW, đưa tay ôm lấy đầu.

Chuyến lưu diễn lần này có thể kéo dài ít nhất ba ngày!

...

Ái Hy từ từ mở mắt, khẽ chớp chớp vài cái, đôi mắt vẫn còn mơ mơ màng màng, dường như vẫn chưa tỉnh mộng.

Vô thức đưa một tay dụi dụi mắt, cô đưa tay còn lại ôm lấy gấu bông đáng yêu vào lòng, dường như nó đã trở thành một vật không thể thiếu.

Từ tốn bước xuống giường, cô bước đi trong vô thức, hành động dụi mắt lại tiếp tục được lặp lại trong lúc bước đi.

Bước đến phòng Hạo Thần, Ái Hy đưa tay đẩy cánh cửa gỗ một cách nhẹ nhàng, sau đó bình thản bước vào phòng như mọi ngày.

Thói quen này dường như đã trở thành một tật xấu không thể sửa, mỗi khi thức giấc, cô lại lập tức ôm gấu đi tìm “Minh Vỹ” như tìm kiếm sự bình yên.

Căn phòng lạnh lẽo thường ngày của Hạo Thần nay lại trở nên trống rỗng, Ái Hy đứng trước cửa, đưa đôi mắt trong sáng liếc sơ căn phòng tĩnh lặng.

Hành động tiếp theo là lịch sự đóng cửa phòng lại, sau đó cô lại thẩn thờ bước đi trên hành lang, đôi mắt đượm buồn đang được hàng mi dài che khuất, giấu đi những giọt nước mắt đang chực rơi bất cứ lúc nào.

Ái Hy gần đây rất nhạy cảm, nhất là khi đối diện với sự lạc lõng và cô đơn, cô lại bắt đầu cảm thấy mình đang trở thành một vật thừa thãi, mãi mãi không có chỗ đứng trong dòng đời vô tình.

Vương Hoàng không hề có ý định giúp đỡ hay an ủi cô, chỉ lạnh lẽo làm theo trách nhiệm đảm bảo sự an toàn cho cô gái đáng ghét trước mặt.

Ái Hy lê bước nặng nề trên hành lang, sau đó mệt mỏi bước vào phòng, đóng cửa lại.

Ngồi lên giường, cúi gằm mặt, căn phòng ấm áp vẫn được bao bọc bởi thứ ánh sáng dịu dàng của đèn tường, khiến tâm hồn của cô nhẹ nhõm hơn phần nào.

Tĩnh tâm... tĩnh tâm nào...

Đến lúc này, cô cần phải xác định rõ bản thân mình mong muốn gì nhất.

Muốn lật lại những trang ký ức đã mất, hay để thời gian bù đắp tất cả những vết thương trong quá khứ?

Ánh mắt nhìn vô định, bất chợt hình ảnh của đôi mắt mang sắc màu hổ phách lại được chiếu chậm trước mắt, như đang gợi nhớ về hình ảnh thân thuộc của quá khứ đã vụt mất.

Thật sự khi nhìn thấy đôi mắt ấy, trái tim lại bất chợt thất lạc, như vừa bị một mảnh thủy tinh thật sắc nhọn đâm vào, khiến nó trở nên đau đớn và khó thở.

Ân hận... cô đang ân hận sao?

Vì đã nhấn tâm vứt bỏ những điều từng tồn tại trong quá khứ, nhưng thật sự cô không hề muốn nhớ lại chút nào.

Không hề có một lý do cụ thể, nhưng tâm trạng của cô hiện tại hoàn toàn trái ngược với những người bị mất trí nhớ giống mình.

Dĩ nhiên, đa phần những người mất trí nhớ đều đánh đổi tất cả mọi thứ để tìm về quá khứ, tìm về sự thật không thể xoá nhoà.

Nhưng Ái Hy lại hoàn toàn không muốn như thế, chỉ muốn chạy trốn khỏi quá khứ, và cũng không hề muốn đối diện với thực tại.

Căn bản là cô cũng không hiểu chính bản thân mình đang muốn và làm gì, chỉ biết rằng mình không đủ tự tin để lật lại quá khứ... và không đủ can đảm để đối diện với sự thật không thể chối từ.

Cuộc sống bình yên và thanh thản của hiện tại khiến Ái Hy cảm thấy thoải mái, nhưng lại day dứt và đau đớn mỗi khi đêm về lại phải để bóng tối của màn đêm nhấn chìm chính mình. Nhưng mỗi lúc như thế, cô lại ước có thể mãi mãi sống trong bóng tối, vì ánh sáng không hề mang đến cho cô cảm giác hạnh phúc và thanh thản.

Ái Hy thả mình nằm xuống giường, mệt mỏi nhắm hờ đôi mắt, vẫn ôm chặt gấu bông mềm mại trong tay, sau đó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ngoài cửa phòng, qua khe hở của cánh cửa chưa được đóng lại, Vương Hoàng ném cho Ái Hy một cái nhìn khinh thường, vì vốn dĩ anh chẳng hề ưa cô ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

Biết rõ cô gái này chỉ là người bị Hạo Thần điều khiển trong vở kịch tự đặt ra, nhưng cô gái trước mặt lại có thể khiến cậu ta bất chấp tất cả như thể quả thật không hề tầm thường chút nào.

Cánh cửa phòng được đóng lại một cách cẩn trọng, Vương Hoàng vẫn nhìn cô với đôi mắt không chút thiện cảm, như thể đang khinh ghét vô độ, không thể nào tha thứ cho việc Hạo Thần vì một người con gái không có chút ký ức mà từ bỏ tương lai danh vọng.

...

Minh Vỹ đứng yên lặng bên cửa sổ, chăm chú nhìn những hạt cát màu xanh lam đang đi theo lỗ hổng sang mặt bên kia của đồng hồ cát.

Ngày Thy Thy ra đi, Ái Hy đã tặng đồng hồ cát cho anh để giải tỏa nỗi buồn... nhưng ngày cô ra đi... anh chỉ có thể lật ngược chiếc đồng hồ cát định mệnh.

Ngoài Ái Hy, còn ai có thể lôi anh thoát khỏi cơn ác mộng bi thương và trở về với thực tại?

Không ai cả... đồng hồ cát... lúc này dường như đang phản tác dụng, càng lật ngược nó lại, nỗi đau ngự trị trong tim lại tăng lên bội phần!

Dù rằng biết rõ những thứ liên quan đến cô sẽ làm mình đau đớn hơn, nhưng anh vẫn không màng để tâm, cứ như đang vô thức hành hạ chính bản thân mình.

Đồng hồ cát vẫn vô tình mang nỗi buồn trong tâm hồn sang đầu kia đồng hồ cát, nhưng vẫn không thể khiến nỗi ân hận và day dứt tột cùng ngừng giãy vò Minh Vỹ.

Cái giá phải trả ột hành động thiếu suy nghĩ thực sự quá lớn, đến nỗi khiến anh đánh mất toàn bộ lý trí và sinh lực, không còn chút tia sáng nào để có thể tiếp tục kéo dài cuộc sống đầy nỗi đau này.

Minh Vỹ bất chợt thả lỏng bàn tay đang lật ngược đồng hồ cát, để mặc chiếc đồng hồ cát tâm niệm rơi xuống mặt đất, vỡ tan...

Âm thanh rạn vỡ vang lên trong căn phòng không chút sự sống, những hạt cát nhỏ bé đang nằm lẫn trong đám mảnh vỡ thủy tinh của đồng hồ cát.

Khoé môi khẽ nhếch lên, anh bật cười, đưa một tay ôm lấy mặt, giọt nước trong suốt theo kẽ tay chạy dài rồi đáp đất một cách nhẹ nhàng và lặng lẽ.

“Xin lỗi em...”

...

Mọi việc ở toà biệt thự rộng lớn vẫn diễn như bình thường...

Ngày thứ nhất, Ái Hy không hề bước chân ra khỏi phòng, Vương Hoàng phải cử người hầu mang thức ăn đến tận phòng, tiện thể quan sát và báo cáo tình hình hiện tại của cô.

Cô vẫn ăn, vẫn ngủ như thường ngày, hoàn toàn không có chút thái độ nào gọi là đang tìm kiếm Hạo Thần hay khóc than vì thiếu vắng một bóng người quan trọng.

Vẫn ngồi yên lặng đắm chìm trong những dòng suy nghĩ miên man, nhưng cô vẫn không thể tìm được tia sáng cho cuộc sống hiện tại.

Ái Hy bắt đầu mơ thấy những giấc mơ liên quan đến đôi mắt màu hổ phách mình từng thấy hôm trước, nhưng không thấy gì hơn ngoài việc đôi mắt ấy đang lặng lẽ nhìn mình trong bóng tối.

Cảm thấy cõi lòng vô cùng trống vắng, dường như từ lúc tỉnh lại trong bệnh viện đến tận bây giờ, Ái Hy hoàn toàn không hề cảm thấy an toàn và “Minh Vỹ” của hiện tại cũng không thể lấp đầy khoảng trống cho cô.

Giơ bàn tay trái lên cao, ánh mặt trời vàng kim đang khiến chiếc nhẫn bạc trên tay cô tạo nên một vài tia sáng lấp lánh quen thuộc.

Chiếc nhẫn này... Ái Hy không hề biết nó đã trên tay mình từ lúc nào, dường như từ lúc thức tỉnh nó đã nằm gọn trên ngón áp út khi ở bệnh viện.

Có lẽ... đây là vật duy nhất tồn tại trong quá khứ đi theo cô đến hiện tại.

Dành cả ngày để ngồi bất động trên giường, cô thật sự đang mất dần sức lực, chỉ ăn vài mẩu bánh mì sandwich và uống sữa để cầm hơi.

Gấu bông trong tay vẫn thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng và thanh khiết, cô siết chặt gấu bông, đưa một tay ôm lấy đầu.

Triệu chứng đau đầu bắt đầu xuất hiện liên tục, đôi lúc thuyên giảm nhưng vẫn còn vương lại một chút nhức nhối và choáng váng nơi đỉnh đầu.

Gần như mất hết sức lực, cô nằm xuống giường, từ từ nhắm mắt...

...

Ngày thứ hai, Vương Hoàng bước vào phòng, tựa vào tường, khoanh tay đứng nhìn Ái Hy với vẻ mặt chán ngán hết mức.

“Cô có biết người đưa cô về đây là ai không?” Vương Hoàng cười khẩy, nếu cô không nhớ được thì để anh nhắc cho vậy!

Chỉ cần Ái Hy nhớ lại tất cả, dĩ nhiên cô sẽ không làm phiền Hạo Thần nữa, và cậu ấy lại có thể dùng tài năng của mình phục vụ cho công chúng.

Ái Hy vẫn ôm gấu, đôi mắt mông lung nhìn Vương Hoàng, từ ánh mắt đến chất giọng đậm chất khinh khi của Vương Hoàng khiến cô cảm thấy hơi hụt hẫng và mệt mỏi.

“Minh Vỹ...” Ái Hy chậm rãi trả lời, câu nói thoát ra khỏi đôi môi xinh xắn cực kỳ ngắn gọn và nhẹ nhàng tựa như một ngọn gió nhẹ nhàng mơn man bên tai Vương Hoàng, khiến càng lúc anh lại càng căm ghét Ái Hy.

Đây là cách cô ta chinh phục người khác phái sao?

Vương Hoàng cười nhạt, Minh Vỹ à?

Hạo Thần ơi là Hạo Thần, có cần phải thảm hại đến mức cần răng chịu đựng và yêu thương hết mực một người con gái đến ngay cả tên của mình cũng không nhớ không?

“Xin lỗi cô... nhưng tên của cậu ấy là Hạo Thần, không phải là Minh Vỹ!” Vương Hoàng vừa ra vẻ làm người tốt, vừa dùng chính lời nói của mình mà đả kích Ái Hy.

Hạo Thần?

Cái tên này cũng rất quen thuộc, dường như Ái Hy đã từng nghe ở đâu đó rồi thì phải, bàn tay đang ghì chặt con gấu bông dần rời lỏng, sau đó để mặc gấu bông tiếp đất một cách “hoành tráng”.

“Hạo.. Hạo Thần?” Chất giọng của Ái Hy thoáng run rẩy, lặp lại cái tên ấy như đang cố khẳng định lại sự thật...

Thiếu nữ trong bộ váy ngủ màu trắng đứng bật dậy, thân hình màu trắng mỏng manh như làn sương buổi sớm, có thể tan biến vào hư vô bất cứ lúc nào.

Gấu bông thân yêu rớt xuống nền đất lạnh lẽo, mang theo một chút vết tích bi thương đầy ai oán.

Đôi bờ vai nhỏ bé bắt đầu run lên không ngừng, Ái Hy đứng đối diện với Vương Hoàng, hô hấp gần như ngừng lại không hoạt động.

Gương mặt cô trắng nhợt tựa như ánh mặt trời ngày đông, lạnh lùng xen chút phẫn uất.

Vương Hoàng không màng để tâm đến sắc mặt của cô đang dần trở nên tệ hơn, gặt đầu khẳng định. Cô ta đang định giở trò gì đây?

Một ả hồ ly không hơn không kém thì làm được gì ngoài việc khiến người khác thương hại cơ chứ?

Từ phía bên kia, Ái Hy mím môi, đôi mắt bắt đầu nhoà đi vì những dòng lệ vô thức, chỉ cần chớp mắt một cái nữa thôi, lập tức những giọt nước trong suốt đang ngưng tụ sẽ lập tức rơi xuống.

Nhanh đến mức cô không kịp định thần, đầu óc lại trở nên đau buốt, nhưng cô vẫn không hề phản ứng.

Dòng lệ mờ ảo lăn dài trên gò má, cả người Ái Hy vẫn run lên, tiến đến gần Vương Hoàng...

Người ta bảo khi khóc, mọi vật sẽ trở nên mờ nhạt... nhưng tại sao lúc này cô lại có thể thấy rõ cảnh vật xung quanh đến từng chi tiết, dù chỉ là thứ nhỏ nhất nhất?!

Đưa hai tay nắm lấy vạt áo sơ mi của Vương Hoàng, Ái Hy siết chặt đôi bàn tay, lắc đầu nguầy nguậy.

“Không... không đúng! Anh ấy... là Minh... Vỹ!” Câu nói phủ định ngoan cố được nói trong thổn thức, nước mắt cô đang không ngừng nối tiếp nhau lăn dài trên gương mặt nhỏ xinh, rơi xuống nền đất bằng giá.

Không tin... cô không tin!

Nếu anh ta không phải là người tên “Minh Vỹ”, vậy ai mới là người ấy?

Vương Hoàng hết sức ngạc nhiên trước phản ứng của Ái Hy, không ngờ cô ta lại có thể kích động đến mức này!

Lúng túng gặt bàn tay kia ra khỏi vạt áo của mình, Vương Hoàng chán ghét ném cho người đối diện một cái nhìn khinh bỉ, đưa tay phủi phủi áo như đang ghê tởm vì bị cô chạm vào.

Mọi hành động đều không hề được Ái Hy để tâm, cô chỉ biết rằng mình cần làm rõ chuyện này!

“Nhắc lại một lần nữa, tên của cậu ấy là Hạo Thần!” Vương Hoàng điềm tĩnh giải thích, có vẻ đang cố nhẫn nhịn khi trông thấy Ái Hy rơi nước mắt.

Mọi chuyện dường như đã vượt quá xa so với những gì Ái Hy tưởng tượng, đến mức này cô cũng không thể đứng vững được nữa, thả người ngật bệt xuống nền đất, đôi mắt thất thần.

Chuyện gì thế này?

Nếu thật sự là như thế, thì hơn một tháng qua Ái Hy đã nhầm lẫn người con trai ấy là người mang cái tên “Minh Vỹ” còn sót lại trong tâm trí ư?

Nơi đỉnh đầu lại bắt đầu trở nên đau buốt đến tê dại, Ái Hy chỉ còn biết vô thức đưa tay ôm lấy đầu, quỳ sụp xuống nền đất.

Gương mặt... một gương mặt mờ nhạt đang ẩn hiện trong tâm trí của cô...

Quen thuộc... nhưng lại vô cùng lạ lẫm!

Trước mắt Ái Hy tối dần... tối dần... sau đó hoàn toàn mất đi mọi giác quan, thân hình nhỏ bé cũng ngã gục xuống sàn nhà lạnh lẽo...

...

“Lập tức cử người đi tìm cô ấy! Không được bỏ sót bất kỳ nơi nào!” Minh Vỹ tức giận dậm mạnh vào bàn làm việc của ông Hàn, mắt trừng lên, lửa hận vẫn chưa dứt trong đôi mắt tuyệt đẹp.

Không có căn cứ để khẳng định Ái Hy đã chết sau vụ chấn động, lại càng không có bất kỳ lý do nào để Minh Vỹ bỏ cuộc như thế!

Tìm... phải tìm kiếm, không thể bỏ sót bất cứ cơ hội nào để lại được nhìn thấy cô lần nữa.

“Tại sao ta lại phải giúp con?” Hai bàn tay ông Hàn đan vào nhau, điềm đạm nhìn Minh Vỹ đầy thuyết phục.

Đây gọi là “Có qua có lại mới toại lòng nhau”, nếu nghĩ ông Hàn sẽ giúp anh tìm kiếm người con gái vô giá kia vì tình nghĩa thì hoàn toàn là sai lầm... đối với ông, cái gì cũng phải có giá của nó.

“Tôi sẽ nghe theo lời ông... vô điều kiện! Chỉ cần đem cô ấy trở về với tôi, tôi sẽ chấp nhận tất cả!”

...

“Vương Hoàng, cậu trông chừng cô ấy thế này đây hả? Cô ấy như thế này bao lâu rồi?” Hạo Thần kích động quát lên, chỉ sau ba ngày mà đã xảy ra chuyện gì thế này?

Ái Hy vẫn ôm lấy gấu bông, ngồi nép mình vào góc giường, đôi mắt vô hồn đang thần thờ nhìn vào khoảng không.

Tình trạng này hoàn toàn không ổn chút nào, gương mặt cô nhợt nhạt hơn trước rất nhiều, dường như đã hoàn toàn mất hết sinh khí.

Vương Hoàng không đáp, lẳng lặng bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Mọi lời nói giải thích hay thanh minh trong trường hợp này đối với Vương Hoàng đều đã bị vô hiệu hoá trước thái độ của Hạo Thần.

Biết rõ lúc này dù có ăn nói thuyết phục đến mức nào, Hạo Thần vẫn sẽ không đủ lý trí để phân biệt được đúng sai, nên Vương Hoàng cũng không muốn đôi co vô ích.

Thời gian sẽ làm mọi việc sáng tỏ...

Hạo Thần nắm lấy tay Ái Hy một cách thô bạo, kéo cô ra khỏi giường, cậu mắt bình tĩnh quát lên, đồng thời lay mạnh đôi bờ vai nhỏ bé.

“Em sao vậy? Có ai khiến em cảm thấy khó chịu sao? Nói đi, anh sẽ đòi lại công bằng cho em!”

Ái Hy từ từ ngước lên nhìn Hạo Thần, đôi mắt trống rỗng đượm chút ưu tư phiền muộn, vẫn siết chặt gấu bông trong tay.

Sao lại thế này?

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì cơ chứ?

Hạo Thần đang dần đánh mất chính bản thân mình, hành động mất kiểm soát, tiếp tục cất tiếng đầy phẫn uất.

“Em trả lời đi chứ? Tại sao em lại im lặng như thế? Nói đi!”

Phong thái điềm tĩnh thường thấy ở Hạo Thần giờ đây lại được thay thế bằng dáng vẻ hết sức mệt mỏi và kích động, cậu tiếp tục siết chặt lấy vai Ái Hy lay mạnh hơn, như đang cố đánh thức nàng công chúa mơ màng chưa tỉnh giấc.

Gương mặt Hạo Thần dần hiện ra trước tầm mắt của cô, đôi mắt nâu trong sáng đã bắt đầu có chuyển biến, trở nên vô cùng thất thần và sợ hãi.

“Buông... buông tôi ra!” Ái Hy không còn chút sức lực nào cả, nhưng vẫn yếu ớt kháng cự Hạo Thần, cố gắng đưa tay đẩy thân hình cao lớn trước mặt ra xa khỏi mình. “Đừng chạm vào tôi, Dương Hạo Thần!”

Câu nói vừa được thính giác tiếp nhận, Hạo Thần ngạc nhiên nhìn cô không chớp mắt, như không tin nổi mình đã nghe được những gì.

Tới rồi!

Ngày này tới rồi!

Không ngờ nó lại đến nhanh đến thế!

“Em đang nói gì vậy?” Cả người Hạo Thần run lên, cất tiếng kháng nghị lại câu nói vừa rồi của Ái Hy.

Hắn là đang có nhầm lẫn gì đó ở đây, làm sao cô ấy lại có thể nhớ lại nhanh đến thế cơ chứ?

“Anh không phải là Minh Vỹ! Mãi mãi không thể là anh ấy! Lợi dụng tôi mất trí nhớ để thay thế vị trí của Minh Vỹ trong lòng tôi ư? Không bao giờ! Sẽ không bao giờ có chuyện anh có thể thay thế được anh ấy!”

Ái Hy ném mạnh con gấu bông vào tường, đôi mắt lại nhanh chóng nhoà đi vì những giọt lệ bi thương, nhưng lại bị cô gạt đi trong tích tắc.

Lầm rồi!

Anh ta thật sự đã lầm khi suy nghĩ đơn giản như thế!

Hạo Thần sững người, vừa bất ngờ nhưng lại vừa đau lòng, đã chuẩn bị tâm lý trước nhưng tại sao đến khi đối mặt lại đau tới vậy?

Khoé môi cong cong tạo nên một nụ cười nửa miệng, cậu đẩy mạnh người Ái Hy, khiến cô mất thăng bằng ngã lên giường, không hề có bất kỳ phản ứng nào kịp thời cả.

Hạo Thần bước nhanh về phía cửa phòng, mở cửa, ngoảnh mặt về phía cô và nói trong sự cay độc.

“Chúc mừng em, từ ngày hôm nay, em sẽ mãi mãi thuộc về anh! Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện em sẽ bước chân ra khỏi căn phòng này.”

Đến lúc rồi... giam cầm cô... mãi mãi giữ lấy thiên sứ bên cạnh mình, đây là cách duy nhất!

Cánh cửa phòng khép lại, đồng thời bị khoá trái từ bên ngoài, Hạo Thần cẩn thận gài thêm một chốt khoá để phòng bất trắc.

Ái Hy giật mình ngồi bật dậy, cô nhanh chóng lao đến cánh cửa vừa được đóng sập lại, nhưng vô ích.

“Mở cửa, mau mở cửa! Đồ khốn!” Ra sức đập mạnh tay vào cánh cửa gỗ sang trọng, cô tức giận hét lên, cổ vạm vạm tay cầm để mở cửa.

Mọi nỗ lực giờ đây chỉ là con số không, vẫn không hề có bất cứ một động tĩnh nào cả, dù cho Ái Hy có ra sức van xin và đập cửa.

Không còn bất kỳ lối thoát nào cả... vô vọng!

Cả người vô thức trượt theo cánh cửa gỗ sang trọng, cô buông thả thân mình, ngồi bệt xuống nền đất.

Bắt đầu không kìm nén được nữa mà khóc nức lên từng tiếng nghẹn ngào, tại sao anh ta lại có thể đối xử với cô như thế này cơ chứ?

“Minh Vỹ... nhanh lên... đưa em ra khỏi đây...”

22. Chap 45 - 46

Chap 45

Tội ác

“Cô chủ, đến giờ ăn rồi.” Một cô hầu bước vào căn phòng bị bóng tối nuốt chửng, Hạo Thần đã hoàn toàn tách biệt Ái Hy khỏi thế giới bên ngoài, giam giữ cô trong căn phòng rộng lớn đầy đủ tiện nghi, nhưng lại thiếu sức sống và hơi ấm của con người.

Đã bao lâu rồi nhỉ?

Ái Hy không màng đưa mắt nhìn cô hầu đang bê khay thức ăn đặt lên chiếc bàn gần mình, vẫn ngồi yên lặng nhìn vào khoảng không...

Mọi việc vẫn diễn ra như một vòng tuần hoàn, ngày ngày vẫn có người đưa đồ ăn đến cho cô đúng giờ, vẫn có người chăm sóc thật tỉ mỉ như đang nâng niu một loài hoa mỏng manh yếu ớt, nhưng vẫn có một bức tường vô hình ngăn chặn không cho cô bước ra khỏi lồng kính đang giữ chân chính mình.

Hạo Thần mỗi ngày đều đến căn phòng mà mình giam giữ Ái Hy, vẫn nói chuyện như không hề có chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ duy nhất cậu tự mình độc thoại.

Từ ngày bị giam lỏng, Ái Hy không hề mở miệng nói dù chỉ một từ, thậm chí lại còn trở nên khép kín, như không ai tồn tại trong mắt cô.

Cô vẫn ăn... vẫn sống...

Một ngày, một tháng, một năm...

Dù cho thời gian có trôi nhanh đến mức nào, đối với Ái Hy, hoàn toàn không có định nghĩ về ngày tháng là gì cả.

Cô chỉ biết rằng, mình đang trải qua một quãng thời gian rơi vào hàng vạn thiên niên kỷ, đánh mất hoàn toàn hai từ “tự do”.

Không khóc... không cười... một năm sống trong thế giới nhàm chán, Ái Hy không hề rơi thêm bất cứ một giọt nước mắt nào cả... vì dù cho có khóc hết nước mắt, cũng không hề có lối thoát để cô tìm về anh.

Nếu như thế, thà rằng mình phải cười thật tươi, để Minh Vỹ ở đâu đó trên thế giới này còn có thể sống hạnh phúc khi không có mình.

Anh đã có thể vượt qua nỗi đau mất Thy Thy, thì tại sao lại không thể quên cô được cơ chứ?

Nhưng cô vẫn không thể cười, và lại càng không thể khóc, chỉ thấy cõi lòng trống rỗng, không hề tồn tại bất cứ điều gì được cho là hạnh phúc hay đau đớn.

Ái Hy thật sự... thật sự không thể nhớ rõ khuôn mặt lạnh lùng ngạo mạn đó nữa... thật sự không thể nhớ được!

Tất cả chỉ là một gương mặt mờ nhạt đang dần phai nhoà trong tâm trí cô.

Ngay cả hơi ấm thân thuộc và cảm giác khi kề cận bên Minh Vỹ cũng hoàn toàn biến mất, Ái Hy không thể cảm nhận được gì cả...

... không gì cả.

Cô hầu cũng không hề cảm thấy lạ lẫm vì những hành động thất thường của Ái Hy, nhanh chân bước ra khỏi phòng, sau đó gài chốt khoá.

Cô im lặng, chìm sâu vào mớ ký ức hỗn độn...

Không thể tin được anh là người đã nhấn tâm xuống tay tàn sát cả gia đình của cô....

Không đâu, người như Minh Vỹ, vẻ bề ngoài lạnh lùng chỉ là vỏ bọc cho sự ám áp lan toả bên trong... anh sẽ không bao giờ làm như thế!

Nhưng không phải chính Điền Huân đã thừa nhận rằng hắn là kẻ giết gia đình cô sao? Nhưng tại sao Tịnh Nhi lại nói Minh Vỹ mới thực sự là kẻ sát nhân cơ chứ?

...

Hạo Thần bước vào căn phòng phảng phất mùi hương của hoa tường vi, tiến đến gần Ái Hy và ngồi lên cạnh giường.

“Em chán ghét anh đến mức này sao?” Gương mặt lộ rõ vẻ thất vọng, Hạo Thần dường như đã biết câu trả lời sẽ là như thế nào, tiếp tục cất giọng đều đều. “Đừng như thế nữa, anh có thể khiến em hạnh phúc hơn cả hẳn.

Cứ tưởng rằng chỉ cần giữ Ái Hy bên cạnh, Hạo Thần sẽ hạnh phúc sao?

Không hề! Hạnh phúc tưởng chừng như chỉ thoáng qua, nhẹ như làn gió mơn man ngoài bầu trời đơn điệu...

Nhưng đau đớn lại kéo dài, che khuất thứ ánh sáng khiến cuộc sống của cậu chuyển biến theo một màu đen tăm tối. Cứ như thế này thật sự không ổn chút nào... cô vẫn yên lặng, hoàn toàn không có chút biểu cảm nào khác ngoài việc thần thờ nhìn vào khoảng không.

“Theo anh!” Hạo Thần mệt mỏi ôm lấy đầu, sau đó đứng dậy nắm lấy tay cô lôi đi...

Có lẽ... đến lúc phải buông tay rồi. Vì nắm giữ mối tình từ một phía như thế này, thật sự chỉ khiến cả hai đau khổ hơn mà thôi.

Quãng thời gian qua, Hạo Thần đã thực sự quá ích kỷ, chỉ biết giữ Ái Hy cho riêng mình và nghĩ sẽ làm người con gái này hạnh phúc.

Nhưng hai chữ “hạnh phúc” miễn cưỡng này có thật sự tồn tại không khi cô vẫn còn mong nhớ hắn?

Cô để mặc Hạo Thần đưa mình đi, không hề có chút phản ứng nào gọi là kháng cự, chỉ vô thức nổi bước theo sau cậu, bàn tay còn lại siết chặt con gấu bông mềm mại trong tay.

Đây... là cách duy nhất Hạo Thần không muốn sử dụng... nhưng hết cách rồi!

Phải khiến Ái Hy hoàn toàn tin tưởng cậu và cảm hận Minh Vỹ.

...

“Vẫn chưa tìm thấy cô ấy sao?” Minh Vỹ dậm mạnh lên bàn làm việc của ông Hàn, đôi mắt anh trừng lên những tia sáng của lửa hận. “Một năm, đã một năm rồi đấy ông có biết không?!”

Tìm kiếm rồi lại tìm kiếm, anh gần như chìm vào tuyệt vọng...

Muốn bỏ cuộc, nhưng trái tim lại không cho phép anh làm thế!

Lẽ nào Ái Hy đã thực sự bốc hơi khỏi thế giới này rồi ư?

“Đừng đòi hỏi khi ta đã giúp con làm tất cả để tìm con bé ấy nếu con không muốn mất nó mãi mãi.” Ông Hàn đan hai tay vào nhau, tựa lưng vào chiếc ghế xoay, trả lời Minh Vỹ một cách nghiêm nghị. “Quên con bé ấy đi, ta sẽ tìm cho con một người con gái khác xinh đẹp và tốt hơn nó.”

Đối với ông, hiện tại, xem như mọi chuyện đã được thu xếp ổn thoả, và tất cả sẽ lại ổn định như lúc ban đầu.

“Ý ông là tôi phải sống tốt khi thiếu cô ấy sao? Thế cuộc sống của ông có hạnh phúc nếu thiếu bà ta không? Và tôi hiện giờ là như thế đấy, không có cô ấy, coi như thế giới này đối với tôi chẳng còn ý nghĩa gì cả!” Gương mặt Minh Vỹ chợt trở nên thật lạnh lùng và bất cần, như thể đang mong muốn rời khỏi thế giới này bất cứ lúc nào.

Không chỉ bất lực vì chuyện lãnh đạo tổ chức Knight, anh thật sự đang rất mệt mỏi vì vô vọng trong việc tìm kiếm Ái Hy.

Đôi mắt chất chứa ưu phiền, Minh Vỹ bước nhanh ra khỏi căn phòng đang khiến mình ngạt thở, chỉ muốn tìm về góc tối quen thuộc mà nhớ đến người con gái ấy. Từ bao giờ anh lại thảm hại đến như thế này cơ chứ?

...

Hạo Thần nắm lấy tay Ái Hy, đưa cô lên tận lầu ba, sau đó dừng lại trước một căn phòng khá rộng lớn.

Cô cảm thấy lo sợ, một phần vì hành động khác thường của Hạo Thần, phần còn lại là vì bí mật đang ẩn chứa phía sau căn phòng đó.

Bước chân dừng lại ở cửa phòng, Hạo Thần buông tay cô ra, đứng sang một bên, như thể đang muốn cô phải tự mình khám phá bí mật ẩn chứa bên trong căn phòng bí ẩn trước mắt.

Bàn tay đang ôm con gấu bông nói lỏng dần, lỏng dần rồi mặc kệ nó rơi xuống đất. Đôi mắt Ái Hy thoáng chút lo sợ, nhưng bàn tay lại ngoan cố nắm lấy tay cầm mở cửa.

Liệu... khi cô mở cửa... Minh Vỹ sẽ là người đầu tiên cô được trông thấy? Hay lại là một thảm kịch đang chờ đón cô?

Mặc kệ, cô không quan tâm nữa, cô chỉ cần biết mình đang cần phải giải toả bản tính tò mò vốn có của mình.

Hạo Thần hoàn toàn câm lặng đứng yên bên cạnh cô, đôi mắt cậu nhắm hờ, hàng lông mày thanh tú khẽ cau lại, đôi môi mỏng đang mím lại thật chặt.

Cậu không muốn mọi chuyện như thế này... nhưng cũng không còn cách nào khác cả, làm sao tìm lại được khi ước muốn chiếm hữu người con gái kia đang dần tăng cao, đến mức không thể kiểm soát được nữa...

Khiến cô đau đớn, khiến cô chịu thương tổn... tất cả chỉ vì sự ích kỷ và ham muốn có được cô mà thôi.

Cậu thực sự hận Ái Hy, hận cô đã khiến cậu phải bất chấp tất cả để có được cô! Nếu có đủ can đảm, Hạo Thần chỉ muốn bóp nát trái tim yếu ớt đang đập liên hồi trong lồng ngực, để nó không còn loạn nhịp trước cô nữa.

Bàn tay nhỏ bé vịn nhẹ tay cậu, lập tức một hương thơm dịu dàng lan toả bao phủ khắp người cô, phẳng phất chút sự tàn độc từ bóng tối tội ác.

Hai bóng người đang đứng giữa gian phòng, ánh mắt sắc nhọn đều có cùng chung một mục tiêu...

... là cô!!

Chap 46

Nếu em muốn chết

Ba năm sau

Tiếng bước chân vồn vã nối tiếp khắp dãy hành lang dọc theo ngôi biệt thự tráng lệ, toán người mặc vest đen bậm trợn đang bước theo sau một bóng người cao lớn, toát lên phong thái thống lĩnh của đẳng cấp huy.

Chiếc áo sơ mi trắng chưa cài hết khuy đang được bàn tay to lớn khuy lại vội vã, gương mặt lãnh khốc đang nhìn mọi thứ bằng một màu sắc đen sẫm không sự sống.

Đôi bàn chân vẫn sải bước thật đều đặn, Minh Vỹ cài lại ngay ngắn hàng khuy áo, rồi lại tiếp tục khoác nhanh chiếc áo khoác đen đang cầm trên tay... từ bao giờ anh lại sống một cách máy móc như thế này cơ chứ?

Mọi thứ vẫn diễn ra thật gấp gáp như lẽ tự nhiên, và đối với anh, tất cả không còn quan trọng nữa.

Kéo dài sự sống và hơi thở chỉ để dần xếp những cuộc ẩu đả mang tính chất bạo lực, nhưng cơ thể anh vẫn tiếp tục hô hấp để duy trì sinh mệnh này.

Bất cần đời... ba từ dùng để chỉ về cuộc sống hiện tại của anh!!

Nét mặt luôn giữ trạng thái lạnh lùng hơn cả ngày xưa, giờ đây lại bắt đầu lưu dấu sự khinh đời của Hàn Minh Vỹ.

Chiếc xe BMW được đậu sẵn trước cổng như thường lệ, chờ đợi đưa anh thực thi những nhiệm vụ bạo lực phi pháp.

Anh biết chứ! Người anh gọi là cha, ông ta chỉ xem anh như một thứ công cụ để loại bỏ tất cả những thứ cản trở bước tiến của ông ta trên thương trường.

Chắc hẳn là sau khi đẩy cho anh cái tổ chức này, ông ta thoải mái lắm. Thoải mái khi đã có người thay thế mình lãnh đạo và giúp ông dọn dẹp sạch sẽ những thứ dơ bẩn đang chắn ngang con đường thành công của mình.

Sống trong một thế giới hằng ngày vẫn xảy ra những cuộc xung đột và ẩu đả vô nghĩa, anh vẫn tiếp tục làm theo lời sai khiến của cha mình như một cái máy, hoàn toàn không hề kháng cự.

Đôi mắt màu hổ phách sáng rực đầy kiêu ngạo giờ đây lại được thay thế bằng sắc màu cafe đen sẫm, anh trở nên ít nói hơn xưa, thậm chí còn không thêm mở miệng ra nói một từ nếu nó thật sự không cần thiết.

Anh học cách làm quen với việc sống đơn độc một mình, học cách tự kiểm soát lý trí và suy nghĩ một cách thiết thực hơn, và anh đã dùng kính áp tròng để che giấu thứ màu sắc tuyệt mỹ vốn có của mình.

Từ ngày thiếu vắng bóng hình Ái Hy, anh trở nên căm ghét tất cả mọi thứ trên đời này, cả thứ mà cô thích nhất ở anh – màu mắt!!

Cô đã từng ngắm anh thật lâu, bật cười và bảo rất thích đôi mắt – thứ thu hút nhất trên gương mặt anh.

Anh đã tập chịu đựng sự khó chịu mỗi khi đeo kính áp tròng, tập làm quen với một đôi mắt đen sâu thẳm như bao người khác mỗi khi trông thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

Sải bước thật dứt khoát, Minh Vỹ bước ra khỏi cổng, đôi mắt vẫn mông lung, vô định.

Mặc dù không hề để tâm đến những thứ xung quanh, nhưng anh vẫn cảm thấy sự thay đổi bất thường ở khung cảnh thân thuộc mình vẫn trông thấy và bước đi hằng ngày.

Trái tim đập mạnh một nhịp, anh cảm thấy có chút gì đó khó thở, dường như anh vừa bỏ qua thứ gì đó rất quan trọng thì phải.

Bước chân khựng lại, Minh Vỹ cứ giữ nguyên phong thái lãnh đạm ấy, mãi một lúc sau mới từ từ quay đầu lại, đảo mắt xung quanh như tìm kiếm gì đó.

Đôi mắt anh chợt dừng lại, hô hấp ngưng hoạt động, cả cơ thể như rơi vào trạng thái bất động.

Thứ anh đang nhìn thấy... là ảo ảnh sao?

Mái tóc nâu được thắt nơ, cổ tình buộc lệch sang bên trái đang được những vạt nắng buổi sớm chiều rọi...

Một bóng dáng nhỏ bé, gầy guộc, làn da trắng mỏng manh đang khoác trên mình chiếc váy ren đen thật quen thuộc đang ngồi bệt dưới nền đất trước cổng nhà anh không hề ngại ngùng, đôi bàn tay ôm khư khư một chú gấu bông khá lớn, và cô gái đang gục mặt vào những sợi tơ thanh mảnh.

Minh Vỹ gần như không thể tin được mình đang thấy những gì, cả người khẽ run lên, sau đó từ từ bước đến gần cô gái kỳ lạ kia.

Đám cận vệ đến lúc này mới chú ý đến sự hiện diện của cô gái kia, mặc dù hơi ngạc nhiên trước thái độ của Minh Vỹ, nhưng họ đều nín bật, đưa mắt nhìn xem sắp có sự kiện gì xảy ra.

Minh Vỹ bước thật chậm đến gần người con gái kia, sau đó khụy gối trước mặt cô ấy, đôi mắt ánh lên trạng thái ưu thương vô độ. Gương mặt anh hơi nghếch ra, nhưng lại biểu hiện rõ rệt sự đau lòng... có phải là cô ấy đây không?

Vẫn là bóng dáng khắc đậm sâu trong tim anh, nhưng tại sao anh vẫn không cách nào tin được người con gái này chính là Ái Hy?

Đưa bàn tay vuốt nhẹ mái tóc cafe sữa, trái tim Minh Vỹ như muốn vỡ tung, không thể nào là Ái Hy được!!

Chỉ là người giống người mà thôi, người giống người thôi!

Anh vội vàng rút tay lại, đứng bật dậy, bất giác lại lắc đầu thật khẽ và tự nhủ rằng... người con gái này, không thể là cô ấy được!

Ái Hy không thể lại gầy gò thiếu sức sống như thế này, lại càng không thể đột ngột xuất hiện trước nhà anh bất thành linh như thế... nếu có phép màu, tại sao nó không xảy ra sớm hơn cơ chứ?

Đối với anh bây giờ, phép màu chỉ có trong cổ tích, mà cổ tích thì lại không hiện hữu ở thực tại.

Đôi chân anh bước lùi về phía sau, rồi quay lưng thật dứt khoát và tiếp tục nổi bước.

Anh không thể nán lại ở đây thêm một phút giây nào nữa, không nên kỳ vọng vào những thứ vô vọng đã chìm vào quên lãng.

Huych

Một thứ âm thanh vang lên, tuy không thể khiến người khác chú ý nhưng lại khiến bước chân Minh Vỹ dừng lại.

Tất cả mọi sự chú ý đều tập trung vào cô gái kia!!

Một trong số những tên cận vệ tỏ vẻ ngạc nhiên, tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt mình.

Minh Vỹ lại một lần nữa ngoảnh mặt lại... trước mắt anh giờ đây, gương mặt ẩn giấu sau chú gấu bông vừa rồi đã được hiện rõ trước ánh sáng ảm áp của mặt trời, đồng thời điểm mạnh màu sắc xanh xao trên khuôn mặt thiếu nữ đã ngả gục trên nền đất.

Lần này, tim anh không đập mạnh hơn, cũng không đập chậm hơn, mà là cảm thấy đau nhói!

Người con gái trong bộ váy ren đen đang bất tỉnh, ôm chặt con gấu bông vào lòng, đôi môi và khuôn mặt thiếu sinh khí đến mức đáng ngạc nhiên.

Và cô gái ấy... chính là Vương Á Hy!!

...

Tất cả đều sững sờ trước cảnh tượng vừa xảy ra, mọi ánh mắt đều tập trung về một hướng xác định.

Vương Á Hy nhỏ bé vẫn nằm bất động trên mặt đất, hai hàng mi khép lại, che khuất đôi đồng tử trong sáng.

Gương mặt thanh nhã đang thả lỏng hết mức, dường như cô đang có một giấc ngủ thật ngon, nhưng không hẳn là vĩnh hằng.

Cộp cộp

Tiếng bước chân vang lên thật gấp gáp và nối tiếp không liên bậc, đám cận vệ bắt đầu tỏ ra hốt hoảng, bước đến và vây lấy Á Hy. Cách đó không xa, Minh Vỹ lại đứng chôn chân tại một chỗ, đưa mắt lặng nhìn cô.

Anh như không thể tin vào mắt mình nữa, đôi mắt nhìn cô không chớp, như đang sợ sẽ lại đánh mất ảo giác này trong giây lát.

Trái tim đập nhanh đến mức không tài nào kiểm soát được nữa, Minh Vỹ mím môi.

Cất bước tiến về phía trước, anh đang hoàn toàn đánh mất tất cả cảm xúc, chỉ cần biết người con gái anh yêu đang hiện diện trong tầm mắt, và không thể đánh mất cô thêm một lần nữa.

“Đừng chạm vào!!”

Bước chân anh chỉ còn cách cô chưa đầy một mét thì dừng lại, nghiêng rằng nhìn tên cận vệ đang có động tác nâng người cô lên, đôi mắt đen sẫm đang trừng lên đầy tức giận.

Tên cận vệ kia bị anh làm cho giật mình, vô ý lại buông tay khiến cả người Á Hy rơi tự do xuống mặt đất.

“Biến đi.” Giọng nói vừa rồi lại cất lên, Minh Vỹ cố gắng kìm chế, nói bằng chất giọng nhẹ nhàng và bình tĩnh nhất có thể.

Không ai có quyền được làm cô ấy tổn thương!

Minh Vỹ trừng mắt nhìn đám cận vệ, như đang thể hiện tâm trạng khó chịu của mình về sự hiện diện của họ.

Nhận thấy “tín hiệu” không tốt từ “thiếu gia đáng mến”, dĩ nhiên toán cận vệ lập tức biến mất chưa đầy năm giây.

...

Minh Vỹ vẫn đứng yên trước người con gái đang nằm lặng thình dưới đất, mặc kệ ánh nắng mùa hè nóng bức ra sức chiếu rọi khắp người cô.

Ông trời đang đùa cợt với anh à?

Bao nhiêu công sức và thời gian anh bỏ ra thật sự không ít để tìm cô, nhưng đáp lại chỉ là sự tuyệt vọng kéo dài đằng đẳng.

Nhưng đến khi anh bất mãn bỏ cuộc, chấp nhận tất cả sự sắp xếp của ông Hàn như một cái máy... cô lại xuất hiện!

Đôi môi mỏng nhếch lên từ từ, vòng cung trên khuôn mặt anh tuần chững chắc chính là nụ cười khinh đời!
Anh cúi người xuống, nhẹ nhàng luồn tay qua thân người quen thuộc trong chiếc váy ren đen, thận trọng nhắc bổng người cô lên.

Gương mặt anh giãn dần, bớt phần nào sự căng thẳng luôn đeo bám dai dẳng... đúng thật là Vương Ái Hy rồi!

Hai bàn tay chợt siết thật chặt người con gái trong tay, Minh Vỹ cúi thấp đầu, đặt lên trán Ái Hy một nụ hôn thật khẽ...

Cuối cùng, cô đã trở về bên anh rồi...

Tại sao cô lại xuất hiện trong thể trạng yếu ớt như thế này cơ chứ?

Kỳ lạ thật, vốn dĩ cô có thể vào thẳng nhà để tìm anh cơ mà, tại sao lại ngồi trước cửa, lại còn ôm theo gấu bông để rồi sau đó ngất xỉu?

Bàn chân Minh Vỹ nhấc lên, nhưng lại hạ xuống vì một câu nói vọng từ phía sau.

“Trả cô ấy lại cho anh.”

Theo phản xạ, Minh Vỹ quay đầu lại...

Từ phía sau, Hạo Thần vòng tay ngang eo một cô gái lạ mặt, cười cợt.

“Tôi chơi chán rồi, trả lại đây.”

Sau câu nói vô trách nhiệm ấy, người con gái kia cũng bật cười khúc khích, nép đầu vào ngực Hạo Thần, ra dáng vô cùng tình tứ.

Trả Ái Hy lại cho anh?

Minh Vỹ không hề tỏ bất cứ thái độ nào cả, anh vẫn ôm Ái Hy trong lòng, đôi môi mấp máy bật thành tiếng.

“Cảm ơn.”

Không quan trọng, chỉ cần cô trở về với anh, thế là đủ rồi.

Bóng lưng cao lớn quay lại, thẳng người bước đi...

Thì ra quãng thời gian cô mất tích, Hạo Thần chính là người chăm sóc và bảo vệ cô.

Cứ tưởng nói ra những lời đó thì anh sẽ tin là hắn ta ghét bỏ nên mới trả lại cô sao?

Nhảm rồi...

Từ bốn năm trước cho đến tận bây giờ, mỗi khi anh và Hạo Thần đối mặt với nhau, ánh mắt của hắn ta vẫn không hề thay đổi.

Trong mắt hắn, chỉ tồn tại duy nhất người con gái của anh và ham muốn độc chiếm không ngừng.

Bước chân nhanh hơn, Minh Vỹ bước vào cổng nhà, băng qua khu vườn rộng lớn và tiến đến gần hồ bơi.

Dừng lại ở thành hồ bơi, anh cúi người xuống, trên tay vẫn là Vương Ái Hy đang nhắm nghiền đôi mắt và ôm chặt gấu bông.

Đôi tay vẫn nâng người cô, nhưng anh lại từ từ hạ thấp tay, để cả người cô bắt đầu ngập trong nước.

Minh Vỹ càng hạ thấp tay, mực nước ngang người cô lại càng nâng cao.

Thân thể nhỏ bé kia khẽ run lên, nhưng lại cố kìm nén... anh có thể thấy rõ, hai bàn tay ôm gấu bông đang siết chặt lại, ngay cả khuôn mặt cô cũng bắt đầu tỏ ra khó chịu.

Đây chỉ có thể là kế hoạch do Hạo Thần bày ra, vì anh biết rõ hắn không thể dễ dàng mang Ái Hy trả lại cho anh được.

“Cứ tiếp tục giả vờ...” Đôi mắt đen trở nên vô hồn, anh lạnh lùng gần từng chữ, “... nếu em muốn chết.”

23. Chap 47 - 48

Chap 47

Lý do để em trở về

Vài nữ phục vụ đang làm việc gần đó cũng hết sức bất ngờ trước hành động của Minh Vỹ, dù cho họ không biết chuyện gì đang xảy ra.

Một cô hầu dạn dĩ bước đến, vỗ nhẹ vào vai anh, nhưng muốn ngăn cản anh đi quá giới hạn, đề phòng trường hợp xấu nhất.

“Thiếu gia, đừng... cô ấy vẫn đang bất tỉnh, sẽ có án mạng thật đấy!”

Giọng cô ta nhẹ nhàng như đang trấn an một con thú dữ, đôi vai đang run lên nhè nhẹ.

Nhưng đáp lại sự lo lắng và thận trọng của cô ta, chỉ là một ánh mắt sắc nhọn... Minh Vỹ ngoảnh mặt lại, trừng mắt nhìn cô ta, gần giọng.

“Biến đi...” Đôi mắt anh dời từ cô gái kia sang Ái Hy, xem thử cô có phản ứng nào không, đôi môi vẫn phát ra từng từ một cách chậm rãi, “... nhân tiện bảo tất cả những ai đang có mặt trong căn biệt thự này lập tức ra khỏi đây.”

Ánh mắt thống trị và uy quyền của anh khiến cô gái rợn người, cô ta chỉ biết nhìn người con gái đáng thương đang nằm gọn trên tay Minh Vỹ và chông chênh giữa hồ nước mênh mông mà lắc đầu ngán ngẩm...

Một lúc sau, tiếng bước chân vội vã nối nhau ra khỏi căn biệt thự.

Nhận thấy tất cả đã ra khỏi đây, không còn ai làm phiền đến mình nữa, Minh Vỹ bắt đầu tiếp tục hạ thấp tay.

Mực nước bắt đầu vượt quá giới hạn, Minh Vỹ vẫn tiếp tục hạ đôi tay đang nâng người Ái Hy, anh không tin là cô lại ngoan cố đến mức này được!

Tại sao cô ấy lại tham gia vào kế hoạch của Hạo Thần cơ chứ?

Ban đầu thực sự anh đã hoàn toàn rơi vào bẫy do Hạo Thần và cô đặt ra, nhưng sau ánh mắt chứa đựng đầy yêu thương mà Hạo Thần đã nhìn cô vừa rồi, anh có thể nhận định được mọi chuyện đang diễn ra vô cùng bất – bình – thường!

Hơn cả, khi anh ôm Ái Hy vào lòng, nhiệt độ cơ thể cô lại vô cùng ấm áp, không quá lạnh cũng không quá nóng.

Anh đã nghĩ đến trường hợp cô ngất do bị say nắng hoặc bị cảm lạnh, nhưng nếu như vậy thì tại sao thân nhiệt vô vẫn ở mức bình thường cơ chứ?

Có lẽ cô đã không để ý, anh đã thử chạm nhẹ vào gương mặt cô như một hành động vô tình, thực chất mục đích của anh là thử xem suy đoán của anh là đúng hay sai...

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, bàn tay chạm nhẹ vào gương mặt Ái Hy đã lưu lại một lớp phấn trang điểm nhạt... rõ ràng cô đã cố tình trang điểm cho sắc mặt mình tái xanh nhằm thuận lợi cho kế hoạch ngất xỉu trước nhà anh như một sự trùng hợp.

Tại sao rõ ràng Ái Hy không hề bất tỉnh, nhưng lại cố tình giả vờ như thế?

Cô chấp nhận cộng tác cùng Hạo Thần với lý do và mục đích gì?

Lòng Minh Vỹ ngổn ngang bao nhiêu câu hỏi chưa được giải đáp, nhưng anh đang cố ý vạch trần kế hoạch của cô.

Mặc kệ cho cả người cô đã hoàn toàn bị chìm dưới mặt nước, người con gái trên tay anh vẫn không hề có ý định tự cứu thoát chính mình.

Ái Hy cố gắng nín thở, mặc kệ lồng ngực khó thở đến mức như muốn nổ tung.

Sao đột nhiên cô lại nhớ đến khoảnh khắc lần đầu tiên bị anh chìm xuống nước thế này?

Cảm giác giống hệt như khi đó, chỉ khác ở chỗ cô không hề tỏ bất cứ hành động nào gọi là phản kháng cả.

Trái tim chất chứa đầy thù hận của cô chợt thất lại... anh thật sự có ý định giết cô sao?

Nhưng cũng không quan trọng, sống hay chết đối với cô đều như nhau cả thôi.

Cố gắng nín thở dù cho rất khó chịu, Ái Hy vẫn không tài nào kiểm soát được sắc mặt của mình.

Hàng lông mày dài thanh tú cứ nhíu dần lại, đôi môi cũng mím chặt, cả người cô cứ cựa quậy không ngừng.

Minh Vỹ nhắm mắt lại, anh không muốn trông thấy cô như thế này, lại càng không muốn thấy chính mình đã là người khiến cô trở nên như thế.

Đến lúc không thể chịu đựng được nữa, anh kéo nhanh người cô lên, ôm thật chặt vào lòng.

Cả Ái Hy cũng ho thành tiếng, thở gấp gấp khi hô hấp được hoạt động trở lại.

Anh thua rồi...

Không thể nào thắng được sự ương bướng và cố chấp của cô... vốn dĩ từ trước đến giờ đã là như vậy.

Thà rằng cô đừng xuất hiện thêm lần nữa trước mắt anh, thì nỗi đau năm xưa đã không được khơi dậy, mạnh mẽ và đau đớn gấp đôi.

Khoảnh khắc nhìn thấy cô trong tầm mắt, Minh Vỹ thực sự cảm thấy hạnh phúc đến mức không thể nói thành lời, cả bầu trời đen tối như được ánh sáng chiếu rọi...

Hạnh phúc đó chưa kéo dài như mong muốn, thì trái tim anh lại như bật máu khi nhận ra sự thật về sự có mặt của cô.

Cô trở về bên anh... chỉ để thực hiện một âm mưu được sắp đặt sẵn từ trước, đau đớn thật!

Khuôn mặt anh gục vào thân người mát lạnh của Ái Hy, hai bàn tay siết chặt lại đang run lên không ngừng.

Anh phải làm sao đây?

Phải xem cô là một người muốn hãm hại mình, hay là mặc kệ mọi thứ, tiếp tục yêu thương cô hết mực?

Khung cảnh im lặng đến mức đáng sợ, đôi mắt to cafe sữa đã và đang mở to nhìn Minh Vỹ không cảm xúc.

Bàn tay mềm mại từ từ đẩy nhẹ người anh ra. Ái Hy đứng dậy, ánh mắt vẫn không rời khỏi gương mặt quen thuộc mà cô đã từng hết mực yêu thương.

Mọi chuyện đã đến mức này, thì cô không còn lý do nào để đóng kịch nữa, dù sao anh cũng biết rõ cô đã và đang làm gì rồi.

Cô đưa một tay về phía anh, như muốn đỡ anh đứng dậy. Nhưng sự phản hồi từ anh không được như ý cô mong muốn, Minh Vỹ chỉ ngấn người nhìn cô, không hề có bất kỳ hành động nào khác.

Ái Hy dạn dĩ đưa tay chủ động nắm lấy tay anh, rồi dùng chút sức lực nhỏ bé kéo anh gượng dậy.

"Nói đi..." Minh Vỹ cất giọng trầm khàn, nheo mắt nhìn cô, "... em trở về với lý do gì?"

Trước câu hỏi nghi hoặc của anh, cô lại hoàn toàn đứng đưng, tiếp tục kéo anh đứng lên.

Thật sự... cô trở về và phải giả vờ dàn dựng một màn kịch định sẵn như thế là để làm gì?

Đứng đối diện với Ái Hy, Minh Vỹ vẫn không thể không thất vọng, bởi tất cả những gì đã và đang diễn ra khiến anh không thoát khỏi bàng hoàng.

Cô vẫn phớt lờ câu hỏi của anh, bàn tay đỡ anh đứng dậy như chưa muốn buông, vẫn siết lại thật chặt.

“Anh vẫn sống tốt... phải không?”

Chất giọng trong thanh cất lên, nhẹ nhàng như làn gió thoảng qua, nhưng lại vang vọng dư âm của âm vực quen thuộc.

Đã bao lâu rồi anh mới lại được nghe thấy giọng nói này?

Cả người Minh Vỹ như bị đông cứng, anh nhìn cô ngỡ ngàng, đáy mắt ánh lên những xót xa và đau đớn.

Cô nghĩ anh có thể sống tốt khi không có cô sao?

“Dĩ nhiên là không.” Minh Vỹ đáp, đôi mắt anh nhắm hờ lại, cố gắng không thở hắt ra... anh đang mất bình tĩnh. “Em không cần phải bận tâm, vậy còn em? Bốn năm qua em đã ở đâu, đã làm gì và...”

Anh bỏ lửng câu hỏi, mím môi thật chặt, như đang kìm chế vì không muốn kích động trước mặt cô.

Bao năm qua, anh đã trưởng thành và chứng chạc hơn rất nhiều, dù cho ngày xưa anh vốn dĩ đã rất hoàn hảo trong lối suy nghĩ linh hoạt rồi.

Nhưng bây giờ, anh học được cách tự khống chế bản thân, không để bất cứ hành động sơ xuất nào xảy ra cả... vì chỉ như thế, anh mới thoát khỏi những ý nghĩ điên rồ luôn vây quanh trí óc khi đánh mất cô.

Ái Hy lại tiếp tục chơi trò câm lặng, cô đưa đôi mắt trong sáng và nét mặt dịu dàng nhìn anh.

Bàn tay cô chợt giằng mạnh ra khỏi bàn tay to lớn của người đối diện. Không để bàn tay mình trống rỗng trong không khí, cô lại vòng tay ôm ngang thắt lưng anh, thật nhẹ nhàng và ấm áp...

Cõi lòng Minh Vỹ chợt cảm thấy thật dễ chịu, cái cảm giác hạnh phúc mà tưởng chừng anh sẽ đánh mất mãi mãi nay lại trở về, lấp chiếm hoàn toàn cảm giác của cơ thể.

Thuận tay, anh từ từ đưa hai tay lên, vòng qua ngang người cô, như thể muốn đáp lại cái ôm tình cảm từ phía bên kia.

“Sống không tốt...”

Một câu nói lấp lửng vang lên, hành động của Minh Vỹ dừng lại, anh vẫn chưa hoàn thành động tác ôm cô vào lòng.

“Sống tốt được sao? Khi kẻ đã giết gia đình tôi vẫn còn sống?”

Ngay cả đầu ngón tay cũng tê cứng, đôi mắt Minh Vỹ đang dần đánh mất tầm nhìn... anh đã có thể đoán ra phần nào những gì đang xảy ra rồi...

Không để anh kịp định thần, Ái Hy dùng tay đẩy người anh ra xa khỏi mình, tiếp tục dùng lực đẩy mạnh anh thêm một lần nữa về phía bể bơi.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, cả người Minh Vỹ rơi tự do theo quán tính, bỗng chốc mọi hành động xung quanh như đang chậm dần, chậm dần...

“Tôi trở về... là để giết anh!”

Câu nói tàn nhẫn được phát ngôn ngang tàng, Ái Hy ngẩng ặt, đôi môi xinh xinh được tô son đen nhạt nhếch lên, một nụ cười nửa miệng được hình thành một cách hoàn chỉnh và rõ rệt.

Đây là lần đầu tiên trong đời... cô nở nụ cười đó!!

Chap 48

Xin lỗi

Ngày tắt nắng, lộng gió...

Thiếu nữ trong chiếc váy đen đang đứng cạnh bể bơi trong ngôi biệt thự hoa lệ...

Ái Hy dán chặt tầm nhìn vào Minh Vỹ, bàn tay nhỏ nhắn từ từ đưa lên, nắm lấy sợi dây chuyền ở cổ, nhẹ nhàng cởi bỏ nó ra.

Cô quăng sợi dây một cách thản nhiên, chỉ giữ lấy chiếc mặt dây chuyền hình hộp tròn, mở nắp và lấy từ đó một thứ cực kỳ nhỏ bé.

Đôi mắt cô vẫn nhìn về phía Minh Vỹ, anh đã nhanh chóng ngoi lên mặt nước sau khi bị cô bất ngờ đẩy xuống hồ.

Cả người Minh Vỹ ướt sũng, anh đưa tay vuốt mặt, gương mặt vẫn lưu dấu lại sự ngạc nhiên và đau đớn.

Cuối cùng... anh đã biết được lý do vì sao cô trở về, và tại sao cô lại tham gia vào cái vở kịch không hoàn chỉnh đó.

Cô cho rằng anh là người giết gia đình cô ư?

Thì ra trong lòng cô, vị trí của anh là như thế – là một kẻ sát nhân không hơn không kém.

Đáy mắt trở nên thật ưu thương, anh chỉ đứng yên đối mặt với cô, không nói thêm bất cứ điều gì cả.

Ánh mặt trời sáng chói đã ngừng đem đến những vạt nắng ấm áp, nhưng lại mang đến ánh sáng bất tận chiếu sáng khuôn mặt anh...

Và một bên mắt đang sở hữu màu hổ phách đang sáng rực, và bên còn lại vẫn là màu đen thuần túy của kính áp tròng.

Có lẽ khi ngã xuống nước, một bên kính áp tròng đã rơi ra, và giờ đây lại khiến anh đối diện với cô bằng đôi mắt ngày xưa đã từng là thứ cô yêu thích nhất.

Từ phía đối diện, đôi mắt Ái Hy vẫn nhìn đăm đăm về phía Minh Vỹ, vô hồn nhưng lại chú mục vào đôi mắt anh.

Sống mũi cô bắt đầu cảm thấy cay cay, cô hận anh... nhưng cô vẫn rất yêu anh.

Hình ảnh Minh Vỹ đang hiện diện rõ rệt trước mặt, nhưng sao lại quá xa tầm tay với...

Khoé mắt Ái Hy chạy dài một dòng lệ, cô nhẹ nhàng bước xuống hồ bơi, bước đến thật gần anh, tiện tay cho vật thể cô vừa lấy ra từ mặt dây chuyền vào miệng.

Mặt nước lẳng đọng vừa rồi lại bị khuấy động bởi thân thể nhỏ bé, Ái Hy đang di chuyển đến gần Minh Vỹ một cách gấp gáp, như sợ anh sẽ biến mất trong giây lát.

Ngược lại với cô, Minh Vỹ lại bất động, anh chỉ im lặng cảm nhận sự đau đớn từ tận đáy lòng, lại thêm một phần muốn ôm cô thật chặt vào lòng.

Cô hiểu lắm... được! Anh chấp nhận!

Cô muốn giết anh... anh sẵn sàng để cô làm điều đó!

Nhưng chỉ duy nhất việc rời bỏ anh... anh thực sự không thể chấp nhận được.

Có lẽ cô đã không biết khi cô rời xa anh, anh đã suy sụp đến mức nào... anh còn nhớ rõ lúc đó mình đã như thế nào mà, trong đầu anh chỉ còn duy nhất ham muốn giết tất cả những kẻ đã cả gan mang cô ra khỏi cuộc sống, ra khỏi tầm nhìn và vòng tay của anh.

Một năm sau khi cô ra đi, anh đã sống trong sự cuồng loạn, mỗi ngày chỉ biết ngấm nhìn bức ảnh nơi góc phòng của cô.

Rồi đến năm thứ hai, lại là sự suy sụp, anh chỉ biết hành hạ bản thân mình... để giải tỏa sự bức bối và đau đớn trong lòng.

Đến năm thứ ba, anh bắt đầu chính thức nắm quyền tổ chức mafia của cha mình, dùng vũ lực để đoạt được quyền lực trong cạnh tranh thương trường cho tập đoàn.

Quên được cô... thật sự khó hơn quên Thy Thy gấp ngàn lần.

Khi anh đặt Thy Thy vào ngăn kéo ký ức trong trái tim, thì tình yêu đó cũng dừng lại và kết thúc.

Nhưng Ái Hy, không những anh không thể quên được, mà anh còn không thể thôi không nhung nhớ và ngừng yêu cô.

Dù cho ý nghĩ cô đã chết bao nhiêu lần loé lên trong suy nghĩ, nhưng anh vẫn ngoan cố chối bỏ... vì anh chưa xác thực được cô còn sống hay chết.

Nhưng giờ đây... trước mắt anh, Ái Hy đã trở về vẹn nguyên, và mang theo một mối thù không dứt.

Cô trở về là để giết anh!

Trong tầm mắt Minh Vỹ đang thu về hình ảnh Ái Hy mỗi một gần hơn, cho đến khi cô đứng đối diện với anh, mực nước đã lên quá cổ của cô rồi.

Ái Hy vòng tay ôm lấy cổ Minh Vỹ ghì chặt xuống, cô nhón chân, đặt lên môi anh một nụ hôn thật sâu và dài.

Từ đôi mắt thanh tú và to sáng vẫn chạy dài dòng lệ đau đớn, cả người cô run lên không ngừng.

Ba năm kể từ cái ngày định mệnh đó... cô đã tự nhủ phải hận anh thật nhiều, phải thật lạnh lùng khi đối diện với anh... như thế, cô mới có thể trả thù cho anh Triết Dạ, cho cả cha và mẹ mình.

Từ trước đến giờ, mỗi khi hôn cô, Minh Vỹ đều nhắm mắt để cảm nhận nụ hôn đầy tình cảm đó. Nhưng lần này, đôi mắt vẫn nhìn thẳng về phía xa xăm một cách hồ hững... vì anh biết rõ, nụ hôn này là có chủ đích!!

Vòng tay Ái Hy siết chặt hơn, đôi môi mỏng đang cố gắng ột thứ đã chuẩn bị trước vào khoang miệng Minh Vỹ. Dễ dàng hơn cô tưởng!!

Anh không những không phản kháng, mà lại nuốt luôn vật thể đáng ghét ấy, như thể anh đang muốn giúp cô thực hiện kế hoạch.

Đôi đồng tử chất chứa hận thù từ từ mở ra, lặng thầm quan sát gương mặt từ người đối diện.

Chỉ trong một khoảnh khắc, trái tim cô chợt thất lại... đây là lần đầu tiên... cô trông thấy anh rơi nước mắt!!

Mọi thứ trước mắt đều rõ mồn một, tuy rằng gương mặt anh vẫn còn ướt nước, nhưng từ đôi mắt mang màu hổ phách đang chạy dài một dòng nước đau đớn.

Dù cho đôi mắt hai màu của anh cũng đang nhìn cô đầy lạnh giá, nhưng cô có thể nhận thấy... anh đã rơi nước mắt vì cô.

Ái Hy đẩy nhẹ người Minh Vỹ ra, môi rời môi, nhưng hơi ấm vẫn tồn tại.

Bàn tay nhỏ nhắn vươn lên, vuốt nhẹ mái tóc của anh, rồi di chuyển chậm chậm đến bên mắt đen sẫm.

Rồi cả bàn tay kia của cô cũng đưa lên, phối hợp thật nhuần nhuyễn và chuẩn bị làm một điều gì đó mà cô cho là quan trọng.

Minh Vỹ đứng yên, cả người bắt đầu mất thăng bằng nhưng anh vẫn cố gắng đứng vững... vì cô!

Ái Hy nhẹ nhàng tháo bên kính áp tròng ra khỏi mắt trái của anh, tiếp tục thả cho chiếc kính áp tròng rơi tự do xuống hồ nước ấm đậm.

Ánh mắt tinh tú của Minh Vỹ hơi nheo lại, vịn vật trước mắt anh mờ dần... mờ dần.

Người con gái đáng yêu đang đứng đối diện đưa tay đặt nhẹ vào ngực anh, đôi môi khó nhọc phát ra hai từ với âm vực cực nhỏ.

“Xin lỗi.”

Lần thứ ba, và cũng là lần cuối cùng... cô dùng chính đôi tay mình đẩy ngã anh!!

24. Chap 49 - 50

Chap 49

Người mà em yêu nhất

Tất nắng, trời đổ mưa...

Bóng thiếu nữ xinh xắn bước ra khỏi khu vườn rộng lớn của toà biệt thự lộng lẫy không một bóng người, bước chân vội vàng và đôi vai nhỏ nhắn đang run lên từng hồi.

Ái Hy bước đi thật nhanh, như thể đang sợ sẽ có ma lực lôi kéo mình quay trở lại điểm xuất phát.

Những hạt mưa lạnh giá rơi không ngớt, xung quanh như bị thứ âm thanh đồng âm của nó nuốt chửng, nhưng vẫn không tài nào xoá nhoà được những chuyện đã và đang xảy ra.

Bàn tay Ái Hy gần như dùng hết lực để bụm miệng lại, cô cố gắng nuốt những tiếng khóc đau đớn vào tận sâu trong trái tim, nhưng vẫn không thể không khóc sau tất cả...

Những tiếng nấc dù cho đã bị ngăn chặn bởi chính bản thân mình, nhưng vẫn bật ra khe khẽ...

Ái Hy cảm thấy cơ thể đang lạnh đến mức tê buốt, nhưng tận sâu bên trong... trái tim cô, nó đã đóng băng suốt ba năm qua và gần như chai lỳ với cảm xúc, giờ đây nó lại thắt chặt lại như thể muốn vỡ tung.

Cô chạy đến gần chiếc cổng ra vào, cả người dường như kiệt sức... cô đã khóc quá nhiều, và đã thật sự kiệt sức.

Bàn tay mềm mại vẫn còn lưu lại hơi ấm của Minh Vỹ siết chặt lấy song sắt của chiếc cửa, những giọt nước trong suốt liên tục chạy dài trên khuôn mặt và rơi xuống nền đất.

Nước mắt hoà lẫn vào nước mưa, thứ nước đó lại khiến cô thêm nặng lòng...

Cô... đã cho anh uống thuốc ngủ loại nhẹ nhất... để giết anh!

Ban đầu, cô muốn anh từ từ trải nghiệm đau đớn khi cả cơ thể không cử động được và bất lực đón nhận cái chết, nhưng giờ đây... cô lại ân hận, thực sự rất ân hận.

Cô đã giết anh... giết bằng cách tàn nhẫn nhất!

Dù cho kế hoạch đã hoàn thành, nhưng cô lại không đủ dũng khí để chứng kiến cái chết của anh do sự áp đặt của mình...

Cô không muốn, không muốn phải làm như thế này!

Ngày trước, cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày cô phải dùng chính đôi tay mình giết chết anh... chưa hề.

Tất cả những gì cô mong ước, chỉ là được sống hạnh phúc bên anh, chỉ cần có anh là đủ rồi.

Ngay từ khoảnh khắc vừa đẩy anh ngã xuống, sự thù hận trong cô lại tan biến vào không khí, bàn tay bất chợt nắm lấy anh kéo ra khỏi mặt nước.

Nhưng chỉ trong một phút giây nghĩ đến việc anh đã giết gia đình mình, thì đôi tay cô lại buông lơi, hững hờ để mặc anh tiếp tục bị nước chiếm hữu.

Cả người Ái Hy tựa vào tường, từ từ trượt dài xuống... cô khuyu gối trong màn mưa, bật khóc không ngừng...

...

Mưa nặng hạt, sự buốt giá được bao trùm khắp không khí, khiến vạn vật trở nên mờ ảo một cách phi thực...

Hạo Thần ngẩng cao đầu, mái tóc và thân người cậu ướt sũng vì nước mưa, chú mục bóng người đang nằm dài trên thảm cỏ cạnh bể bơi.

Minh Vỹ thở dốc, đôi mắt khép hờ lại, lý trí vẫn còn nhưng thân thể anh lại hoàn toàn rơi vào trạng thái bất động...

Anh đúng thật là vô dụng, vô dụng vì không thể nói cho Ái Hy sự thật, và không thể để cô tiếp tục yêu anh.

Tầm nhìn trước mắt anh mờ nhạt, một phần là do nước mưa... phần còn lại là do tác dụng của viên thuốc vừa được Ái Hy cho uống.

Cảm giác tức ngực do sức ép dưới mặt nước giờ đây không còn hành hạ thân thể anh nữa, nhưng cả người anh cảm thấy thật nặng trĩu và tê cứng.

Nếu Hạo Thần không kéo anh lên, có lẽ giờ này anh đã chết dưới tay cô rồi...

Nhưng cũng không còn quan trọng nữa, vì cô không cần anh và muốn giết anh... cuộc sống cũng không còn ý nghĩa nữa.

“Cảm giác khi bị cô ấy đẩy ngã như thế nào? Có đau không?” Hạo Thần bước đến trước mặt Minh Vỹ, quay lưng về phía anh và cất giọng châm biếm. “Rồi Ái Hy sẽ thuộc về tôi, đừng lo vì cô ấy đã hận đến mức muốn giết anh nên sẽ không có chuyện cô ấy quay về bên anh đâu.”

Minh Vỹ vẫn bất động, nhưng Hạo Thần dường như vẫn chưa muốn để anh yên, tiếp tục cất giọng.

“Nói đi, anh cảm thấy như thế nào?”

Một khoảng lặng thình...

Xung quanh vẫn là tiếng mưa không ngớt, vô tình khiến những người trong cuộc thêm phần đau lòng.

“Đ.. đau...”

Giọng nói trầm khàn bật ra khe khẽ, Minh Vỹ đáp, đôi mắt anh nhắm lại...

Từ khoé mắt anh chạy dài một dòng chảy chạy dài không theo bất cứ một quy luật nào cả, rồi từ từ rơi xuống đất cùng những hạt mưa buốt giá.

Chính bản thân anh cũng không biết đó là nước mắt... hay là nước mưa nữa.

Mọi giác quan của anh tê liệt rồi, không thể cảm nhận thêm được bất cứ một điều gì cả.

Hạo Thần không ngạc nhiên trước câu trả lời của Minh Vỹ, cậu đành mắt nhìn anh, gần từng chữ.

“Cô ấy nghĩ anh là kẻ giết gia đình mình, cô ấy đã dành trọn ba năm để tập quên và hận anh, và bây giờ cô ấy đã làm được!” Hạo Thần gầm lên, dường như tất cả những điều cậu che giấu giờ đây lại được cơ hội để giải tỏa. “Cũng phải cảm ơn anh, việc chính Điều Huân giết người thân của Ái Hy chỉ duy nhất mình tôi và anh biết, nhưng anh lại không thanh minh cho chính mình và tiếp tay cho tôi khiến cô ấy hận anh tận xương tủy!”

Hạo Thần bật cười lớn tiếng, cậu gần như trở nên điên loạn...

Lúc Ái Hy đẩy Minh Vỹ xuống nước và bỏ đi... cậu đã thấy cô ôm lấy ngực và bật khóc thành tiếng!!

Thì ra dù cho có làm bất cứ chuyện gì đi chăng nữa, cô vẫn không thể quên Minh Vỹ để đến với cậu, hẳn ta thì có gì tốt cơ chứ?

Hai bóng người thiếu nữ đang đứng bên cạnh cả hai người im lặng đứng sau Minh Vỹ và Hạo Thần vẫn bất động, nhưng có một người đang ngạc nhiên tột độ!!

Người thiếu nữ đang cầm chiếc ô chột buông thông tay, thất thần nhìn Hạo Thần...

“Tĩnh Nhi, làm gì vậy?! Ướt cả người tôi rồi!!” Chết giọng chanh chua của người còn lại chột kêu thét lên, cô ta cúi xuống cầm lấy chiếc ô và tự che lấy mình.

Tĩnh Nhi lại ngỡ ngàng nhìn Hạo Thần, người mà cô tin tưởng nhất...

Người giết Triết Dạ là Điều Huân... kẻ mà cô từng tiếp tay để hại Minh Vỹ lại chính là kẻ giết người cô yêu thương nhất?

Không những thế, cô lại còn giúp họ chia rẽ em gái của Triết Dạ – Ái Hy và Minh Vỹ...

Tiếng giày cao gót di chuyển thật nhanh, Tịnh Nhi không màng đến những giọt nước đang thấm đẫm chiếc váy đỏ nữ tính của mình, bước đến và đẩy ngã Hạo Thần về phía trước.

“Có đúng không? Là Minh Vỹ không phải người đã giết anh Triết Dạ?”

Tịnh Nhi rơi nước mắt, đôi mắt cô nhìn cậu như tìm kiếm chút gì đó gọi là sự tin tưởng, nhưng những lời cô vừa nghe được lại là câu phát ngôn của Hạo Thần!!

“Tôi hỏi có đúng không? Đúng không?”

Cổ tình nhấn mạnh hai từ “đúng không”, Tịnh Nhi gần như sắp phát điên...

Không thể nào... không thể nào!!

Hạo Thần cũng lặng im không thèm trả lời, vì Tịnh Nhi chỉ là một quân cờ trong cuộc chơi, cô như thế nào đối với cậu cũng không quan trọng bằng Ái Hy.

Sự thật này... chỉ cần Ái Hy không biết là đủ!

Cô gái đi cùng Tịnh Nhi cũng sững sờ, cô ta đứng yên như tượng gỗ, tiếp tục chờ đợi xem sẽ có chuyện gì xảy ra.

Vừa bị xô ngã bất ngờ, Hạo Thần bình thản đứng dậy, lấy từ trong túi ra một vật thể khá nhỏ – là một chiếc dao con!!

Cậu mặc cho Tịnh Nhi đang bị shock đến mức ngã khuỵu xuống đất, mặc cho cô gái kia nhìn mình như thế nào, tiếp tục bước đến gần Minh Vỹ.

“Cô ấy... phải thuộc về tôi!”

Rất tiếc, trong trường hợp này Minh Vỹ cũng hoàn toàn buông thả, anh không muốn đôi co, và anh cũng không còn chút sức lực nào để làm điều đó cả.

Đến tận lúc Hạo Thần chỉ còn cách Minh Vỹ một đoạn ngắn... thì thiếu nữ trong chiếc váy ren đen xuất hiện, quỳ xuống và đưa tay kéo Minh Vỹ ôm vào lòng.

Ái Hy trừng mắt nhìn Hạo Thần căm hận, cất cao giọng một cách dứt khoát.

“Không được chạm vào người mà tôi yêu nhất!”

Chap 50

Trở về bên anh

Đôi bàn tay Ái Hy siết từ từ lấy Minh Vỹ, cô ôm anh một cách thận trọng, như thể không muốn để anh tổn thương kể cả linh hồn và thể xác.

Sự xuất hiện đột ngột của cô khiến Hạo Thần sững người, anh đứng yên không cử động, không hề có bất kỳ hành động nào khác cả.

Mưa vẫn rơi...

Ái Hy bắt đầu cảm nhận được thân nhiệt lạnh buốt của cơ thể Minh Vỹ.

Tại sao cô lại không tin anh?

Là do cô không tìm hiểu rõ mọi chuyện và kết luận vội vàng, nên đã khiến anh tổn thương.

Cô đã gần như mất hết khả năng suy nghĩ sau khi dùng chính đôi tay mình dìu anh xuống bể bơi, nhưng cô lại không đành lòng để mặc anh như thế...

Cô hận anh, nhưng không có nghĩa là cô muốn anh chết!!

Cũng vì một phút mềm lòng, vì cô vẫn còn rất yêu anh, mà đôi chân lại vô thức quay về điểm xuất phát... để cứu anh.

Cảm ơn trời!! Nhờ quyết định đúng đắn này của cô... khi quay lại, sự thật đã được phơi bày, và sinh mạng của Minh Vỹ cũng được cứu sống.

Thì ra hơn ba năm qua, người luôn chăm sóc và dồn cho cô những thứ tư tưởng không tốt về Minh Vỹ mới thực sự là kẻ hãm hại anh.

Anh Triết Dạ và gia đình cô là do Điền Huân giết, nhưng hắn đã phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.

Còn Hạo Thần là người biết rõ mọi chuyện, nhưng lại cố tình nói dối cô, khiến cô và Minh Vỹ đi đến bờ vực đoạn tuyệt.

Nước mắt cô lăn dài, nhưng cô lại mạnh mẽ gạt nó đi một cách dứt khoát...

Vì cô không muốn cho kẻ khốn nạn như Hạo Thần trông thấy mình khóc!

Ái Hy cúi đầu xuống quan sát Minh Vỹ, đôi mắt anh anh khép hờ, nhưng một bàn tay của anh đang nắm chặt lấy cổ tay của cô.

Anh tự cắn môi mình đến mức bật máu, để có thể tỉnh táo trong lúc này... vì anh biết đây là thời khắc quan trọng đánh dấu cho sự khởi đầu mới giữa anh và cô.

Cơn buồn ngủ do viên thuốc của cô mang đến khiến mi mắt anh nặng trĩu, nhưng lý trí và giác quan của anh vẫn còn hoạt động.

Anh biết... cô gái đang che chở và ôm anh, cũng là người anh yêu nhất.

Cô quay lại là để cứu anh, và lúc này dù không thể chắc chắn được, nhưng cô đang sắp quay về bên anh, anh biết điều đó.

Lý do anh không hề mở miệng giải thích với cô dù là nửa lời... vì anh biết rõ, cô sẽ không hề tin anh khi chính bản thân và tâm trí cô đã xác định anh là một kẻ sát nhân.

Dù sao anh cũng đã từng trải qua tất cả mùi vị cay đắng của cuộc đời rồi. Vào lúc cô có ý định giết anh, anh đã từng nghĩ có lẽ cái chết sẽ khiến anh nhẹ nhõm và thanh thoát hơn!

Mưa nặng hạt, thiếu nữ đáng yêu rơi nước mắt không ngừng, cô gạt những giọt mưa buốt giá ra khỏi mặt chàng trai, phát ngôn đầy trách cứ.

“Anh đúng là đồ ngu ngốc!! Ngốc nhất trên đời, tại sao lúc đó không ngăn em lại mà để yên cho em giết anh như vậy?!”

Cô cúi người, đôi môi cô chạm nhẹ vào môi anh, phớt nhẹ nhưng đủ để sưởi ấm cõi lòng anh.

Vị giác của cô bị bao phủ bởi sự tanh nồng của máu qua làn môi của anh, anh đúng là tên ngốc mà!!

Cô mặc kệ Hạo Thần muốn làm gì, không quan tâm nữa, cô chỉ muốn bảo vệ Minh Vỹ trong lúc này mà thôi...

Từ phía xa xa, cô gái che ô bước đến gần Hạo Thần, cô ta gất gỏng.

“Những chuyện này là sao hả, Hạo Thần?” Cô ta nhìn Ái Hy đang ôm lấy Minh Vỹ thật chặt, rồi lại nhìn sang Tịnh Nhi đang quỳ và cúi mặt xuống đất nức lên không ngừng. “Vây còn chuyện Minh Vỹ chính là kẻ khiến công ty của gia đình tôi phá sản và tống khứ tôi ra khỏi trường có phải là sự thật không?”

Cô ta nheo mắt, dù rằng hơi nghi hoặc nhưng khả năng sự thật bị Hạo Thần làm sai lệch là rất cao.

Nhìn cảnh tượng này, cô ta cũng không ngốc đến mức không biết Hạo Thần đã làm những việc gì.

“Ừ, chuyện đó là do tôi và Điền Huân đã làm đấy! Cô đúng là thứ không có đầu óc khi tin tôi, tất cả mọi người ở trường Star đều biết rõ tên Minh Vỹ, hắn không bao giờ để ý và xen vào chuyện của người khác. Cô tìm cách gây sự với Ái Hy vì thích hắn, hắn có thừa sức bảo vệ cô ấy, việc gì phải đập đổ gia đình cô.” Hạo Thần bật cười thật lớn, Ái Hy đã biết tất cả... biết tất cả rồi, không có việc gì để che giấu cả.

Ba năm trước, cậu đã đưa Ái Hy đến căn phòng đã sắp xếp và hẹn trước Nhã Tuệ và Tịnh Nhi, mục đích là để khơi dậy nỗi đau của cô và bôi nhọ hình ảnh Minh Vỹ trong cô.

Quả nhiên mọi việc tiến triển rất đúng theo dự tính, Ái Hy hoàn toàn tin cậu sau khi được đưa đến căn phòng và nói chuyện với cả hai người họ.

Cô đã ôm hận... nhưng cậu không ngờ là cô vẫn còn rất yêu hắn, và tất cả đều quay lưng lại với mình.

Cậu ném con dao trong tay sang một bên, đưa bàn tay về phía Ái Hy... để tìm một cơ hội cuối cùng...

Nhưng ánh mắt cô chỉ lướt qua cậu một giây, rồi lại dừng ở khuôn mặt anh tuấn của Minh Vỹ.

Còn Nhã Tuệ, cô tức giận giáng cho Hạo Thần một cái tát thật mạnh, sau đó xin lỗi Ái Hy và Minh Vỹ rồi bỏ đi.

Về phía Tịnh Nhi, cô khóc đến cạn nước mắt, đau rát cả cổ... cô hận, hận Hạo Thần đã dùng cái chết của Triết Dạ để khiến cô trở thành một quân cờ trong tay hắn.

“Hạo Thần... anh về đi, đừng để tôi trông thấy mặt anh thêm bất cứ một lần nào nữa! Nếu không thì đừng trách tại sao tôi nhẫn tâm!” Cô phát ngôn nặng nhọc, vông mạc vẫn đọng nước mắt, mọi thứ trước mắt cô đang mờ dần đi. “Nếu là con người... thì anh làm ơn... Gọi người đến cứu anh ấy đi...”

Đến lúc này thì cô không thể nào kìm lại được nữa, cô nấc lên và đưa một tay ôm lấy mặt, tay còn lại giữ lấy người Minh Vỹ...

Tay anh, người anh và cả thân nhiệt đều lạnh quá mức cho phép rồi!! Nếu không có người cứu, Minh Vỹ sẽ chết mất...

“Làm ơn... làm ơn... cứu anh ấy...”

Nhìn Ái Hy và Minh Vỹ, Hạo Thần chỉ cười nhạt rồi quay lưng bỏ đi.

Sấm vang trời, mưa không ngớt, nước mắt hoà lẫn trong màn mưa lạnh buốt...

Tất cả đã kết thúc!!

...

Sân bay

Hạo Thần quyết định ra nước ngoài định cư, cậu không muốn ở lại nơi đã gây ra quá nhiều thương tổn cho người khác.

Bỏ mặc công danh và sự nghiệp ở lại... cậu bước lên khoang máy bay, ra đi mà không nói bất cứ ai một lời nào...

Phải tập quên hình bóng một người không thuộc về mình thật không dễ dàng chút nào, nhưng cậu không thể ở lại đây thêm một phút giây nào nữa.

Xin lỗi Tịnh Nhi vì câu chuyện của Triết Dạ!

Xin lỗi người con gái cậu yêu vì đã khiến cô đau lòng!

Hạo Thần ngồi trên ghế máy bay, bàn tay nắm chặt bức ảnh...

Trong hình, Ái Hy đang ôm chặt con gấu bông, cô không cười và cũng không khóc, gương mặt như người mất hồn.

Chính cậu đã khiến cô đánh mất nụ cười trong một quãng thời gian quá dài, và có lẽ bây giờ sẽ có người đủ sức khiến cô lại mỉm cười!

Một bóng người ngồi phịch lên chiếc ghế bên cạnh Hạo Thần, cô ta giằng lấy bức ảnh cậu đang ngắm nhìn... là Tịnh Nhi!

“Bỏ lại tất cả để ra đi sao? Tôi đã hứa với Ái Hy là phải trông chừng anh, và chắc anh Triết Dạ sẽ rất vui vì tôi đã giúp em gái anh ấy làm một việc ý nghĩa!”

Tịnh Nhi tiện tay cho bức ảnh vào túi xách, sau đó nhìn ra bầu trời xanh thăm ngoài cửa kính.

Có lẽ anh Triết Dạ đang mỉm cười và dõi theo cô từ một nơi nào đó trên bầu trời này.

Hạo Thần cũng ngồi lặng im... cho đến phút cuối Ái Hy vẫn tha thứ và đồng cảm cho cậu, chẳng trách tại sao cô ấy lại yêu Minh Vỹ đến thế...

Bầu trời tươi sáng, Dương Hạo Thần đang bắt đầu một cuộc sống mới ý nghĩa hơn xưa!!

...

Ba ngày sau...

Bệnh viện XX

“Bệnh nhân Hàn Minh Vỹ, anh đang làm thái độ gì với em thế hả?” Ái Hy buồn bã ngẩng nhìn gương mặt góc cạnh đầy sức hút của anh, đôi mắt ứa lệ nhưng vẫn cố gắng không bật khóc, “Này, anh định lơ em như thế này cho đến khi nào?”

Từ ngày nhập viện, Minh Vỹ không thèm đưa mắt nhìn cô dù chỉ một cái... đây là lần đầu tiên anh hắt hủi cô!!

Từ trước đến giờ, chưa bao giờ anh đối xử với cô lạnh nhạt như thế...

Anh đang giận cô, lần đầu tiên anh giận cô...

Tại sao lúc gặp lại nhau, cô không hề để tâm đến anh mà lại muốn hăm hại anh thế này?

Những việc cô đã làm thật đáng trách, nhưng tại sao anh không nói bất cứ điều gì cả mà cứ im lặng như thế này?!

Minh Vỹ vẫn im lìm, đôi mắt đang có một hướng nhìn vô định về phía bên ngoài cửa sổ cạnh giường bệnh.

Ái Hy ghì chặt lấy tay áo của anh, cúi đầu và lặng lẽ rơi nước mắt...

“Đừng khóc...”

Hai từ được phát ra từ phía Minh Vỹ khiến Ái Hy ngạc nhiên ngược mặt lên...

Anh vẫn bình thản nhìn ra bầu trời rộng lớn bên ngoài, nhưng da thịt anh lại cảm nhận rõ rệt những giọt nước mắt nóng ẩm đang rơi trên vai mình.

Không giận cô, nhưng anh thật sự không biết nên đối diện với cô như thế nào.

“Anh chọn em làm vợ không phải vì em giống Thy Thy... anh đã biết em, từ rất lâu rồi.” Anh tuy không biết nên nói gì trong lúc này, nhưng anh muốn cô biết rõ... anh yêu và cần cô, không phải vì đơn thuần cô sở hữu những nét giống hệt Thy Thy.”Em... trở về bên anh, được không?”

Ái Hy tròn mắt nhìn Minh Vỹ... xem kìa!! Gương mặt anh đang đỏ ửng lên kìa!!

Một người như anh lại đỏ mặt khi nói những lời này với cô ư? Đây đâu phải là lần đầu tiên anh nói ra những lời yêu thương này!!

Ái Hy chợt đứng phắt dậy, bước ra thật xa khỏi chiếc giường bệnh anh đang nằm...

Hai bàn tay cô đang rộng, đôi môi nở một nụ cười hạnh phúc.

“Dĩ nhiên... em sẽ trở về, chồng Minh Vỹ ạ!”

Minh Vỹ cũng lập tức bước xuống giường, anh chạy đến nâng người cô lên, sau đó ôm chặt lấy...

“Cuối cùng cũng bắt được em...” Bàn tay anh tiếp tục siết chặt hơn, như thể sợ cô biến mất dù chỉ trong khoảnh khắc, “... vợ ngoan Ái Hy!”

Anh nới lỏng tay, đôi môi hôn nhẹ lên trán, lên mắt và cuối cùng dừng lại ở môi cô.

Hoa tường vi toả hương thơm ngát, bồ công anh theo làn gió bay khắp thế gian...

Thời gian như ngừng lại, không khí đông đầy hạnh phúc...

Trên thế gian, hai sinh mệnh sinh ra đã gắn kết với nhau... dù là những con người khác nhau hoàn toàn, nhưng họ vẫn không thể làm trái với quy luật của tự nhiên...

Thế gian cũng đã sắp đặt, cô và anh thuộc về nhau!

-END-

25. Full- Chap Ngoại Truyện

Một ngày như mọi ngày...

Ái Hy lười biếng vùi đầu trong chăn, cô nằm sấp người, đôi mắt mơ màng nhìn vào khoảng không vô định...

Lại thế nữa rồi, Minh Vỹ lúc nào cũng ra ngoài từ sáng sớm, lâu lắm rồi cô vẫn chưa được đón bình minh cùng với anh!

Cô biết mọi việc ở tổ chức rất bận rộn, và dĩ nhiên chồng yêu mafia Hàn Minh Vỹ là người gánh vác trách nhiệm phải giải quyết ổn thoả mọi chuyện.

Nói thật ra thì cô chẳng muốn anh dính vào cái tổ chức này chút nào, nhưng anh đã từng nói với cô, anh sẽ sớm dẹp bỏ tổ chức Knight sau khi thuyết phục được ông Hàn.

Như vậy cũng xem như trút bỏ được một gánh nặng rồi!!

Ái Hy khó chịu lăn qua lăn lại trên chiếc giường êm ái, cô chẳng muốn dậy chút nào cả.

Đôi đồng tử mở to nhìn lên trần nhà không chớp... từ trước đến giờ, hình như cô và anh chưa hề có một buổi hẹn hò đúng nghĩa thì phải!!

Đôi mắt Ái Hy chợt sáng lên, cô lập tức bật dậy, lao thẳng vào nhà vệ sinh...

...

Nắng ban mai phủ kín thế gian, bầu không khí trong lành đang phảng phất hương thơm nhè nhẹ vẫn còn lưu lại trong làn sương buổi sớm.

Những toà nhà cao tầng hoa lệ được trang hoàng khác nhau được sắp xếp xen kẽ, chạy dài theo con đường láng bóng tấp nập xe cộ.

Trên lề đường, bóng dáng xinh xắn trong chiếc váy đỏ khá ngắn kết hợp cùng sơ mi sọc caro nữ tính đang di chuyển một cách bình thản và đang tản bộ như bao người khác.

Hôm nay Ái Hy quyết không để những tên cận vệ theo và làm hỏng mất cảm giác tự do của mình, dù cho họ có hết lời khuyên ngăn...

Cô muốn làm Minh Vỹ bất ngờ!

...

Rằm

Cánh cửa phòng riêng của Minh Vỹ ở tổ chức được mở ra một cách thô lỗ...

Minh Vỹ ngồi trên chiếc ghế tựa, anh duỗi thẳng chân đặt lên bàn, trên tay đang cầm một xấp giấy tờ không rõ nguồn gốc.

Anh nhíu mày khó chịu nhìn về nơi đang cố tình gây ra sự chú ý, bàn tay vô thức đặt đám hồ sơ thống kê và chỉ thị của ông Hàn đặt lên bàn.

Ái Hy nhỏ bé đứng ở trước cửa, cô nghiêng nghiêng đầu, nheo mắt và nhìn anh với bộ dạng lảo lếu – cô đang bắt chước phong cách bất cần của anh, thậm chí còn biểu hiện một cách “vô kỷ luật”.

Xa nhau một thời gian, dường như Ái Hy vẫn giữ được cái bản chất ương bướng và nghịch ngợm sau khi vượt qua tất cả thì phải.

Minh Vỹ khẽ thở dài, anh có thể thấy rõ đám cận vệ đang lấp ló phía sau Ái Hy đang lúng túng như thế nào.

Chắc chắn là cô đã mặc kệ sự can ngăn của họ và xông vào như thế!

“Xin lỗi, nhưng cô không được phép tự ý vào đây.” Một tên cận vệ lên tiếng nhắc nhở, hần hạ giọng và nói khẽ vào tai Ái Hy, đôi mắt lại dè chừng nhìn về phía Minh Vỹ.

Ái Hy vẫn giữ nguyên cái dáng điệu kia, phớt lờ tên cận vệ, cô xác xược lên giọng hỏi anh.

“Hàn Minh Vỹ, xin hỏi em có được phép bước vào phòng của anh không?”

Trong khi đám cận vệ nín thở chờ đợi câu trả lời của Minh Vỹ, Ái Hy lại đắc ý khoanh tay lại và tựa người vào cửa, dĩ nhiên là cô biết rõ câu trả lời là như thế nào rồi.

Hàng lông mày trên gương mặt của Minh Vỹ càng nhíu chặt hơn, anh nheo mắt nhìn cô, nói đều đều.

“Không, em về nhà đi, đừng đến đây làm loạn!”

Và câu trả lời của Minh Vỹ khiến Ái Hy shock toàn tập!!

Anh dám đuổi cô về nhà kia...

Ái Hy mím môi, cô trừng mắt nhìn anh giận dữ, sau đó cô quay người và bỏ đi.

Ngược lại với thái độ của cô, Minh Vỹ thở dài một tiếng... không phải là anh muốn xua đuổi cô, nhưng chính anh cũng không hiểu tại sao vừa rồi mình lại phát ngôn một cách vô ý như thế.

Một tên cận vệ cẩn thận đóng cửa phòng lại...

Minh Vỹ cảm thấy hơi trống vắng và hối hận vì đã phát ngôn những lời khiến cô tức giận, nhưng mặc kệ... khi về nhà anh sẽ nói chuyện với cô sau.

Anh ngã người tựa vào lưng ghế, tay với lấy xấp tài liệu lúc nãy đang đọc dang dở lên, đôi mắt lại chú mục vào từng hàng chữ...

Râm

Lại là cái thứ âm thanh mất trật tự đó, cánh cửa phòng anh lại được mở ra một cách thô bạo.

Minh Vỹ ngược mặt lên, lần này người đứng trước cửa lại là Ái Hy, nhưng cô không đứng yên như lúc nãy mà lại bước thẳng đến trước mặt anh.

“Này, tại sao anh không đuổi theo em hả?”

Chất giọng oán trách vang lên, gương mặt Ái Hy đỏ dần vì tức giận... sao anh dám lơ cô như thế này cơ chứ, đồ máu lạnh!

Đôi vai nhỏ nhắn run lên từng đợt, đôi mắt Ái Hy cũng hoe đỏ... chắc, chỉ vì một chuyện nhỏ như thế này cũng đủ khiến cô cảm thấy như bị anh hắt hủi và bỏ rơi.

Ái Hy đưa tay dụi dụi mắt, sau đó tức giận nhìn anh đang ngạc nhiên vì cô.

Bàn tay to lớn nắm nhẹ lấy tay cô, anh kéo cô vào lòng, hạ giọng.

“Em sao thế? Cuối cùng em đến tìm anh vì chuyện gì?”

Nói thật ra thì nếu lúc này anh không kìm lại, có lẽ anh đã bật cười trước bộ dạng trẻ con của cô rồi.

Nhưng nếu dám làm như thế, chắc chắn cô sẽ khóc thật à xem!

Ái Hy đang ngoan ngoãn dụi đầu trong vòm ngực của Minh Vỹ chợt ngước đầu lên, cô đưa tay tóm lấy cổ áo của anh, siết chặt và uy hiếp.

“Bỏ hết công việc và đi chơi với em!!”

“Không.”

Minh Vỹ lập tức đáp lại, thì ra đây chính là lý do Ái Hy làm phiền anh lúc sáng sớm thế này!

“Không cần biết, anh phải đi với em!” Ái Hy nghiêng răng, cô gằn giọng và ra lệnh.

Nhất định phải bắt anh đi bằng được, cô muốn hẹn hò với anh cơ!!

“Nếu anh không đi, em sẽ ly dị đấy!”

Minh Vỹ nhăn mặt, lại còn dám dùng biện pháp uy hiếp để áp dụng với anh sao?

“Ly dị? Chúng ta cưới nhau khi nào nhỉ?” Minh Vỹ đưa tay xoa xoa cằm, anh nói lơ đãng như đang chọc tức cô.

Dĩ nhiên câu nói của anh khiến Ái Hy nổi đóa!

“Không cần anh nữa, ngoài đường đâu chỉ có anh là đàn ông. Em chỉ cần ra đường chọn đại một anh đẹp trai rồi đi hẹn hò là được!” Ái Hy phát phen tùy tiện, mà dù sao cũng đủ khiêu khích lại Minh Vỹ.

Nói là làm, cô đẩy anh ra và đứng dậy, cô phui phui lại chiếc váy cho thật thẳng rồi hất mặt bỏ đi.

Và lần này, Minh Vỹ cũng phải chào thua với cái tính ương bướng của cô!

“Đứng yên đó, anh sẽ đi với em!” Minh Vỹ mệt mỏi đứng dậy, anh cho xấp giấy tờ kia vào ngăn bàn, sau đó bước ra nắm lấy tay cô lôi đi.

...

Rạp chiếu phim

Ái Hy một mực đòi Minh Vỹ dẫn cô đi xem phim, vì trong phim người ta vẫn thường hẹn hò bằng cách cùng nhau xem phim cơ mà.

Cô lôi anh đến quầy mua vé, rồi lại mua bắp rang và bim bim, cuối cùng là bắt anh phải bê hết đồ ăn thức uống để phục vụ ình.

Mà đến giờ cô mới để ý, hình như anh thích mặc áo đen thì phải, lúc nào cũng thấy anh mặc áo sơ mi đen, nhưng hôm nay là áo sơ mi đen trắng kiểu cách...

Kết luận hôm nay anh cũng mặc màu đen!!

Thôi cũng không cần để ý nhiều, Ái Hy hí hửng bước đi trước, trên tay cầm hai vé xem bộ phim kinh dị nổi tiếng “The Ring”.

...

Minh Vỹ và Ái Hy ngồi xuống một vị trí vừa tầm để xem phim, không quá gần cũng không quá xa.

Cô vừa ngồi xuống liền ôm lấy đồng đồ ăn một mình, vui vẻ nhìn về màn hình cỡ lớn của rạp sắp được trình chiếu.

Minh Vỹ cũng yên vị xuống vị trí kế bên, anh tựa lưng vào ghế, đưa mắt quan sát Ái Hy.

Ái Hy lúc này dường như không hề hồi hộp vì bộ phim kinh dị thì phải, ngược lại cô còn bình thản ngấu nghiến bím bím một cách ngon lành.

Chợt cô khựng hành động tham ăn của mình lại, quay sang nhìn anh, hạ giọng.

“Minh Vỹ... em khát!”

Đôi mắt cún con và gương mặt đáng thương lại khiến anh mềm lòng, Minh Vỹ đứng dậy và bước ra khỏi phòng trình chiếu, dĩ nhiên là anh đi mua nước cho cô rồi!

...

Minh Vỹ trở lại với một ly nước Pepsi large và hai gói bím bím... chỉ cần nhìn bộ dạng của cô lúc này, anh có thể biết số lượng đồ ăn ở đó không đủ để cô “tiêu thụ” trong quãng thời gian hơn hai giờ xem phim.

Anh đưa cho cô ly nước và ngồi xuống, đồng thời quẳng luôn hai gói bím bím sang người cô.

Vừa đúng lúc bộ phim bắt đầu được chiếu, Ái Hy cũng không thêm quan tâm đến Minh Vỹ nữa, cô chỉ lặng lẽ dán mắt vào màn hình chiếu phim của rạp.

Căn phòng được gắn thêm máy lạnh, xung quanh tắt đèn, chỉ có màn hình chiếu là đang phản chiếu từng mảnh ánh sáng khác nhau qua mỗi khung cảnh trong phim.

Nhưng dường như bộ phim hoàn toàn không có sức hút với Minh Vỹ thì phải, anh chỉ ngồi yên ngắm nhìn Ái Hy, thi thoảng mới liếc mắt lên màn hình...

...

Một tiếng sau

Ái Hy xinh đẹp lúc này đang tái mặt vì bộ phim đến hồi gay cấn, bàn tay cô đang đặt trên hộp bắp rang thơm lừng, nhưng đôi mắt lại mở to và nín thở xem phim.

Đến đoạn khám phá ra được bí mật về cái chết của cô bé Samara trong phim, Ái Hy đưa tay sang Minh Vỹ, nói thật là nếu chiếc ghế đủ chỗ thì cô đã ngồi kế và ôm chặt anh cho đỡ sợ rồi.

Thay vì hoảng sợ như Ái Hy, Minh Vỹ lại tỏ ra chán ngán, anh đối diện với màn hình kinh dị mà lại ngáp dài một cái...

Đúng là bó tay thật!

Bàn tay Ái Hy nắm lấy tay Minh Vỹ, sau đó cô vô tình bấu một cái thật mạnh vào tay anh khi nhìn thấy gương mặt đầy máu của cô bé Samara trên màn hình cỡ lớn.

Có thể nói là cô đang sợ đến mức phát khóc rồi đây này!!

Nhận thấy tín hiệu khác thường từ Ái Hy, Minh Vỹ đưa tay kéo cô sang ghế của mình. Anh đưa tay đặt đầu cô vào ngực mình, sau đó tiếp tục bịt mắt cô lại trước những ánh mắt khác thường của người xung quanh.

“Sợ thì đừng xem.”

Anh chỉ nói chậm rãi, rồi buông tay ra khỏi mặt cô, tiếp tục ôm cô vào lòng.

Căn phòng này đã lạnh đến mức khiến thân nhiệt của Ái Hy lạnh toát, nhưng tại sao cô lại không nói cho anh biết là cô lạnh cơ chứ?

Tuy Ái Hy rất sợ, nhưng Minh Vỹ vừa buông tay ra là cô lập tức nghiêng mặt để tiếp tục xem phim, dù gì thì cũng có anh bảo vệ cô rồi mà.

“Minh Vỹ... lấy bắp rang cho em!”

Ái Hy nói nhỏ, nhưng cô biết Minh Vỹ có thể nghe thấy...

Vừa nhận được lời yêu cầu từ cô, anh lập tức với tay sang ghế của Ái Hy và lấy hộp bắp rang mà cô đang ăn dở vừa rồi đưa cho cô.

Thế là Ái Hy bướng bỉnh lại tiếp tục cố chấp xem phim trong vòng tay của Minh Vỹ.

...

15' cuối của bộ phim

Đến lúc này mới là phần kinh dị nhất, Ái Hy giật nảy mình khi thấy hình dạng đáng sợ của Samara, bàn tay cô vô thức cho những hạt bắp rang vào miệng liên tục.

Còn về phần Minh Vỹ, anh vẫn im lặng nhìn màn hình...

Đến đoạn thu rõ khuôn mặt đầy máu của cô bé Samara, Ái Hy giật mình lỡ tay ném hộp bắp rang về phía trước.

Ngay sau đó, người bị hại là một cô gái lập tức quay lại, tức giận hét lên.

“Là ai làm vậy hả?”

Chỉ là hỏi lấy lệ thôi, chứ cô ta biết rõ ngoài cặp tình nhân Ái Hy và Minh Vỹ thì ai là người có thể làm việc đó chứ, vì họ là người ngồi sau cô ta mà.

“Là tôi làm đấy.” Minh Vỹ nhú mồm nhìn cô gái đó, anh cũng gằn giọng, dĩ nhiên là đáng sợ hơn cô ta nhiều.”Xin lỗi, nếu cần thì cô có thể nói rõ cô cần bao nhiêu tiền cho sự cố này.”

Một số người trong rạp chuyển sự chú ý sang sự kiện này, số khác vẫn bình thản dán mắt vào màn hình chiếu phim.

Cô ta tức giận ngồi xuống, vốn dĩ định làm lớn chuyện nhưng dù sao Minh Vỹ cũng đã xin lỗi thì có muốn cũng không làm gì được, hơn cả nhìn anh cũng không phải hạng người đơn giản.

Thế là Minh Vỹ chỉ khẽ lườm Ái Hy một cái, sau đó tiếp tục xem phim.

...

Ra khỏi rạp chiếu phim, Ái Hy lại cảm thấy buồn ngủ...

Cô dụi dụi mắt, cô nắm lấy tay áo Minh Vỹ cất giọng.

“Minh Vỹ... em buồn ngủ, em muốn về!!”

Thế là trước sự nũng nịu của cô, Minh Vỹ phải công cô và tản bộ về nhà.

...

Về đến nhà, Minh Vỹ cũng tiếp tục công cô lên tận phòng ngủ.

Anh đặt cô lên giường, đắp chăn và mệt mỏi nhìn cô.

Bỏ hết công việc để đi hẹn hò với cô, cuối cùng lại trở về sau một bộ phim... lại còn về nhà sớm nữa chứ!

Minh Vỹ nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến ba giờ chiều...

Anh lắc đầu ngán ngẩm... chịu thôi, ý vợ là ý trời mà!

Từ từ cúi người xuống, anh khẽ hôn lên trán cô thật dịu dàng...

Vương Ái Hy bước bình và trẻ con... chỉ có cô là người duy nhất có thể khiến anh vui vẻ và hạnh phúc!

Vào một ngày đông lạnh lẽo...

Tại Hàn gia, “tổ ấm” của Minh Vỹ và Ái Hy giờ đây lại thêm phần lạnh giá...

Không rõ là do cái lạnh thấu buốt của mùa đông hay là do “tác nhân vật lý” nào khác, nhưng tâm trạng của một người đang cực kỳ u ám và tồi tệ.

Minh Vỹ bước đi vội vã trên dãy hàng lang rộng lớn, anh lách nhanh vào căn phòng khách, tiếp theo là thả người xuống chiếc ghế sofa mềm mại.

Gương mặt Minh Vỹ sa sầm, chiếc áo sơ mi chưa cài hết khuy giờ lại nhăn nhúm do “thứ gì đó” nín nín, giật giật và làm đủ trò.

Anh mệt mỏi nằm dài trên chiếc ghế sofa ở phòng khách, dáng vẻ trông thảm hại vô cùng.

Mệt, mệt quá!! Chưa bao giờ anh phải trải qua thời kỳ bị “khủng bố” như thế này trong suốt ba mươi năm qua.

Về bề ngoài của chàng trai tròn ba mươi tuổi vẫn thu hút cực kỳ, nhưng có điều... dường như nhân vật chính của chúng ta đang có chuyện không vui thì phải.

Chiếc lò sưởi đối diện với Minh Vỹ lan tỏa hơi ấm trong không khí. Anh cảm thấy thoải mái và dễ chịu hơn, nhưng hàng lông mày vẫn nhíu chặt lại.

Đôi mắt hổ phách dần dần khép lại... thực sự là anh buồn ngủ lắm rồi!!

“Vỹ Vỹ... Vỹ Vỹ...”

Mới vừa chớp mắt chưa được năm phút thì tiếng gọi “đáng yêu” đã khiến anh giật mình.

Minh Vỹ mở mắt, quay đầu nhìn sang hướng phát ra âm vực trong veo như mèo con đó.

Quả nhiên là anh đoán không sai!!

Cách anh không xa, “bé con bé bỏng đáng yêu” của anh đang xụ mặt, bĩu môi, kéo lê con thỏ bông trên nền nhà và bước về phía anh.

“Song Nghi...” Khoé môi Minh Vỹ khẽ giật giật hai cái, gương mặt trở nên vô cùng khó coi, nhưng vẫn phải ráng nặn ra một nụ cười trước mặt “bầy bỳ” của mình.

Anh ngồi bật dậy, chán nản ôm lấy đầu, “thảm họa” lại tìm được anh rồi!!

Bé gái trong chiếc váy xinh xắn với đôi mắt chăm chú đang mở to nhìn Minh Vỹ, tay trái thì mút mút ngón cái, tay phải thì buông thõng đồng thời kéo lê thỏ bông đáng thương.

“Vỹ Vỹ... Nghi Nghi mún chơi dơi Vỹ Vỹ...” Đôi mắt cô bé rơm rệ, cả chiếc mũi nhỏ xinh cũng đỏ lên như tuần lộc. Cô bé đứng trước mặt Minh Vỹ, nắm lấy tay áo sơ mi của anh giật giật, trông bộ dạng giống hệt như mẹ nó lúc làm nũng!!

Minh Vỹ thở dài, anh dang tay ôm lấy “bé con” vào lòng, đưa tay gạt nhẹ mấy giọt “nước mắt cá sấu” trên mặt cô bé, ra sức dỗ dành.

“Nghĩ Nghĩ ngoan của ba, không được gọi ba là Vỹ Vỹ nữa.”

Hàn Song Nghi – cô con gái bé bỏng của anh và Ái Hy đến ba tuổi vẫn còn nói ngọng, nhưng đó lại là nét đáng yêu nhất của “bé con”.

Nghĩ Nghĩ càng lớn thì càng giống vợ yêu của anh, nhưng có điều... chỉ số nghịch ngợm của con bé còn “đột phá” hơn cả Ái Hy!!

Con bé không thích gọi anh là ba, ngược lại cứ một mực gọi anh là “Vỹ Vỹ”.

Cái này không trách con bé được, nếu trách thì phải trách Ái Hy vợ yêu mới đúng!!

Ngay từ khi Song Nghi mới biết nói một vài từ đơn giản, cô đã liên tục chỉ vào anh và bảo Song Nghi: “Gọi Vỹ Vỹ đi con!!”

Và thế là nhờ cô vợ đáng yêu, “bé con” đã quen cách gọi “Vỹ Vỹ” thay vì gọi “Papa” như những đứa trẻ khác!!

Không những thế, “sở thích tao nhã” của Nghĩ Nghĩ là bám theo, ra sức hành hạ anh từ sáng đến tối và từ tối đến sáng.

Cứ mỗi khi Minh Vỹ trốn vào một góc hay đi làm, con bé nhất nhất phải đi tìm anh cho bằng được, sau đó là trưng cái bộ mặt đáng thương ra để anh mềm lòng.

Mà hình như Song Nghi chỉ bị “quyến rũ” và bị “hấp dẫn” bởi Minh Vỹ, chứ đối với Ái Hy thì cô bé chỉ tỏ ra là một đứa con ngoan, không hề dám hó hé hay phá phách gì cả.

Còn đối với anh, cô bé cứ liên tục giật giật kéo kéo áo không cho anh đi làm, rồi còn tìm đủ trò nghịch phá anh mỗi khi anh ở nhà.

Có thể chốt một câu ngắn gọn, Song Nghi chính là nỗi ám ảnh kinh hoàng của Minh Vỹ!!

Nếu biết trước kết cục sẽ như thế này thì còn lâu anh mới chịu có con!!

Nghĩ Nghĩ ngồi trong lòng Minh Vỹ, cô bé cũng ôm chặt anh, dụi dụi đầu vào ngực anh như một chú mèo con.

Đôi lúc Minh Vỹ cảm thấy “bé con” thực sự rất đáng yêu, nhưng lắm lúc anh lại thấy cô bé giống như một con thú hoang dã...

“Vỹ Vỹ... Nghĩ Nghĩ mún... mún.. ngủ.” Song Nghi ngồi trong lòng Minh Vỹ một lúc lâu, sau đó cô bé dụi mắt, đưa tay lên cao và ôm lấy cổ anh.

Hiếm khi thấy cô bé ngoan ngoãn như thế này, anh nhớ sáng nay “bé con” còn cầm ống tiêm đồ chơi, miệng gào thét bắt anh phải ngoan ngoãn cho cô bé tiêm đến khi nào chảy máu thì thôi!!

Lạ đời, người ta tiêm thuốc cho khỏi bệnh, còn “bé con” nhà anh lại muốn tiêm thuốc đến khi bệnh nhân chảy máu mới thôi...

Chả biết con bé lấy đâu ra cái khái niệm này nữa, sao lại cứ thích đe anh ra mà hành hạ đủ trò cơ chứ?

Nếu sau này con bé mà tham gia vào ngành y, có lẽ anh sẽ là người chết sớm nhất trong số tất cả bệnh nhân của nó.

Song Nghi bé bỏng vẫn ôm chặt Minh Vỹ, cô bé chợt ột tay vào túi váy, sau đó lấy ra một thứ và đâm mạnh vào lưng anh.

Dĩ nhiên là sức của một bé gái chưa đến ba tuổi làm sao khiến anh cảm thấy đau được, nhưng đủ khiến anh giật mình.

Cô bé lại cầm theo chiếc kim tiêm, quyết tâm khiến anh chảy máu mới thôi!!

“Vỹ Vỹ... khám bẹn nhé... hông đao âu.”

Minh Vỹ buông Song Nghi ra, anh đứng phắt dậy, gương mặt dần bị góc khuất chiếm hữu.

Bàn tay rắn chắc giật lấy ống kim đồ chơi ra khỏi tay Song Nghi rồi ném đi, Minh Vỹ tiếp tục nhắc bồng “bé con” lên, vác đi như vác một bao gạo.

Dĩ nhiên là trước hành động hung tợn của Minh Vỹ, Nghi Nghi nhà ta đã giãy nảy, khóc ầm cả lên!!

...

“Ái Hy!!” Minh Vỹ đập cửa phòng riêng của mình, trên vai vẫn là Song Nghi đang khóc thét lên.

Cảnh tượng trong phòng khiến anh đứng hình ba giây...

Sau ba giây sững sờ, ba giây tiếp theo, anh lập tức bước nhanh đến bên cạnh giường, thả Song Nghi rơi tự do lên mặt đệm.

Kế bên vị trí của Song Nghi, Ái Hy đang ngồi trên giường, cô nở một nụ cười hết sức gượng gạo.

Một “cục nợ” đang ôm sát lấy vợ anh, ôm chặt đến nỗi anh có thể thấy rõ vòng tay của nó đang siết chặt người Ái Hy như thế nào.

Đôi mắt Minh Vỹ trừng lên, phải nói là anh tức đến ghen hợm!!

Ngày nào cũng phải chứng kiến cảnh này, nhưng anh vẫn không tài nào chịu được!!

“Bỏ ra!!”

Đôi mắt anh tối sầm, gần giọng uy hiếp cái “cục nợ” kia, nhưng nó vẫn ngoan cố ghì chặt Ái Hy hơn.

Thấy tình hình có vẻ không tốt, Ái Hy đưa tay đẩy nhẹ “cục nợ” đáng yêu ra, nhưng nó vẫn dính chặt lấy cô như sam.

“Vũ Vũ ngoan nào, buông mẹ ra.”

Miệng thì trấn an Song Vũ, nhưng đôi mắt Ái Hy lại e dè đưa về phía chồng yêu.

Chắc, như thế này thế nào cũng có án mạng cho xem!!

Thay vì nghịch ngợm và luôn làm phiền Minh Vỹ như Song Nghi, Song Vũ lại rất lầm lỳ, lúc nào cũng ôm lấy Ái Hy không rời.

Cặp sinh đôi Song Vũ – Song Nghi dường như có chiều hướng đeo bám người khác phái thì phải!!

Song Vũ thì dính chặt lấy Ái Hy, còn Song Nghi lại bám theo Minh Vỹ!!

Cảnh tượng hết sức ồn ào nhưng không kém phần gay cấn...

Song Nghi thì mặc sức mà khóc rống lên, Song Vũ thì ném cho Minh Vỹ một ánh mắt hờn hợt rồi tiếp tục ôm Ái Hy.

Cậu bé hừ một tiếng rõ to, sau đó dụi mặt vào người Ái Hy, phát ngôn sở hữu.

“Mẹ Hy là của con, ba đi chỗ khác chơi.”

Song Vũ không nói ngọng như Song Nghi, nhưng cách phát ngôn cũng không thể gọi là hoàn chỉnh được.

Cậu bé để mặc ánh mắt giết người của Minh Vỹ chiếu vào mình, tiếp tục vùi đầu vào lòng Ái Hy.

Minh Vỹ đến mức này thì cũng không thèm nói nhiều nữa, anh kéo mạnh người Song Vũ ra khỏi vợ mình, đặt cậu bé xuống vị trí kế bên Song Nghi ồn ào, rồi quay sang ôm lấy Ái Hy.

Chắc, Ái Hy bó cả hai tay!!

Minh Vỹ đã ba mươi tuổi đầu còn đi chấp vật với con nít, đã vậy con nít ở đây lại là con của mình mới hay!!

Song Vũ vừa bị tách ra khỏi Ái Hy cũng bắt đầu méo mếu, cậu bé bặm môi, tức giận nhìn Minh Vỹ.

“Con.. ghét ba!!”

Song Vũ bắt đầu khóc nức lên, nhưng cậu bé có vẻ kiên cường hơn cả Song Nghi, tự mình lau nước mắt.

Đến lúc này Minh Vỹ và Ái Hy mới sững người, cậu con trai cũng khóc rồi!!

“Vũ Vũ, Nghi Nghi, nín nào...” Ái Hy thoáng đau lòng, cô vươn mình đến gần hai đứa trẻ, nhưng bàn tay Minh Vỹ đã kéo cô trở lại.

Ái Hy nổi cáu, cô định quay sang chửi cho anh một trận nên thân, nhưng anh đã ra hiệu cho cô giữ im lặng.

Anh muốn xem thử hai đứa nhóc này sẽ làm gì!!

Song Vũ trèo xuống giường, cậu nhóc kéo luôn cả Song Nghi theo.

Hai đứa nhóc nhỏ xíu bước đến tủ quần áo mở ngăn kéo, Song Vũ lấy chiếc balo rỗng của mẹ Hy bỏ vài cái quần và vài cái áo của mình vào, sau đó lấy cho em gái một vài bộ váy xinh xinh.

Sau đó Song Vũ với tay lấy nón cho Song Nghi và mình đội vào, tiếp tục nắm tay cô bé lôi đi.

Nghi Nghi này giờ đã nín bật tự lúc nào, cô bé không biết Vũ Vũ định làm gì, chỉ biết bám theo sau Vũ Vũ.

Việc cặp sinh đôi nắm tay nhau bước ra được khỏi cổng căn biệt thự to lớn cũng là một kỳ tích rồi, cả đám người hầu ở Hàn gia gần như không tin vào mắt mình.

Một cậu bé nhỏ xíu xiêu lại máu mặt đến mức chống đối cha mình và dắt em bỏ nhà ra đi!!

Mặc kệ đám hầu gái và cận vệ chỉ trở mình, Vũ Vũ vẫn hất mặt lôi Nghi Nghi theo...

Phía sau, Ái Hy phải bám theo hai “tục tưng” của mình, dĩ nhiên là cô cũng bắt Minh Vỹ đi theo.

Nhưng dường như cô đã đề cao ý chí của Song Vũ quá cao thì phải... vừa mới bước ra khỏi cổng, cậu nhóc đã có vẻ chán nản và sợ sệt.

Cũng đúng thôi, vì một đứa bé ba tuổi làm sao dám bỏ nhà ra đi được cơ chứ?

Song Vũ và Song Nghi đứng như trời trồng trước cổng, đối diện với đại lộ tấp nập phương tiện giao thông...

Trời cũng đã bắt đầu sập tối rồi!!

Ái Hy ra hiệu cho quần gia bật công tắc đèn ở ngoài cổng lên, vì cô biết rõ trẻ con đứa nào cũng sợ bóng tối cả, vì cô cũng đã từng một thời như vậy mà.

Hai đứa nhóc đứng mãi rồi lại ngồi, ngồi rồi lại đứng, nói chung là đứng ngồi không yên.

Song Nghi đã bắt đầu có dấu hiệu sợ sệt, cô bé mím môi, cố gắng chịu đựng thêm một lúc nữa...

“Anh... mẹ Hy của Nghi Nghi đâu? Nghi Nghi mún... mún... ôm mẹ Hy.”

“Anh... Nghi Nghi đói bụng đòi.”

“Vỹ Vỹ... Nghi Nghi.. Nghi Nghi mún chơi dới Vỹ Vỹ.”

“Anh... anh!!”

“Bé con” đã nhả nài hết mức rồi, cô bé cứ liên tục lay lay đẩy đẩy Song Vũ, luôn miệng vời vỉnh.

Trước cảnh tượng này, Ái Hy cũng phải phì cười...

Đúng là con nít mà, đáng yêu thế cơ chứ!!

Thế là Song Vũ đành phải dắt Song Nghi vào nhà, sau đó cũng vào theo!!

Minh Vỹ cũng không mấy ngạc nhiên, anh biết hai đứa trẻ này không thể nào dám bỏ nhà ra đi đâu.

Nhưng nếu chúng thực sự bỏ đi, anh cũng không quan tâm.

Vì Ái Hy bỏ đi anh còn có thể tìm ra được, nói gì đến hai đứa nhóc lơ ngơ lóng ngóng này.

...

Sau sự kiện bỏ nhà ra đi, Ái Hy lại tiếp tục dang tay đón cặp sinh đôi rắc rối vào lòng.

Hai “tục tưng” bé bỏng của cô đáng yêu quá!!

Sau đó, không những một mình Vũ Vũ chiếm Ái Hy, mà cả Nghi Nghi cũng bám theo cô như sam.

Tiếp theo đó là sự tồn tại của “Vỹ Vỹ” đối với Song Nghi bị cho vào dĩ vãng, bây giờ cô bé chỉ quan tâm đến mẹ Hy của mình mà thôi.

Lúc trở về với vòng tay của Ái Hy, Song Vũ dù cho có kiên cường bất khuất như thế nào cũng khóc rầm rức trong lòng cô, quả thực cậu bé đã trải qua một ngày dài, dài lắm.

Ái Hy ôm hai đứa con bé nhỏ vào lòng, thực sự cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhưng ngược lại với cô, bầu trời tươi đẹp của Minh Vỹ đã bị phủ kín mây đen!!

Những ngày tiếp theo, mỗi khi anh lại gần vợ yêu của mình thì lại bị hai “cục nợ” chắn ngang đường, kèm theo chất giọng đồng thanh cất lên câu nói quen thuộc:

“Mẹ Hy là của con!!”

Kết quả là cắt đứt được cái đuôi Song Nghi, nhưng lại có thêm một “cục nợ” ngáng đường anh mỗi khi đến gần Ái Hy.

Cuối cùng là Minh Vỹ phải nín nhịn, miễn cưỡng nhường vợ mình cho hai đứa con đáng ghét!!

Biết vậy anh đã không để Ái Hy sinh ra hai “cục nợ” này rồi!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-duoc-roi-vo-ngoc>